Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Hancke, Ella.
Titel | Title:	Ruth Erlandsen : Roman.
Udgivet år og sted | Publication time and place:	København : Schubothe, 1899
Fysiske størrelse | Physical extent:	347 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

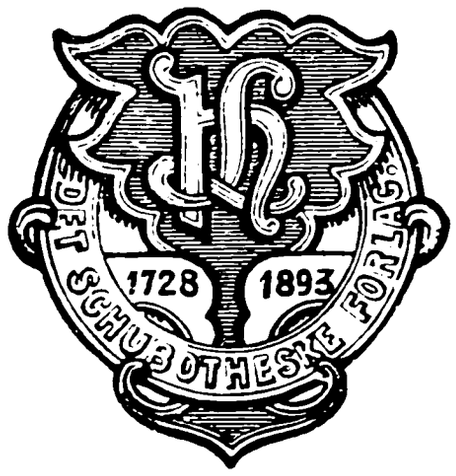
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

RUTH ERLANDSEN

ELLA HANCKE

RUTH ERLANDSEN

ROMAN

KØBENHAVN

DET SCHUBOTHESKE FORLAG

J. L. LYBECKER OG E. A. HIRSCHSPRUNG

1899

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

On peult se prester à aultruy, mais il ne fault se donner qu'à soy.

M. MONTAIGNE.

I.

Paa Værelse Nummer sytten i „Hotel Royal“ boede Hotelejer Erlandsens eneste Datter, Ruth.

Det var en kvælende hed Julidag. Hun sad henslængt paa en Stol i Frisertrøje og Underskørt og med Panden støttet mod dens Ryg, Haanden havde hun skudt imellem, da Peluchet kradsede Huden.

Hun fyldte atten Aar i Dag og var i yderst slet Humør. Aar gik efter Aar, og lige kedsommelige var de alle! Og hun, som allerede var godt paa Vej til at blive gammel! Desforuden var alle hendes Bekendte rejst fra Byen, hun var helt overladt til sig selv, det skulde sandelig heller ikke gøre hende i bedre Humør. — Selv skulde hun rejse i Morgen, og der var Opbrud og Uhygge om hende alle Vegne, kun den Stol fri, hun sad paa. Skabet og Kommoden tømte, Indholdet ophobet paa Sengen, i Sofaen Vinterkjoler og Bøger ind mellem hverandre; et Par udtraadte Knapstøvler og ildrøde Tøfler laa paa Gulvet mellem krøllet Avispapir, tømt ud af Haandtasken fra i Fjor.

Solen stod lige paa og ophedede det lille Gaardværelse. I det blaa-grønne Vintergardin var der hæftet en Hattepind, men den formaaede kun at holde det helt sammen forneden; gennem den aabne Trekant foroven havde Lyset rigelig Lejlighed til at slippe ind, og Milliarder af hvirvlende Støvfnug dannede en tæt og bred Stime, der skar paa skraa gennem Stuen. Henne paa

den smudsig-graa Væg, hvor Kalken slog en Revne, dansede og flimrede en regnbuefarvet Plet, og paa Reolen over Sengen spillede en slank Krystalvases hendovnende Vand helt gyldent-brunt, medens de to Roser i den saa' endnu mere halvvisne og blaarøde ud, end de var i Virkeligheden.

Inde ved Siden af hørtes tunge Hammerslag og Mumlen af grove Mandfolkestemmer. Naar dèr blev stille, naaede den afdæmpede Lyd af Vognenes Raslen og Sporvognenes Ringen samt nogle legende Børns Skraal og Latter fra Nabogaarden ind gennem det aabentstaaende Vindue.

Ruth stønnede . . . Luften var kvælende, og den tunge sødlige Duft fra tre Rosenbuketter, der stod paa det store runde Bord, hvor Breve og Bøger, Handsker og Slikkerier laa i broget Uorden, tætnede den endnu mere.

Det bankede paa Døren.

Ruth samlede uvilkaarligt Friserkaaben i Halsen med den ene Haand og raabte saa: „Kom ind!“

Det var Hotelkarlen, der kom for at hjælpe hende med at lukke Kufferten.

„Frøkningen kommer vist til at sidde sig paa'en!“ — Ruth slængte sig hen over den. Karlen masede med bægge sine Næver ned paa Laaget, hans blanke, sveddryppende Ansigt var ganske nær hendes; hun vendte Hovedet bort; den blandede Dunst af Øl, Petroleum og Sværte med Tilsætning af Sveddampen, der stod ud fra hans store Krop, strømmede kvælende ind over hende.

„De kan godt bære Kufferten ned med det samme, Niels, jeg rejser ganske tidlig i Morgen,“ sagde Ruth, da han var færdig. Niels forsvandt og vendte lidt efter tilbage med en mindre herkulisk Karl med et snu, mørkladent Ansigt, Øjnene sad saa tæt ind til Næsen paa ham, saa det næsten saa' ud, som om han skelede; hans glimtende Strejfblik hen paa Ruth fik hende til at tænke paa sin besynderlige Paaklædning; det havde hun helt glemt over for Niels.

Saa bar de i Forening Kufferten ud af Stuen. — Hun stod lænet mod Dørstolpen og saa' dem bevæge sig med højtidelig afmaalte, lidt svingende Skridt ned ad den halvmørke, kølige Gang og blev staaende en Stund i samme Stilling, efter at hun havde set dem forsvinde ned ad Trappen.

Var det tredje eller fjerde Gang? Nej, det var tredje . . . tredje Gang hun havde pakket den brunmalede Kuffert og skulde i Besøg hos Faderens Ven, der ejede det store Hotel i Badestedet K.

Tredje Sommer . . . Hun slyngede det højre Ben fast om det venstre.

En ung Englænder kom hurtig ud fra Læsestuen og gik med lydløse, lange Skridt ned ad den tæppebelagte Gang.

Ruth trak sig tilbage ind i Stuen igen, lukkede Døren efter sig og blev staaende en Stund lænet op ad den, saa lod hun sig falde ned i en Stol. — Aa, denne Dag, hun glemte den aldrig! Hun var vis paa, at hun senere hen vilde være i Stand til at huske hver Enkelthed. Men saa var det ogsaa saa besynderligt, at alt, hvad hun selv gjorde, og alt, hvad hun saa' og hørte Andre gøre, det syntes hun, at hun havde gjort og set nøjagtig paa samme Maade før, lige til de mindste Biomstændigheder.

Det begyndte ved Morgenkaffen, hvor det Usædvanlige hændte, at Forældrene og hun, alle Tre, var samlede. Ja, saadan som de sad — i den Belysning, nøjagtig saadan, og Kanariefuglen skingrede ind i deres Samtale med sin haarde, nervetirrende Sang; og Roserne laa paa Bordet. En af de lange, gule strejfede Smørret og havde faaet nogle af sine fine Yderblade helt sortladent gennemtrukket af Fedtstoffet. Især denne Rose! Netop saadan som den laa der. Det var sindsygt! Men det var ikke første Gang, hun havde den Fornæmmelse.

Ruth greb tankeløst nogle af Brevene paa Bordet og smed

dem derover igen; kun ét beholdt hun i Haanden; det var fra hendes jydske Kusine, Helga.

Hvor det lignede Helga at skrive, at hun var ked af den lange Sommerferie, da man glemte saa meget i den.

Ja, naturligvis, hun maatte jo føle sig borte fra sit rette Element, den Jomfru Vissenpind, naar hun ikke sled Skolebænken og turede halsbrækkende mathematiske Opgaver. Og af hende havde Ruth virkelig ladet sig overtale til at studere.

Kvindelig Student, og maaske kvindelig Læge. Jo . . . det lød ganske tiltalende, det kildrede hendes Forfængelighed, og saa desuden Udsigten til at komme i Berøring med unge, videbegærlige Mennesker, der kunde gøre Livet indholdsrigt for hende.

Men hun fik snart noget andet at føle, da hun først sad der sammen med Kusinen og læste til en ganske almindelig Præliminæreksamen, hvilket vilde sige de ganske almindelige Skolefag, kun med Fordringen til Flid og Udholdenhed fordoblet.

Det var ogsaa en underlig knugende Fornæmmelse de første Dage at gaa ind i den samme Skolebygning, hun Hundrede og Hundrede af Gange var gaaet ind som Barn, og i hvilken hun kendte hver Krog, hver Lyd, hver Lugt, hver Stemning . . . læse med de samme Lærerinder, hun allerede den Gang havde afluret hver Stemmeklang, hver Bevægelse.

Naar hun sad der paa den haarde Skolebænk, var det som om hele Mellemtiden, siden hun var Barn, var slettet ud, saa nedslaaende sporløst var Tiden gleden hende forbi.

Aa, hvor ligegyldigt det dog var alt dette! Hvor lidt det dog havde at gøre med det Liv, hun higede mod!

Var dette et tilfredsstillende Maal?

Kunde det udfylde Tomheden?

Nej, blot tidobbelt forstærke Savnet, Længselen efter Varme og Liv.

Hele den lange Række af mørke Vintermorgener, naar hun

blev vækket til en tom og glædeløs Dag . . . hun kunde næsten føle en vild Smerte derved og rulle sig sammen mellem Dyner og Puder, ønskende at sove bort fra det Hele, fra Tvang og Kedsomhed og Besvær. Hun havde ondt ved at faa Øjnene op, tung i Hovedet som hun var, thi hun laa som oftest og læste i Sengen til langt ud paa Natten; — Bøgerne var hendes Trøst og gav hende det, som Livet endnu holdt hende udestængt fra.

Dèr var de alle, Tankerne, Følelserne, der godtgjorde, hvad hun selv tænkte og følte. Og paa samme Gang som de styrkede hende i Troen paa hendes egen mærkværdige Beskaffenhed og gav enhver af hendes Rørelser en særlig Værdi, fik de mere og mere den ungdommelige Forestilling hos hende, at hun var enestaaende i sin Art, til at svinde bort og lod hende begynde at ane beslægtede Naturer, længes henimod dem, og tage sine daglige Omgivelser skaanselsløst og skarpt i Øjesyn. Hun trak sig med Ringeagt tilbage fra deres platte Uforstaaenhed og sænkede sig helt ned i dèn skrevne Verden. Hun hørte, hun saa', hun sansede med disse Mennesker; hun led, hun kæmpede med dem.

Her var Livets Stormgange, her havde hver Dag Betydning, her var Menneske mod Menneske i Handling, der lod deres personlige Følelser og Kræfter komme til fuld Udfoldelse, stillede Valg og Krav til hver især, saa de mærkede, at de levede og ikke faldt hen i en sløvende, hendvaskende Tilstand fra Hverdag til Hverdag. Saadan som de vilde hun ogsaa leve Livet! Men hvilke Tilfældigheder vilde mon gribe ind i hendes Tilværelse og bestemme dens Grundtone? Og naar Tilfældighederne kunde gribe saa uforvarende ind, som de tit gjorde, hvorfor skulde saa den Tilfældighed være udelukket, at de helt blev borte?

Det var det, hun i stigende Angst var begyndt at forestille sig.

Hvor længe skulde det vare, inden Livsglædens brusende Strøm skyllede Tomheden bort?

— — —

Ruth havde lukket Øjnene. Hun fòr op med et Sæt. Havde hun sovet?

Hun hørte velbekendte, lidt slæbende Skridt ude i Gangen. Hun rettede sig op i Stolen, lagde Hovedet lyttende paa skraa, trak Øjenbrynene sammen og virrede utaalmodig med Hænderne; og da der blev taget i hendes Dørlaas paa en egen famlende Maade, sprang hun uvilkaarlig op, vendte sig om til Bordet og tog et af Brevene, som hun tilsyneladende læste i.

Det var Moderen! Hun kendte hendes Maade at klemme sig ind ad den mindst mulige Aabning i Døren.

„Som her ser ud!“ kom det saa med lidt søvnig Stemme. „Og som du ser ud! At du ikke skammer dig for dig selv at sidde saadan! Du ligner, jeg véd ikke hvad for En!“

Ruth aabnede Munden for at svare, men tog sig i det igen; hun satte sig med Hovedet støttet mod Væggen og greb med Hænderne højt oppe om Gardinet.

„Hvor er Kufferten henne?“ spurgte Fru Erlandsen med forbavset Stemme, som var det noget, der pludselig faldt hende ind.

„Den er bragt ned!“

Moderen gjorde et Skridt frem og slog ud med sine brede, korte Hænder.

„Bragt ned? Hvad er det, du siger? Bragt ned?“ Hun snappede efter Vejret. „Hvor kan det falde dig ind? Den skal herop øjeblikkelig; lukke en Kuffert tolv Timer i Forvejen, det kan ogsaa kun du finde paa. Alle de nystrøgne Kjoler . . . og hvis du har glemt noget . . . naturligvis har du glemt det Halve!“

Ruth tog et Tag højere op i Gardinet med Haanden, støttede Hovedet mod den løftede Arm og saa' gennem de halvt sænkede

Laag ufravendt paa Moderen; hun vidste, hvad der forestod, naar denne beærede hende med sit Eftermiddagsbesøg i en ledig Time.

I Dag var Fru Erlandsen utrætteligere end nogen Sinde; hun gav Formaninger for hele Sommeren. Ruth maatte ikke gaa med sin hvide Mollskjole, naar Aftenduggen begyndte at falde. Vaskeprisen i K. var saa ublu. Heller ikke med hvide Skørter fra Morgenstunden, og lignende Ting. Saa skændte hun over, hvordan der saa' ud i Værelset. Bøgerne og Vinterkjolerne skulde op paa Loftet i Dag, det havde hun nu præket for hende hundrede Gange. Ruth blev arrig og holdt paa, at det skulde vente til i Morgen.

„Og husk paa, at alle Skufferne skal være tømte!" fortsatte Fru Erlandsen, „saa Værelset kan være i Stand til Udlejning i Morgen Formiddag." Saa stak hun Næsen ned i en af Kurvene, fyldt med Konfekt, og vendte og drejede kritisk et Stykke fyldt Chokolade mellem Fingrene, inden hun puttede det i Munden.

„Er der Crème i dem alle?" spurgte hun skuffet.

Ruth søgte et andet Stykke ud til hende. „Den er der brændte Mandler i."

Endelig nærmede Fruen sig Døren. „Har du ogsaa en ordentlig Svamp og ren Børste?"

„Ja, ja!" vrissede Ruth og gjorde en Bevægelse med Hænderne, som kylede hun noget langt bort fra sig. Saa aabnede Moderen Døren, men vendte sig om igen.

„Det skrækkelige Billede maa du ogsaa tage ned; der kan komme et andet i Stedet." Fru Erlandsens Smag gik ikke i den prærafaelitiske Retning. Saa gik hun, men stak sit Hovede ind i Stuen igen.

„Vi kan drikke The nede i Kaféen Kl. 9. Sørg for at være klædt paa i ordentlig Tid."

Der var noget tøvende i Maaden, hun lukkede Døren paa;

Haanden gav nødig Slip paa Dørlaasen, som overvejede hun, om der muligvis skulde være mere at bemærke.

Ruth strakte sig og foldede Hænderne haardt om Baghovedet.

Nej, om Sommeren, hvor Middagsgæsterne var saa faa, da var Moderen rigtignok ikke til at komme nær paa denne Tid af Dagen, og irriterende kedsommelig som en Lirekasse at høre paa.

Det varede knapt fem Minutter, før Døren blev smækket op paa vid Gab. De to Karle kom bærende med Kufferten. Ruth fik lige Tid til at dække sig med Friserkaaben, som hun havde taget af. Moderen stod sejersstolt i Baggrunden.

„Giv Niels Nøglen!“ kommanderede hun. Ruth rørte sig ikke af Pletten. Saa kom hun selv ind og tog den paa Bordet, aabnede Kufferten og lettede op i de tæt sammenpakkede Kjoleskørter.

„Se blot, hvor de allerede er krøllede“, begyndte hun at skænde. „Aa, Niels!“ raabte hun saa efter Karlene, der var begyndt at gaa, „vil De med det samme tage en Kurv og bære disse Bøger op paa Loftet.“

Ruth sprang op. „Det kan vel vente til i Morgen!“ Hun var bleven højrød i Hovedet. „Maaske jeg endelig en Gang kan faa Lov til at være i Fred.“ Hun stampede i Gulvet, hun var ude af sig selv af Raseri.

„Dæk dig dog med den!“ Fru Erlandsen kastede Friserkaaben, der var falden paa Gulvet, over hende.

Ruth sendte sin Moder et hadefuldt Blik. Hendes Ansigt var Ruth modbydeligt i dette Øjeblik, og saa var noget af Chokoladen, hun havde spist, flydt ud og havde sat sig i Mundvigene; det saa' saa uappetitlig ud.

Da Moderen havde lukket Døren efter sig, aabnede Ruth den igen og lod den smække i med et Knald, saa Glasruden klirrede, drejede saa Nøglen rundt og stampede i Gulvet, saa det sved i Fodbladet.

Ja, nu troede hun dér, Moderen, at hun havde Krammet paa hende! Mon hun virkelig bildte sig ind, hun kunde lægge et Halmstraa i Vejen, naar der endelig var noget, Ruth vilde? Naar det virkelig gjaldt noget? Aa, kunde hun saa sandt allerede nu i denne Time gøre et eller andet rigtig galt, saa hun kunde vise . . .

Naar der var noget hun vilde . . . naar det gjaldt noget?

Men der var jo ikke noget, der var jo ikke noget at ville . . . intet.

Hun blev staaende midt paa Gulvet, sank hen i en tankeløs Stirren, med halv aaben Mund, saa underlig hjælpeløs i Udtrykket. Raseriet var gaaet over til den dybeste, mest nagende Nedslaaethed.

Nu hørtes kun Vognenes dæmpede Lyd og en enkelt Stemme fra Gaarden; og ind imellem en hastig brutal Ringen dernede tra.

Solen var forsvunden, men Varmen laa kvælende og tyk igen i den uhyggelige Stue.

Denne Dag . . . det var, som kunde hun krumme alle ti Fingre truende ud imod den. Hun satte sig i Sofahjørnet inde i den mørkeste Krog af Stuen.

Hvis hun sidste Aar havde anet, hvilke Tanker hun skulde sidde med Aaret efter, hvilket Tidsrum, hun skulde faa at se tilbage paa! . . . Sidste Aar, da havde hun nok haft en lignende Fornemmelse som denne! Hvor hun huskede Dagen og Aftenen især, nede ved Skovsøen, der laa saa stille hen i bølgende Tavshed og var stribet fra sort, saa blankt som Ibenholt, til mat og sølverne Hvidhed, og Baaden laa skjult mellem Sivene, der knejsede højt og sort glinsende mod den svagt rødmende Aftendis, borte dèr, hvor Solen var gaaet ned. Og hun lod Selskabet, hun var med, gaa fra sig. Hun stod ene tilbage med Armene slynget om et Træ og Kinden lænet mod den ru Bark og følte med baade smærtefuld og frydefuld Skælven Længselen i sig

vokse, vokse saa stærk og voldsom, som hun aldrig havde følt det før.

Aa, Gud, men nej, intet af alt det, hun saa' her af dejligt og skønt i Naturen, var hendes endnu! Ikke Søens pragtfulde, stille, betagende Skønhed, ikke Dagens straalende Sommerlighed, ikke Nattens lyse Mildhed. Lukket ude! Ensom! Saa fattig . . . Og Skønheden føltes som Smærte, der næsten drev Taarerne frem. Men hun knyttede Hænderne, og Længselen blev til Trods. En Gang, ja, en Gang skulde det altsammen blive hendes, fra hver Blomst, der duftede, til hvert farverigt Stænk af straalende synkende Sol! . . .

Naar den Tid først kom! Og den skulde komme, den skulde komme snart! Hun vilde ikke vente, det kunde ikke blive ved paa den Maade, det var jo umuligt!

Hun havde ladet sig glide ned i Græsset, laa der udstrakt med Hænderne under Nakken, drømte sig ind i Vished om kommende Lykke. En Lykke saa rusende kort som selve Sommeren var, hæftig og varm. Fri som Fuglen i Luft! Ingen Baand! Paa Æventyr ud i Mark og i Skov!

Blikket søgte frem i det følgende Aar. Hvilken Rigdom af Muligheder! Hvilket mægtigt Tidsomfang det dog havde, strækkende sig frem langt, langt ind i det uigennemtrængelige Uvisse.

Og nu? Ja nu sad hun med Blikket tilbage, sammenfattende det Forgangne. Hvilket kort Tidsrum var det alligevel ikke, jasket meningsløst hen i intetsigende Goldhed.

Nu skulde hun for tredje Gang hen paa samme Sted, se de samme Mennesker, føle det samme. Nej, denne Gentagelse var næsten ikke til at holde ud!

Hun vilde sikkert ikke mere føle Glæde ved at strejfe ensom omkring fra Morgen til Aften ude i Naturen, indsugende hver Stemning, hver Nuance med pinlig Agtpaagivenhed. Denne Gang vilde hun heller ikke rejse med Forventning til Gæsterne;

det blev naturligvis de samme nervesvækkede Tanter og forædte Grosserere, der laa paa Afmagringskur efter Vinterens altfor yppige Middagsglæder, og saa denne Sværm af unge Piger, der fyldte Hotellet med deres larmende Klaverspil og Lysthusene med deres evindelige Arbejdstasker.

Ruth bøjede sig frem og rokkede frem og tilbage med Overkroppen. — Skulde det samme gentage sig Aar for Aar? Skulde Livet glide fra Hverdag til Hverdag, i ensformig Graahed? Aldrig Glimt af Lys og Varme. Aldrig noget at vaagne til om Morgenen?

Hun sprang op. Hun var led ved sig selv og hele den Tilstand, Dagen havde sat hende i. Hun følte et ligefrem fysisk Ubehag ved at sidde dér upaaklædt med Haaret i Uorden og snavsede Hænder, følte Trang til at klæde sig ordentlig paa, komme bort fra denne beklumrede Stue snarest mulig og faa Resten af Dagen slaaet ihjæl paa den mindst følelige Maade.

Hun havde Lyst til mange Mennesker og Vin! Hun vilde gaa ned i Kaféen; dér sad hendes Gudfader, Konsul Brun, paa denne Tid af Eftermiddagen og drak sit Glas Øl. Det var den eneste Udvej, hun vidste. Hun satte Haaret med særlig Omhu, tog sin Rejsedragt paa og stak tre af de gule, fine, blege Roser i Bæltet; de naaede helt op til Brystet, som bølgede svagt rundet bag Blusens tynde Musselin.

Nede i Kaféen sad ganske rigtig Konsul Brun ved sit sædvanlige Bord og læste i „Fliegende Blätter“. Dér havde han nu siddet paa den Tid af Dagen alle de Aar, hun kunde huske; ellers var der ganske tomt. Kun borte i en Krog sad en ældre, rødhaaret Englænder, spraglet, ungdommelig paaklædt, og studerede sin Bädecker med et Glas Whisky foran sig.

Og der kom den Fornemmelse igen, hun nu vist for hundrede Gang følte i Dag, at det var noget, hun havde set før, — Konsulen siddende nøjagtig saadan, og Englænderen gemt bort inde i Hjørnet ...

Konsul Brun fik straks Øje paa Ruth og vinkede fornøjet med Haanden.

Han var en usoigneret, gammel Herre, med pjusket, graat Haar og et hængende, grønliggult Overskæg, der helt dækkede Munden, men de kuglerunde, søblaa Øjne spillede af ungdommeligt Liv i det ellers slappe, graablege Ansigt.

„God Dag! God Dag!“ Ruth rakte ham Haanden med et straalende Smil. Hun var hans erklærede Yndling og holdt nok af at kokettere en Smule med ham.

„Tak for Roserne, Konsul, og Tak for Bøgerne, det er næsten alt for galt!“ Han holdt stadig hendes Haand i sin.

„Naa, hun sætter sig vel lidt hos mig, hva'? Tænk, at man fik Æren paa selve Højtidsdagen!“

Ruth satte sig. „Og i Dag siger jeg ikke nej til et Glas Vin!“

„Ser vi det! Ser vi det! Naa, det var da endelig en Gang fornuftigt!“ Den gamle Mand smilede fornøjet og fik travlt med at kalde paa Opvarteren, der stod henne ved Buffeten og drev.

„Champagne?“ Konsulen saa' spørgende op fra Vinkortet paa Ruth.

„Nej, fy dog, det Brus!“ Ruth rynkede paa Næsen. „Rigtig iskold Mosel vil jeg helst have.“

Konsulen valgte et Mærke.

„Naa, hvor gammel bliver vi saa i Dag, hva', Tøsen, Vildkatten?“

„Ak, Konsul! gammel, gammel, der mangler kun to Aar til det første Hjørne.“

„Achtzehn Jahr, und noch nichts für die Unsterblichkeit gethan? Ja Tiden gaar, naar jeg tænker, det snart er atten Aar siden jeg var til din Daab.“

„Aa, nej, forskaan mig for Gud i Himlens Skyld i Dag for de evindelige Historier fra den Gang jeg var Svøbelsebarn!“ Hun rakte bønfaldende sine Hænder henimod ham med en paataget, tryglende Mine.

„Om Forladelse, min Frøken.“ Han smilede godmodig. „Tyranniseret har du nu altid, og mig værre end nogen Anden. Jeg stakkels gamle Mand, der aldrig har kunnet staa for dine Yndigheder, nu mindre end nogensinde før.“

Opvarteren kom med Vinen og skænkede i Glassene.

„Skaal, min lille Dreng! Lad mig nu se, du bliver ved med at være en vild Krabat, som du altid har været, og at du ikke gør altfor mange ulykkelige, men at der er En, der vil gøre dig rigtig, rigtig lykkelig.“

Medens han talte, tømte hun sit Glas, velbehagelig sugende den iskolde Drik til sig.

„Ak, ja nu skal du vel snart til det!“ sukkede Konsulen og lod Blikket glide hen over hendes barnlig spinkle Skikkelse.

„Det er rent utroligt, som I Tøse paa en Gang skyder op og er fiks og færdige til at springe lige ind i Livet; naar man saa tænker sig Drengebørnene, der ikke bliver regnet for Mennesker, før de mindst er 25.“

„Det ligger vel nærmest i det meget sørgelige, at vi hurtigere bliver færdige med at tilfredsstille de yderst faa Fordringer, der stilles til os. Tror De ikke, det er Grunden?“

„Gammelkloge Sidse! La' vær' med den megen Læsning, la' vær' med den, gaa ikke hen og bliv et af disse halvkloge, det vil sige halvgale Kvindfolk! Duer ikke, min Lille! Kvindfolk maa saa Gu' ikke ha' Forstand, hvis de skal gerere sig nogenlunde vel her i Livet.“

„Hvad var det for Resten, jeg snart skulde til, gamle Konsul? Giftermaal? Og Barselseng? Hvad, Konsul?“

„Nej! Nej!“ Han gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden. „Bare nogle ordenlige Dumheder først, nogle med Fynd og Klem i, det er det, du først og fremmest trænger til! Der er s'gu' ingen Ting, der renser Luften som en ordenlig Bummert! Ingen Ting, man bliver saa klog af bag efter! Aldrig fortryde, bare ikke forsagt, min Unge, bare altid i sprudlende Humør, som du nu er, lige løs paa Tingene.“

„Jamen, Konsul, kan De huske, at De paa min Konfirmationsdag lovede mig en lille Bog med vise Raad, egenhændig nedskrevne ud fra Deres Livserfaringer, som jeg skulde læse i hver Morgen og Aften og lære udenad ligesaa nøjagtig som min Katekismus og paa den Maade undgaa at saare min spæde Fod paa Livets mange Klipper og Skær.“

„Ja, du kunde saamænd baade sikkert og vist trænge dertil, du skal nok faa noget aldeles ravruskende galt ud af Livet, du med dit ekscentriske Hovede.“

„Aa! Tak — —“

Han sukkede. „Ak, nej, desværre, en theoretisk Forskole af frugtbringende Livsvisdom er aldeles umulig, den maa indhentes ad de mere praktiske, knudrede Veje, og vi stakkels, kloge Gamle maa se Jer Unge, som vi holder af, begaa nøjagtig de samme Dumheder, vi selv har begaaet, uden saa meget som at kunne røre en Finger for at hindre Jer i dem; thi før I har faaet tilstrækkelige Knubs og Skrammer, bliver I aldrig kloge. Men kan vi saa ikke dy os og søge at stoppe op for altfor halsbrækkende Gærninger, saa er vi nogle indskrumpne, fortørrede Pergamentssjæle uden Forstaaelse. Ja! ja! vent til du selv faar Børn, og tænk saa paa gamle Konsulen, om han ikke havde Ret, naar han sagde, at vi Ældre maa lide nok saa meget under Mangelen paa Forstaaelse hos de Unge som omvendt.“

Ruth sukkede. „Er det virkelig saa besværligt altsammen, det ser dog ud, som om det Hele flød i en temmelig jævn og ensartet kedsommelig Strøm?“

„Ja, du kan saamænd mange Gange tage fejl, inden den „Rette“ kommer.“

„Den „Rette“! Ja, men sæt nu den „Rette“ først kommer, naar jeg har bundet mig til den „Urette“; det hænder jo dog en Gang imellem? Eller mener De maaske, at det ikke har saa farlig meget at sige i disse fordærvede Tider?“

„Nej, det var anderledes i min Ungdom. Det skulde have været i min Tid, en attenaars Tøs førte et saadant Sprog!“

„Næh, da sad nok lille Frøken Bælam med lyseblaat Baand om Halsen og ventede from og underdanig paa den Mand, Fa'r og Mo'r og Tante Mine og Gine valgte til hende, og turde næppe for sig selv tilstaa et hemmeligt Sværmeri for en eller anden Krøltop af en Fætter eller Student. Stakkels lille Frøken Bæ-Mælam, der var saa bange for Fa'r og Mo'r! Men lykkelig og vel gift blev hun da, og det, saa det kunde forslaa, og fødte sig og sin fuldtro Ægtemage otte velskabte Børn og gjorde sit bedste for at opdrage de fire Døtre efter samme Bælamsprincipper, og de fire Sønner til at dyrke lignende kvindelige Idealer, naar de først var giftefærdige — o. s. v., o. s. v."

„Fjanteprinsesse — — — Ja, det var nu ikke saa galt endda, om man en Gang imellem gjorde Valget for de smaa Ungmøer, saa de ikke dansede af med en altfor letbenet Kavaler.

Den Gang var Kvindfolkene ogsaa altfor velopdragne til at være ulykkelige og til at holde en aller Helvedes Staahej for den mindste Smule, som de nu behager at gøre det med deres opskruede Fordringer. Der var noget, der hed Pligter, min Ven! og man regnede ikke sin egen Person for noget saa over Maade betydningsfuldt, saa man greb den mindste Anledning til at føle sig grænseløs ulykkelig og „uforstaaet", som det jo hedder i det moderne Sprog."

„Det maa have været himmelske Tider at leve i, Konsul, for Mandfolkene især; tænk, hvilket frit Spillerum de havde for alle deres Lyster, og hvor skændig Kvindfolkene nu søger at rapse nogle af Rettighederne til sig. For Resten anbefaler De jo selv de saakaldte store Dumheder, men det mener De naturligvis i Virkeligheden slet ikke. Jeg har Dem lumsk mistænkt for at være mere snærpet end den argeste gamle Sippernippe, naar det endelig kommer til Stykket. Skaal, Konsul, gamle Filosof og Raadgiver!"

Konsulen klappede hendes Haand og rystede smilende paa Hovedet.

„Du er et fortryllende, lille Heksebarn, er du! Ja, ja, nu

faar vi se, hvad det altsammen bliver til. Hør, kan du ikke tage med ud til min Svigerdatter i Morgen? Børnene spurgte længselsfuldt efter dig forleden.“

„I Morgen? Jeg skal jo rejse i Morgen!“

„Naa, skal du nu ud til det kedsommelige Sted igen; det maa du da snart være ked af? Skal din Fader ogsaa derover denne Sommer?“

„Nej, Fader betakker sig vist. Han kedede sig halvt ihjel i de Dage, han var der i Fjor; men Mo'r kommer maaske. De skulde tage med hende, det har De nu lovet de to sidste Aar, men se om De holder det! — Der har vi for Resten Fa'r!“

Hr. Erlandsen kom hen til deres Bord. Han var en høj, svær Herre, med et lidt rødladent, udvisket Ansigt, men med noget beslutsomt, robust, energisk over hele sin Person. Det stærkt udtyndede Haar var graasprængt og Fuldskægget, der faldt i det rødlige, ligeledes.

„Naa, sidder De der og filosoferer med min Tøs?“

„Ja, Konsulen har givet mig forskellige vise Raad.“

„Naa, hvordan gaar det med Geschäften?“ spurgte Brun og forlangte med det samme et Glas til af Opvarteren.

„Jo—o — — rigtig godt. Vi har jo omtrent fuldt Hus!“

Konsulen undrede sig i sit stille Sind over dette Svar. Indrømmelser af den Art havde Hr. Erlandsen ellers ikke haft for Vane at gøre, inden de mange nye Hoteller, der skød op omtrent saa hurtig som Paddehatte, havde gjort ham Fortjenesten stridig.

Nu ønskede han ikke, man skulde tage de misfornøjede Udbrud, han ellers altid havde brugt, hvordan Sagerne end stod, altfor bogstavelig.

De talte en Stund frem og tilbage om alt muligt.

„Hvordan er det, du sidder og stirrer?“ Konsulen ruskede i Ruth.

„Aa, jeg er bleven saa søvnig af Vinen.“ Hun lagde Hovedet

ned mod Bordets kolde Marmorplade. Han lod sine krogede Gammelmandsfingre glide igennem hendes Haar.

„Fy, De véd, jeg ikke kan lide, De roder mig i Hovedet.“

„Det spørger man slet ikke saadan en lille Pige om.“

„Du aner ikke, Fa'r! hvor Konsulen er uartig!“

„Ja, gid han vilde opdrage lidt paa dig, det kunde du saamænd trænge til! Vi Andre har aldrig kunnet magte dig, har aldrig haft Tid dertil.“

„Aa Gudskelov, lille, velsignede Fader!“ Hun tog hans fedladne, hvide Haand og kyssede den. „Det skal jeg være dig evig taknemmelig for.“

„Den Tøs er gal!“ brummede Hr. Erlandsen, der for Resten med Aarene, især i de sidste, havde faaet en vis Svaghed for sin Datter, som paa Grund af sit ikke helt almindelige Ydre tiltrak sig alle de Rejsendes Opmærksomhed og gav Anledning til Gisninger med Hensyn til hendes Nationalitet. Det var ham da altid en Tilfredsstillelse paa Forespørgslerne at kunne svare, at hun var hans Datter og altsaa dansk. Men allerhelst præsenterede han hende for sine gode, gamle Venner, tyske Handelsrejsende, der Aar igennem havde gæstet hans Hotel.

Det gav Anledning til ikke faa Stridigheder, thi Ruth var alt andet end venlig mod disse gamle Herrer med deres grovkornede Komplimenter og spøgefulde Hentydninger til hendes Hjærtetilstand, alt dette jødisk-germanske, som hun ikke kunde udstaa. Hun flygtede skyndsomst, naar hun saa Fligen af dem.

„De bliver vel til Aften?“ henvendte Hr. Erlandsen sig til Konsulen.

„Ja, De maa endelig blive!“

Ruth lagde sin Haand paa hans Arm.

„Husk paa, det er min Fødselsdag!“

II.

Premierløjtnant Svend Kaas var Badestedets Midtpunkt, da Ruth kom til K.

Han legede med alle Børnene, fra dem, der endnu laa i Vogn og suttede paa Flaske, til de Større op efter lige til Konfirmationsalderen, beskæftigede og morede dem alle efter de forskellige Aldersforudsætninger, de havde, dels for deres egen Skyld, dels for derigennem at smigre Mødrene, kælede for Hundene, hvad enten det var ganske almindelige Køtere eller ægte Racehunde, og de krøb logrende hen til ham, naar han viste sig. Han spøgte galant med de ældre Damer, sagde udsøgte Komplimenter til de mindre heldige, unge Piger, saa de glemte deres Grimhed, flirtede dristig med de kønnere, behagesyge, indsmigrede sig hos de strænge Mødre, for at de skulde give deres unge, livslystne Døtre en mere udstrakt landlig Frihed med Hensyn til de Roture og Udflugter, han utrættelig arrangerede. Han var de gamle Damers opvartende Kavaler og taalmodige Tilhører, forstod paa den behændigste Maade at gøre tykt Nar, saa det kom hans talrige Tilhørere og hans egen komiske Sans til Gode, uden at Offeret havde ringeste Mistanke.

Saaledes især en trediveaars Dame, der var bekendt for sin hysteriske Passion for Læger (hun lod sig undersøge hver fjortende Dag), men for Resten var meget indladende mod hvem som

helst, der vilde give sig af med hende. Løjtnant Kaas opnaaede uden synderlig Anstrængelse at lade hende vise sig fra sin mest ellevilde Side til lige saa stor Opmuntring for hendes Omgivelser som for hende selv.

Han var Alles Yndling, og Alle var optaget af ham; det var længe siden der i K. havde været et saa oplivende Element, der lod sin Munterhed og Opfindsomhed saa ligelig komme Alle til Gode og forhindrede det sædvanlige Klikevæsen.

Damerne især var enige om, at man saamænd ikke skulde tro, han var af saa fin Familie, hans Fader var jo General i Aarhus og Slægten bekendt for sin Adelsstolthed. Nej, han var ved Gud det naturligste og jævneste, man kunde tænke sig, og ganske ens mod Alle, et mageløst, elskværdigt Menneske; det var umuligt nogensinde at blive vred paa ham, og man tillod ham, hvad man ikke vilde have tilladt nogen Anden, paa Grund af hans blaa Øjne og hvide Tænder.

Meningerne var kun lidt delte mellem de meget unge Mænd, der endnu ikke var vokset fra at blive taget med paa Badesteder som deres Forældres Sønner. De undlod ikke til hinanden indbyrdes kritisk at udtale sig, dels om hans gamle havarerede Straahat og alt andet end moderne Klæder, han højlydt gjorde sig til af at ville slide op, dels om hans latterlige Ihærdighed Balaftenerne og i Iscenesættelsen af Pattebørnslege tidlig og sildig. Men i al Hemmelighed imponerede denne uforfalskede Livsglæde dog de skeptiske, unge Mænd; thi foruden at forbløffe, vækker det altid Ens Beundring at se noget, man med Opbydelsen af alle sine Kræfter søger at bekæmpe hos sig selv, med det frækkeste Mod give sig sit fulde, frie Udslag hos en Anden, og især en Ældre.

Det var ikke alene Badegæsterne, Svend Kaas søgte at vinde for sig; hans Erobringslyst strakte sig over et større Felt til alt og Alle uden Undtagelse. Tjenestefolkene sprang for ham ved mindste Vink, og han havde ikke været der i fire Dage, førend han kendte alle Opvartningspigerne ved Fornavn.

Hans høje, ranglede Skikkelse med det lille, velformede Hoved var snart populær i hele Omegnen. Der var ikke den Bonde, ikke den Fiskerkone, den Pige eller det Barn, han ikke tiltalte første Gang, han saa' dem, forhørende sig om deres Familieforhold og Livsvilkaar og fortsættende Bekendtskabet senere hen med et Par opmuntrende Ord i Forbigaaende, der passede til de Forskelliges Stilling og Anlæg, som han med fin Sporsans havde afluret dem ved første Samtale.

Med de gamle, gnavne Havekoner, der rev Parkens Gange og lugede om Morgenen, talte han forstaaende om Livets Besvær og Lønnens Knaphed og sluttede saa med en eller anden Spøg, der fik deres solbrændte, indtørrede Ansigter til at fordreje sig i brede Grin.

Med de gemytlige Fiskere talte han med Kyndighed om Vind og Vejr og Øl og Tobak, han var ikke længe om at lære de tekniske Udtryk fra Fiskersproget at kende.

Med den træge Bondemand drøftede han Kvæg- og Kornpriser, med Pigerne talte han om deres Kærester, og der var ikke faa, som betroede ham deres Sorger.

Han havde den utroligste Evne til at lempe sig efter Andres Forudsætninger og lade sig paavirke af dem i Øjeblikket. Han havde intet udpræget personligt at hævde i sig selv, hvorfor ogsaa Alle var enige om at finde ham elskværdig.

De ældre Damer fandt ham i Besiddelse af Ærbødighed og Pietetsfølelse, noget, der var saa sjældent nu til Dags, og nogle mente, at han endogsaa sad inde med visse filantropiske Anlæg, thi han forstod paa den nydeligste Maade at forhøre sig om de Vuggestuer og Asyler, han vidste, de var Forstanderinder for.

De unge Piger anede stærk erotisk Følsomhed med Anstrøg af Romantik hos ham, og Handelsmændene tillagde ham megen praktisk Sans, der lod ham tale om Forretninger paa en ingenlunde uerfaren Maade, og saavel yngre Levemænd som ældre Udhalere tilfredsstillede han fuldt ud ved kyniske Historier,

der fik dem til at sprutte af Latter og lod ham stige i deres Agtelse som mere rutineret og løsagtig, end man skulde have troet efter hans øvrige godmodige, elskværdige Adfærd at dømme.

Saaledes forstod han at anslaa alle Strenge; enhver fandt sit Samtaleemne hos ham, saa han følte sig omringet af venlig-sindede Mennesker fra Morgen til Aften, og skøndt han i Begyndelsen kedede sig ganske overordenlig og paa det kraftigste forbandede den Ven, der sikkert ukendt med Forholdene havde anbefalet ham Stedet som højst „fashionable“ og morsomt (Guderne maatte vide, hvordan det Menneske var indrettet, som var rejst bort med det Indtryk!) begyndte han dog at befinde sig nogenlunde vel ved at se sine selskabelige Egenskaber i den Grad anerkendte og sig selv uden Konkurrence af nogen Art som Badestedets fejrede Midtpunkt.

Egentlig alvorlig Kur gjorde han ikke til Nogen. Unge Koner var der ingen af, i hvert Tilfælde ingen, der ønskede, han skulde hjælpe dem med at føle, at de dog ikke var helt tabt for denne Verden endnu. Unge Piger havde han altid haft en vis Respekt for at komme i nærmere Berøring med; de havde egentlig aldrig tjent ham til tilfredsstillende Tidsfordriv ret længe ad Gangen; han holdt nok af at nærme sig spøgefuldt, sætte deres Fantasi en Smule i Bevægelse, men saa trække sig let og legende tilbage, for ikke at give dem noget som helst Virkelighedsbevis i Hænde.

Han dyrkede ikke Kvinderne paa deres første Nyfigenhedsstandpunkt, men lod dem gaa en Forberedelsesskole igennem hos Andre først. Han satte ubetinget mest Pris paa den Slags, i hvis Mund Bebrejdelser for Misbrug, Troløshed og Bedrag ikke just paa det mest indtrængende talte til Samvittigheden.

Den Maade, Løjtnant Kaas kom hen til Ruth paa allerede første Dag, hun var kommen til K. og sad ved Klaveret bladende i nogle Nodehæfter, og forestillede sig for hende, vakte straks hendes Mishag.

Hun fandt ham paatrængende, familiær og leflende, nøjagtig som alle de rutinerede Balkavalerer, hun havde erklæret Krig Vinteren igennem. Men da han saa om Eftermiddagen kom bag paa hende, — hun laa i en Hængekøje under to høje Asketræer noget fra Hotellet — og uden saa meget som at hilse skræmmede hende ved at snappe Bogen ud af Hænderne paa hende, svor hun ham lige straks aaben Fejde. Hvor hun fandt ham ækel, som han stod der med et slibrigt Smil spillende ind under det blonde, fade Overskæg og et Forundringsraab paa Læberne ved at se Bogens franske Titelblad.

Ja naturligvis! denne Forfatters Bøger kendte han, om han saa for Resten ikke kendte nogen andens. Men hvordan kendte han dem? Som pikant Smudslitteratur. At hun, som var saa ung, sælsomt betoges af Bogens dystre, sønderrivende Alvor og ligesom i Anelse følte Forfatterens Genialitet strømme sig i Møde ud fra det Skrevne, det vilde han, der kun lod Lasternes Levendegørelse i Bogen sætte sin Fantasi i Bevægelse, ikke kunne forstaa. Han vilde tro, at hun, som saa mange Andre, forslugent og interesseret kun søgte dét, han selv søgte.

„Giv mig Bogen!“ raabte hun vredt, efter at han til Punkt og Prikke netop havde gjort de Hentydninger, hun ventede, han skulde gøre. Hun var bleven blussende rød og strakte befalende Haanden ud efter den. Han smilede drilagtig og bladede videre i den.

„Bed pænt om den.“

„Giv mig Bogen.“ Hun slog hæftig ud med Haanden henimod ham.

„Nu skal De give mig den!“ kom det for tredie Gang, endnu mere ubehersket end de foregaaende. Saa rakte han hende den med et overdrevent høfligt Buk; hun lod sig glide længere ned i Hængekøjen og læste videre uden at ænse ham eller svare paa hans Tiltale. Hun vendte Bladet for at lade ham tro, at hun virkelig læste, og forstaa, at det var hende særdeles magt-

paaliggende, at han gik snarest mulig, hvilket han ogsaa gjorde uden at lette paa Hatten.

Hun saa' efter ham. Hvor hans gamle Straahat dog klædte ham daarlig.

Alt som Dagene gik, fandt hun ham mere og mere utaalelig i hans utrættelige Behagesyge og med hans pjankede Friskfyrshumør fra Morgen til Aften, ukritisk og overfladisk, velfornøjet med al Ting. Hun lod ingen Lejlighed gaa fra sig til at vise ham sit Sindelag, og han lod sig meget snart smitte af hendes udfordrende Tone, saa at de aldrig kom hinanden nær uden at mundhugges.

Hun vidste godt, at han altid fandt hende ubehagelig og i højeste Grad følte sig frastødt af hendes Væsen. Han hørte nemlig ikke til de stædige Hoveder, hvem Modstand mere end noget andet ægger, hans Behagesyge var af en sammensat Art, gik nærmest ud paa at vinde det, der gærne lod sig vinde.

Hans Kendskab til det smukke Køn havde derfor strakt sig indenfor en temmelig snæver Ramme af livslystne Provinsskønheder og lignende meget københavnske Damer, hvis Beredvillighed havde skaanet ham for at søge Adspredelse hos Kvinder af lavere Kaste, og hans talrige Erfaringer blandt denne temmelig ensartede Type havde ladet ham havne i en ganske bestemt Mening om Kvinderne i Almindelighed.

De var gennemgaaende en nydelsessyg, sanselig, ret fordærvet og fejg Race, det sandede han dog uden al Bitterhed, tvertimod, det var ham en vis Tilfredsstillelse Gang paa Gang at faa disse deres Svagheder bekræftede, da det jo kom ham i høj Grad til Gode.

Og ligesom hans Erobringer i det mere private Liv aldrig havde voldet ham synderlige Vanskeligheder, saaledes var han bleven endnu mere forvænt i Selskabslivet. Svigtede her en af hundrede Gange hans sædvanlige Held ham, stillede han sig uvilkaarlig ogsaa selv paa Bagbenene, som nu over for Ruth.

* * *

De første Dage efter Ruths Ankomst var det godt Vejr, men saa fulgte den ene Regnvejrsdag den anden. Badegæsterne holdt til i den store Sal, der genlød af Støj og Latter og en Gang imellem af fejende Valsemelodier, thi ind mellem Legene blev der danset.

Naturligvis var det Svend Kaas, der var Sjælen i alle disse Foranstaltninger for at faa Tiden saa godt som muligt slaaet ihjæl. En Dag var han rigtignok syg af det Maveonde, der havde faaet ham til at søge til Badestedet. Forespørgsel paa Forespørgsel blev sendt ned til den Cottage, i hvilken han boede, og Glæden var ikke ringe, da han Dagen efter optraadte igen, ganske vist lidt blegere i det i Forvejen ikke synderlig blodrige Ansigt, men i samme straalende Humør. Han havde kedet sig utrolig den foregaaende Dag; han levede og var kun til ved andre Mennesker.

Ruth opholdt sig for det meste om Formiddagen i det lille Kabinet bag Billardstuen, der var saa hyggelig og vinterlig afdæmpet og uforstyrret paa den Tid af Dagen.

Fire Dage i Træk havde det nu regnet, saa blev det godt Vejr den næste Formiddag, men om Eftermiddagen sænkede Regnen sig atter ensformigt, jævnt rislende ned.

Det var næsten utilladeligt!

Alle vare misfornøjede, Børnene især bleve enige om, at det dog var for galt, at det altid skulde regne netop i Sommerferien, medens de i stegende Sol og straalende Sommervejr maatte sidde paa Skolebænk baade før og efter Ferien og svede og slide i det.

Ruth sad inde i Kabinettet og skrev Breve. En ung Pige, der endnu henregnede det til en Begivenhed at ryge Cigaretter i Smug og var i K. med sin Moder og Tante, kom ind og forstyrrede hende.

„Aa, De skriver! Ja undskyld!“ . . . Hun satte sig. Saa! tænkte Ruth, skal hun nu igen sidde der og tale om denne Fætter, som hun elskede saa højt og ikke rigtig vidste, om hun var genelsket af, og tage hende paa Raad som saa mange Gange før ved Undersøgelsen af Beviserne for og imod dette vigtige

Faktum. Ligesom et eneste „imod“ ikke var nok til at slaa ti „for“ sønder og sammen.

Hvor kunde man lade sin Følelse gro frem af Halvtvivl og Halvtro og nogensinde tøve i Afgørelsen af den Art Spørgsmaal, og saa oven i Købet udøse sig i Fortrolighed, udmale hele denne ydmygende Tilstand for en Anden. Denne lille besværlige Vrøvlebøtte, der paa en altfor ubekvem Maade viste hende sin Beundring!

„De har vel ikke en Bog at kunne laane mig? Premierløjtnant Kaas bad mig saa meget om en, og jeg lovede ham det uden videre, men jeg har ingen med, Tante heller ikke, og Mamas er alle paa Tysk, det forstaar han saa daarlig. Jeg behøver jo ikke at sige, at det er Deres.“

„Der staar Navn i alle mine.“

„Det var da kedeligt! Men vil De da ikke gennem mig laane ham én, saa kan jeg jo sige, at Mamma og Tante Ulrikke læser i mine for Øjeblikket, og at jeg ikke vidste det.“

Ruth kunde ikke lade være med at smile over dette Væv af uforstaaelige Nødløgne, der dog var ret betegnende for Frøken Andersen.

„Ja, det kan jeg jo gærne, men jeg kan jo umulig vide, hvilke af mine Bøger der tilfredsstiller Løjtnant Kaas' Smag. Jeg kan spørge ham derom, næste Gang jeg ser ham, saa kan han selv vælge.“

„Maa jeg ikke sende ham herind lige straks, han vilde nemlig gærne have den med det samme, han er netop saa oplagt til at læse i Dag.“

„Haster det saa stærkt? Jamen, vent saa et Øjeblik, til jeg har sluttet dette Brev, ellers kommer det ikke med Posten i Dag, saa kan jeg hente nogle Bøger ned.“

„Næh! holder De saadan paa Pennen? Nu har jeg aldrig kendt Mage!“ Frøken Andersen lo.

Ruth blev snart færdig og puttede Brevet i Konvolutten. „Gud, saadan et tykt Brev, hvad kan De dog saadan hitte paa at

skrive; det er det værste, jeg véd, jeg er rent ulykkelig, naar jeg skal til det, men jeg elsker at faa Breve. Den kan rigtignok sagtens, der skal have det.“

„Jeg synes snarere, hun er til at beklage, jeg skriver en ræd-som ulæselig Klo.“

„Flot er den i hvert Tilfælde!“ Frøken Andersen saa' be-undrende paa den endnu vaade Adresses store Bogstaver; saa gik hun.

Ruth fulgte hende med Øjnene. Hvor den stivede Manschet-skjorte med Herreslipset passede lidt til hendes udvidskede, fed-ladne Barneansigt, omkranset af de forbrændte grisse-graa-blonde Krøller. Og saa saadan en Mundfuld skæve Tænder, hun dog havde bunket ind over hinanden; de vakte uvilkaarlig Fore-stilling om daarlig Aande!

Ruth bragte Brevet ud til Portieren og gik saa op efter sine Bøger.

Da hun kom ned igen, sad Løjtnanten ved samme lille Bord som hun før, men paa den modsatte Side helt bøjet henover det, med Hovedet omtrent i lige Linie med Bordpladen, i den besyn-derligste Stilling. Ruth kunde ikke lade være med at le. „Hvor-dan er det dog De sidder?“

Han sprang op og lo med. „Nej, det kan De nok ikke forstaa.“ Og han lo igen. „Jeg skal sige Dem, jeg kunde straks lugte noget, da jeg kom ind i Stuen. Jeg elsker netop den Par-fume, og da jeg havde siddet lidt her, opdagede jeg pludselig, at den kom fra Deres Skrivemappe, og da det ikke gik an at røre ved den, satte jeg mig saadan for at faa den paa nærmere Hold; nu véd De det. Hvad troede De, jeg tog mig til?“

„Aa, jeg véd saamænd ikke.“ Hun smilede og tænkte sig lidt om. „For Resten lignede De en stor Hund, der ligger paa Jorden og mistænksomt snuser henad den.“

„Hvad hedder den Parfume?“

„Chypre.“

„Ah, Chypre! Den bruges vist ikke meget, Damerne holder

mere af at overgyde sig med de vammelsøde Viol- og Heliotrop-parfumer. Jeg skal huske at anbefale mine Søstre den. Men lad mig dog tage Bøgerne fra Dem.“ Han tog dem, lagde dem paa Bordet, og de satte sig paa hver sin Side af det.

„Tænk, at De virkelig vil laane mig Bøger, det er saamænd mere, end jeg havde ventet,“ sagde han saa i sin sædvanlige udfordrende Tone.

„Saa . . .? det er ellers Frøken Andersen, De maa være taknemmelig derfor.“ Ruth var ikke oplagt til Mundhuggeri, det blev saa forceret i Længden.

„Jeg foretrækker nu at være Dem personlig taknemmelig. De kan ikke tænke Dem, hvor utrolig jeg trænger til at sidde lidt stille i godt Selskab med en god Bog! De aner ikke, hvor trættende det i Længden er at skulle agere Selskabsbajads og Festarrangør for henved hundrede Mennesker, Dage i Træk, aldrig at kunne sidde stille og tale hyggelig med nogen.“

„Tænk, jeg troede aldrig, De kunde blive træt af Selskabelighed.“

„Nej, naturligvis, De tror, jeg er en fuldstændig Gøgler og Abekat, det har jeg for længe siden mærket.“

Hun trak paa Smilebaandet, han lignede slet ikke sig selv, hun havde aldrig set ham med et saa alvorligt Ansigt som nu; det kunde ikke nægtes, det klædte ham at sidde der, ganske stille, lidt træt henslængt, med Hovedet støttet i den store, hvide Haand.

Premierløjtnant Kaas havde saamænd god Grund til at være udaset, det vilde sandelig sige noget, naar han havde omsat hele sit Forraad af Pante- og Ordsprogslege, Kortkunster o. l. i Praksis, hvilket just var Tilfældet nu. Men nu kunde han heller ikke mere og trængte til Forandring. „Ja, saa var det Bøgerne.“ — Ruth skubbede dem hen til ham. „De har sikkert læst dem før — alle disse er saa bekendte.“

„En god Bog kan man ikke læse for tit,“ svarede han alvorlig, idet han allerede fra det Øjeblik, hun kom ind af Døren,

uvilkaarlig var grebet af hele hendes Fremtoning og nu søgte at lempe sig efter den.

„Nej, det har De nok Ret i!“ Hun var forundret over at høre det, hun netop selv i disse sidste Regnvejrsdage havde bragt saa levende i Erfaring, bekræftet fra hans Læber. —

* * *

Der var gaaet to Timer, og de sad endnu sammen, der havde udspundet sig en litterær Samtale imellem dem, og dette neutrale Emne udslettede fuldstændig deres personlige Stridbarhedsfølelse overfor hinanden.

Ruth var mod Sædvane umaadelig, ja, ligefrem sprudlende veltalende, som man bliver det, naar man i al Stilhed har erhvervet sig en Del Kundskaber i en eller anden Retning og kun en yderst sjælden Gang har Lejlighed til at lægge dem for Dagen. Uvilkaarlig rives man da med af sin egen Ordstrøm, naar Lejligheden endelig tilbyder sig, fordi man aner, hvor omfangsrig Ens Viden maa tage sig ud i den Andens Øjne og derigennem ogsaa komme til at staa i et nyt og betydeligt Lys for En selv.

Saadan reves hun da med og følte Trang til at udtømme sin Viden til det sidste. Løjtnanten havde ikke læst saa faa franske Romaner i Feuilletonoversættelse og desuden hørt en Del af den moderne Litteratur omtale eller sat sig ind i den gennem Avisartikler, naar der var et eller andet opsigtvækkende, man daarlig kunde undgaa at „have“ læst.

Hans Hukommelse kom ham ogsaa til Gode med Hensyn til kritiske Vendinger over Personer eller Hovedtendenser i enkelte Bøger, han enten havde fra Aviserne eller fra lignende Samtaler som denne, og han gav nu sin Mening Udtryk i flydende Ord. Han undredes selv over, hvorledes Erindringen om det ene førte Erindringen om det andet med sig; han anspændte sig til det yderste og gav saaledes sit Bidrag til Underholdningen.

Ruth lod sig ikke lidet imponere af hans sindrige Bedøm-

melse, der aabnede hendes Øjne for en hel Del nye Synspunkter, hun hidtil havde overset. Hun begyndte at betragte ham fra en anden og betydeligere Side end før.

Han havde jo virkelig Interesser og saa' menneskelig frit og følsomt paa mange Ting, hun aldeles ikke havde tiltroet ham mindste Forstaaelse af.

Ruth slog ogsaa op i de Bøger, hun havde med, for at vise ham et eller andet Sted, eller han tog dem selv og bladede i dem. I en af dem var nogle Linier streget under med Blæk, hun greb uvilkaarlig op med Haanden for at trække Bogen fra ham; der var noget intimt ved, at dette Menneske skulde læse netop det, der havde gjort mest Indtryk paa hende, og saa netop disse Ord, saa dristige, saa varme, saa frie.

Han læste videre og videre helt over paa den næste Side. Hun sad stille som en Mus og besluttede at lade som ingen Ting, saa løftede han Hovedet og saa' saa besynderlig paa hende, hans Blik ligesom gemte alt det inde, han lige havde læst, og gjorde hende urolig.

„Denne Bog vil jeg gærne læse!"

„Nej, det faar De ikke Lov til," sagde hun i en Tone, der ingen Indvendinger taalte.

„Holder De maaske saa meget af den, at De nødig laaner den ud?"

„Jeg forstaar ikke . . ." hun rystede forlegent paa Hovedet, gaaende uden om hans Spørgsmaal. „Den maa være kommen ind mellem de andre Bøger, uden at jeg har set det."

„De skal nu laane mig den alligevel, jeg skal læse den med den største Andagt, vilde det være Dem ganske umuligt at tro mig i Besiddelse af en eneste lille Smule Forstand og Forstaaelse?"

Hun smilede. Dette havde han allerede sagt flere Gange, han gjorde sig aabenbart Umage for at udslette den ufordelagtige Mening, han vidste, hun havde om ham.

„Maa jeg saa laane den?" Hun svarede ikke.

Han knappede Frakken op og skød Bogen ned i en indvendig Lomme og lukkede den saa langsomt igen med sit sædvanlige, udfordrende Smil.

„Maa jeg saa ikke nok?“

„Hvad kan det nytte, jeg siger Nej. Nu ligger den saa godt gemt, at jeg rimeligvis maatte tilkalde Hjælp, om jeg vilde have den vristet fra Dem, men jeg synes ellers . . .“ — „Hvis det er imod Deres Vilje, at jeg trænger ind i Deres Helligdom, saa vil jeg virkelig ikke læse den,“ afbrød han hende og knappede Frakken op igen.

„Nej, behold den nu bare.“ Hun gjorde en Bevægelse med Haanden for at hindre ham i at trække den op af Lommen. „Nu har De jo vist Deres gode Vilje.“

„Tak, det var kønt af Dem. Jeg glæder mig rigtig til at læse den, og til at tale med Dem om den. De er det mærkeligste Pigebarn, Frøken Erlandsen,“ sagde han lidt efter. „Men langt bedre end man ved første Øjekast skulde tro, i Grunden er De vist et rigtigt Pragteksemplar.“

„Er det i Sammenligning med Aarhus' smaa Provinsjomfruer, saa takker jeg underdanigst.“

„Jeg har dog ogsaa i mine Dage set andre Steder end det Hul; jeg er udmærket kendt i København, men nu vil vi ikke mundhugges, det vil jeg blot sige Dem. Det er gaaet os, som det ofte gaar. Naar man har været stærkt paa Kant, bliver man ikke saa sjeldent specielt gode Venner. Det har været en storartet Eftermiddag, den er fløjet af Sted paa den allerbehageligste Maade, for mig i hvert Tilfælde. Gudskelov, at jeg har fundet Dem, de andre begyndte rent ud sagt at kede mig ganske forbandet.“

Løjtnanten var allerede i den Grad inde under Indflydelsen af Ruth, at alle de andre, han før hver for sig havde gjort sig den Ulejlighed at skænke særlig Opmærksomhed, nu smeltede sammen til en eneste stor Klump af Ubetydeligheder i Sammenligning med hende.

„Og af de to Onder . . . .“

„Saa begynder De nu igen? Jeg vil blot sige Dem, at selv om De stiller Dem paa Hovedet, faar De mig ikke mere med til Skænderiet.“

Han viftede frem og tilbage med et Stykke Papir, hvorpaa hun i ungdommelig Iver havde skrevet Fortegnelse over en hel Del Bøger, hun raadede ham til at faa læst hurtigst mulig. Han lugtede til det.

„Ah! der har vi den samme Chyprelugt! Den vil jeg gemme.“ Han puttede Papiret omhyggelig i sin Tegnebog. „Naar jeg føler Trang til at tænke paa Dem, vil jeg lugte til det,“ sagde han med et drilsk Smil. Han kendte hende allerede nok til at vide, hun ikke yndede den Slags Talemaader.

Klokken kimede pludselig til Aften.

„Ih, du glade! er det blevet saa sent, og jeg, som skulde have skrevet ét Brev til!“

„Vi behøver jo ikke som diverse Grossererfamilier at styrte til Bordet straks for at faa Tingene fra første Fad,“ spøgte han.

Hun lo.

„Nej, det kan De have Ret i, det er siden jeg har været i Pigepensionat, at jeg har faaet en saa grundmuret Respekt for Klokken, saa jeg blindt adlydende farer op, naar jeg hører den. Jeg maa i hvert Tilfælde give mine Fingre en grundigere Overhaling, inden jeg bliver værdig til at sidde til Bords med Honoratiores.“

Ruth gik henimod Døren, han rakte hende Haanden. De saa' smilende paa hinanden.

„Det var nok os to, der ikke kunde lide hinanden“, sagde han saa.

Hun tog sin Haand til sig.

„Ja, i Grunden kan vi slet ikke være bekendt at vise os sammen, De tør vist, lige saa lidt som jeg, sige Dem fri for nogle temmelig uforbeholdne Udtalelser. Jeg kan ikke nægte, at jeg for mit Vedkommende ikke har lagt synderlig Skjul paa mine

Følelser over for Dem, mest dog for at drille alle Dyrkerne af Deres Højelskværdighed."

Han smilede.

„Det faar vi sandeligen sætte os ud over. Jeg haaber, De vil hjælpe mig."

„Nu maa jeg gaa!"

Ruth smuttede ud af Døren.

III.

Det var et Par Dage efter, en solklar Sommerdag.

Ruth var igen begyndt at opsøge sit gamle Sted inde i Skoven, hvor hun saa godt som altid havde tilbragt Formiddagen de to foregaaende Aar. Hun var lige naaet ud af Porten, da Svend Kaas kom hende i Møde med et straalende Smil.

Det anede hende, at det ikke var tilfældigt de stødte sammen. Hvad i Alverden skulde han ellers paa Landevejen nu lige i Middagsheden?

„Skal De nu ind i Skoven igen?“

De stod paa en Korsvej i bagende Sol. Hun missede op til ham med Øjnene og smilede.

„Jeg forstaar ikke, at jeg aldrig møder Dem derinde, for jeg skal sige Dem, jeg har gaaet Skoven igennem paa Kryds og Tværs de sidste Dage netop paa denne Tid. Synderlig stor er den ikke, og der er jo kun denne ene i Miles Omkreds.“

Hun stod og gyngede frem og tilbage paa Benene og saa lige ud i Luften.

„Men De gaar maaske ikke ad banede Veje, men ad de hemmelighedsfulde ubetraadte. De er vist et stort Stykke af en Drømmer og Romantiker.“

„Ja, aa, forfærdelig!“ Hun havde foldet Hænderne paa Ryggen.

„Naa, jeg maa altsaa ikke faa at vide, hvor De holder til?“ Han lagde spørgende Hovedet paa skraa og slog med en Stok efter de høje, tilstøvede Brændenælder paa Grøftekanten.

„Jeg har nu saadan min egen Krog.“ Hun begyndte langsomt at gaa paa en egen lad og ligegyldig Maade, det morede hende at behandle dette Menneske, der var saa meget ældre end hun, lidt fra oven, og se ham tage det som noget selvfølgeligt.

„Maa jeg spørge, om De saadan uden videre gaar fra mig? Men jeg gaar med, saa kan De have det saa godt.“

„De kan følge mig til den røde Laage, hvis De virkelig gider lade Dem stege levende.“

„Tak, De er altfor naadig! Og hvad bestiller De saa alle de Timer alene derinde? Sluger De som sædvanlig Bøger? Bare De ikke faar Hjærnebetændelse en Gang.“

„Bogen tager jeg rigtignok med, men jeg faar aldrig læst en Smule.“

„Naa, De ligger blot og drømmer, fantaserer, digter maaske? Verdenssmerte, hvad? Den er jo almindelig for Deres Alder.“

De var drejet ind ad en smal Marksti, der snoede sig mellem Markerne paa den ene Side og et Stengærde bevokset med Hindbær og Brombærbuske paa den anden. De maatte gaa hver for sig. Hun gik foran.

„Gør bare Nar, De!“ Hun vendte sig om og slog Øjnene op imod ham, saa bukkede hun sig ned og plukkede en Marguerit og svingede den frem og tilbage i Haanden i Takt med sin Gang.

De gik lidt uden at tale.

Han saa' paa hende fra Siden, hun lignede et femtenaars Barn i den forvaskede, lidt for korte Kjole med de halvlange Ærmer og den blottede Nakke, Haaret sad ikke helt ordentlig bag, Næsen var vist nok lidt for fin i Forhold til Kindernes barnlige Fylde.

„Husk, at De i Gaar lovede mig en Redegørelse for alle mine

Fejl!“ udbrød han pludselig, som om det var noget, der faldt ham ind.

Hun vendte sig om og lo, fortsatte saa sin Gang svagt vuggende i Hofterne, som gik hun og nynnede indvendig paa en Melodi.

„De kan i Grunden ikke lide mig endnu?“

„I hvert Tilfælde bedre end før.“

„Men langt fra helt godt endnu?“

„Det véd jeg ikke.“ Hun drejede Hovedet halvt om og fulgte opmærksomt en graablaa Sommerfugls urolige Flugt hen over det modnende, bølgende Korn.

„Naa?“

„Jeg véd det ikke,“ gentog hun. — Sommerfuglen havde sat sig paa en Klinte og fik den til at gynge paa sin lange, opløbne Stængel, saa tabte hun den af Syne og saa' frem for sig igen.

Kommer det ikke snart?“

„Jo, De er vigtig, nej, ikke vigtig, men forkælet og fordringsfuld, behagesyg.“ Den sidste Betegnelse lagde hun særligt Eftertryk paa, som om den var det forløsende Ord. „Det er Dem en Nødvendighed at vinde alle for Dem, og det lykkes Dem jo ogsaa. Det er mig blot ubegribeligt, at De gider give Dem saadan af med alle og enhver, men det kan heller ikke gaa ærlig til, naar man er saa vel lidt som De. Den, der ingen Fjender har, er en Pjalt, véd De nok.“

Han lo. „Naa, De generer Dem ikke!“

„De kan jo lade være med at spørge. Hvad vil De desuden bryde Dem om, hvad en attenaars Tøs siger?“ Hun kastede Margueriten fra sig ind i Kornet.

„ Og der er slet intet godt ved mig? Lutter Ynkelighed, Overfladiskhed og Verdslighed?“

„Jo, De leger saa godt med Børn, og De holder ogsaa af Hunde,“ indrømmede hun i en Tone, som var det Kendsgærninger, hun for længe siden havde opstillet som ufejlbare med Hensyn

til Menneskeværd i Almindelighed. „De har vist ogsaa en Del Natursans.“

„Stop nu! Det er næsten for megen Dyd paa én Gang. Ja, ganske vist, jeg holder af Naturen, men jeg maa dog sige, at Deres lille Foredrag i Gaar Aftes ved Solnedgang end yderligere har aabnet mine Øjne. Ærlig talt fandt jeg Naturen her ualmindelig ensformig, gold og kedsommelig, Marker og Marker, Skoven altfor langt borte og Vandet endnu længere, først nu ser jeg det, og maa give Dem Ret, Landskabet har sin ganske særegne Charme og Skønhed.“

Løjtnanten havde allerede om Morgenen benyttet dette sit nye Synspunkt overfor en upoetisk Vingrosserer, der i Samklang med alle de øvrige Gæster ytrede sig om Egnens ualmindelige Grimhed.

„Ja, det er netop, det . . .“ Ruth vendte sig uvilkaarlig og pegede ud over Landskabet. „Det er ingen Sag at finde et Bjærglandskab dejligt og udbryde: „Aa, store, mægtige, vidunderlige Natur!“ Dér er alt saa iøjnefaldende, at selv den fladeste Plebejersjæls Opmærksomhed tiltrækkes. Nej, et Sted som her, hvor alt er jævnt og fordringsløst, lærer Øjet at finde Enkelthed paa Enkelthed og opdage Skønhed paa Skønhed, lærer En at forstaa, hvor rig Naturen er lige til dens mindste Dele.“

De blev staaende en Stund Side om Side. Blændende Sollys laa ud over hele Landskabet, sitrende, flimrende, blegende alle Farver, ligesom sugende dem ud, og saa hørtes der en Lyd, hvad enten det nu var Summen af Insekter eller Fuglenes Kvidren eller Græshoppernes Syngen, der dirrede med ind og hjalp til med at præge det Hele i vibrerende Uro.

Sæden var ikke helt moden endnu, men Aksene høje, sagtelig svajende, gyldent grønne; langstilkede Kornblomster lod sig stille vugge af den lette Sommerbrise, medens Margueriterne knejsede strunke i Stængelen, stift gloende med deres gule Øje. Tog Vindpustet fat i dem, nikkede og nikkede de tungt, som om Stilkene skulde knække under Hovedets Vægt; hist og her voksede Val-

muer, blodrødt prangende med nervøst sitrende Blade, nogle blegede af Solen, andre afblæste ført helt over til Stengærdets Buske, hvor de laa som straalende Sommerfugle ind mellem Bladenes dunkelt Grønne.

„Og dog, jeg bryder mig ikke om selve Sommerdagen, der er noget saa anstrængende, hvileløst over den, man opnaar kun at se Landskabet i brudte Linier stykkevis; man finder ikke Ro nogen Steder. Nej, Aftenen! Aa, som i Gaar, var den ikke dejlig? Alt det vidtstrakte, afdæmpede og dog saa uendelig straalende farverige, den er som Hvile for Øjet, først ved Solnedgang synes jeg man lever op. Kun inde i Skoven er der Fristed om Dagen. Naar blot der ikke var saa langt derover.“

Hun begyndte igen at gaa.

„Vi er der jo snart, ikke sandt.“

„Vi har da hele ti Minutter igen.“

Han viftede sig med sit Lommetørklæde. „Puh, i denne Satans Hede! Undskyld! Ak, ja, vi stakkels Byfolk taaler nok ikke at være udsat for Solens altfor hede Kærtegn, det undrer mig, at De ikke gaar med Parasol.“

„Naar man er paa Landet, skal man aflægge Byvanerne. Ja, det skulde man. Men De har Byluften i Klæderne.“

„Det er ikke saadan, naar en gammel Dansehest bliver sat paa Græs.“ . . . „For at samle Kræfter til Vinterens Strabadser,“ afbrød hun ham.

„Hvem der blot en Gang kunde stryge Civilisationen af sig og gaa i Skjorteærmer, uden Flip, befri sig for alle de selskabelige Fiksfakserier! Men saa skal man ikke tage til et Badested.“

„Synes De ærlig talt, at vi mærker en Smule til det, hvor vi nu gaar? Man behøver saamænd kun at fjærne sig nogle Skridt fra Rækværket, og man er midt ude i Bondelandet, saa frit og utvungent som vel muligt, og temmelig sikker paa aldrig at møde Nogen.“

De kom ud paa Landevejen og gik ved hinandens Side.

„Er De virkelig en af de saakaldte Danseheste?“

„Ja, en rigtig udslidt en paa 28 Aar.“

„Er De saa gammel? Hvor kan De udholde Aar efter Aar fra Morgen til Aften at staa paa Pinde for Andre? At De ikke bliver ked af al denne Selskabelighed.“

„Hvem siger ogsaa, at jeg kan udholde det, men min Stilling fører det uundgaaelig med sig, og saa Hensynene til min Familie. Jeg har en Søster, der trods sine 25 Aar endnu ikke har faaet ondt i Benene af at danse. Naar jeg tænker paa hende og Dem! Man skulde snarere tro, De var den ældste.“

„Lader De Dem tyrannisere af Familien?“

„Tyrannisere? Ja, jeg véd ikke, hvad man skal kalde det. Mine Søstre tilbeder mig nærmest, men det kan ikke nægtes, at jeg somme Tider faar deres Kærlighed at føle paa en mindre bekvem Maade. De ere rasende skinsyge, naar jeg, hvad der jo hænder, en Gang imellem er altfor stærkt charmeret i Nogen.“

„Hvad hedder den Søster?“

„Der er hele to — den yngste hedder Klara; hende, jeg omtalte før, den ældste, Valborg, hun er 32.“

„Hvad bestiller de?“

„Klara? Ja, vel i Grunden det samme som de fleste unge Piger, spiller lidt, læser lidt Sprog, maler lidt og studerer for Resten Selskabslivet, det sidste absolut med størst Udholdenhed og Interesse. Valborg er af en hel anden Surdejg. Hun ligner Fader, hun er Forstanderinde for et Børneasyl. I Grunden har hun udpræget Handelstalent og vilde have kunnet bringe det til noget ad den Vej, nu maa hun nøjes med Velgørenheden og anvende sine Kræfter paa den, siden hendes Navn forbyder hende at følge sin egentlige Bestemmelse; hun er en sky og stolt Natur, ikke saadan at komme nær, Fader og hun slaar Gnister, naar De kommer i Berøring med hinanden. Det er Flint mod Flint. Men Forholdet mellem hende og Klara er næsten rørende, hun er som en Moder for den Yngre, beundrer hende i et og alt som den lykkeligere, lysere Natur, sidder oppe Balnætter igennem, lige til hun kommer hjem for i hendes Genfortæl-

linger at sole sig i Triumfer, hun har nydt. Og Klara spørger Valborg til Raads i al Ting. Ak, men alligevel, fattige, unge Piger nu til Dags er at beklage, især naar de oven i Købet er adelige."

„Hvis Deres Søstre nu gik hen og forelskede sig i ganske gemene Borgermænd, der vilde gifte sig med dem, gjorde de det saa ikke?"

„Det har saamænd været Tilfældet med Klara, da hun var 20 Aar, men Fader satte sig paa det bestemteste imod det, han er omskruet af den jærnhaardeste Konservatisme. Han viger ikke et Haarsbred, den gamle Brumbasse."

„Og det fandt hun sig i?" Ruths Stemme hævede sig i Oprør. „Hun maa have holdt meget af ham!" Hun lo spodsk. Hvilket elendigt Kreatur maatte denne Søster ikke være!

„Jo, hun holdt virkelig meget af ham, men hvad skulde hun gøre, vi satte os jo alle op imod det. Valborg næst efter Fader mest, og hun dikterede saamænd Klara Afskedsbrevet. Klara er altfor svag og forkælet til at staa nogen Modstand ud. Hun havde aldrig udholdt et virkeligt Brud."

„Og hvis De nu giftede Dem med en sølle borgerlig Pige, hvad saa? Vilde Deres Familie maaske ogsaa nægte at modtage Deres Kone inden for de højadelige Kredse?"

Ruth var næsten forberedt paa det Værste. Han smaalo af hendes blussende Iver.

„Ikke, hvis hun havde Penge, det venter de dem nemlig af mig, men hvis hun var fattig, vilde de selvfølgelig stritte imod med Hænder og Fødder. Hun fik det ikke godt, den Stakkel."

„Aa, hvad, det er vel ikke Deres Familie, hun skulde giftes med, det vigtigste var da, at De og hun holdt af hinanden, saa kunde De da for Resten blæse de Andre et Stykke."

„Helt undgaa dem vilde næppe være muligt."

„Ja men, Spor af Indflydelse paa deres indbyrdes Forhold kunde de da umulig faa. Gud ske Tak og Lov, at man ikke hører til de Kredse, men kan røre sig frit. Blot at tænke sig, at

en Mand ikke i Fred kan faa Lov til at vælge sig den Kone, han har Lyst til.“

„Ja, det er ogsaa kedeligt! Derfor gifter jeg mig heller ikke for det første, ikke før jeg er skrumpet saadan ind, at jeg med Dødsforagt er i Stand til at tage en Million, selv om den uundgaaelige Medgift er skeløjet eller pukkelrygget. De kan være vis paa, Frk. Ruth, jeg er saamænd ikke den, der dyrker gamle stivnede Fordomme, der er ingen, der som jeg har aabent Øje for den tomme Klang af et adeligt Navn alene, jeg forstaar først og fremmest at dømme efter det menneskelige Værd. Troer De, jeg hører til de hovmodige, opblæste Idioter? Nej, De maa allerede kende mig godt nok til at vide, at jeg elsker Folket, den jævne Stand, og at jeg ene tager min Hat dybt af for Aandsaristokratiet.“

De var naaet til den røde Laage. Hun standsede ham.

„Det kan da ikke være Deres Mening, at jeg nu skal vende om?“ — Hun nikkede. „Og saa ubarmhjærtig vil De virkelig være?“ Han tørrede sin svedte Pande i Lommetørklædet. „De under mig altsaa ikke en Smule Skygge og Kølighed, men jeg vil blot sige Dem, at jeg aldeles ikke har i Sinde at finde mig i det!“

„Saa kan vi jo bægge vende om.“

„Lad nu være med at gøre Dem kostbar, De gør jo alt for ikke at ligne andre unge Piger, men i dette Øjeblik bærer De Dem aldeles ad, som hvilken som helst lille Provinsdame vilde have gjort.“

Hun smilede overlegent.

„Er det, fordi De er bange for ikke mere at faa Deres Krog i Fred, naar De en Gang har røbet den?“

„Naa . . . Skoven er stor nok, og jeg har en vis Evne til at finde ensomme Steder.“

„Men jeg lover Dem paa Tro og Love, at jeg kun denne ene Gang vil paanøde Dem mit Selskab og aldrig tiere uopfordret ledsage Dem paa Deres ensomme Vej. Altsaa blot i Dag. . . Hvis De vidste, hvor jeg stakkels forvorpne Sjæl trænger til lidt fint og dannet Selskab, og hvor villig jeg er overfor enhver god

Paavirkning, saa vilde Deres Samvittighed ikke tillade Dem at støde mig bort. Vi kunde have det saa rart sammen, De er saa ligefrem og naturlig, og jeg kan ogsaa være rigtig rar, maa De vide. Naa, vis mig saa Stedet.“ Han skød den tunge, røde Laage op og saa' bønfaldende paa hende med sine blaa Barneøjne. Hun smilede og smuttede forbi ham.

„Naa, det kan jeg lide.“

De stønnede bægge af Velbehag ved at komme ind under Træernes kølige Skygge og beroligende Farveskær.

Solen sivede igennem overalt, dansede og spillede i lysende Pletter og Strejf; højt oppe hængte Grenene soldrukne, lysmættede ned, og paa Skovbundens rødbrune, fjorgamle Løv faldt der skælvende Dryp, enten blege og kolde som Sølv eller lødige, varme som flydende Guld, alt som Træernes Løvværk skyggede tæt eller ej.

„Vi er der straks, vi skal blot hen til den Fodsti og saa ned ad Skrænten. De troede maaske, jeg holdt til i den allersorteste Tykning af Skoven?“

„Ja noget lignende da! Men det er naturligvis, fordi det var alt for let, at det ikke var mig muligt at finde Dem.“

De naaede snart derhen.

„Lad mig gaa først og tage imod Dem bagefter.“ Han saa' prøvende ned ad den temmelig stejle Skraaning og saa' hen paa hende. Hun svarede ikke, men saa' ud over Lavkrattet dernede.

„Hvor er her dejligt,“ udbrød han, da han nok kunde tænke, hun ventede noget lignende. „Nu forstaar jeg alligevel, at det ikke var mig muligt at finde Dem, dette er jo et komplet Vildnis.“ Kun hist og her ragede nogle høje Elletræer op over de lavstammede, løvtætte Nøddebuske dernede. Store, skyggefulde Bregner og Skarentyder, Spirea, Kongelys og Krusemynt dannede Underlag — allesammen benaadet med en ualmindelig yppig Vækst ud fra en særlig frodig, frugtbar Jordbund, og der steg ligesom en kølig, fugtig, velduftende Em op til dem dernede fra.

„Ja, er her ikke dejligt? Det skyder saa vildt, som det bedst

har Lyst til. Det er min lille Blomsterurskov. Kan De mærke Lugten.“ Hun havde sat sig med Benene strakt frem og Hænderne bag ud for paa den Maade at komme ned.

„Nej, nu skal jeg. ..“ Og let og behændig satte han i Løb ned ad Skrænten og omfavnede en El.

„Bravo! Bravo!“ hun klappede i Hænderne, hun havde været bange for, at han skulde falde. Det vilde have været hende pinligt at se ham i en latterlig Situation.

„Naa, kom nu!“ Han bredte Armene ud.

Ruth havde alle sine Dage været en Klods til Gymnastik og Friluftsøvelse, ogsaa nu havde hun Hjærtebanken, men var for forfængelig til at lade sig mærke med sin Angst, løb rask til og lod sig falde i hans Arme. De lo bægge hjærtelig.

„Nu skal jeg føre an.“ De vadede møjsommelig gennem det høje Græs og ind mellem Blomster og Planter, hvoraf mange naaede Ruth til Hagen.

„Ja, det er hele Herligheden. Jeg haaber ikke, De er skuffet.“ Hun satte sig til Rette inde under Buskene, han stod først og saa' sig om.

„Ja, her er rigtignok dejligt, det var da godt, De tog mig med.“ Saa satte han sig ogsaa, lidt længere nede end hun og støttede Albuen mod hendes Knæ. Han saa' op mod hende, hun knækkede en Gren i smaa bitte Stumper. Hun kunde ikke lide, at han sad dér saa tæt op ad hende, det gjorde hende utryg og lod hende pludselig føle sig ham underlegen. Mon han i Grunden vidste, at han støttede Armen mod hendes Knæ? Hun vilde ikke for alt i Verden lade ham mærke, at hun skænkede det nogen Tanke.

„Har De snart set nok paa mig?“ Hun kastede det sidste Stykke af Grenen fra sig.

„Kan De ikke lide det? De kan saamænd godt lade Dem se lige ind i Ansigtet i fuld Belysning. Underlige Pigebarn! Jeg har aldrig før truffet nogen, der lignede Dem. Og jeg kan saa forfærdelig godt lide Dem, jeg bliver et helt andet Menneske i Deres Selskab.“

Hun rystede paa Hovedet og foldede Hænderne fast i Skødet. „Det er da ikke Deres Skyld, at jeg ikke bliver indbildsk.“

„Hør, vil De nu ikke fortælle mig lidt om Dem selv,“ spurgte han lidt efter.

„Hvad mener De?“

„Hvordan De lever, hvilke Mennesker De omgaas, og hvad der nu kan være . . . Det aabner De aldrig Munden om, men forstaar des bedre at faa mig til at tale baade om det ene og om det andet, der angaar mig personlig.“

„Nej det er altsammen altfor kedeligt.“ Hun sukkede.

„Eller snarere — jeg er ikke værdig til at faa Indblik i Deres Liv.“

„Snak.“ Hun var bleven i daarligt Humør med en af disse Overgange i Stemningen, hun mindst af alt selv forstod. Hun fandt ham kedelig og sig selv utaalelig, og saa' igen, at det nu var ham, der var den overlegne, Verdensmanden, der spøgefuldt underholdt sig med den attenaarige Pige.

„Vil De slet ingen Ting fortælle mig?“ spurgte han misfornøjet. „Vær dog ikke saa mut og gnaven. De var langt sødere før.“ Han ruskede hende i Armen og trak hende længere ned til sig.

„Lad dog være!“ Men inden hun vidste et Ord deraf, havde han lagt Haanden bag hendes Nakke og nærmet hendes Ansigt saa tæt ind til sit, at han kunde trykke et Kys paa hendes Mund. — Hun sprang op med et forfærdet Udbrud, stod et Øjeblik som fastnaglet og begyndte saa langsomt at gaa med dybt sænket Hovede. Han sprang efter hende og greb hendes Arm.

„De maa ikke gaa, hører De, De maa ikke gaa.“ — Hans Stemme lød aldeles fortvivlet. Jeg begriber ikke, jeg kunde bære mig saa taabelig ad, at jeg saadan kunde misbruge Deres Tillid, Deres Venlighed. Men De maa tilgive mig, De maa tilgive mig.“

Hans Anger var oprigtig. Ligesaa vist som han vilde have regnet det for intet og formaaet at spøge det bort, om hun blot var bleven ærgerlig og havde skændt paa ham, saaledes steg hans

Opførsel nu i hans Bevidsthed ved Synet af hendes dybe, tavse Krænkelse til at blive et virkeligt Misbrug.

„De maa ikke gaa fra mig! Jeg bliver aldeles ulykkelig, hvis De gaar. Giv mig nu Haanden, jeg fortryder frygtelig, at jeg gjorde det. Og jeg som ikke for alt i Verden vilde have forspildt den venskabelige Følelse, De havde begyndt at nære for mig. Jeg, som netop havde lovet mig selv at gøre alt for at blive den værdig . . .“ klynkede han med lav, indtrængende Stemme.

De var naaet gennem det høje Græs og begyndte møjsommelig at kravle op ad Skrænten. Ruth gled flere Gange og følte det pinlig latterlige i Situationen. Saa naaede de endelig op, hun aandede lettet, nu følte hun sig igen det Hele voksen.

„Hvad skal jeg dog gøre for at gøre det godt igen!“ udbrød han ligesaa hæftig som før.

„Jeg forbyder Dem at følge mig et eneste Skridt længere.“ Hun blev staaende.

„Nej, det kan De ikke forbyde mig, for saa sandt jeg lever, jeg slipper Dem ikke, før De har lovet mig, De ikke længere er vred og for Eftertiden vil tro mig. De skal tro mig! Giv mig nu Haanden!“

Hun var igen begyndt at gaa, saa vendte hun sig pludselig om til ham.

„Hvor kunde De bære Dem saa pjaltet ad. Først siger De, jeg ikke er som de andre og saa . . . ja, saa behandler De mig netop, som De vilde have behandlet hele Dusinet, og som det lader sig behandle. De er en Frasemager. Naturligvis, De havde nok Lyst til at vide, hvordan jeg egentlig var, og det plejer vel at være den lærerigeste Fremgangsmaade.“ Hun stampede i Jorden.

„Hør!“ Han stillede sig foran hende. „Naar jeg nu siger Dem, at jeg føler, jeg har fortjent alt, hvad De bebrejder mig, og at jeg fortryder, fortryder, fortryder! Herre Gud! hvad skal jeg dog gøre for at overbevise Dem? Skal jeg kysse Deres Kjole-

søm? Skal jeg krybe paa mine Knæ efter Dem for at lade Dem se hele den snehvide Ærbødighed, jeg nærer for Dem?“

„Aa, lad mig være fri for Deres Ordskvalder.“ Hun skød sig frem foran ham og gik videre. Han fulgte efter.

„Nej, nu faar jeg naturligvis aldrig Lov til at gaa et eneste Skridt med Dem mere, og De værdiger mig vel knapt et ligegyldigt Ord,“ kom det saa modfaldende fra ham. Han havde nu faaet Tid til at indse, hvilke ubehagelige Følger denne Sag vilde faa for hans eget personlige Velbefindende i den Tid, han havde tilbage i K.

„Kære, kære Frøken Erlandsen, vær dog nu ikke saa halsstarrig. Vis, at De har et godt Hjærte og en sund Forstand og døm mig mindre strængt. Maaske De har Ret, at jeg benyttede samme Fremgangsmaade som overfor hele Dusinet, men naar man alle sine Dage kun har haft at gøre med pjankede, nydelsessyge Ungmøer, der ikke tog det saa nøje med et uoverlagt Kup mere eller mindre, saa er det vel muligt, at man kan have taget Skade paa sin Sjæl deraf, men slaa derfor alligevel ikke Haanden af mig, naar jeg tilbyder Dem det ærbødigste Venskab og bedste Kammeratskab.

De maa sætte mig paa Prøve, og De skal faa at se, at jeg ikke er en Pjalt og aldrig mere skal svigte Deres Tillid. Vi kunde jo have det saa hyggelig og muntert sammen, det véd De godt selv. Aa! stands nu og giv mig Haanden.“

Ruth var allerede indvendig afvæbnet. Ved hans Anger, som hun følte var ægte, blev det Hele saa usigelig intetsigende og udslettedes Virkelighedsindtrykket af selve Kysset fuldstændig i hendes Erindring, det var kun de tillærte Forholdsregler i lignende Tilfælde, hun endnu udadtil holdt fast ved. Han greb pludselig hendes Haand og klemte den fast mellem bægge sine.

„Frøken Ruth!“ Han saa' bønlig paa hende. „Se nu paa mig og sig, De ikke er vred mere.“

Ruth følte, hun gjorde sig latterlig ved at gaa til den anden

Yderlighed, og lade ham tro, hun lagde altfor megen Vægt paa hans Kys.

„Hvor kunde De ogsaa bære Dem saadan ad.“ Han slap hendes Haand. „De har baaret Dem grimt ad.“

„Ja, det har jeg jo indrømmet.“

Hun kunde paa hans noget fortrædelige Tonefald høre, at det Hele for ham som for hende var begyndt at løbe ud til ingen Verdens Ting, og da han igen bad om hendes Haand, rakte hun ham den, om end lidt tøvende. Han trykkede den med et glædestraalende Smil og kyssede den ærbødig.

„Det maa jeg da have Lov til.“ Han havde set en lidt uvillig Trækning om hendes Mund. „Jeg vidste jo nok, De var god og eftergivende, men De kan stole paa mig. De skal ikke komme til at fortryde det. Vil De saa tro mig? Sig, at De vil tro mig, før slipper jeg ikke Deres Haand.“

Hun lo lidt ærgerlig. „Saa lad mig nu være fri.“

„Nej, De skal sige, at De troer mig, jeg nøjes ikke en Gang med et: Ja.“

„Ja, jeg troer Dem, jeg troer Dem, der er ingen i Verden jeg troer som Dem.“ Hun tog Haanden til sig med et Ryk og begyndte at gaa.

„Det var ellers en nydelig Tone, De sagde det i.“

„Saa! Nu taler vi ikke mere om det.“ Hun saa' alvorligt paa ham.

De gik samme Vej tilbage. De vekslede ikke mange Ord. Hun plukkede Blomster i ét Væk, og han hjalp hende trolig og skyede hverken at springe over Grøfter eller op paa Gærder for at tilfredsstille hendes Lyst til en eller anden straalende Valmue eller særlig kraftig, knejsende Marguerit. Det morede hende at misbruge hans Tjenstvillighed en Smule, men Blomsterne var der ikke Tale om han fik Lov til at bære, skønt hun efterhaanden havde faaet samlet saa mange, at hun end ikke med bægge Hænder kunde spænde om dem, men holdt dem omslyngede med den ene Arm.

„Saadan gaar jeg med hele Sommeren i Favn!“ sagde hun smilende og saa' henrykt ned paa det brogede Flor, og han fandt hendes Ansigt allerkæreste, som det tittede frem bag alle de friske, langstilkede Markblomster.

De var kommen til Korsvejen, hvor de mødtes.

„Længere maa De ikke følge mig.“

„Troer De saa ikke, jeg nogensinde mere faar Lov til at følge Dem ind i Skoven?“

„Nej hør! det var Dem, der berømmede Dem af Deres Beskedenhed, aldrig mere end denne ene Gang at paanøde mig Deres Selskab. De mener vist Deres Ord nøjagtig saa længe, de klinger i Luften.“

„Fy! Husk De skylder mig at sætte mig paa Prøve.“

Der gik en uvillig Trækning hen over hendes Ansigt.

„Det var jo gemt og glemt — vi taler aldrig mere om det.“

„De er en prægtig, prægtig Pige.“

„Og De er en meget ubeskeden, paatrængende Herre, det har jeg opdaget for længe siden.“

„Ja, det har jeg altid været og vil altid vedblive at være, det er den eneste Maade, man kommer frem paa.“

„Ja, ja, nu maa jeg skynde mig.“ Hun rakte Haanden til Farvel og gik.

Han saa' efter hende. Blomsterne nikkede og nikkede for hvert Skridt hun tog. Haaret sad endnu uordentligere end før, skjulte helt den gulligblege Nakke.

Hun vendte sig ikke om, men han kunde se paa hendes Gang og af enkelte Bevægelser, hun gjorde, at hun vidste, han saa' efter hende.

IV.

Naar Himlen er graa og mat ligesom i en død og stille Fortoning, saadan som den er en Gang imellem om Sommeren, naar Solen ikke vil bryde igennem, og det heller ikke vil regne, saa er der saa stille, saa ganske stille, saa underlig blødt og afdæmpet inde i Skoven. Ikke den mindste Luftning tager fat i det dvask nedhængende Løv.

Intet Lysskær spiller ind, hver Farve ligger kraftig afrundet gemt hen i sig selv.

Det var saadan en Dag. De havde siddet længe uden at tale. Den tog dem, denne Stilhed, slappede Nerverne, slappede Sanser og Bevidsthed, lod dem glide ind i en Tilstand af velbehagelig Ladhed. — Han saa' hele Tiden paa hende . . . hun sad med sænket Hoved og Hænderne tynget ned i Skødet, saa Kjolen lagde sig stramt om hendes fyldig slanke Former.

„Ruth!“ Hun fór sammen.

„I Dag er du tavsere end nogen Sinde før. Jeg er for Alvor begyndt at tro, at du fortryder, hvad du sagde forleden. Hun rystede paa Hovedet. „Nej det maa du ikke sige. Det er ikke sandt!“

„Men alligevel lader du Dag efter Dag gaa hen og holder dig stadig forsigtig paa Afstand. Jeg har jo været god imod dig. Jeg

har jo vist, at jeg vilde vente, til du kom helt af dig selv, men du kommer aldrig . . . Du kommer jo aldrig! Hvorfor kommer du ikke? Saadan nyder man ikke Sommeren sammen, og du har jo selv sagt, at du saa godt forstod den Lykke, Sommeren kunde bringe. Ruth, men Sommeren er snart forbi. Hvorfor kommer du ikke?“

Hun saa' ham paa en underlig borende Maade ind i Øjnene.

„Nej, nej! Misforstaa mig ikke, jeg véd godt, du er en tapper, stolt, lille Pige, der véd at staa ved sine Ord og ikke vil fortrække en Mine den Dag, vi skilles, ikke vil aabne Munden til et eneste klagende Ord. Ja, det véd jeg, og jeg beundrer din Fasthed, fordi du er saa langt stærkere end jeg. Det er ikke Modet til at skilles, du mangler, det er Modet til at nyde. Kan du ikke forstaa . . .“ Han greb bægge hendes Hænder. „Hvor pinligt det er for os bægge, saa længe vi ikke har det helt utvungent sammen? Det er saa unaturligt dette. Ruth! Lad mig ikke længere nøjes med de Kys, jeg dog trods mit Løfte ikke har Styrke til at lade være at frastjæle dig, de har jo ingen Værd, ikke det ringeste Værd for nogen af os, og jeg vil saa nødig gøre dig imod.“

Hun sænkede Øjnene. Nej, de havde ingen Værd, de Kys han tog, thi han skulde ikke stjæle dem; han skulde tage dem dristig, voldsomt, som sin fulde Ret, ikke som han nu gjorde, angergivent bede om Tilgivelse for Bruddet paa det Løfte, han havde givet hende første Gang, Kærlighed var kommen paa Tale mellem dem.

Hun længtes efter Ord, der gjorde dem til hans bestemte Vilje og paa den Maade fravristede hende hendes egen.

Men det kunde han ikke; thi han bøjede sig ved det mindste Vink ind under hende, saa stor Magt havde hun over ham, i den Grad havde han tilegnet sig hele hendes Væsen og søgte ængstelig lige til den mindste Afskygning at lempe sig ind i det, gjorde alt for at tilfredsstille hende med at gøre netop det, hun indgød ham at føle.

Hendes Kvindeinstinkt krympede sig ved at høre ham betegne Bruddet paa hendes Vilje, de Gange han havde ladet sit eget Jeg stikke igennem, som Svaghed. Paa den Maade vandt han hende aldrig. Hun vilde jo intet hellere end at føle sig lille over for ham, være den overvundne. Hun havde lige i Begyndelsen troet, at det rigtigste var, hun kom af sig selv, nu vidste hun, at det aldeles ikke var, som det skulde være.

— — —

„Nej, du vil endnu ikke forstaa, hvormeget jeg holder af dig, du tror stadigt, jeg betragter dig som et Slags Tidsfordriv, halvt som Spøg, ikke sandt? som jeg tilstod dig i Gaar, jeg havde gjort det efter vort første Møde herinde, og Dagene efter. Men da du saa lod mig vente forgæves forleden, da følte jeg, at det var langt alvorligere, inderligere, end jeg selv havde troet, og besluttede at gøre alt for at vinde dig, og jeg styrtede hjem kun med ét i Tankerne, at faa dig i Tale, sige dig, hvor yndig, hvor henrivende jeg fandt dig, lægge dig alle mine Følelser for Dagen.“

Hun smilede.

„Ja, jeg véd nok, at du tænker paa min opfarende Fremgangsmaade og min Hæftighed, men jeg var fortørnet over, at du pludselig trak dig tilbage, jeg synes ikke, jeg havde fortjent det, selv om vort Forhold var begyndt at spille under Kammeratskabets falske Dække, lige pinligt for os bægge, jeg vidste ogsaa, du var begyndt at føle det samme som jeg, og at det var for at skjule din egen Svaghed, at du søgte at afbryde det daglige Samkvem mellem os. Før eller senere vilde du dog nærme dig mig igen. Det var kun et Tidsspørgsmaal det Hele, men jeg kan ikke udholde at vente, og Tiden var kostbar, Sommeren kort, vi forstod jo hinanden, havde netop talt og læst saa meget om dette, vidste, at vi To ogsaa vilde kunne nyde Øjeblikket fuldt ud i Frihed og Skønhed. Og du lovede mig jo ogsaa . . . lovede mig Lykke og Glæde sammen med dig, bad mig kun saa rørende sødt og ængstelig om at give Tid, til du kom af dig selv. Jeg

troer snart ikke mere, du har det ringeste tilovers for mig. Det er nu tredje Gang, vi sidder her sammen, og det er mig som var du fjærnere end nogensinde før.“

„Har vi da slet ikke haft det yndigt sammen?“ spurgte hun bebrejdende.

„Yndigt? Jo yndigt, min egen lille Pige.“ Han kyssede hendes Hænder den ene efter den anden. „Aldrig har jeg kunnet tale til nogen saa helt, saa frit, som til dig. Jeg skal aldrig glemme de Timer herude i Gaar, da jeg fortalte dig om mit Liv. Nu synes jeg ogsaa, jeg rolig kan tage imod det, du giver nu, da du kender mig saa helt, men du maa ogsaa bedre end nogensinde kunne forstaa, hvad jeg maa føle for et Menneske som dig, nu da du véd, hvilke Kvinder jeg har kendt. Ja, jeg er en Stymper, jeg véd det, men du vil jo hjælpe mig, jeg har den bedste, ærligste Vilje.“ Hans Stemme lød halvkvalt af Selvrørelse.

Han havde Dagen i Forvejen uforbeholdent fortalt hende om en hel Del Kvinder, han havde været i Berøring med, skaanselsløst lagt deres Ringhed og Urenhed for Dagen uden Undskyldning og Hensyn, hvor nær de end havde staaet ham. Ikke en eneste af dem helligede han nogle varmtfølte Erindringsord. Og alt dette for stærkere at fremhæve Modsætningerne mellem dem og hende.

Med en Dynge af Skarn og Affald til Baggrund hævede hun sig som en af Vaarens skære, uberørte Blomster paa sin slanke Stængel op imod den rene, blaa Luft.

Det var det Billede, han ønskede at fremmale for hende.

Og han aabnede hendes Øjne, der saa gærne vilde tilegne sig Livet fra dets Skyggesider og saa nødig tage Verden for bedre end den var, for Smudset og Demoralisationen, der i Ro og Mag levede sit dulgte og mangfoldige Liv bag tilsyneladende Dyd og Velanstændighed, saa vel i den Samfundsklasse, hun hørte hjemme i, som i den, der stod over hendes, og han lærte

hende at dele hans Foragt, især overfor hendes eget Køn, der i det skjulte tog sig samme Ret som Mændene aabenlyst.

„Aa, Ruth! Du min lille Prinsesse!“ Sagte lod han hende glide over paa sit Knæ, stille, varsomt, lagde han hendes Arme om sin Hals og trykkede hende hæftig op til sig, hun vilde ikke mere stritte imod, ikke mere gøre Fordring paa at komme af sig selv. Hun vidste jo, saa snart hun var alene, borte fra ham, saa kom Længsel og Fortrydelse, og i Tankerne slyngede hun atter og atter Armene om hans Hals og rakte ham atter og atter Munden til Kys.

Men saa snart hun saa' ham, følte hans legemlige Nærhed, da skræmmede Virkeligheden hendes Længsel tilbage, hun følte sin Vilje lammet, hver Følelse sløvet, og hun formaaede ikke saa meget som frivillig at række en Finger henimod ham.

Hvad kunde det nytte at lade dette gentage sig Gang paa Gang, en Forandring maatte der jo dog i det! . . .

Han løftede hendes Hovede og trykkede et hæftigt Kys paa hendes Mund, saa stærkt at hun kunde føle hans Tænder.

„Aa, nej nej!“ Hun stemte Hænderne mod han Bryst. „Ikke Munden, kys mine Øjne, kys min Pande . . .

Han kærtegnede hende stille og ømt. „Hvor kan en saa klog, lille Kvinde være et saa forskræmt Barn.“

Hun forstod det ikke selv. Thi alle de stærke og levende Længsler, hun havde følt Aarene forud lig Forudanelser af en tilsvarende Virkelighed frem i Tiden, og som hun frit havde givet sig hen i, alt det, hun saa sansestærkt havde anet og gennemlevet indvendig, skræmmedes nu tilbage, maatte til at erobre Virkeligheden Tomme for Tomme.

Hun følte sig skuffet over sin egen glædeløse Sindsstemning, der lod det Hele glide forbi, uden at give det egentlig Betydning eller lade det gøre virkeligt Indtryk. Det var, som det i Grunden slet ingen Begivenhed var. Det gled saa umærkelig ind i hendes Liv næsten som en Selvfølge, udviskedes i Omrids

og afdæmpedes i Tone af alt det, der jævnt og sindig sneg sig frem og udgjorde Hverdagene som ellers.

Hun havde tænkt sig stærkt bevægede Øjeblikke, virkelig Handling og Valg. Men langsomt, saa underlig betydningsløst og charmeløst var de gledet hinanden i Møde med Ord, der lød vage, i halv Betydning, med Glimt i Øjet, der atter sluktes ... Det var, som om der ingen Overgang havde været fra denne slørede Ubestemmelighed til endelig Klarhed, intet, der samlede sig varmt og stærkt, efterladende levende Indtryk, intet, der greb forandrende ind, saa hun blev revet helt sanseløst bort fra sig selv. Hun havde ind imellem Tid til at være ganske den samme som før. Hvis hun for et Par Uger siden havde kunnet forudsige, hvad der vilde hænde hende, da vilde hun have tillagt det langt større og mere indgribende Betydning end nu, da hun levede det i selve Virkeligheden. Maaske, naar der var gaaet nogen Tid, og hun havde det bag sig, hun saa vilde se det i fastere Omrids, i stærkere Farver.

Men det var jo dog noget! Der var jo dog virkelig kommet noget ind i hendes Liv! Det gentog hun atter og atter for sig selv.

Det var ikke mere denne glædeløse Tomhed at vaagne op til om Morgenen, og det vilde nok altsammen fylde Sindet mere og mere, thi hun vilde faa Brug for sine Kræfter og sit Mod og faa Lejlighed til at vise sig, saadan som hun var, med alt hvad hun havde tænkt, og alt hvad hun havde følt, omsat til Handling.

Og hans Mening om hende trængte sig som et udenforstaaende Billede ind paa hendes Fantasi, styrkede hende og fik hende til at sætte alt ind paa at blive dette Billede tro, for stadig at give hans Beundring Næring.

Hun vidste, hvordan Sommeren vilde blive, hun havde gennemdrømt det saa tit, netop i disse Skove, ved denne Strandbred. Nu var hun begyndt paa langsomt at lade det gaa sin Opfyldelse i Møde, erobrede Stykke for Stykke, fra sollyse Timer

under Træernes Skygge til stille Møder ved Solnedgangstid. Mere og mere for hver Dag.

Det skulde ikke vare længe, før det altsammen var hendes, blev hendes, som hun havde drømt det en Gang!

Men det føltes ikke som noget nyt, nej, som en Gentagelse af noget tidligere gennemlevet, kun at Ordene „lød“ og ikke „føltes“, kun at det Hele gled og gled udvendig forbi i en Række af Billeder, saa hun altid saa', hvorledes han og hun tog sig ud i de forskellige Naturscenerier.

Virkelighedens Nu savnede Længselens Gnist og Festglans fra før, men ikke for alt i Verden havde hun givet en eneste Time bort af dem, hun var sammen med ham. Borgede det hende da ikke tilstrækkelig for hendes Følelses Ægthed og Uimodstaaelighed?

— — —

„Luk Øjnene op! Hører du! Luk de søde, kønne, store Øjne op.“

„Kønne? Nej, det er ikke sandt, de er blege, grimme, der er endnu aldrig Nogen, der har sagt, de er kønne.“

„Nej.“ Han smilede. „Men der er heller aldrig Nogen, der har faaet Lov til at se det i dem, som jeg har set. Med mindre du har løjet og har været forelsket før.“

„Derfor er de alligevel ikke kønne.“ Hun overhørte hans sidste Sætning.

„Det kan du jo lade mig om at synes.“

„Jamen, du skal ikke synes noget er kønt, som ikke er det, blot fordi du er forelsket i mig. Jeg kan virkelig godt se, at din Næse ikke er klassisk, og alligevel . . .“

De lo, og han kyssede hende stormfuldt og varmt. Hun rykkede sig løs fra ham.

„Du skal være god imod mig, du skal være god og stille,“ udbrød hun hæftig og lagde sig ind til ham.

„Jeg skal forsøge det, du lille, forskræmte Unge, du er dog en løjerlig En! Naar man taler med dig de første Gange, er man

ikke langt fra at tro, at Livet ikke ejer nogen Hemmelighed for dig mere, at du ikke har saa faa Erfaringer endda bag dig, og saa taaler du næppe at blive kysset paa Munden, som var du et Barn. Der er sikkert smaa fjortenaars Piger, som bedre forstaar at kysse end du.“

„Jeg kan ikke gøre for det, Svend, jeg kan det virkelig ikke, det er noget, der kommer saa uforklarlig aller aller inderst fra. Aa! Men naar du saadan stryger mig hen over Haaret eller kysser mine Øjne og Kinder, synes jeg, at jeg har det saa godt, men kysser du min Mund! Nej, jeg kan ikke lide det, det tager Vejret fra mig . . . Du tager saa voldsomt, og saa véd jeg ikke, men jeg kommer til at tænke paa alle dem, du har kysset før . . . det er, som tænkte du kun paa dig selv, men naar du kærtegner mig stille og taler saa ømt, saa véd jeg, at det kun er mig, og kun mig, du tænker paa.“

Han omsluttede hendes Hovede fast med sine varme, store Hænder og kyssede hendes Øjne. Hun beholdt dem lukkede, der spillede et lykkeligt og taknemmeligt Smil hen over hendes Læber.

Saa sad de en Stund tavse Kind mod Kind. „Hvor her er stille,“ hviskede hun.

„Ja, og hvor her er dejligt.“ Han knugede hendes Haand fast ind til sit Bryst. „Er du glad? Er du lidt glad, min egen lille Pige?“

Hun gled fra hans Knæ ned i Græsset og foldede Hænderne i Skødet.

„Det er, som om jeg ikke kunde tænke en eneste Tanke, bare at dette er noget saa stille og kønt, som en Drøm, der intet har med Virkeligheden at gøre. Jeg véd ikke . . . jeg forstaar ikke . . . men det er mig, som gik jeg i Søvne.“

„Vi er jo ogsaa langt, langt borte fra Verden, har intet med den at gøre, og derfor har vi det saa kønt og dejlig.“

„Og hvor længe har vi saa igen?“ spurgte hun stille og eftertænksomt.

„Tre Uger“, lød det frejdige Svar.

„Tre Uger. Kære, en hel lille Evighed endnu. Men kom nu over til mig, du lille Søvngængerske“.

Hun satte sig paa hans Knæ.

„Tænk, om vi giftede os? Kunde du slet ikke tænke dig den Mulighed?“

„Aa!“ hun smilede. „Saa blev du snart ked af det stille Liv med mig. Du vilde længes efter Kammeraternes frie, lystige Glæder, Fester og Baller, og de gifte Koner!“ Det sidste lagde hun til med et lille drilagtigt Smil. Han ruskede hende og saa' hende ind i Øjnene.

„Saa maatte du opbyde alle dine Kræfter og udfinde de mest udspekulerede Kvindekunster for at holde mig fast.“

„Ih, Vorherre bevares! Ligesom jeg ikke havde andet at gøre. Og blot jeg saa ikke overanstrængte mig i Løbet af ganske kort Tid! Nej, hvis du vilde, var der saamænd ikke noget at stille op! Bild dig blot ikke ind, jeg egner mig til at blive en af disse forgræmmede, afgudsdyrkende Koner, der sidder oppe Natten igennem for at vente paa deres Mænd eller kanske render ud for at hente dem hjem fra Værtshuset.“ Hun lo. „Du aner ikke saadan en sørgelig Bog, jeg læste i Gaar Aftes om en stakkels Arbejderkone, hvis Mand var fordrukken ... Nej, blev du mig utro, det ved Gud i Himlen, saa løb jeg enten fra dig eller tog mig en Elsker lige for Næsen af dig, det kan du stole paa!“

„Du lille Satan“, han kyssede hende. „Ja, en lille Satan det er du paa Bunden. Vé den, du viser Kløerne! Men tror du da virkelig, jeg er saa uforbederlig svag?“

„Det kan Gudskelov være mig saa temmelig ligegyldigt, aa, saa ligegyldigt!“

Hun strakte sig, han tog hende haardt om Livet, saa lod hun igen Armene synke.

„Den Følelse, du har for mig, den bliver du sikkert tro, saa længe du er her. Jeg kunde da ikke tænke mig nogen, der skulde kunde gøre mig Rangen stridig i K.“

„Aa, gid der var mange, ja, alle Københavns og Danmarks mest forføreriske Kvinder! Du skulde faa at se, at jeg end ikke saa' til den Side, de var. Jeg er bleven saa led og ked af disse Flaner, af al denne Kurtiseren og Flirten. Jeg kan dem uden ad paa mine Fingre, jeg kender alle deres Kunstgreb, Miner og Fagter. Nej, Ruth! Du har bragt noget hidtil ukendt til mig, ladet mig se ind i en ny og ubesmittet Verden, jeg kun troede var til i Bøgerne.

Hos dig gemmer sig intet, ingen Beregninger eller skjulte Hensigter. Din Sjæl er saa ren og klar som rindende Vand, og havde jeg Penge, jeg modstod dig ikke, jeg tiggede og plagede dig, indtil du gav efter og blev min. Et Hjem sammen med dig, et aandelig forstaaende Samliv . . . Men hvis vi forlovede os, nu i Dag f. Eks., hvordan tror du saa, det vilde gaa?"

„Ja, hvad tror du i Grunden, din Familie vilde sige, om du giftede dig med en tarvelig Hotelejerdatter, der oven i Købet ingen Penge har?"

„Og hvad tror du, din Fader vilde sige, om jeg, den ludfattige Løjtnant med Gæld, der ganske vist er hæderlig lille i Forhold til mange Andres, kom anstigende og bad om hans Datters Haand? Han vilde mene, En eller Anden havde narret mig til at tro, at han var Millionær og vilde vist bede mig ryge og rejse ad Helvede til."

„Hvor meget kunde man i Grunden slaa sig igennem med om Aaret?"

„Aller knappest 3000, hvis vi skulde leve blot nogenlunde ordentlig, saa længe vi var alene, men hvis der kom flere —"

Han saa' hende saa underlig ind i Øjnene. Der gled som en Skælven hen over hendes Ansigt, hun blev blussende rød og lukkede Øjnene. Der rørte sig noget i hende, en stærk og pludselig Svingning, Livstegn fra noget, der næsten fornæmmedes fysisk, og det var som om det var første Gang, hun bevidst følte, hun ikke længere var et Barn, men bar Kvindemuligheder i sig,

der hvad Dag, det skulde være, kunde komme til deres Ret og lade hende begynde Livet for ramme Alvor.

Han lo og kyssede hende.

„Aa, kære, Klokken!“ Hun sprang op og glattede sin Kjole.

„Den er kun et!“

„Og vi spiser Kl. to, og jeg, som skal klæde mig om!“

„Kommer du igen i Morgen, Ruth?“

„Hver eneste Dag, naar jeg blot kan.“

Hun løftede sig op paa Taaspidsen, men naaede alligevel kun at kysse ham paa Hagen og løb saa fra ham med en lille, underlig Latter. Han satte efter hende og fangede hende straks ind, — hun løb tungt og ubehændig — løftede hende med et kraftigt Sæt op paa sine Arme, knugede hende til sig og bedækkede hendes Mund og Hals med aandeløst hede Kys . . . Hun vred sig ud af hans stærke Tag og gled ned paa Jorden.

„Aa, fy, fy, nu er du ikke god . . .“ Hun tog sig med bægge Hænder til Hovedet.

„Du har jo lovet . . .“

Men saa løb hun igen og forsvandt lidt efter ind imellem Træerne uden at vende sig om.

V.

Der var tomt ude paa Verandaen. Alt laa tyst og dæmpet i Modsætning til Hornmusikens skrattende Toner og Latteren og Støjen, der naaede ud i Parken inde fra Salen. Det var Lørdag, og der var Dans derinde.

Ruth stod ganske alene ude paa Verandaen med Kinden lænet mod en Stolpe, og Blikket sænket tankeløst ind i Halvlyset udenfor.

Disse Toner . . . denne Støj . . . hvor de vakte mange Erindringer! At det allerede var to Aar siden, hun havde danset derinde første Gang.

Hvor de to foregaaende Sommere smeltede underlig sammen uden Mellemrum. Der var mange Ting i dem, hun slet ikke kunde huske, om det var sket det første eller det sidste af Aarene. Denne Sommer vilde heldigvis ligge afmærket helt for sig.

Hornmusiken standsede brat, Latteren og Støjen nærmede sig, flere af Parrene kom ud paa Verandaen.

Der gik som et Ryk gennem Ruth, hun vendte hastig Hovedet og indtog saa igen samme Stilling som før. Hun havde faaet et Glimt at se af Svends ophedede Ansigt, den støjende Klang af hans oprømte Stemme kom nærmere, hun hørte kun den og ikke efter Ordene. Nu stod han derude omringet af Damer, der helt lod til at have glemt hans Svig den sidste Tid

og nu som tidligere taknemmeligt tog imod hans livlige, spøgefulde Underholdning.

Han standsede midt i en Sætning. Ruth følte, at han først i dette Øjeblik havde set hende. Damerne bebrejdede ham i Munden paa hinanden den pludselige uselskabelige Stemning, der i den senere Tid havde ladet ham søge Ensomheden saa godt som hele Dagen igennem.

„Aa hvad! Naa ja! Det bliver man ogsaa ked af. Jeg vil tillade mig igen at være selskabelig, hvis det ærede Selskab da ikke, paa Grund af mit besynderlige og utilregnelige Lune, fuldstændig har slaaet Haanden af mig.“ Han sagde dette med høj og truende Stemme. Ruth maatte smile, fordi hun følte, i hvilken Grad Ordene var henvendt til hende.

„Naar De pænt kommer krybende paa Knæ og siger: Be-be, skal De maaske faa Tilgivelse,“ var der en af Damerne, som bemærkede.

Ruth gik, uden at se paa Nogen, hen til Trappen og steg rolig behersket Trin for Trin ned ad den, skraaede over Plænen og forsvandt i Skyggen af de høje Kastanietræer. Hun vidste, der var et Par Øjne, som fulgte hver Bevægelse, hun gjorde.

Hun gik ind i et Lysthus, hvor de et Par Gange havde haft et flygtigt Møde.

Hornmusiken tog atter fat og naaede afdæmpet hen til hende i en Vals' sagtelig vuggende, smægtende Toner . . .

Hun saa' hans dansende Skikkelse for sig, han førte saa sikkert og dansede saa glidende, rolig og elegant, at man straks mærkede, han var Officer. Saadan som han dansede, havde hun netop i sine første Baldrømme tænkt sig, Kavalererne i den store Verden maatte gøre det, førende deres Damer sikkert og fejende hen over bonede Gulve under mange straalende Lys. Hun fòr sammen. Hun hørte en velbekendt Fløjten, men formaaede kun at fremtvinge en næppe hørlig, hviskende Lyd til Svar, thi skønt hun hele Tiden havde vidst, han maatte komme, fik hun dog nu en hæftig Hjærtebanken.

Lidt efter hørte hun hans hastige Skridt knirke mod Gangenes Grus, og et Øjeblik efter skyggedes Indgangen til Lysthuset af hans Skikkelse. Hun rejste sig og gik hen til ham. De stod et Minut tavse overfor hinanden.

„Hvorfor forsvarer du dig ikke?“ spurgte han brysk. Han havde ingen Hat paa, og Sveden perlede paa hans Pande.

„Svend, du er da ikke vred paa mig?“ Hun rakte Haanden hen imod ham og smilede lidt træt. Hun vidste, hvad der altsammen vilde komme . . .

„Vred? Nej, Gudbevares.“ Han tog ikke den fremstrakte Haand. „Vred? Nej, hvorfor i Alverden skulde jeg være vred. Du har jo Lov til at gøre nøjagtig, hvad du vil. Du har jo aldrig tilstaaet mig Rettigheder.“

„Jeg har virkelig ikke kunnet,“ undskyldte hun sig indtrængende og saa' op i hans Ansigt. Hun fandt det for første Gang smukt og karakteristisk og følte en egen Glæde ved at se det hæftig fortørnede og paa samme Gang lidende Udtryk i det.

Han stod lige op og ned uden at røre sig.

„Du véd jo, at Moder har været her i de to sidste Dage, og saa var Konsul Brun oven i Købet med. Jeg kunde da ikke uden at vække Mistanke afslaa at tage med paa de to Udflugter i Gaar og i Dag. Vi er først lige kommen hjem. Hvis Konsulen endda ikke havde været med, men han har en fin Næse, og jeg har aldeles ikke Lyst til at være Skive for hans Hentydninger og Vittigheder.“

„Saa kunde du vel have skrevet til mig!“

„Det har jeg ogsaa gjort, men Pigen havde jeg ikke Lyst at give Brevet til, og i Gaar var du taget ned til Stranden med et stort Selskab, da vi kom hjem, og jeg rigtig havde glædet mig til at tale uforstyrret med dig et Øjeblik og forklare dig, at jeg heller ikke kunde møde dig i Skoven i Dag. I Morges holdt du dig med Vilje surmulende borte fra mig, ikke saa meget som et Tegn kunde jeg give dig, og løbe efter dig kunde jeg da ikke; Konsulen hængte paa som en Burre, det gamle Spektakel; det

havde været at give ham et uomstødeligt Bevis i Hænde. Du maa ikke tro andet, end at han lige straks vejrede en Forandring hos mig.“

„Som han skaber sig med dig, den gamle Nar, og som du gør alt for at indsmigre dig hos ham! Du som ikke vil gælde for koket! Det er ligefrem ækelt at se paa.“

„Herre Gud! er du skinsyg paa Konsulen? Er det det, der er i Vejen?“ spøgte hun.

„Aa, I unge Piger er saa naive! I bilder Jer ind, at saadan en gammel „bon-vivant“ bliver ved at anse Jer for Børn! Jo, jeg takker! Nej, jeg kender mine Folk og véd nok, hvilke Lækkerbidskener der tiltaler dem mest. De har da Øjne i Hovedet og kan se, I vokser op og udvikler Jer til Kvinder. Tror du maaske, det er samme Maade, han kysser dig paa nu, som da du var Svøbelsebarn eller red Ranke paa hans Knæ?“ Han var aldeles ikke oplagt til Spøg.

„Fy, Svend,“ men hun kunde alligevel ikke lade være med at le.

„Saadan en Oldings lystne Blikke og Kærtegn,“ blev han ved, af Trang til at give sit indvendige Raseri en Genstand.

„Nu er du simpel og frivol! Skam dig at sige saadan noget. Men var det for at tale om Konsul Brun, der for Resten er den prægtigste, gamle Mand paa Jorden, at vi mødtes her?“

„Det véd jeg ikke. Jeg véd kun, at du i de sidste Dage har behandlet mig som et Stykke Legetøj, man bliver ked af og kaster bort.“

Hun havde sat sig og borede med Hælen i Jorden, der gled et ironisk Smil over hendes Ansigt ved denne forslidte, banale Vending.

„Du skal ikke bilde mig ind, at du ikke paa en eller anden Maade havde kunnet holde mig skadesløs og undgaaet at sætte mig i denne Tilstand, om du blot havde villet. Mangel paa Opfindsomhed i lignende Tilfælde hænger nøje sammen med Lige-

gyldighed.“ Han bøjede en stor Lindegren ned og støttede Armen imod den.

„Ja naturligvis,“ afbrød hun ham og lo haanligt. „Du har fuldkommen Ret.“

„Ja!“ kom det endnu vredere fra ham end før, han lod Grenen skvætte op igen. „To Dage i Træk har jeg nu maattet vente forgæves i Skoven . . . Jeg troede, jeg skulde gaa fra Forstanden derinde i Dag.“ Hans Stemme skælvede ved Mindet om denne Ventetid, thi paa en Natur som hans gjorde den Slags Modgang, der ikke strakte sig stort længere end Timen, der var, den stærkest tænkelige Virkning og lod ham gaa aldeles fra Sans og Samling.

„Tror du maaske, Sommeren varer evig? Nej, den varer akkurat fjorten Dage endnu, for os da . . . men Gudbevares, dem gør jeg ikke en Gang Regning paa.“

„Hvor du er urimelig og opfarende. Det er èn nydelig Scene denne her, en af den allerbedste Slags, netop som det skal være mellem Elskende, paa Grundlag af lutter Opspind og Misforstaaelse. Lidt Krydderi maa der til, ikke sandt? Ellers bliver det altfor kedeligt i Længden!“

Hun stirrede misfornøjet og mørkt ned for sig, saa skød hun med Foden Jorden ned i den Fordybning, hun havde lavet og jævnede den helt ud igen. Pludselig gled der et helt andet Udtryk hen over hendes Ansigt. Hun gik hen til ham og strøg sin Kind op ad hans Ærme og saa' ham ømt ind i Ansigtet.

„Vi er da ikke onde ved hinanden, er vi vel, Svend?“ Han vilde ryste hende af sig; men hun omsluttede hans Arm fast med bægge Hænder.

„Ja, naturligvis, nu har du Medlidenhed med mig. Du havde ikke troet, jeg kunde tage mig noget saa nær. Du troede naturligvis, jeg gik muntert fløjtende som sædvanlig fra Skoven.“

„Det er ikke sandt, Svend! Jeg var vis paa, du følte det som jeg.“

„Du . . .?“ Han greb haardt om bægge hendes Hænder. „Har du været ved at gaa fra Forstanden af Længsel og Forbitrelse? Har du ikke lukket et Øje den hele Nat af Mistro og Angst?“

„Tror du ikke, jeg har længtes? Tror du et Øjeblik, jeg har kunnet slippe Tanken, at nu ventede du forgæves, at nu gik du bedrøvet hjem, maaske med Mistanke og Harme i Sjælen? Du aner ikke Svend, en saadan Pine disse Udflugter har været mig! Jeg bevægede mig rent mekanisk, anede ikke, hvad man spurgte mig om, eller hvad jeg svarede, følte kun en nagende Forbitrelse over, at man frastjal os alle disse Timer af Sommerens faa Dage. Og tænk saa, hvilken Plage for mig, der er saa vant til at være alene, at maatte være sammen med de Mennesker fra Morgen til Aften, forstille mig, være lystig og pudsig, som jeg plejer. Hvis du tror, det er morsomt, saa tager du meget fejl. Jeg troer næsten, du har haft det bedre, du kunde da være fri for Selskab, naar du vilde.

Først om Aftenen . . . disse to sidste Aftener, følte jeg mig fri, kunde aande op. Den halve Nat har jeg siddet ved det aabne Vindue og set ud i al denne stille, dæmpede Sommerlighed og længtes, ja længtes . . . saa Taarerne løb mig ned af Kinderne, og været saa taabelig at spejde efter dig og faaet den voldsomste Hjærtebanken, naar jeg hørte Skridt mod Gangens Grus, hver Gang i den Indbildning, at det var dig. Og var du kommen . . . jeg havde kaldt, og havde du bedt . . . jeg var løben ned til dig. Blevet hos dig hele den dejlige Nat! Aa, hvorfor kom du ikke, Svend?“

Hun skjulte Ansigtet ved hans Bryst. Han slog Armene om hende og trykkede hende hæftig ind til sig. „Aa, Ruth, du stygge, dejlige, lille Pige. Mener du virkelig, hvad du der siger? Ogsaa min Længsel var stærkest om Aftenen, men jeg maatte døve Smerten, jeg støjede og larmede og spillede Kort til langt ud paa Natten med den fordrukne svenske Kaptain og Ingeniøren, og drak mig saa tung i Hovedet, saa jeg faldt i Søvn paa en Stol med alle Klæder paa. Det var i Gaar! I Forgaars havde jeg jo

talt med dig, og da gik jeg en lang Tur og kom først hjem Kl. 12, tænkte paa dig, og længtes dig ind til mig . . . varmere og inderligere end nogensinde før. Var du virkelig kommen ned til mig, hvis jeg var gaaet forbi dit Vindue og havde kaldt? Havde du virkelig haft Mod til det?“

Hun lo.

De havde sat sig, hun paa hans Knæ med Armene om hans Hals.

„De rejser vel snart?“

„De bliver hele fire Dage endnu.“

„Hvad er det, du siger — fire Dage . . .“ Noget af Vreden fra før klang atter i hans Stemme, Utaalmodighedskvalerne sad ham endnu som en Braad i Kødet. Hun strøg ham beroligende hen over Haaret.

„Saa skal vi altsaa ikke være en eneste Time uforstyrret sammen i hele fire Dage,“ lød det halvt klynkende, halvt bittert fra ham.

„Ja, hvorfor ikke . . .?“

„Saa, Svend!“ Men mere sagde hun ikke.

„Og det er dig naturligvis umuligt i Forvejen at aftale, naar vi kan være sammen. Nej, det er for galt. Fire Dage . . . Altsaa en hel Uge med dem, der allerede er gaaet. Hvis jeg ikke ser dig om Dagen, er jeg i Stand til at sprænge din Rude og bære dig ned til mig om Natten, det vil jeg blot sige dig!“

„Det behøver du ikke, Svend! Jeg skulde komme ganske af mig selv uden ringeste Modstand.“

„Ak kære! Det turde du saamænd ikke, naar det kom til Stykket! Husk paa Følgerne, hvis Nogen saa' dig . . . Nej, det turde du ikke.“

Hun tog ham ivrig om Skuldrene med bægge sine Hænder. „Tror du kun det var „Ord“, det jeg sagde før, da jeg fortalte dig om de to foregaaende Aftener? Noget, der intet har med virkelig Handling at gøre? Du er dog en underlig En, der saa tidt forveksler det, jeg virkelig mener, med tomme Ord; det kan jeg

ikke lide, og det frabeder jeg mig for Eftertiden. Jeg siger ikke saadan noget uden at mene det — forstaar du?“ Han tog hende om Armene og holdt hende ud fra sig.

„Mener du det virkelig? Turde du vove det for mig? Vilde du? Men de Andre . . .“ „Aa, de Andre! dem har jeg aldrig været bange for; jeg har været en Vovehals og er det Gudskelov endnu og vil altid vedblive at være det!“

„Du er den kæreste, dejligste Vildkat paa Jorden!“ Han kyssede hende hæftig, men hun rev sig løs, hun havde mere at sige.

„De Andre? At være bange for dem og derved berøve sig selv en Glæde? Saadan en Latterlighed. Det er altid dem, der kun vover halvt, der plumper i. Det gælder om at være saa dumdristig, at det grænser til Frækhed, saa er der ingen, der har En mistænkt. Det har jeg lagt mig paa Sinde fra min aller tidligste Tid, og om jeg saa delte Værelse med baade Moder og Konsulen, skulde det ikke hindre mig i at komme til dig.“

„Aa, du velsignede Unge! Ja, naar du ikke er ængstelig, saa skal jeg saamænd ikke sige et Ord, der kunde forurolige.“

„Nej, vi vil aldrig tale om, hvad der kunde ske og komme ud af det i de Andres Øjne.“

„Nej. Naar man endelig en Gang har noget, skulde man saa forspilde det af taabelige Hensyn til Mennesker, der intet kan give En i Stedet. Véd du hvad, Svend, jeg tror slet ikke, Livet har ret mange Glæder i Behold, saa jeg synes, man skulde vise sin Taknemlighed ved fuldt ud at bruge dem, der bydes En.“

„Har du da aldrig før nu tænkt paa, at vi kunde mødes og nyde Sommernætterne sammen?“

Hun smilede. „Jo, det er meget længe siden; men jeg vilde, du skulde bede mig derom; jeg har ventet det fra Dag til Dag. Men alligevel først de to sidste Aftener har jeg virkelig længtes, har Ønsket for Alvor trængt sig frem, de andre Aftener kunde jeg o sidde og tænke paa de Timer, Dagen havde bragt mig sammen

med dig; men disse to sidste Aftener følte jeg en brændende Længsel efter at se dig netop i de sildige, dejlige Aftentimer.“

„Og jeg, som saa længe, saa længe har ønsket det samme, men alligevel ikke troede, det kunde lade sig gøre, og ikke turde bede derom. Jeg vidste jo ikke, om din Tillid var stor nok, om du troede tilstrækkelig paa mig . . .“

Hun saa’ forundret paa ham. „Hvorfor skulde vi dog ikke kunne have det paa samme Maade som ude i Skoven — fordi det er Nat? Hvad har Klokkeslettet at gøre? Det forandrer os da ikke!“

„Nej, du sødeste, kære . . . du lille, velsignede Barn! kun at jeg føler ti Gange saa ærbødig for dig, kun at din Renhed straaler mig tifold saa lyst i Møde. Du min lille Prinsesse, min lille, dejlige Sommerpige, mit eget kære Barn.“ Han kyssede hende ømt og lagde hendes Hænder fast om sit Ansigt.

„Aa Gud! At vi nogensinde skal skilles.“

„Svend! . . . vilde det da ikke være Synd at trække dette sommerlyse, sommerlette ind i Vinterens tunge, triste Graa? Jeg véd ikke, men jeg er overbevist om, skønt jeg er saa ung endnu, thi jeg har allerede set det og læst det mange Gange, at alt, hvad vi føler, selv det, vi føler stærkest og varmest, sløves efter Haanden.“

Tror du, vi længe kunde vedblive at nyde Øjeblikket, hvis vi havde Livet for os? Vi vilde hurtig vænne os til hinanden; men naar Lykken først betragtes som en Selvfølge, saa er det ogsaa ude med Festen.“

Saadan talte hun ofte til ham for stadig paany at indprente ham, at der end ikke var den mindste Afskygning af hemmeligt Haab eller Beregning i hende. Hendes Stolthed krævede, at han betragtede Afgørelsen af deres frie Forhold som lige saa meget udsprunget af hendes Vilje som af hans.

„Jeg skal tage mig sammen. Men jeg føler den utaaleligste Lede, naar jeg tænker paa, at jeg skal tilbage til alle disse Mennesker, leve sammen med dem fra Morgen til Aften, føre det

samme Liv, som jeg førte før. Nej, jeg kan ikke. Hvis jeg altid var sammen med dig, hvis du altid var hos mig, da vilde du blive ved med at have Magten, thi din Renhed og Godhed gør ogsaa mig ren og god, din Styrke og Selvstændighed giver ogsaa mig Kræfter. Først nu har jeg faaet Øjnene op for, hvor indholdsløst og tomt hele det Liv er, jeg har ført, og som ventede mig igen. Al denne Simpelhed, Plathed, Forlystelsessyge, al denne Jagen efter Glæder, der ikke rækker ud over Døgnet, alt dette. Aa, jeg kan faa ondt, naar jeg blot tænker derpaa.“

Han tog hende fastere ind til sig og trykkede et Øjeblik Ansigtet mod hendes varme Nakke.

„Du har lært mig noget nyt at kende, du har grebet dybere ind i mig, end du selv aner, du har gjort mit Syn renere og bedre paa saa mange Ting. Aldrig før har jeg troet paa et fuldstændig rent Forhold mellem Mand og Kvinde. Hvis Nogen for en Maaned siden havde sagt mig, at To, som vi er det, kunde være timevis sammen i Skoven og ved Aftentide, og som vi nu vil det om Natten, uden Bagtanke, uden Hensigter, muntre, rene, som to Børn og dog varme og ømme som to Elskende, jeg vilde have let ham op i Ansigtet og sagt, han var en Spøgefugl, der ikke skulde bilde sig ind, at han saadan kunde drive Gæk med en erfaren Verdensborger som mig. Men nu har jeg selv oplevet det, véd, at det kan være sandt, for vi har det jo saadan sammen, du og jeg. Du mit lille, troskyldige Barn! Kan du forstaa, hvad det vil sige for en Mand som mig, der kun har kendt letfærdige Kvinder, at se dig komme mig i Møde saa tillidsfuldt og barnlig? Nej, du kan ikke sætte dig ind i den Følelse, der er saa uendelig skær og øm, som jeg aldrig har følt noget. Ja, der er netop noget af Barnets Tillidsfuldhed og Uberørthed ved dig.“ Han lagde Haanden fast om hendes Bryst.

„Derinde slumrer det altsammen endnu, der inde i det svagt rundede Bryst, der endnu har Umodenhedens spæde Former. Og jeg elsker . . . elsker det netop, fordi det er, som det er, saa usanseligt, køligt, som Du selv. Al denne usunde, oprevne

Sanselighed har gjort mig led og vammel langt ind i Sjælen. Men du, min lille Prinsesse, du skænker mig din Naade, og se, jeg knæler altid ydmygt for dig, saa snart det er mig forundt at være i din Nærhed . . .“

Han havde talt sig op til en Ekstase, der lod Ordene klinge i hans egne Øren melodiske, underlige, sære som Sætningen i en Bog. Hun havde ligget med Hovedet ved hans Skulder og Øjnene lukkede.

„Nej, Svend, som du taler . . .“ Hun gjorde en afværgende Bevægelse med Haanden og rettede sig op.

„Tys.“ Han lukkede hendes Mund med et Kys. „Jeg taler, du tier, og jeg vil have Lov til at sige, hvad jeg vil, for jeg har tiet i alle de mange Timer, i alle de skrækkelige Dage, jeg har maattet undvære dig. Og taler jeg varmere end nogensinde, saa er det netop, fordi de Dage har lært mig min Følelses Styrke tilfulde at kende.“

„Maa jeg slet ikke sige noget?“ Hun smilede og foldede Hænderne bag hans Nakke.

„Vi maa gaa, hører du, hvad tror du, de der oppe siger, naar du saadan uden videre forsvinder, du, som var Ballets Midtpunkt og sikkert har lovet hver Ungmø deroppe en Dans, kender jeg dig ret. Du som slet ikke maa danse! Fy, nu bliver du nok syg, du var saa varm, da du kom, og nu sidder du her i Aftenduggen.“

Hun strøg ham, med en snusfornuftig Mine, henover Panden.

„Nej, lille Tante, lad mig dog endelig være fri for din generende Omsorg. Maa jeg spørge dig, om du har i Sinde at nægte mig en Dans?“

„En eneste skal du faa, men en stille, f. Eks. Française.“ De havde rejst sig. „Altsaa min Frøken, det er et Ord, Françaisen er min.“

Han trykkede hende op til sig og kyssede hende paa Munden.

Pludselig tog han hende op paa sine Arme. „Vi mødes i Aften, men hvad Tid og hvor?“

„Det siger jeg ikke, før du lader mig komme ned paa Jorden.“ Han lod hende glide ned. „Du véd, jeg ikke kan lide, du løfter mig.“ Hun glattede sin Kjole. „Jeg synes, vi skulde mødes her Kl. 12, men du tér dig værs'go ikke som en Rasende, hvis jeg ikke kommer præcis, du kan nok forstaa, der kan hænde et eller andet, som kan udhale Tiden. Og vi vil jo aldrig mere skændes som i Dag, det er saa væmmeligt og Tidsspilde, ikke sandt?“

„Hvor jeg glæder mig! hvor jeg glæder mig! Jeg er lige ved at være Konsulen og din Moder taknemmelig. Jeg skal nok se at gøre mig gode Venner med ham, han ser ud til at være en rigtig jovial og livsglad gammel Herre.“

„Det lader næsten til, at du har forandret Mening.“ Hun ruskede lidt i ham og gik, men vendte straks om igen. „Du maa ikke gaa før om fem Minutter, hvis du da kan holde ud saa længe, det gælder nemlig om at tage Hensyn i det smaa, skal jeg sige dig, for at kunne spille Folk paa Næsen i det store. Men nu maa jeg skynde mig!“

Hun løb, vendte sig og kastede ham Fingerkys tilbage og gled saa ind i Skyggen af Træerne. Hun standsede . . . Saa skulde hun da møde ham ude i Natten, Sommerens berusende, lyse Nat, sidde omslynget af hans Arme, høre alle Kærlighedens ømme Ord.

Nu var det sidste Stykke erobret af det Land, hun havde digtet frem af sine Drømmesyner, og som hun i Sommerens Løb lidt efter lidt havde opnaaet at gøre til Virkelighed.

Kun dette ene havde været tilbage, nu gik ogsaa dette sin Opfyldelse i Møde! . . .

Naturen havde lukket sig helt op, nu havde den intet mere at give.

Nu var det alt sammen hendes! . . .

VI.

Det regnede, en fin og ensformig Dagregn, der sænkede sig jævnt og stille ned, som vilde den aldrig holde op. Men de havde flere Gange mødt hinanden i Skoven i saadan et Vejr, og i Dag var det sidste Gang.

Ruth gik langsomt henad Markstien i sin lange, blaa Regnkappe med en lille rød Hue paa Hovedet og lod det regne paa sig. Hænderne havde hun boret langt ned i Lommerne, dem kunde hun ikke lide at faa vaade.

Hvor ynkelig, smudsigbrunt Kornet dog laa, tynget ned af al denne Væde.

Hun standsede pludselig, hun saa' Svend komme sig i Møde, endnu havde han ikke set hende, han gik og saa' ned i Jorden og snurrede tankeløst den opslaaede Paraply mellem Fingrene, han saa' saa lang og opløben ud i sin brune Regnfrakke.

Saa fik han Øje paa hende og blev staaende, indtil hun var naaet hen til ham. Hun gav ham Haanden, hans var kold og klam af Regnen.

„Jeg kunde ikke udholde at vente længere derinde, jeg maatte ud at se efter dig.“ Hans Stemme lød underlig slæbende og tyk, han var bleg og havde rødrandede Øjne, det gjorde dem endnu mere lyseblaa end ellers.

De gik langsomt uden at tale og naaede snart den røde

Laage. Al denne Sommerfugtighed lagde sig som tung og lummer Varmedamp om dem.

Ruth havde aabnet sin Kappe, saa den kun hang løselig om hendes Skuldre, medens han havde sin knappet lige op til Halsen. Blodet var steget ham til Hovedet, hun syntes aldrig, hun havde set ham saa grim som nu.

Inde i Skoven var alt skinnende blankt, friskt og fornyet, i Farve og Fylde. Regnen sænkede sig stille ned over det tætte Løvtag med en halvt plaskende, halvt hvislende, ensformig Lyd ... Der var en egen Fred derinde, en afdæmpet Ro, der lukkede hele Verden ude.

„Skoven er dejlig i Regnvejr!“

Hun havde kastet Hovedet tilbage.

„Denne stille Rislen og Rislen, der fylder hele Rummet.“ Han svarede ikke, og hun undrede sig selv over, at hun kunde sige saadanne ligegyldige Ord i dette Øjeblik. Hun standsede ved den første Bænk, de kom til, den stod under en stor Bøg. „Lad os sætte os her.“

„Her?“ Der kom pludselig Liv i hans Ansigt. „Skal vi ikke mere ned paa vor vante Plads?“ Han lod Paraplyen falde ned paa Jorden og greb bægge hendes Hænder.

„Skal vi ikke derned? Saa kommer vi der jo aldrig mere.“

„Allerede i Gaar var det et Morads. Her kan vi i det mindste sidde, vi har jo bægge vandtætte Regnkapper paa.“

„Saa var det altsaa sidste Gang ... vi faar det aldrig mere at se.“

„Nej!“ Hun rystede langsomt paa Hovedet. Der var i de sidste Dage kommen en egen Sløvhed over hende, hun følte i Grunden intet, gik som i Dvale, var ikke bedrøvet over Afskeden, fordi hun over Hovedet ikke kunde tænke en eneste Tanke klart og bevidst. Dette, der nu forestod, var noget, der nødvendigvis maatte komme, hun havde forudset og levet sig ind i det lige fra den allerførste Tid.

Hun havde nok en Anelse om, at det var de rent ydre

Hindringer for en virkelig Forening mellem dem, der havde grundlagt deres Forhold, givet det dets hele Karakter, men hun følte, at hun havde at gennemføre sin Rolle til det sidste uden at vige et Haarsbred fra Vejen. De havde sat sig.

„I Dag er du rolig, Svend, er du ikke? Ja, ikke sandt, du vil være helt rolig.“ Hun tog hans Haand mellem bægge sine og talte til ham, som man taler til et Barn. Han holdt Hovedet bøjet og rokkede frem og tilbage med det. Hun saa' skarpt iagttagende paa ham.

„Du rejser jo i Aften, gør du ikke?“

„Jo, jeg rejser i Aften!“ svarede han sløvt; men pludselig gik der en Skælven hen over hans Ansigt, den hun frygtede mest af alt, og saa fik han Taarer i Øjnene.

„Vi vil være ganske stille, Svend, ikke sandt?“ Hun lagde Haanden paa hans Skulder. „Ikke saa oprevne som i Gaar . . . og hvorfor vel ogsaa?“

Opreven. Nej, hun var ikke det fjærneste opreven. Og hun følte ligefrem en legemlig, værkende Fornæmmelse af Træthed i Baghovedet ved Forudanelsen om i Dag igen som de foregaaende at maatte tale ham til Rette. Hvad kunde det nytte at tage paa Veje? Det var blot at gaa udenom den en Gang fastslaaede Beslutning og ikke bringe nogen ny i Stedet, kun en pinlig vaklende Mellemting, som hendes Natur, der først og fremmest vilde Klarhed og Bestemthed, rejste sig imod.

„Svarer du mig ikke, naar jeg skriver?“ spurgte han sagtmodig.

„Nej, du skal ikke skrive, det fører dog ikke til noget. Det er langt bedre at gøre Afskeden kort, hvis vi ikke skal lide for meget ved den.“

Saadan maatte hun Gang paa Gang forklare ham det, de altid før havde været enige om, men han havde aldrig alvorlig set Smerten ind i Øjnene eller taget den op i sig som en Nødvendighed, saadan som hun havde gjort det fra den første Time, derfor kom Adskillelsen som en Slags Overrumpling over ham,

og han gav sig ubehersket hen til sin Følelse, der var saa stærk, at den endogsaa fuldstændig bortskyllede Indflydelsen af hendes Væsen; thi i denne Sag, hvor det kom an paa veloverlagt og gennemreflekteret Vilje, rakte hans Natur ikke til.

„Ruth!“ kom det saa næsten som et Raab. „Hvis jeg nu bad dig om at blive min?“ Han trykkede hende hæftig op til sig. Han havde kun Tanke for sin egen Smerte, han saa' ikke Udtrykket i hendes trætte Ansigt, som næsten udtrykte Lede.

„Hvis jeg nu bad dig om at blive min,“ klagede han paany. „Hvis jeg nu gjorde alt!“ Han slog Hænderne for Ansigtet. „Jeg kan ikke undvære dig. Jeg vil ikke undvære dig. Alt andet er mig ligegyldigt . . . Aa Gud!“ Han hulkede.

Ikke et Lem kunde hun røre, ikke en Finger kunde hun række henimod ham for at bringe ham Trøst. Alt i hende stivnede denne Gang som før. Hun havde en Rædsel for disse Udbrud, der stillede hans Fejghed og Umandighed saa skaansels-løst blot for hendes Øjne. Han havde ikke Mod til at slippe, ikke Mod til at holde fast og anede ikke, hvilken Stilling han lod hende indtage i alt dette, anede ikke, at hun var bunden paa Hænder og Fødder, ikke kunde komme ham et eneste Skridt i Møde, men maatte staa urokkelig fast, klamre sig til deres op-rindelige Beslutning. Den var hun Herre over, dèr var Klarhed. Lod hun sig først smitte af hans Svaghed, da vilde hun snart være paa gyngende Grund. „Du véd godt Svend, at det er bedst, vi skilles, det vilde kun blive Stridigheder alt det andet . . .“

Det var ikke første Gang, hun lod, som om hun tog hans Ord bogstavelig for at skuffe ham og derigennem sig selv igen, og mildne og befri sig noget for det pinlige Indtryk, hun havde af ham i hans Blødagtighed.

„Jeg vilde ikke kunne finde mig i at leve i en Kreds, der saa' ned paa mig og levede paa nogle tomme Fordomme, jeg ikke kan respektere en eneste af.“

„Aa, men hvorfor lader vi i det hele taget dette komme paa Tale? Hvorfor kan vi ikke skilles frejdige og stærke? Hvorfor

lade Adskillelsen saa lidet svare til det øvrige, forstyrre det smukke Minde og gøre alle vore frie, stolte, modige Ord til Fraser, ynkelige Fraser, vi ikke kan handle efter?“

Hun følte atter Oprøret stige i sig imod ham, fordi han greb forstyrrende ind i det, hun med sin skønhedssansende Natur havde ordnet saa vel.

„Ja, du har nemt ved at tale.“ Han saa' hende for første Gang lige ind i Ansigtet. „For du bryder dig ikke om mig, som jeg bryder mig om dig, ellers vilde du ikke saa ængstelig holde igen paa ethvert følt og smertefuldt Udbrud.“

„Fordi jeg ikke giver efter . . .“ Hendes Stemme dirrede.

„Ligesom om man kan kommandere sig selv til, hvad man vil føle og ikke vil føle,“ afbrød han hende.

„Aa!“ Hun sprang op. „Men jeg skulde hænge med Hovedet, ikke sandt? Klynke og klage, gøre hvert af mine modige Ord til Skamme, maaske aftvinge dig et Løfte, som jeg vidste, du ikke kunde holde og vilde fortryde som overilet, naar du først kom til Ro, og som kun vilde være et foreløbigt Opstramningsmiddel for vor gensidige Svaghed, og saa skulde jeg i lange Tider gaa hen i en Slags falsk Forhaabning . . . Tror du ikke, jeg véd, hvordan det vilde blive? Men jeg vil hellere lide i Vished end haabe i Uvished. Nej, Svend, du kan ikke sætte dig ind i, hvad jeg maa føle. Jeg har hele Tiden forberedt mig paa denne Adskillelse, ikke en Dag, ikke en Time, vi har været sammen, har jeg haft den ude af mine Tanker; jeg har lige fra Begyndelsen set den i Øjnene, kun ikke talt derom, fordi jeg var bange, du skulde tro, at jeg var svag og nærede andre Hensigter, andre Forhaabninger. Jeg har altid vidst, at de ydre Hindringer saa vel fra din som fra min Side var for store, og at vor Følelse ikke havde med selve Livet, men kun med Sommeren at gøre. Hvis du bebrejder mig det, saa bebrejder du mig, at jeg har taget Sandheden for Sandhed. Ak! hvorfor behøver jeg at sige alt dette, det har vi jo talt om saa mangfoldige Gange . . .“

Hun rystede sørgmodig og træt paa Hovedet. Han trak hende ned paa sit Knæ.

„Du kan ikke vide, Ruth, hvad det vil sige for mig at maatte slippe dig. Du, som er den første, der har bragt Skønhed og Renhed ind i mit Liv. Et Lys, der brændte saa klart, og nu helt skal slukkes . . . Aa! Sig, at du ogsaa holder af mig, ogsaa vil længes!“

„Længes? Jeg vil ofte tænke paa dig, men hvad kan det hjælpe at længes efter noget, der er forbi, saa urokkelig, uforanderlig forbi, som det er mellem os. Længes? Jo Svend, maaske kommer jeg til at længes . . . Gid jeg blot kunde lade være!“

„Hvorfor vil du ikke give mig Lov til at skrive?“

„Det har jeg jo sagt dig!“ Hun sukkede. Det var hende, som om han mere og mere lagde hele Vægten af sit store, tunge viljeløse Legeme over paa hendes lille, spinkle. Hun begyndte at føle et instinktmæssigt Nag til ham.

De tav en Stund.

„Hvor det dog regner!“ sagde hun pludselig. Der gik en Kuldegysning igennem hende.

„Himlen græder over os, Ruth, den synes, det er Synd, at to Mennesker, der kunde have det saa lykkelig sammen, skal skilles.“

„Kun vi har ingen Taarer, nej, du har ingen, Ruth, men jeg, Manden, der burde være den Stærke, kan ikke lade være med at græde. Hvor det er uværdigt. Finder du ikke?“

Hun lagde begge Hænderne om hans Hovede og smilede blot.

„Jeg har endnu aldrig set dig græde.“

„Det gør jeg aldrig, naar der er Anledning til det.“

Han kyssede hende. Lidt efter sagde han, idet han sukkede: „Næste Aar, Ruth, gaar du maaske med en Anden herude.“

„Aa fy!“ udbrød hun vredt. „Men selv om jeg igen er ude paa Sommeræventyr, saa er det i hvert Tilfælde ikke her,“ spøgte hun det bort. „Stedet er solgt, heldigvis! Det er dog det ked-

sommeligste Sted paa Jorden. Det er saamænd drøjt nok, at jeg skal være her en Uge endnu.“

„Og hvad skal jeg saa sige, der skal over paa Godset i Sverrig. Min Kusine er det sødeste, jeg véd, men Tanken paa Baronen og alle hans Gæster ligger mig som Bly for Brystet.“

„Hvor længe bliver du paa det Gods?“

„Min Ferie varer fjorten Dage endnu, saa jeg tænker, jeg bliver der saa længe.“

De tav. Det var lige som om de ikke mere vidste, hvad de skulde tale om.

„Aa Ruth!“ Han lod hende synke længere ned i sin Arm. „Hvor vil Vinteren dog blive trist og øde for mig.“

„Hvorfor behøver du at ture fra Fest til Fest? Du kan jo gøre dig det hyggelig hjemme med en Bog. Husk paa saa uendelig mange interessante Bøger, du har til Gode.“

„Hvad Fornøjelse har jeg af at læse, naar jeg ikke har en forstaaende Sjæl at tale med om det læste, naar jeg ikke har dig, der bedre end nogen anden forstaar at tale og begejstres og forklare. Hvis jeg enddå maatte skrive, Ruth, saa kunde vi ligesom fortsætte, bygge et aandeligt Samliv op i vore Breve trods Adskillelsen.“

Hun rystede paa Hovedet, men saa aandsfraværende, som om hun slet ikke nærmere tænkte over, hvad han sagde.

„Men en Gang, blot en eneste, første og sidste Gang, hører du, naar Smerten ikke er saa stor, og jeg formaar at takke . . .“

Han lagde Hovedet ind mod hendes Bryst og stønnede: „Det maa du give mig Lov til, og saa skal du svare, Ruth, et eneste Brev, hører du, til Minde om denne Sommer.“ Han saa' hende indtrængende ind i Øjnene. „Det vil og kan du da ikke nægte mig, vel?“

Hun rystede paa Hovedet.

„Skal det være „Ja“?“ Saa bøjede hun Hovedet svagt bekræftende frem, han kyssede hende hæftig paa Munden.

Og atter faldt de hen i Tavshed. Der var kommen Uro

over hende. Nu vilde Øjeblikket netop være der til at løbe sin Vej og følge den Beslutning, hun havde taget for længe siden. Der var ingen Mening i at tage Afsked, pine sig selv og lægge sin Smerte blot, den ene for den anden, den følte stærkt nok endda. Han huskede selvfølgelig ikke mere, hvad de havde aftalt, han vilde hulkende klamre sig fast til det sidste Sekund, det var muligt at være sammen. Nej, det vilde ikke være til at udholde. Saa hellere tage sig sammen og skynde sig bort, hvor unaturligt det end vilde blive. Men det var ingen let Sag at komme fra ham. Rigtignok sad han kun med Armene løselig om hendes Liv, men han klemte haardt om hendes ene Haand og holdt den trykket ind imod Brystet. Langsomt trak hun den ud af hans Haand med en Bevægelse, som vilde hun rette paa sin Hue og rejste sig pludselig. Han greb efter hende.

„Hvad vil du?“ Han tog fat i hendes Regnkappe.

„Lad mig gaa,“ udbrød hun hæftig og sled sig løs. Men han slog Armene om hende.

„Du skal lade mig gaa.“ Hun kastede Overkroppen tilbage og vred sig rundt for at slippe fri.

Han lod Armene synke, stod som lammet og saa' hende fjerne sig, han kunde ikke flytte en Fod efter hende.

„Ruth!“ skreg han saa, da han saa', at det virkelig var Alvor, men hun gik hurtig uden at se tilbage, det gennemblødte Tøj slog hende tungt og hæmmende om Benene, hun havde Fornæmmelsen, som gled hun for hvert Skridt, hun tog frem, atter et halvt tilbage. Saa vendte hun sig om og strøg det vaade Haar bort fra Panden. Han stod ubevægelig, lænet mod det store Træ, Paraplyen laa henslængt paa Jorden foran ham. Saa var det, som sank han sammen, skjulte Ansigtet i Hænderne og rakte Armene ud efter hende.

Hun gjorde et Skridt frem som for at vende om, vinkede dog kun med Haanden og gik videre, men det var hende i samme Øjeblik, som evnede hun ikke mere at yde den Sum af Viljekraft

og Selvbeherskelse, som denne Handling krævede. Dog han kaldte ikke, hun vendte ikke om.

Og Regnen sænkede sig stille ned over Skovens tætte Løv med en plaskende, ensformig Lyd . . .

Nu sad han vel paa Bænken og lyttede efter den røde Laages tunge Fald! Skulde hun forskaane ham for dette allersidste følelige „Forbi“? Hun lukkede Laagen varsomt op og førte den langsomt og lydløst tilbage.

Nu troede han maaske, at hun ikke var gaaet, og haabede at træffe hende ventende der. Hun aabnede derfor atter Laagen og lod den smække haardt i.

Hun stod stille et Øjeblik og saa' paa den. Nu havde hun lukket for Skoven, for Sommeren og den korte Lykke, der var bleven hende til Del gennem den.

Med tunge Skridt begav hun sig paa Hjemvejen.

VII.

Der var gaaet noget over en Uge.

Ruth havde faaet tre Breve fra Svend Kaas, af hvilke hun lige straks besvarede det første, gendrivende hans Strøm af fortvivlede Udbrud, talende om Sommerens lyse Minder og den Tak, de gensidig skyldte hinanden, og at de sikkert mere og mere vilde indse Rigtigheden af denne Adskillelse, inden Virkelighedens Krav havde traadt deres Følelse ned i Hverdagslivets Støv; især han, som snart skulde vende tilbage til sin forrige Kreds, vilde sande, hvor lidet hun passede ind i de Forhold; det galdt blot om at tage sig sammen ligestraks. Og hun udtalte Haabet om, at han ikke vilde skrive mere. Hun lukkede ogsaa sit Brev, forudsættende, at det var de sidste Ord imellem dem.

Nu havde hun spillet Rollen ud! Nu havde hun strakt sig saa langt, hun kunde i Styrke og Fasthed, thi hans Beundring for hendes Mærkværdighed havde ægget hende til at udfylde den ophøjede Plads, han gav hende lige til det allerydersteste.

Men aldrig havde hun følt sig saa træt, saa mismodig, saa ensom, som Timerne efter at Brevet var kommet afsted. Dèr var den igen, denne gabende Tomhed . . . Og Vinteren laa for hende i ørkengraa Kedsommelighed.

Mere end nogensinde voksede Fordringerne til virkeligt Liv frem i hende. Længselen efter det, der kunde rive hende med sig bort fra Ensomheden . . . Tomheden . . . Kedsomheden . . . og

fra sig selv! Et Øjeblik havde der været Liv for hende, en enkelt Tone, der hurtigt svandt hen og nu gjorde Tavsheden dobbelt følelig, et hastigt Glimt, der atter opslugtes af Mørket uden at efterlade noget Spor. Det var hendes Natur imod at indsuge Næring af Mindernes blege Uvirkelighedsverden, hendes Blik søgte bestandig fremad og fremad, og dér øjnede det intet, dér laa alt i det uvisse, som det havde ligget, inden hun havde lært Svend Kaas at kende. Tomhændet sad hun ganske alene, uden at Sommerens Begivenheder havde grebet en Smule forandrende ind i hendes Liv.

— — —

Men to Dage efter fik hun Brev igen, stærkere og voldsommere i Udtryk end det første. Underlig forblommede Vendinger om den mulige Lykke, de vilde kunne nyde sammen, efterfulgt af kraftige Udbrud om, at hun skulde blive hans, skulde blive det, at han ikke kunde undvære hende, og disse Udbrud atter overdøvede af haabløs Fortvivlelse over Skilsmissens Uundgaaelighed, og saa igen, at det maaske ikke var saa sikkert, som de selv troede, i hvert Tilfælde maatte hun skrive til ham, ikke fratage ham denne sidste Trøst, skrive ud af sit Hjærte og rige Tankeliv, saadan som hun havde forstaaet at tale til ham. Og han elskede . . . og han tilbad hende . . . længtes saa sønderrivende stærkt.

Der var noget, der drog hende i dette Brev. Ordenes stærke Klang, der lod hende mindes hans Kærtegn og først nu blive sig dem legemlig bevidst, de Kærtegn, hun aldrig havde gengældt og kun ligegyldig taget imod og aldrig længtes efter.

Nu først begyndte hun at længes. Det var, som om hendes erotiske Forudlængsler fra før atter vaagnede og antog Virkelighedens Form, i en fornyet og forstærket Grad ved Mindet om ham. Aldrig havde hun gengældt hans Kys i bevidst Glæde, aldrig lagt Kvindeømhedens Varme i sine Kærtegn. Længselen lærte hende nu, da det var for sent, at føle og bittert fortryde dette.

Hun læste hans Brev om og om igen og lod sig for hver Gang mere og mere daare af hans Ord. Saa var der dog én derude i Verden, der bar Billedet af hende levende og varmt i sig. Saa var der dog én, for hvem hun betød noget. En, der længtes og led, fordi hun var til . . . En, der talte om brændende Kys og stormfulde Kærtegn, forherligede hendes Skikkelse, hendes Øjne, hendes Haar. Bevidstheden herom skyllede varmt og rusende hen over hende. Og sagtelig gled hver Tanke hos hende viljesvagt bort i Følelsernes sansebegærende Strøm . . . Men det Brev, hun skrev til ham om Natten, kom ikke afsted, og det vidste hun godt, det ikke vilde, da hun skrev det.

Morgenen lod hende vaagne til Virkeligheden, som den var. Hun spærrede Øjnene op paa vid Gab, og hun saa', at hun netop nu var ved at glide ned ad den Skraaning, hun saa klarsynet og ængstelig havde holdt sig borte fra i denne sidste Tid med Anspændelse af al sin Viljestyrke og Fornuft.

Hendes Stemning Dagen i Forvejen havde allerede ladet hende gøre det første Skridt ud paa den gyngende Grund, og Uvishedens Lidelser og Kvaler stod uden for hendes Dør, havde allerede banket paa, parat til at komme ind og tage hende fangen, hvis hun saa meget som aabnede den paa Klem.

Hun var midt i den afgørende Prøve endnu. Men hun vilde ikke svigte, ikke vakle, ikke gøre en Bevægelse henimod ham. Han skulde staa helt upaavirket af hende, handle ud af sin egen Natur. Og mente han saa de Ord, han lod klinge saa stærkt, saa skrev han vel igen, skrev allerede i det næste Brev om sin Beslutning enten helt-for eller helt-imod.

Hun ventede det i Spænding og Angst; thi at han skrev, det vidste hun, endnu havde han ikke sagt det afsluttende Ord.

Og Brevet kom. Længere endnu end de to andre, uden at bringe noget nyt, kun alt det forstærket, hun frygtede og foragtede mest af alt hos ham, og med Tilsætning af hæftige Bebrejdelser for hendes Kulde og Tavshed, der smaalig og stadig hængte sig ved en meningsløs Aftale, unaturlig hæmmende

Hjærtet i at følge sin berettigede Trang, sin Lyst, her hvor det galdt dets stærkeste og helligste Ret.

Ja, han forstod at bruge dem, alle Kærlighedens rigeste og betydningsfuldeste Ord, alle de store Følelsers Udtryk i Stigning og Stigning, raabt ud af Lungernes fulde Kraft. Men alt, hvad hun spejdede, hun saa' dog ingen Beslutning, kun det samme om og om igen, intet der gjorde hans Ord til Sandhed og stillede dem over for Virkelighedens Prøve.

Og hvad betød saa vel denne Regn af stærke Ord, naar hun sammenlignede de Hindringer, der skilte dem ad, med hans Fortvivlelses Styrke.

Saa var hans Smerte da kun Fejghed og Veghed, en Stemning uden Alvor, uden Rod, et selvbedragerisk Forsøg paa ved en lempelig Overgang at undgaa den sammentrængte Smerte, den bratte Beslutning, der var hans Natur imod. Kunde han aldrig tage noget alvorligt op i sig? Vilde han stadig give enhver af sine Stemninger Ret til at kuldkaste det, han selv havde været med til at fatte som Beslutning, og kun have Tilfredsstillelsen af sin Øjebliksslyst til Maal? Saa gjorde han da alt for at føre hende ind i den Halvhedsstilling og Mellemtilstand, hun havde stridt saa ærlig for at undgaa.

Endnu en Gang maatte hun stille sig handlende overfor ham. For uigenkaldelig sidste Gang vilde hun bruge Sommerens Ord forstærkede, om det var muligt, thi paa ham gjorde det enkelte Ord knapt saa længe Indtryk, som det klang i Luften, hun maatte bruge dem i Massevis, søge Helhedsvirkninger, hvis hun vilde opnaa noget. Men hvor var de Ord, der var stærke nok? Hvorfra skulde hun tage den nødvendige Krafttilsætning til dem, saa de endelig en Gang kunde ægge ham ud af Ubeslutsomhedens Tilstand, vise ham, hvor svag og fejg han var, og hvilken pinlig og ydmygende Stilling han udsatte hende for at komme i? Hvordan give alle de forslidte, atter og atter gentagne Vendinger den rette Fornyelse, thi denne Gang skulde han, maatte han føle Handlingen kalde. Var hun blot ikke saa træt . . . Men hun var

træt . . . saa hun selv maatte ynkes derover, og deres Forhold forekom hende saa udsvømmende, saa uskønt, saa hun begyndte at længes milevidt bort fra ham over til en Anden, der kunde give hende det, som han manglede i en saa sørgelig Grad. En virkelig Mand, hun kvindesvagt kunde støtte sig til, en, som havde Vilje baade for hende og for sig selv, som sad ved Roret og styrede med sikker, mandsstærk Haand, uden at hun rastløs og agtpaagivende maatte spejde til højre og venstre og raabe Allarm.

Ja, saadan som det skulde være, og ikke saadan som det var, saa naturstridigt mellem Svend og hende. Dette Misforhold, hun instinktmæssig oprørtes imod og led under.

Men han skulde ikke have frit Spil, og det, hun nu vilde skrive, det skulde være saadan, at det maatte afkræve ham et virkelig afgørende Svar.

Og hun skrev til ham, strængt, irettesættende, formanende og forudsigende. Bebrejdede ham hans Svaghed og Ansvarsløshed over for hende. Til sidst tog hun Afsked med ham, takkede ham for Sommeren, sendte ham sin sidste Hilsen, fra Blomsterlandet, fra Solriget, de i en saa kort, men dejlig Tid havde hersket over, hun slyngede Armene om hans Hals, rakte ham Munden til Kys, rakte den selv, for første Gang. — Ak, havde hun blot i Virkeligheden givet ham et eneste, blot et eneste Kys.

Ruth bøjede sig ved disse sidste Ord ned over alle de beskrevne Blade og græd og jamrede sig stille som et sygt Barn, der ikke har andre end sig selv at betro sin Smerte til. Først flere Timer efter lukkede hun Brevet.

Svaret lod ikke længe vente paa sig. Det kom den anden Dags Morgen og lød:

$^{25}/_{8}$ 92. Marieholm.

Du taler haardt, Ruth, du taler hensynsløst, du har Ret, naar du tilstaar, at du gør det. Slag paa Slag slaar du mig i Ansigtet, og du tror virkelig, jeg intet har at svare dertil, du tror virkelig, jeg maa sidde ganske stille og føle mig ramt og ydmyget.

Du aner ikke, hvor uretfærdigt det er at kalde mig en Pjalt. Hvis du anede det . . . og hvis du anede, hvad jeg i den sidste Tid har følt og lidt, hvor alvorlig jeg har tænkt og overvejet, og som det har naget i mig. Thi mere og mere gik det op for mig, hvor værdiløst mit Liv maatte blive, hvis jeg skulde miste dig, og at det vilde være mig umuligt at udholde. Da jeg havde afsendt mit sidste Brev, vidste jeg allerede, at intet længere skulde kunne hindre mig, at jeg vilde sætte alt ind paa at vinde dig, trods Stand og Fattigdom. Og jeg følte, jeg havde Kræfter dertil.

Du kalder mig fejg og blødagtig, fordi jeg gav efter for min Sorg, da vi skiltes. Hvorfor dømme saa ubarmhjærtig? Forstaar du da slet ikke, at der maatte et Mellemled til, inden jeg fra „Drømmer“, som du havde gjort mig til, blev til „Menneske“ i Handling med Omtanke overfor Virkeligheden og andre Mennesker? Ja, jeg overvældedes ganske af Tanken, at maatte slippe dig, jeg udholdt den ikke, og jeg søgte at klamre mig fast, men beviser det ikke, hvor stærk og alvorlig min Følelse var, selv om jeg ikke øjeblikkelig kunde handle eller udtale en fast Beslutning, der fordrer saa nøje Overvejelse og Gennemtænkning af den rette Fremgangsmaade? Jeg var for ærlig til at give et bestemt Løfte, inden jeg tydelig og klart, rent praktisk, kunde fremlægge for dig, hvad jeg vilde gøre. Tror du virkelig, jeg kunde være saa umandig at holde dig hen med halvt udtalte Forsikringer om Kærlighed, der vilde trodse alt, og alligevel stadig udskyde Tiden til endelig Handling? Det kunde du virkelig tro?

Lige siden jeg rejste fra dig, har jeg uafbrudt tumlet med Planer, først og fremmest til en Københavnsrejse inden min Feries Udløb for at tale med din Fader, af hvem vor Forbindelse jo væsentlig afhænger. Min Familie lærer nok at tie, naar de først ser, jeg mener det alvorlig og i Ryggen har et Holdepunkt, der vil kunne lade mig trodse deres Fordomme og Modstand, naar det endelig galdt. Men jeg ventede Svar fra dig, jeg tørstede

efter et Længselens og Kærlighedens Ord, der kunde komme mine varme Følelser i Møde paa Halvvejen og sige mig, at du ønskede og tænkte det samme og følte Umuligheden af at skilles ligesaa overbevisende som jeg. Ja, blot et lille Ord, et eneste et, der lod mig ane, at du længtes, at du led, og at du ønskede at blive min.

Men saa kom det andet Brev i Stedet, haardt og ubarmhjærtigt, fuldt af Foragt for min Adfærd, brugende alle de Ord, der intet gælder for mig nu, men lyder tomme og fattige, meningsløse i mit Øre.

Aa, vis-vas med Sommer og Drøm og alt det andet blodløse, blege. Lad det tage sig ud, lad det være kønt og modigt paa Tryk, det duer ikke i Livet, naar man er Menneske af Kød og Blod! Og vi er jo dog Mennesker, lad os saa ogsaa være det fuldt! Og jeg vil dig. Vil dig helt og holdent, og du er min. Ikke i Drøm men i Livet, i Virkeligheden . . . Ruth!

Jeg har ligget vaagen i mange Nætter, jeg har raset og lidt . . .

En Anden skulde eje dig en Gang. En Anden skulde nyde den Lykke hos dig, som ikke blev mig til Del. Holde dig i sine Arme, kysse den Mund, jeg saa tit har kysset, men som endnu ikke forstod at kysse igen . . . han skulde høre Elskoven, Lidenskabens Ord fra de Læber, der aldrig har udtalt et eneste til mig. Han skulde se dig modnes til Kvinde, i fuld Bevidsthed, i sin Favn . . . jeg som kun havde haft dig hos mig som et uudviklet Barn.

Alle disse Tanker red mig som en Mare, lod mig lide Vanviddets Kvaler.

Aa, denne Række af søvnløse Nætter. Og jeg følte det, som var der en, der trak dig bort fra mig, ligesom jeg havde faaet dig fat. Men jeg brugte Magt. Jeg vristede dig ud af hans Arme, jeg knugede dig til mig i tusinde hede, begærlige Kys og hensynsløse Kærtegn. Her tæt ind til mig i min Favn skulde du hvile. Kun jeg skulde lære dig at blive Kvinde, jeg trykkede dig

til mig, du var mig saa nær, og jeg var din Herre . . . men jeg stødte dig atter bort for din kolde Ro og din Følelsesløshed.

Jeg har været ond og lav i mine Tanker. Jeg har haanet mig selv, fordi jeg lod dig være alle de lyse og varme Sommernætter, du troskyldig betroede dig til mig, og jeg kysk og knælende tilbad dig i din barnlige Uvidenhed og Renhed og nøjedes med din kølige Ømhed.

Hvorfor lod jeg dig være? Hvorfor røvede jeg ikke Uskylden fra dig, men skaanede dig? Og hvorfor saa? Fordi en Anden en Gang skulde kunne eje dig pletfri og helt . . .

Jeg følte Harme mod dig, der kendte saa lidt til Manden og Livet, saa du tog det som en Selvfølge, ikke skænkede min Hensynsfuldhed en eneste taknemmelig Tanke, det var mig, som burde du straffes derfor, jeg følte Lysten til at straffe dig, trykke dig ned i Støvet, se dig forringet.

Ja, jeg har mishandlet dig, Ruth. Jeg, som holder saa grænseløst af dig. Jeg har taget paa dig med griske, plumpe Hænder. Skinsygens Raseri gjorde min Tanke uren. Sorgen over at maatte forsage. Saa vanvittig har jeg været! Tilgiv mig Ruth! Elskede Barn. Nu er jeg ikke vanvittig mere, det var kun en Krise. Den faste, alvorlige Beslutningens Ro har bredt sig velgørende over mig, nu ser jeg saa klart og øjner ingen Hindringer, der i Længden skulde kunne stille sig imellem os og Lykken, der vil blive mig til Del gennem dig.

Aa, Ruth, nej, jeg frygter intet. Og du skal faa at se, at jeg ikke er svag, du skal faa at se, at jeg end ikke viger et Skridt, Modstanden blive nok saa haard!

Dit sidste Brev, Ruth, selv om det smertede og saarede mig i det første Øjeblik, saa jeg var ved at gaa fra Sans og Samling, saa forstaar jeg det dog bedre, end du aner, forstaar det ud fra dit Kvindestandpunkt, forstaar, at det var saaret Stolthed, der har fremkaldt det, og Angst for, at din Følelse for mig skulde vokse sig stærkere og alvorligere med Tiden, end min for dig.

Vær ikke bange, du min lille, stolte elskede Egen, min Ømhed og Varme er saa stor, har gennemtrængt mig saa stærkt, at der snarere er Grund for mig til at tro, at din Følelse ikke vil række til. Jeg er jo en gammel Kavaler, hele ti Aar ældre end du, saa naar jeg har taget den Beslutning, jeg har taget, saa er den ogsaa prøvet og overvejet.

Hvor jeg længes efter dig. Ikke som før, nej, paa en helt anden Maade, længes efter at føle dig hos mig i Bevidstheden om, at du er min. Min nu og altid, at ingen kan tage dig fra mig. Du rene, yndige, velsignede Barn, du lille, kloge Kvinde, du er altfor klog og god for en Mand som jeg, men du skal løfte mig op til dig, og jeg vil gøre alt for at blive dig værdig, bære dig paa Hænderne, gaa op i aandeligt Samliv med dig, bort fra alle de tomme, verdslige Forlystelser; du vil snart faa at se, hvor ugrundet din Frygt er, og jeg vil aldrig mere kunne føre det Liv, jeg tidligere har ført, dertil er Væmmelsen, jeg nu nærer for det, altfor stærk. Jeg har faaet Øjnene for vidt op til nogensinde mere at kunne tage til Takke med den Omgang, jeg hidtil lod mig nøje med.

Nej, vi to sammen med en lille udvalgt Kreds om os. Vi to, du og jeg. Aa, Ruth, tænke blot at kunne sige det engang.

Men ser du, Barn, en Ting er vist og sikker, vi maa mundtlig tale længe og alvorlig sammen, inden jeg rejser til København, vi har jo saa uendelig meget at tale og raadslaa om, men inden dit Brev kommer, og jeg har svaret og du har skrevet igen, saa er min Ferie forlængst udløben; dog, vil du som jeg — og Ruth, ikke sandt, du kan ikke ville andet, thi du kan ikke længere være i Tvivl om min Følelse nu — saa kommer jeg over til dig fra Sverrig, saa snart jeg har faaet dit Svar.

Dette Brev har du i Morgen tidlig, og hvis du svarer straks, kan jeg have dit den næste Dag og være hos dig om Aftenen. Rigtignok kommer jeg først til Købstaden Kl. 10, men naar jeg tager en Vogn kan jeg være i K. lidt over elleve. Jeg skal nok tage en lukket Vogn, saa ingen faar mig at se, og saa mødes vi

til sædvanligt Klokkeslet paa sædvanligt Sted i Lysthuset. Paa den Tid er jo netop alle de andre gaaet til Ro.

Ruth! Ruth! det anede vi nok ikke sidste Gang, vi tog Afsked med hinanden derude, at vi skulde mødes saa snart igen paa den Maade. Tanken derom faar mig næsten til at gaa fra Forstanden af Længsel og Glæde. Ruth, er du min — min — min? Skal jeg eje dig en Gang? Du min lille Elskerinde! Ja, det skal du være, naar vi først faar Lov til at tilhøre hinanden. Jeg vil ikke se paa dig med rolige, søvnige Ægtemandsøjne, som paa min Kone, du skal være omstraalet af alle Elskerindens stadig nye Ynder, og det skal blive den varme og evig foryngede Lykke, den mellem os. — Saa nu kalder de paa mig ude i Gaarden.

— — —

Men saa slap jeg da for at være med til picknick i Skoven, det sørgede min fintfølende og søde Kusine for.

De tror allesammen her, at jeg er bleven halv forrykt, saa lidt kan de kende den før saa muntre, opfindsomme og evig fornøjede Svend igen. Kun Eva, min Kusine, der er bleven gift med den pergamenttørreste Baron, men selv er det kæreste, mest varmhjærtede paa Jorden (vi to har altid været Perlevenner), har med Kvindernes sædvanlige fine Instinkt gennemskuet Grunden til denne Forandring. Hun har ikke som de andre frivolt drillet mig med en Passion for en eller anden bedaarende, gift Frue eller fejret Variétédame, hun har vejret noget langt alvorligere og dybere, og bliv ikke vred, Ruth, du vilde ikke blive det, hvis du kendte Eva, og du skal lære hende at kende, I passer netop sammen, men i Gaar, da jeg fik dit Brev (hun kom med det op til mig og blev staaende ved Vinduet med Ryggen til, medens jeg læste det, jeg havde lovet at gaa en Tur med hende), da fortalte jeg hende det hele. Jeg kunde ikke beherske mig, jeg var ude af mig selv, hun blev aldeles forfærdet, da hun vendte sig om og saa' mit Ansigtsudtryk, og hun kom saa kærlig hen til mig og strøg mig over Haaret for at vise mig sin Medfølelse i dette, hun ikke vidste, hvad var, og spurgte, om hun helst

skulde gaa, om jeg vilde være alene, hun skulde nok Resten af Dagen undskylde mig hos Gæsterne med, at jeg var syg? Men jeg bad hende tvertimod indtrængende om at blive, og jeg fortalte hende vor lille Historie lige fra Begyndelsen. Ruth, du skulde have set hende! Store Taarer trillede ned ad hendes Kinder, hun syntes aldrig før, hun havde hørt noget saa kønt, og at du var den mest bedaarende søde, unge Pige, hun havde hørt fortælle om i det virkelige Liv.

Men da hun havde faaet at vide, hvad der stod i dit Brev, da smilede hun, som kun en Kvinde kan smile, og sagde paa en fortryllende, stille Maade, jeg aldrig skal glemme hende, saa frydefuldt glad gjorde de Ord mig og aabenbarede dèt for mig, jeg maaske ikke ved eget Syn saa hurtig havde kunnet se. „Hvor hun dog elsker dig, Svend!“ Det sagde hun, Ruth. Aa, tusind, tusind Tak, kloge Kvindeeva.

Ruth, da gav jeg dig i Tankerne de bedste, ømmeste Kys, nogen Mand har givet en Kvinde, jeg græd og lo, og jeg tror, Eva græd med! Lad hende en Gang fortælle dig om disse Timer, og i det hele taget om, hvordan jeg har været herovre.

Nu har du faaet en Veninde, Ruth, thi Eva vil blive vor aller trofasteste Støtte, nu da de bevægede Tider kommer.

Naar først al Ting er klappet og klaret mellem os, skal du en Gang skrive til hende, det vil glæde hende saa umaadelig. Du undrer dig vist over, at jeg næsten aldrig har talt til dig om hende, men vi ser hinanden saa sjældent, og det gaar os, som det saa tit gaar, vi har det altid rart og hyggelig sammen, naar vi ses, men naar vi er borte fra hinanden, veksler vi ikke en Gang Breve.

Men nej! Nu ikke et Ord mere, jeg har allerede skrevet i flere Timer. Jeg havde i Grunden besluttet at udhale Tiden, til Posten gaar, jeg har ikke Ro paa mig, inden Brevet er kommet afsted, men nu har jeg pludselig faaet den fikse Idé, at jeg blot trækker Tiden til vort Gensyn ud for hvert Ord, jeg skriver. Og vi skal jo ogsaa tale sammen, Ruth, vi skal snart se hinanden.

kan du fatte det? Jeg skal høre din Stemme, indaande Duften af dit Haar og kysse din Mund. Maa jeg nok kysse dig paa Munden? Ruth, en Gang naar du helt er min, skal jeg drille dig med at spørge: „Undskyld, lille Frue, er det Dem imod, at jeg kysser Dem paa Munden? Er De for sart og ængstelig endnu?“

Aa, Ruth, naar vi først er bundne til hinanden for Alvor. Men det skal ikke vare længe, om et Aar maaske.

Tro mig, denne Gang slipper du ikke fra mig før ved Hanegal, jeg nøjes ikke med en flygtig Time. Jeg tænker just heller ikke, jeg behøver at binde dig for at faa dig til at blive.

Jeg overnatter i Købstaden og gaar derhen til Fods, du skal ikke være ængstelig, ingen skal faa mig at se, men det er jo sandt, du hører ikke til de febrilske Smaapiger, der skænker den Slags Ting en Tanke.

At aldrig nogen fik Nys om vore natlige Møder, er og bliver mig en Gaade, men som du siger, vi var vist for dumdristige til at vække Mistanke. Kun Vægteren mødte jeg flere Gange; naar jeg gik fra dig, han hilste polisk; han tænkte vel, det var en af Pigerne, jeg gantedes med, han skulde blot have vidst, at det var en Prinsesse af Blodet. Ja, for du har det højadeligste, ædleste Blod i dine Aarer, du min lille kongelige Brud.

Hvor jeg længes, længes, kan næsten ikke løsrive mig fra dig, længes saa nyt og stærkt i Retten til fuldt ud at kalde dig min.

Siger du endnu, jeg er fejg og blødagtig, vil du ikke vide noget af mig? Støder du mig bort. Gør du det Ruth, foragter du mig?

Aa! nej! du tilhører mig, og jeg véd, at din Vilje er min!

— — —

Ruth fik Brevet paa Sengen og havde uvilkaarlig sat sig op i den med de nøgne Ben slængt ud over Kanten. Da hun havde læst det, sad hun ubevægelig og stirrede frem for sig en Stund, saa begravede hun Ansigtet i Puden og trak Benene op under

sig; Brevets kølige, knitrende Blade holdt hun med bægge Hænder knuget ind til Brystet uden selv at vide det.

En stor, mægtig, varm Sansebølge skyllede hen over hende, rev hende med sig, og hun grebes af en svimlende, hidtil ukendt stærk Følelse, der var saa omfangsrig og strakte sig saa uoverskuelig ind i hele hendes Indre, i hendes ganske Liv, at det var, som magtede hun den ikke paa en Gang, men fuldstændig overvældedes af den.

Dèr var de stærke Arme, der sluttede sig fast om hende! Dèr var den Mand, der talte Kærlighedsord og handlede derefter.

Hun følte en smertefuld Svingning i sig af Længsel. Det var hende, som kom han hende pludselig saa legemlig nær, hun følte hans hede, hæftige Kys, hun gav dem igen . . . Han kom jo! Han kom! En hel Dags Rejse, og han kom blot for at tale et Par Timer med hende! Og det gjorde han? Saa højt elskede han hende! Hun skulde se ham igen, se hans Ansigt, føle hans Kærtegn, give dem igen, faa Lejlighed til at give dem saadan igen, som hun vidste og følte, hun kunde det nu. Hun elskede, hun elskede, hun elskede. Aa du godeste Gud! hvor det dog rev og sled, og hvor det dog gjorde ondt! Og han kom virkelig, det var sandt, han kom helt ovre fra Sverrig, rejste en hel Dag! . . .

Det var dette, at han saa umiddelbart lod Handlingen følge paa Ordet, der gav hende Vished. Visheden for alt.

Men først i Morgen Aften, to lange Dage endnu . . . Det var, som om Længselen efter ham, alt det opvaagnende sansestærke, nu fik levende Virkelighed, stærkest trængte sig ind paa hende og lod alt det andet betydningsfulde frem i Tiden, der mere afhang af andre Mennesker, kun bevæge sig som Skyggebilleder paa Afstand. Dog fik hun Tid ind imellem til lynsnart at strejfe det altsammen med sin Tanke, men især til at drage Sammenligning mellem den Tid, der havde været, og den Tid, der skulde komme.

Det hæmmende Baand var løsnet, hun havde Lov til at røre sig frit, varmt og fuldt give sig hen, med alt hvad hun ejede af Kærlighedstrang og Kærlighedsevne. Aldrig nok, og altid mere, ingen Grænser for, hvad hun havde at give, for hvad hun vilde give.

Nu var den kommen, Forløsningens Time. Hun skulde leve. Livet begyndte! Aldrig mere skulde hun føle Tomheden, Savnet. Her var Maalet, det der skulde give Tilværelsen Mening for hende. Hun følte sig reddet, befriet, alt det gamle fra tidligere Dage som ved et Trylleslag ophævet for stedse. Og som det tog Fart det hele, som det tog Fart . . . rev hende med sig i angstfuld Jubel, drev næsten Taarerne frem, men ogsaa Latteren op i Halsen. Det var jo da ogsaa for meget paa en Gang, hun vidste ikke, hvordan hun skulde optage det altsammen i sig, dette ubegrænsede, dette, der pludselig lod hende eje alt, hun, som nylig intet havde ejet.

Hun løftede helt fortumlet Hovedet og strøg Haaret tilbage fra Panden, saa sprang hun ud paa Gulvet med et Sæt, men vaklede forover paa de nøgne Fødder og lagde Hænderne fast om Ansigtet.

To Dage endnu, men saa . . . Aa, saa kunde hun gøre alt det godt igen, som hun sløsagtig havde forspildt Sommeren igennem . . . Hun vilde kysse ham, kærtegne ham, ikke lade Øjeblikket glide fra sig, saa hun bagefter sad igen med en svidende Smerte.

Det var hans Skinsyge i Brevet, disse Ord fra Manden, der havde grebet mægtigst ind i hendes vaagnende, kvindeanende Sind, rørt ved hver Nerve i Sansernes haarfine Net, sat sig som Smerte, der sylespids borede i Brystet og nagede fra Lem til Lem. Hun bredte Armene ud og lagde saa Hænderne fast om Brystets Runding. Denne Længsel, der kun kunde holde sig ét for Øje, Gensynet med ham . . . Dog han var jo langt borte endnu, hun var alene . . . Men Svaret paa hans Brev, det maatte hun skrive nu, hun satte sig ned i Natkjole og søgte efter Papir i Brev-

mappen, der var ingen Ting, saa maatte hun rive en Side ud af en Optegningsbog.

Hun skrev:

Ja, du véd, at jeg kommer, at jeg maa komme, hvor skulde jeg kunne andet, intet kan mere formaa mig til at slippe dig, nu jeg véd, din Følelse er sand og stærk og ikke Hulhed og Svaghed. Du faar tilgive mig, Svend, alt hvad jeg saa hensynsløst sagde, men Eva, den kloge Eva har jo tydet det. Jeg var haard, fordi jeg maatte have Klarhed, hellere vilde slippe helt end nøjes med en Halvhed. Men nu har jeg jo faaet Vished og Klarhed, rigtignok ikke i den Retning, jeg havde ventet, men i den modsatte, jeg næppe en Gang glimtvis i al Hemmelighed for mig selv har turdet haabe henimod, af Angst for at blive skuffet.

Nej, nej, men jeg kan slet ikke tænke, blot længes . . . Og saa er jo det utrolige sket! Noget saa varmt, saa nyt strømmet ind i mit Liv, at jeg næsten svimler derved, ikke formaar at samle det . . .

Aa, men to Dage er altfor lange, nu skulde du være her, nu i dette Øjeblik her i min Stue!

Svend! Svend! Alt det uendelig meget jeg har at give, som du aldrig fik før. Jeg er bleven en Anden, du vil ikke kunne kende mig igen. Hvad var det for en lille Blegnæb, der sad paa dine Knæ og smaalegede med dig? Nu strømmer Blodet varmt og frit og fuldt, det der den Gang var stivnet. Kys mig! Kys mig! og jeg kysser dig igen, som jeg aldrig har kysset dig før. Og hvis du gør Nar af din lille Frue, saa bider jeg, forstaar du. Tro mig, hun har saa meget i Behold af Kærlighedsvarme, at hun vist aldrig faar det givet bort, du maa bruge mange Kræfter for at øse af mit Hjærtes uudtømmelige Brønd.

Saa mødes vi da i Lysthuset, om saa Himmel og Jord staar i ét! Slige Smaating plejer jo ikke at kunne hindre os! Dèr

skal jeg medbringe Alvor og Eftertanke, noget jeg i dette Øjeblik ikke formaar at samle mig til, vi har jo hundrede Ting at tale om, og alle er de lige vigtige. Min Hjærne er et Kaos ved Tanken paa alt dette. Men mit Hjærte ejer kun èn Tanke, èn Længsel!

Tror du i Grunden, man føler med Hjærtet, Svend? for det er jo i Brystet, midt for Brystet, det gør ondt, eller har Manden det anderledes end vi? Aa, tryk din Haand saa haardt mod mit, at det tier, alt det, der skriger og slider derinde. Læg dem om mig, dine store Hænder, knug mig sønder og sammen, hvisk til mig, at jeg er din, at du er min Herre, du, min Ven, min Elskede, mit Alt; ikke mere Prinsen fra Sagalandet, men Manden ude fra Livet.

Du drager mig til dig, du gør mig lille og min Vilje til din. Tak, fordi du gør det, fordi jeg nu kan lukke Øjnene og trygt stole paa dig. Hvad vil det ikke sige, hvor stærkt maa det ikke føles, naar det, man ikke har haabet, uventet gaar sin Opfyldelse i Møde. Det er en saa vidunderlig Glæde, der næsten føles, som var den ufortjent.

Svend, kære, jeg slynger Armene om din Hals, jeg rækker dig min Mund, kys mig, og sig, at du føler, din lille Ruth ikke mere er et forskræmt Barn.

Ruth? Synes du ikke Ruth klinger haardt? Giv mig i Hjærtet et andet Navn, der klinger hengivent blødt, et der i flere Stavelser bærer Bølgelyd og Aandepust inde af alt det, jeg føler.

Men jeg vil ikke glemme at sende Eva min varmeste Hilsen, hun holder af dig, og jeg holder allerede paa Forhaand af hende, sig hende det, og vi skal nok blive gode Venner. Jeg skal gøre mit Bedste for at vinde hende for mig.

Ak Gud, Svend, hvor disse to Dage bliver kvalfuldt lange. Og saa kun dette korte Møde! Og saa igen en endeløs Adskillelse, netop i den Tid, vi burde staa Side om Side. Livet,

Svend, er kun Liv, naar man er to, naar man har en Anden at leve for.

Og du har givet mig Livet, jeg har ikke været til før nu, da jeg har lært dig at kende, nu er jeg først Menneske, er begyndt at leve, sætte mine Kræfter ind for at give dig Alt. Er til ved dig alene.

— — —

Ruth sænkede Hovedet ned paa de beskrevne Blade, saa løftede hun det igen, foldede Bladene sammen og lagde dem i en Konvolut.

Hun stillede sig foran Spejlet, lod Kammen langsomt glide gennem det opløste Haar, dèt, der voksede saa tæt og fyldte saa lidt, og redte det tilbage fra Panden. Ansigtet blev saa stort i Omrids derved . . . skilte det saa og kæmmede det ned over Ørene, tæt ind til de brændende Kinder. Hvilken festlig Rødme og hvilken Glans i de ellers saa blegblaa Øjne. Var hun smuk? Hun var smuk i Dag. Haaret kom til at sidde saa silkeglat. Hvorfor var han her ikke, saa han kunde se det og stryge henover det?

Da hun var færdig med at rede sig, stillede hun sig hen ved Vinduet. Der laa det, alt det vidtstrakte flade, fra Mark og til Mark, kun Skovbrynet til venstre højnede sig over det andet i en svagt svungen Bølgelinie. Alt det hun kendte saa godt og havde set paa saa mangfoldige Gange. Men der var gaaet Aar, forekom det hende, siden i Gaar, da hun sidst saa' det.

Dernede gik Frk. Holst. Var Klokken virkelig et? Kunde det være muligt? Men det maatte den vel være, thi Frk. Holst var præcis som et Urværk og gik altid sin Tur efter Badet paa denne Tid i de tre Aar, Ruth havde været i K. Ja, der gik hun i sin evindelige brune Kappe, med alle de mange, graasorte Hornknapper anbragt i to Rader ned foran og paa Ærmerne og Lommen og bag paa. Ruth havde talt dem en Gang, men atter glemt, hvor mange der var. Hvordan mon det saa' ud inden i hende, hvad mon hun følte? Altid vimsede hun omkring, lang

og indskrumpen, med rødlig Næsetip, som led hun af kronisk Snue. Havde hun nogen Sinde elsket? Hvor kunde hun udholde at leve fra Dag til Dag, Aar ud og Aar ind, uden Forandring, du godeste Gud, hvilket Liv, hvilken Tilværelse!

Saa, der forsvandt hun! Stakkels Frk. Holst med de mange Knapper. Og der var mange Stakler foruden hende, hvem Livet lod ligge brak, baade den Ene og den Anden, der dukkede op i Ruths Erindring, mange ulykkelige, fattige Mennesker. Tanken paa dem gjorde hende ligefrem krympende ondt, thi de forekom hende ligesaa haabløst fattige, som hun selv vilde være det, hvis der pludselig blev hende frataget alt det, der skulde udgøre hendes Liv fra i Dag.

Hun kom til at tænke paa sin Kusine Helga, hvis hele Fremtoning ved sin Glædesløshed saa ofte havde pint hende. Nu kunde hun traske alene til Skole og slide i det paa de haarde Bænke. Ruth skulde aldrig, aldrig mere sidde i de forhadte Stuer, aldrig mere være Bytte for den Tomhedsfølelse, der saa ofte havde naget hende, de Tider var forbi nu og for stedse Hvilken rusende Lykkefølelse at sige det med Vished! Det havde ogsaa holdt haardt nok i de forløbne Aar.

Men alle de andre Stakler da, der endnu havde deres i det Tomme og Uvisse . . .

Gud være lovet, at hun ikke længere hørte til dem!

— — —

Saadan stod Ruth længe, opfyldt af hundrede Tanker. Men nu maatte Klokken være halv to . . .

Hun gik bort fra Vinduet, det var mindst en halv Time siden hun havde set Frøken Holst gaa forbi dernede, og hun var endnu ikke paaklædt.

Men inden Ruth var færdig, ringede Klokken til Middag. Hun var falden i Tanker mellem hvert Klædningsstykke og havde læst Brudstykker af hans Brev ind imellem.

Da hun havde faaet Kjolen paa, stak hun Brevet ind paa

Brystet. Hun havde svoret aldrig mere at sætte sin Fod Skoven, men nu vilde hun gaa derind, hen paa den sædvanlige Plads under Nøddebuskene, dèr vilde hun læse Brevet.

Da hun var færdig og tog i Døren for at gaa ned, kom hun pludselig i Tanker om, at hun helt havde glemt at vadske sig. Det var, fordi hun havde sat Haaret først, det plejede hun ikke.

VIII.

Det var en mørk Augustnat. Det regnede og ruskede, som kunde det have været Efteraar.

Ruth stod paa Hotellets slibrig vaade Trappe. Regnen pidskede hende i Ansigtet, og Blæsten tog fat i hendes Klæder. Hun stirrede ud i Mørket, det var som om Sommeren var vegen . . . Stormen svingede Træernes Kroner, gjorde dem til mægtige, sorte, uhyggevækkende, levende Væsener. Hun grebes mere og mere af en stivnende Skræk.

Hvad om det nu kun var Febersyner, hun havde haft? Det var jo ikke sandt . . . Han kom slet ikke. Han havde ikke sagt et Ord derom. Det var kun noget, hendes Fantasi havde foregøglet hende, og som Natten i al sin sorte, oprevne Virkelighed nu pludselig forjog.

Hvor skulde han vel ogsaa kunne komme pludselig, her, ud fra Mulm og Mørke, Storm og Regn? Komme nu, være her om et Par Minutter, eller maaske lige med det samme. Han her i Nærheden?

Aldrig syntes hun, han havde været hende saa fjærn.

Han kom ikke! Aldrig i Evighed kom han! Hun rystede som i Feber og følte sig sælsomt forvirret og ængstelig til Mode, alene ude i den begsorte, truende Nat.

Men saa var det da virkelig alligevel i denne Time, han skulde komme og tage hende i sine Arme.

Denne Stund havde hun ikke haft ude af sine Tanker de to sidste Dage igennem, havde levet den om og om igen, og pludselig forekom den hende saa uvirkelig, saa uopnaaelig.

Som Blæsten dog piskede Træernes Grene! Den lille Lygte paa Vejen truede stadig med at gaa ud, viftede og plaffede, men kom dog altid til Live igen og kastede Lys helt hen over Plænen, hvor store, urolige Skygger fra de svingende Trætoppe dansede deres viltre Spøgelsedans.

Med modstridende Følelser, i Angst og Uvished, ude i dette forrygende Vejr, der nok kunde gøre det af med Ens nøgterne Virkelighedsklarsyn, stod Ruth ubevægelig ude paa Trappen, medens Blodet bankede hedt og uroligt i hende, og Hænderne hang iskolde og slappe ned.

Saa hørtes en sagte Fløjten . . .

Og Stormen sagtnede, Regnen forstummede, denne Lyd fyldte hele Rummet . . .

Ruth løb med hæftig bankende Hjærte over paa Vejen og blev staaende dèr som lammet og stirrede anstrængt ind i alt det Sorte, saa det flimrede med brogede Pletter for hendes Øjne.

En lang, sort Skikkelse løste sig mere og mere ud fra Mørket og gled over imod hende, saa hørte hun Lyden af Klæder, der baskede mod et Par Ben, derpaa Fodskiftet af Menneskefødder. Et Par Arme straktes ud, slyngede sig om hende og løftede hende op . . .

„Svend!“ Hun tog ham om Hovedet med sine Hænder, og hendes Længsel jublede ham i Møde i et langt og inderligt, hæftigt Kys.

— — —

Hans Stemme lød graadkvalt . . . han stammede, han hviskede, men hun kunde ikke skælne hvad. Hun sagde derimod intet, gav ham kun Kys og Kys tilbage.

Der stod de tæt sammenslyngede, omsuset af Blæsten, omrislet af øsende Vande, der som vaade Dask fejede skraat ned over dem.

„I Lysthuset kan vi nok ikke sidde," fik han sagt, da han var kommen en Smule til Fornuft.

„Nej, men i Villa B's Glasveranda, der boer ikke Nogen i Huset mere." Det havde hun ligestraks udtænkt om Morgenen, da hun havde set, hvordan Vejret var. „Lad os saa komme derover hurtigst mulig!" Han lod hende glide ned paa Jorden, men trykkede hende straks op til sig igen.

„Har jeg dig nu? Er vi sammen? Jeg har længtes . . . aa Ruth!"

Han bedækkede hendes Ansigt og Hænder med Kys, trak Regnkappens Hætte bort fra hendes Hoved og strøg hende hen over Haaret. „Mit Barn, er det dig? Er det virkelig dig? Er du i min allernæreste Nærhed? Du er min, Ruth. Nej, at jeg har dig igen!" Han strøg hende ned langs Armene og Hofterne; hun stod med tilbagekastet Hoved og halvaaben Mund; saa bevægede de sig fremad, Skridt for Skridt klyngende sig til hinanden.

Hvert Øjeblik blev de staaende, og hvad de endnu ikke kunde faa sagt i Ord, det fik de udtrykt i Kys.

Men længst blev de staaende under Lygten, henrykt tydende hinandens Træk i det flakkende, gustne Skær.

Det var, som om det nu først rigtig gik op for dem, at de var sammen!

„Ruth, Ruth, dit søde Ansigt! Jeg kan se det altsammen. Den lille Skønhedsplet paa Kinden . . . tænk, jeg kan se den!" Han kyssede hende paa Stedet. „Og dine Øjne, hvor er de mørke."

Hun lukkede Øjnene og følte paa ham, famlede med Hænderne hen over hans Ansigt, klemte dem fast om hans Skuldre, som kunde hun endnu ikke tro, at det virkelig var ham.

„Vi bliver altfor vaade!" Han løftede hende igen op paa sine Arme og bar hende over til Glasverandaen, standsede dog ofte for at tale til hende paa sin brudte, hastige, kærlighedsfulde Maade, og for at kysse hende.

Men hun varmede sine isklamme Hænder, læggende dem

om hans Kinder, strygende dem ned ad hans Nakke, hvor Haaret groede saa tæt, og Blodet pulserede saa kraftigt, og hun følte med Velbehag den sunde Varme fra ham strømme over i sig.

Saa kom de da endelig under Tag. Han satte sig med hende paa Skødet, og de gav sig længe hen til Gensynets stormfulde Glæder, med Forsikringer og Erklæringer, uafladeligt gentagende de samme Ord, der for hver Gang kom med samme Nyhedsvægt og Indhold.

„Nu var det jo, vi skulde tale Fornuft!“ bemærkede hun saa pludselig.

„Ja, det skulde vi vel egentlig“. Han lo.

Men det besynderlige var — da det endelig kom til Stykket — at det fornuftige, de havde at sige hinanden, i Grunden var saa forsvindende lidt; og det uhyre vigtige, de skulde holde fælles Raad om, kunde sammenfattes i et Par Ord og først virkelig drøftes, naar det var sat over i Handling, og der var bragt Bevægelse i Tingene ved de andres Indblanding.

Han havde for at fordrive Tiden under den lange Jærnbanekørsel paa det omhyggeligste gjort et Regnskab op over, hvor meget de behøvede for at leve om Aaret. Gælden og Udstyrsomkostningerne havde han udregnet for sig.

Han tændte en Vokstændstik og holdt den over den lange Liste. Der var Talstørrelser over Husleje, Pigeløn, Husholdnings- og Paaklædningspenge, Brændsel, Fornøjelsesudgifter m. m., hver Ting for sig rundet af i et bestemt Tal for hele Aaret, og saa atter sammenlagt til en Sum.

De talte snusfornuftig sammen som Børn, der lægger Ægteskabsplaner, og fandt alle disse hverdagsagtige Ting henrivende.

Han drillede hende, fordi hun ikke havde Begreb om Penge, paastod, at han lige saa godt kunde have bildt hende ind, at man kunde leve overdaadig og herskabelig for 500 Kroner om Aaret, som at man med 10,000 maatte nægte sig det aller nødvendigste, og hun imponeredes virkelig af hans Indsigt og fik

pludselig Øjnene op for det økonomiske Spørgsmaals store Vigtighed her i Livet.

Men saa kom det til den mindre opbyggelige Drøftelse af deres Fædres Sindelag.

„Tror du nu ogsaa, du kan staa en virkelig Modstand ud i Længden, for den kan vist blive drøj nok?“

Hun lo saa højt, at hun forskrækket straks holdt inde. „Og du da? Maaske den fra din Side bliver langt haardere.“

Han tav et Øjeblik. „Naar blot din Fader vil hjælpe. Om et Aar skal vi være gifte.“ Han stampede i Stenflisen. „Den fordømte Skole. . . .“ mumlede han saa. „Den vil min Gamle naturligvis gøre mest Knuder over og fordre, at jeg har den bag mig inden Giftermaalet.“

„Hvorfor skulde du ikke kunne gaa den igennem, fordi du er gift?“

„Ja netop! Det er meningsløst, det kan godt trække flere Aar ud . . . Før næste Vinter kommer jeg ikke til Hovedstaden for at begynde, og inden jeg er færdig med Læsningen — det manglede bare vi skulde vente saa længe. For Resten har jeg en Fætter, der giftede sig i Fjor med en borgerlig Pige, han er midt i Læsningen nu. Erik maa komme mig til Undsætning, hvis det skulde knibe alt for galt.“

Hun klyngede sig op til ham.

„Det er blot saa frygteligt, at vi ikke skal se hinanden saa længe, den Tanke kan jeg ikke udholde. Hvis de nu ikke vil give efter, vil der maaske gaa over et Aar, inden vi ses igen; det er haarrejsende uretfærdigt, at vi skal være adskilte lige i den allerførste Tid, hvor vi næppe har fundet hinanden endnu og burde være sammen fra Morgen til Aften.“ Hun sukkede.

„Det burde forbydes“.

„Maaske gaar det bedre, end vi tror.“

„Nej, det gaar saamænd nok saa galt, som det kan gaa, det kan du være sikker paa.“

„Hvorfor se saa sort paa al Ting, Ruth?“

„Jo Svend, det skal man netop gøre, saa sparer man sig selv for at blive altfor overrumplet. Og gaar det saa godt, er Glæden jo dobbelt, men gaar det rent ad Helvede til, saa har man da i i det mindste været forberedt derpaa.“

„Du lille Grublerske, saa du er altid forberedt paa det værste? Er du ogsaa det, hvad os personlig angaar? Tror du, der er Svig i min Følelse for dig? Tror du ikke, jeg holder af dig?“

„Jo, jeg tror fuldt og fast, du holder af mig, føler saa stærkt og helt for mig, som du aldrig har følt for nogen før. Hvis vi en Gang kommer til at gaa fra hinanden, saa kan du jo spørge mig, og jeg er vis paa at kunne svare dig, at selv om din Følelse var borte, den havde dog været der en Gang, og du havde givet mig det bedste i dig, alt hvad du ejede . . .“

„Nej, hør mig til hende! Nu forudsætter du jo allerede en Adskillelse!“

„Nej! Men Svend, selv om jeg tror, du holder af mig, saa véd jeg alligevel, der vil komme svære Tider, hvor jeg maa sætte alt ind for at holde dig fast.“

„Du min egen lille Stakkel.“

Hun smilede og laa ganske stille med lukkede Øjne og indsugede snarere Klangen af hans Stemme end Ordene, han sagde.

„Er det virkelig os, der ikke kunde fordrage hinanden, som sidder her? Det er ubegribeligt.“

Og de gennemgik alle Sommerens Minder, tydeligst huskede de næsten hvert Ord, de havde sagt ved deres første Sammentræf, indtil de saa blev gode Venner den Dag i Kabinettet ved Bøgerne.

Saa tav de en Stund.

„Lad os rejse bort sammen,“ hviskede han pludselig til hende. „Lad os rejse bort nu med det samme, vi to, nyde Livet i vor unge, nye Lykkes Rus, Ruth!“

Hun greb om ham med bægge Hænder. „Og saa skal vi

skilles nu om et Øjeblik, ikke ses i lang, lang Tid. Kun en eneste ussel Time har vi endnu," jamrede hun.

„Tys!" Han lagde Haanden over hendes Mund. „Ikke hele Tiden minde om det, lad os være lykkelige, nyde Øjeblikket, medens vi er sammen."

„Jo, vi vil netop tale derom, saa glider Tiden ikke fra os i saadan en rivende Fart."

„Nej, jeg vil slet ikke gøre andet end at kysse dig, kysse dig. Kysse din varme, bløde Mund, som nu endelig har lært at kysse igen. Læg Armene om min Hals, som du gjorde før! Du tager saa fast, saa stærkt og hæftig. Aa, Ruth, det Brev, dit sidste, det glemmer jeg aldrig, om jeg saa blev halvfems. Denne levende Længsel i hvert Ord! Denne Opvaagnen . . . Du bærer Evnen til at elske medfødt i dig, og den vil udvikle sig mere og mere. Og det er mig, der skal se det blomstre altsammen. For mig skal det udfolde sig. Du, der en Gang bliver den dejligste af alle Kvinder."

„Svend! Lad os rejse bort sammen, lad os aldrig mere skilles. Aa, det er oprørende. Tag mig med dig. Hører du . . . Lad os leve ud af al den Varme, vi nu føler, ikke skilles . . . Hvad skal vi med de andre? Hvor har de Lov til at stille Hindringer mellem dig og mig? Hvor tør de blande sig i det? Hvad kommer det dem ved? Aa, hvor jeg hader alt dette. Kunde vi dog blot leve sammen i fuld Frihed, uden Kirkens Velsignelse og Tanters Samtykke. Nu med det samme, fra i Dag . . ."

Saadan blev de ved at tale, dog ind imellem fornuftig om praktiske Forhold og Familieanliggender, og saa igen fantaserende sig ud i det Blaa. De kyssede og kærtegnede og talte om Tiden, der gled fra Minut til Minut med rivende Hast, men jo længere den rykkede frem, desto mere lod de alt andet være og havde kun Tanke for det, der laa nærmest, Adskillelsens Smerte.

Men skønt de saa nøje holdt Regnskab med Tiden, saa

overraskede dog Overgangen fra Nat til Dag dem forbavsende tidlig.

Langsomt sneg det smudsige Dagslys sig frem, og lod dem mere og mere skælne hinandens Træk. Bleg og udmattet af alle de overstrømmende og modstridende Følelser laa hun i hans Arme med Haaret i Uorden og opsvulmede, tunge Øjenlaag. Angstfuldt, bedrøvet hængte hendes Blik ved hans Ansigt, den ene Haand holdt hun inden for hans Frakke, med den anden strøg hun ham af og til gennem Haaret og ned over Nakken, lod den blive liggende der med et eget klemmende, krampagtigt Tag, sænkede den saa for et Øjeblik at lade den have det lunt og godt inde hos den anden og saa atter begynde sine stille, trætte Kærtegn forfra.

Den første Hane galede. En anden svarede længere borte. Den skingre Lyd fik for en Stund Blæst og Regn til at forstumme, men saa rislede Vandet atter mod Glasverandaens Ruder, og Stormen susede og ruskede i de forpiskede Træer.

Og snart fandt de ikke mere nye Ord for deres Mismod.

„Vi vil jo skrive hver eneste Dag, lette hinanden de tunge Tider, der nu vil komme, siden det er den eneste Maade at komme hinanden nær paa.“

„Skrive, ja skrive“, gentog hun og rystede paa Hovedet. „Det er alligevel saa fattigt.“ Hun sukkede. „Hvor det bliver hurtig lyst, skønt det er saa daarligt Vejr,“ bemærkede hun lidt efter.

De stod nu Side om Side, hun følte sig saa tung og træt af Nattens Oplevelser, og de to sidste Dages Forudlængsler, saa hun næsten ingen Smerte fornam ved at maatte gaa.

Underlige, puslende Lyde begyndte at minde om Dagen i dens Opvaagnen.

Hun stod lænet op til ham med Hovedet ved hans Bryst. „Nu skal du gaa hele den lange Vej alene tilbage i dette Pløre, i denne Regn . . . Aa, Svend, hvor det er Synd, hvor det bliver trættende og ensomt for dig!“

„Nej, Barn, med denne Nat i Minde . . . Nej, det bliver ikke ensomt og trist. Og saa véd jeg jo, at det gælder om at skynde sig, hvis jeg vil naa Morgentoget til København og endnu faa din Fader i Tale i Aften. Hvis han giver sit Samtykke, telegraferer jeg til dig.“

„Nej! Tro blot ikke, jeg gaar og venter paa det.“ Hun rystede ivrig paa Hovedet. „Fader er ikke den, der tager nogen pludselig Beslutning, hans Tale er alt andet end: Ja ja! Nej nej! Han er Besindigheden selv. Han gør saamænd nok sit til at trække Tiden ud saa længe som muligt, men selv om han giver dig et Afslag, og det gør han, saa regner jeg det dog ikke for en Smule. Du skal ikke tabe Modet for det. Husk paa, du kommer dumpende ned hos ham, det er en ligefrem Overrumpling. Han vil ikke tage det for andet end en uoverlagt Barnestreg fra min Side og en flygtig Sommerforelskelse fra din; men han faar vel med Tiden rigtigt Syn paa Sagen og indser, at vi ikke lader os rokke af Stedet. Jamen nu Farvel, Svend . . .“

Ved disse Ord gik der som en Skælven over bægges Ansigter, de følte samme Smertestød igennem sig, og dette Afskedsøjeblik bar som i en Forudanelse alle de kommende Længslers Kvaler sammentrængt i sig. Men hver Gnist af Vilje hos dem var skræmmet tilbage af dette uundgaaelige, de kunde kun rykke i Lænkerne for derigennem at lade hinanden vide, hvor lidet resigneret de bar deres ubefæstede Lykkes første Modgang.

Endnu var de sammen, kunde føle hinandens Nærhed . . . snart, snart kunde de ikke længere naa hen til hinanden.

Han tog hende op paa sine Arme, bar hende hen imod Hotellet og saa et Stykke tilbage igen. Han kyssede og knugede hende, talte ømme, saa fortrøstende, saa fortvivlede og saa atter haabefulde Ord. Men hun samlede de sidste Kræfter, hun havde igen i et stærkt og brændende Kys, i et langt og omfattende Blik, saa lod hun Hovedet falde tilbage paa hans Arm. Hun kunde ikke mere, Trætheden overmandede hende.

„Du maa ikke glemme mig, du skal holde fast ved mig, hører du, Ruth!“

Hun aabnede Øjnene og saa' paa ham med et forundret Smil.

„Du kan trygt stole paa mig!“

„Du betoner det, som kunde du ikke stole paa mig.“

Hun rystede paa Hovedet.

„Saadan mente jeg det ikke. Men jeg slipper dig saa sandt ikke, om de saa pinte og plagede mig halvt til Døde. Hvad var mit Liv uden dig? Hellere Længsel og Smerte og Lidelse for din Skyld, end Ro og Fred i Tomheden uden dig.“

„Aa, du sødeste!“ Og endnu en Gang kyssede han hende hæftig paa Øjne, Kinder, Mund og Hals.

„Gid du dog skulde rejse til København i Morgen i Stedet for i Overmorgen, saa fik vi i det mindste hinanden endnu en Gang at se!“

Det var, som kunde de ikke finde det rette Øjeblik til at slide sig løs fra hinanden. De forhalede og forhalede Tiden i en uendelig Række af et sidste Ord og et sidste, allersidste Kys.

Indtil hun pludselig gik fra ham, vendte dog straks om igen og kastede sig i hans Arme, men gjorde saa Alvor af det, løb fra ham gennem alt det triste, dæmringsvage, der laa og dovnede hen i graasmusket Fortoning, gennem Regnen og Blæsten, vinkede endnu en Gang med Haanden og forsvandt saa bag Hjørnet af Hotellets kluntede Træbygning.

IX.

Klokken var over syv, da Svend Kaas rullede ind paa Københavns Banegaard.

Først da han sad i Drosken og kørte hen paa et Hotel for at bestille Værelse og aflevere sin Haandkuffert, gik det i fuldt Alvor op for ham, hvad der nu egentlig forestod ham.

Under Rejsen havde der været en vis Ligegladhed over ham, som det ofte er Tilfældet, naar man gaar noget højst ubehageligt, men tillige aldeles uundgaaeligt i Møde og endnu har Tiden for sig og indser, at man ligesaa godt kan lade være med at gøre sig Bekymringer, før Øjeblikket er inde. Han havde flere Gange selv undret sig over, at han formaaede at tænke paa hundrede andre Ting, nu følte han sig en Del beklemt og sad som paa Naale i den lukkede Droske, der luntede langsomt afsted gennem alle mulige snævre, skumle, næsten menneskefomme Gader, i hvilke Lamperne fra de mange Kælderhalse kun gav en sparsom Belysning.

Endelig naaede han ud paa det store Torv. Han kørte forbi Hotel Royals noget forældede Bygning.

Der var oplyst i Kaféen og i enkelte Værelser, men ikke et Menneske var at se. Et Par Minutter efter standsede Drosken udenfor det Hotel, han havde angivet. Han bestilte i en Hast et Gaardværelse, afleverede sin Haandtaske og begav sig atter

paa Vej til Fods uden saa meget som at give sig Tid til at vaske sine Hænder. Der var kun fem—seks Minutters Gang til Hotel Royal.

Til sin store Bekymring saa' han paa Uret, at Klokken allerede var ti Minutter i otte. En højst upassende Tid at opsøge Folk paa. Men her var ingen Opsættelse mulig, allerede den næste Morgen maatte han rejse fra Byen for at kunne tiltræde sin Tjeneste i rette Tid.

Uden for Hotellet stod en sort- og gulmalet Rejsevogn, paa hvilken to Karle var i Færd med at læsse nogle store Kufferter. Der var ingen i Vognen. I nogen Afstand fra Vognen stod en lille tyk Jødeherre i lang, rødbrun Ulster og Rejsehue, ivrig gestikulerende, og talte med en høj, ældre, noget svær, barhovedet Herre, der holdt Hænderne paa Ryggen.

Der kunde ikke ikke være nogen Tvivl om, at det var Hotelværten selv, Hr. Erlandsen.

Hjærtet skød sig op i Halsen paa Svend Kaas ved Synet af ham. Han slog en stor Bue om de to og skyndte sig gennem Glasdøren ind i Vestibulen og op ad Trappen, angst for at Portieren skulde komme ud af sin Loge og spørge, hvad han ønskede og henvise ham til Hr. Erlandsen midt ude paa Gaden; og komme med sit Andragende der, havde han hverken Lyst eller Mod til.

Han standsede ikke før oppe paa første Sal, pustede et Øjeblik og saa' ned ad den lange Gang, der var oplyst af nogle Gasblus, i betydelig Afstand fra hinanden.

Han tænkte flygtig, at Hotellet, af et første Klasses at være, havde sit Ydre noget imod sig.

Der var ikke et Menneske at se, først var det ham en vis Lettelse, men saa blev han dog lidt utaalmodig. Han besluttede allerede at gaa ned igen, da en Pige med hvid Kappe paa Hovedet rakte sig ud af den halvaabne Dør og hældte Indholdet af en fyldt Toiletspand ned i en større af Blik, der stod ude paa Gangen. Han gik derhen, hun kom i det samme ud og skulde til at bære Spanden bort.

„De kunde da vel ikke sige mig, hvor jeg skal henvende mig for at faa Hr. Erlandsen i Tale?“

„Hr. Erlandsen?“ Pigen sagde det med en Betoning, som var Hr. Erlandsen et ukendt Væsen, der endnu aldrig var kommet indenfor hendes Horisont. „Nu skal jeg kalde paa Kelneren!“ Hun tog et kraftigt Tag i Spanden, saa det smudsige Vand skvulpede over og Kappen skød sig skævt paa hendes Hovede, og forsvandt.

Det varede dog noget, inden en fed Opvarter nærmede sig, med langsomme, elastiske Fjed.

„Herren ønsker at tale med Hr. Erlandsen? Nu skal jeg forhøre hos Portieren.“ Han listede ned ad Trappen, men standsede midt paa den første Afsats og vendte sit Fuldmaaneansigt op til ham. „Maaske Herren vil vente nede i Privatværelset saa længe, Mezzaninen til venstre, Nummer tre. Der staar Privatværelse paa Døren.“

Svend Kaas begav sig derned og fandt det straks. Han gik lige ind i Stuen og tog sig forskrækket i helt at have glemt at banke paa. Han saa' sig sky omkring, men der var heldigvis ingen derinde.

Hans Tanker stod fuldstændig stille. Men han iagttog nøje og med en vis febrilsk Hastighed al Ting i Stuen. Et Hotelværelse. Og saa var der ikke rullet ned. Det gav det et endnu uhyggeligere, mere ubeboet Præg. Mørkerøde Peluschesmøbler med hæklede Stykker paa Sofa og Lænestole, Ibenholt Konsolspejl, et Nøddetræsbogskab og en Søjle med en kunstig Plante i det ene Hjørne. Alle Møbler stod der blot som tilfældig. Paa Væggen hang nogle Fotografier af aldrende Personer, vel sagtens Slægtninge, og over Sofaen et Maleri med to italienske Børn, der spiste Kirsebær.

Belysningen var yderst sparsom i Stuen og bestod i et halvt nedskruet Gasblus paa en femarmet, forgyldt Krone.

Svend Kaas kunde snart det altsammen udenad, da han pludselig paa Klaveret, hvor der stod et Taffelur og en Del Nips,

fik Øje paa et Kabinetsbillede af et halvvoksent Pigebarn med Fletningen hængende nedover Skulderen og en Rose i Haanden.

Det var Ruth.

Hendes Øjne, hendes Mund . . . kun mere truttende barnlig og Ansigtet større ved Kindernes Fylde og det opskrabede Haar.

Han stirrede ufravendt paa det, men turde ikke flytte en Fod henimod det.

Hun havde da virkelig hjemme her i dette store Hus med de mange nummererede Værelser, af hvilke næppe to stod i Forbindelse med hinanden. Havde hun ikke en Gang for Spøg kaldt sig et hjemløst, husvildt Væsen, der altid følte sig som paa Gennemrejse? Her havde hun altsaa levet hele sit Liv hen indenfor disse Vægge. Siddet paa hver Stol i dette Værelse, færdedes paa de lange Gange . . . Han kunde ikke faa hende til at passe ind i Hotellets Ramme.

Der blev taget i Døren. Fru Erlandsen skubbede sig møjsommelig ind ad den, med Favnen fuld af Haandklæder. Hun saa' forundret paa ham.

„Undskyld!“ stammede han rød og forfjamsket. „Det var Hr. Erlandsen . . . Jeg vilde gærne tale med Hr. Erlandsen.“

Hun lagde Haandklæderne fra sig paa Bordet.

„Ja gærne . . . Har De sagt det til Portieren?“

„Jeg talte med en af Opvarterne, han lovede at forhøre sig nede hos ham.“

„Saa kommer han vel ligestraks, værs'go', vil De ikke sidde ned.“ Hun tørte med Haanden henover Fløjlet paa en af Stolene og skruede Gasblusset op.

„Nu skal jeg sige det til min Mand.“ Hun gik hen til Døren og forsvandt ud ad den, først i det sidste Øjeblik havde hun genkendt ham. Han havde aldrig talt med hende i de Dage, han havde været i K.

At det var Ruths Moder! Hun havde ikke et Træk tilfælles med hende.

Disse brede, rødladne Arbejdshænder . . . de skæve Forhold

i Ansigtet og den store, smallæbede, indadgaaende Mund. Fru Erlandsen havde en lille Ansats til Mave, men bag fra var hendes Figur mærkværdig ungdommelig og slank, og det svære blanke, brune Haar, der var glatkæmmet og sirlig opsat, gav hende et renvasket Udseende; man kunde straks se, at hun var en proper Kone.

Det var underligt at tænke sig Ruth i Afhængighedsforhold til denne Moder og den barhovedede Herre nede paa Gaden.

Svend Kaas havde vænnet sig til at betragte hende som et fritstaaende Væsen uden Paahæng, og alt dette nye greb forstyrrende ind i hans Indtryk af hende, han følte det, som var der Sider hos hende, han endnu ikke kendte, og som maatte han lave om paa det Helhedsbillede, han havde af hende.

Hvad mon Fru Erlandsen havde tænkt ved at se ham her? Havde hun straks gættet den rette Sammenhæng? Saa var hun naturligvis sporenstregs gaaet hen til sin Mand for at fortælle ham om dette mærkværdige Besøg paa en saa usædvanlig Tid? Saa maatte Hr. Erlandsen jo være her ligestraks. Hvad skulde han dog begynde med at sige til ham? Han maatte skynde sig med at finde paa noget. Han havde jo i Morges indøvet en hel Tale, nu havde han fuldstændig glemt, hvordan den var! Den Gang havde han kunnet den saa godt! „Jeg har opholdt mig i K. i Sommer . . . Jeg har opholdt mig . . .“

Ja saadan var det!

„Der har jeg truffet Deres Datter . . . der har jeg gjort Bekendtskab med Deres Frøken Datter.“

Det var Indledningen, nu huskede han den, og siden han i Morges, da han var aldeles nøgtern og kritisk, havde fundet den hensigtsmæssig, saa var det vel ogsaa bedst at blive ved den nu.

Han støttede Albuen mod Haandklædebunken. En fugtig Sæbelugt, fælles for al Hotelvask, steg op til ham fra den.

Noget efter hørtes faste Trin i Gangen, og den barhovedede

Herre fra før traadte ind i Stuen. Svend Kaas sprang op fra sin henslængte Stilling og blev staaende stiv som en Støtte.

„Undskyld, hvis jeg har ladet Dem vente. Jeg véd ikke, hvormed jeg kan være Dem til Tjeneste?“ Hr. Erlandsen traadte nærmere og saa' Svend Kaas spørgende ind i Ansigtet med en forekommende Hotelværtmine, der syntes at stride mod hans ellers studse, indadvendte Ansigtsudtryk.

„Jeg er Premierløjtnant Kaas!“ Svend bukkede. „Undskyld, at jeg opsøger Dem paa en saa upassende Tid, det var mig desværre ikke muligt at vente til i Morgen.“ Han trykkede febrilsk Hatten ind imod sin Side. Hans Stemme lød grødet og slog Klik midt i Sætningen.

„Værs'go' at sidde ned!“ Erlandsen saa' ud som et levende Spørgsmaalstegn.

Svend satte sig og var enig med sig selv om, at det var det frygteligste Øjeblik, han havde oplevet i sit Liv.

„Jeg har gjort Bekendtskab . . . jeg har været . . . opholdt mig i K. i Sommer!“ begyndte han saa at fremhakke.

„Dér har jeg lært Ru . . . deres Datter at kende. Jeg véd ikke, maaske hun ikke har . . . Det vil naturligvis forbavse Dem. Mit Andragende kommer vel noget hovedkulds. Vi holder af hinanden, og jeg er rejst herind for at indhente Deres Samtykke til en Forbindelse mellem os.“

Han saa' paa Hr. Erlandsen, der sad med et forbavset, for ikke at sige himmelfaldent Udtryk, og stirrede paa ham.

„De har altsaa forlovet Dem med min Datter,“ spurgte han kejtet. Han havde Besvær med at sætte Ordet „forlovet“ i Forbindelse med Ruth, der paa Grund af sine unge Aar havde forekommet ham uden for alle Livets Muligheder endnu. Det usædvanlige i Situationen tog i første Øjeblik rent Vejret fra ham.

„Jeg maa rigtignok sige, det kommer lidt hovedkulds. De er Officer? Deres Navn, undskyld . . . jeg har glemt?“

„Kaas.“

„De er maaske Søn af Kommandøren her i Byen?“

„Nej, min Fader er General i Aarhus, dér har jeg opholdt mig et Par Aar.“

„De forstaar nok, at dette kommer helt uventet, Ruth har ikke skrevet et Ord derom, ikke forberedt mig en Smule, det véd De maaske ikke?“

Svend Kaas svarede ikke lige straks. Han følte, hvorledes han nu helt maatte lempe Ruths og sit Forhold efter Hotelværtens praktiske Synsmaade, og hvorledes det, der gav dette Forhold dets Særpræg, maatte forduft ve ved Berøringen udefra. Her var ikke længer Tale om Sommeræventyr, kun det tørre Faktum, Realiteten, der stillede dem i Række med hundrede Andre.

„Deres Datters Brev har vel næppe kunnet naa Dem, først i Gaar indhentede jeg hendes Samtykke og tog saa straks hertil.“

„Naa! Naa!“ Hr. Erlandsen nikkede flere Gange og bevægede Munden, som sad han og tyggede paa noget. Han kunde aabenbart endnu ikke tage sig i dette.

„De er Officer?“ spurgte han igen.

„Ja.“

„Hvor gammel er De?“

„28 Aar.“

„Tænk, De ser yngre ud! De er altsaa Premierløjtnant? Er De i Stand til at gifte Dem? Ernære en Familie?“

„Desværre . . . Jeg har kun min Gage.“

„Har De Gæld?“ Samtidig med dette Spørgsmaal mistede Hr. Erlandsen Resten af sin raadvilde Holdning, han følte pludselig fast Grund under Fødderne, følte, at han begyndte at faa sikkert Greb i denne vanskelige Sag.

„3000,“ svarede Svend Kaas resolut. Han kunde jo lige saa godt springe som krybe i det.

„3000? og kun Deres Gage. Det er altsaa Deres Mening, at jeg foruden at betale denne Gæld tillige ved en aarlig Understøttelse skal gøre det muligt for Dem at gifte Dem med min Datter?“

„Det er forfærdelig pinligt for mig . . . jeg maa tilstaa, vi uformuende Officerer er jo saa uheldig stillede, naar vi ønsker at indgaa Ægteskab. Desværre, Stillingen fører det med sig, det er den eneste Udvej at tage mod Hjælp, hvor pinligt det end er, naar man har ærlige Hensigter, ikke er beregnende og kun ser Tingen fra én Side. Der er saa mange, som kun lader den pekuniære Fordel komme i Betragtning, saa der er god Grund for Dem til ogsaa at henregne mig til dem. Jeg forsikrer Dem . . . Deres Datter . . .“

„Men jeg er ingen rig Mand, Hr. Premierløjtnant.“ Hr. Erlandsen gjorde et Kast med Overkroppen, som rystede han Svends sidste Sætninger af sig.

„Mine Indtægter er forsvindende mod de Omkostninger, Hotellet sætter mig i. Desuden er Ruth et Barn, men vil hun endelig gifte sig, saa faar hun gøre, om det saa blot er et nogenlunde fornuftigt Valg, hun kan ikke i sit Giftermaal vente sig nogen aarlig Hjælp af mig. Og selv om jeg saa var en hovedrig Mand, vilde jeg ti Gange tage i Betænkning at give mit Samtykke til en saadan Forbindelse, der stillede hende i fortsat Afhængighedsforhold til mig. Det er jo dog ikke Meningen med Ægteskabet.“ Hr. Erlandsen nikkede vægtig til hvert Ord.

De mærkede bægge, at Forhandlingerne nu var i fuld Gang.

„Nej, naturligvis . . . jeg forstaar saa godt, men det er jo Deres Datters Lykke, det gælder . . .“

„Min Datters Lykke? Hvem borger mig for den, Hr. Løjtnant? Jeg kender Dem ikke, Deres Forhold er mig ubekendte. Jeg véd kun, at forkludrede økonomiske Forhold er en stor Fare i Ægtestanden.“

„Det praktiske er jo dog ikke altid det, det kommer an paa . . . udelukkende . . .“

I det samme stak Fru Erlandsen Hovedet ind af Døren.

„Undskyld . . . jeg vilde blot se, om min Mand var kommen!“ Hun vilde trække sig tilbage.

„Nej, bliv kun, Johanne! Dette angaar ogsaa dig.“ Hun kom ind igen, nu var det hende, som lignede et stort levende Spørgsmaalstegn.

„Det er min Kone. Premierløjtnant Kaas.“

„Vi har set hinanden før.“ Hun hilste. Han bukkede dybt.

„Jeg havde ikke den Ære at blive præsenteret for Fruen.“

„Det er sandt, jeg glemte rent dit Besøg hos Ruth i Sommer,“ henvendte Hr. Erlandsen sig til sin Kone, og betydede hende i det samme at sætte sig.

Der blev et Øjebliks Tavshed mellem de tre.

„Premierløjtnant Kaas har gjort Ruths Bekendtskab i K. og ønsker en Forbindelse med hende, indbyrdes er de enige. Løjtnanten er her for at indhente mit Samtykke,“ forklarede Hr. Erlandsen i en tør, klar og tydelig Forretningstone.

Fru Erlandsen saa' forvirret fra den Ene til den Anden. Dette var i Sandhed en Overraskelse!

„Løjtnant Kaas er uformuende og har ikke andet end sin Gage at leve af. Betingelsen er altsaa, at jeg skal forstrække de to med en aarlig Sum, foruden at betale Løjtnantens Gæld. Den beløber sig til 3000 Kroner. Men jeg er som sagt ikke rig,“ henvendte han sig igen til Svend. „Det, jeg vilde kunne afstaa til Dem, vilde kun blive til det allernødvendigste, og en Mand af Deres Stilling er jo tvungen til at optræde.“

„Nej, jeg forsikrer Dem, Fordringerne der stilles til En, er yderst faa, de fleste Officersfamiliers Midler er jo ringe, og jeg har hundrede Beviser for, hvor udmærket de slaar sig igennem med lidt.“

„Hvordan tror De, at min Datter, saadan et Barn, der ikke har Begreb om Penge, skulde klare sig?“

„Maaske blev det vanskeligt i den første Tid, men det lærte hun snart, naar hun indsaa, hvor vigtigt det var.“

„Ruth er meget forvænt,“ oplyste Fru Erlandsen, som fandt Løjtnanten temmelig uheldig, som han sad der ildrød i Hovedet

og ufri i hver Bevægelse. „Hun vil have vanskeligt ved at finde sig i smaa Forhold.“

Fru Erlandsen holdt af ved enhver Lejlighed at understrege Ruths Forvænthed. For sit eget Vedkommende havde hun altid maatte nægte sig hver en Smule i Retning af ydre Optræden uden dog nogensinde at ønske Forandring for sig selv, men hendes naturlige Kvindetendenser og Ærgærrighed havde faaet deres Genstand i Ruth i stedse højere Grad, alt som Barnet voksede til.

„Ja desværre,“ sukkede Svend Kaas. „Jeg har jo intet at byde hende. Og dog er jeg overbevist om, at det vilde gaa, og hun intet vilde savne, selv om vi fik det smaat, hvis vi blot ikke led Nød eller havde Gæld. Jeg skulde gøre alt for at gøre hende lykkelig.“

Hr. Erlandsen svarede ikke, men saa' i høj Grad tvivlende ud. Fru Erlandsen var foreløbig enig med sin Mand i at vrage denne Forbindelse, der stred mod al Fornuft. Hun betragtede nærmest Løjtnanten som en Supplikant. Hans Overfrakke var fra i Fjor, og Manchettøjet ikke helt rent og ikke af fineste Slags. Dèt havde hun et øvet Kenderblik for. Hun tog Maal paa den Maade af hundrede Rejsende om Aaret, og hendes Gisninger slog sjældent fejl.

„Og hvorledes forholder Deres Familie sig til dette?“ Hr. Erlandsen fik pludselig Kig paa denne helt nye og vigtige Side af Sagen. Overraskelsen ved Løjtnant Kaas' Frieri havde ligesom for et Øjeblik lammet hans Overbliksevne over Forholdet fra dets forskellige Sider, udelukkende ladet Pengespørgsmaalet komme i Betragtning. Nu kunde derimod det andet trænge dette kildne Spørgsmaal i Baggrunden og dog være tilstrækkelig Anledning til at give det hele det forønskede Udfald.

„Mine Forældre véd endnu intet om det, paa Grund af min lange Fraværelse fra Hjemmet. Og saa anser jeg desuden først og fremmest Deres Samtykke for magtpaaliggende, og i Grunden for det ene nødvendige.“

Dét, at Svend stillede sin egen fornemme Familie i Skyggen,

og derved anerkendte Hr. Erlandsens langt betydeligere Autoritet, skulde være en udsøgt Høflighed, som han haabede at smigre hans Forfængelighed med.

„Og hvorledes tror De saa, Deres Hr. Fader, Generalen, vil stille sig til Deres Valg af en tarvelig, ubemidlet Pige, hvis Forældre ikke en Gang, som de fleste andre, har et velordnet Hjem at kunne byde deres Svigersøn velkommen i?“ Hr. Erlandsen omfattede Stuen i et eneste Blik, og lod det ende ved sin Kones hvide Smækforklæde. Klangen i hans Stemme gjorde Svend beklemt om Hjærtet, og lod ham ane en ny Fare.

„Naturligvis . . . mine Forældre gør maaske . . . sagtens . . . en Del Indvendinger og Vanskeligheder, men al Ting beror jo først og fremmest paa Dem. Og hvis De blot giver Deres Samtykke og lover os den fornødne Hjælp, saa anser jeg Hovedsagen for vunden. Og giver min Familie saa ikke efter . . . ja, saa faar jeg trodse den og gifte mig mod dens Vilje, den skal ikke staa min Livslykke i Vejen.“

Svend Kaas kastede Hovedet tilbage og gav sin Stemme en fast og mandig Klang, han ønskede at overbevise Ægteparret Erlandsen om sin Følelses Alvor og Varme, og derved bringe noget af Kærlighedens Poesi, den han selv var saa opfyldt af og brændte efter at give Luft, ind i disse prosaiske Forhandlinger.

Men i det samme rejste Hr. Erlandsen sig i sin fulde Højde, satte den knyttede Haand i Bordet, og sagde med et Ansigtsudtryk og et Tonefald, der pludselig i Svend Kaas' Øjne gjorde Ruth til Kød af hans Kød og Blod af hans Blod, noget han ved det første Indtryk havde haft vanskelig ved at forstaa, at hun var:

„Bilder De Dem virkelig ind, at jeg nogensinde vilde samtykke i at give min Datter til en Mand, hvis Familie vilde tage imod hende med Uvilje, og se ned paa hende for hendes jævne, borgerlige Herkomst, der endda er tarveligere end de Flestes . . . Jeg er af meget fattige Forældre. Min Fa'r var slet og ret Arbejdsmand og lod mig komme ud i Verden uden en eneste Øre i Lommen. Har De maaske Lyst til, paa Deres Fa'rs Fore-

spørgsler om mig, at tilstaa, at Deres tilkommende Svigerfader har været Opvarter i en lang Aarrække rundt omkring i alle Lande og ogsaa her, inden han kunde skabe sig en selvstændig Stilling?“

Fru Erlandsen satte et højst fortørnet Ansigt op, det var vanskelig, at sige, om det var ved Tanken om hendes Mands haarde Kamp for Tilværelsen i sin Tid, eller fordi han i Andres Nærværelse mindede om sin Opvartergærning.

„Men jeg agter min Stilling ligesaa højt som enhver Andens, der ved egen Hjælp er naaet frem til den, og jeg ønsker ikke at staa i noget som helst falsk Lys over for Deres Familie, der utvivlsomt og ikke uden Berettigelse vilde anse et overilet Samtykke fra mig som en nutildags ganske almindelig Beregning og Spekulation i Deres fine Navn. Jeg véd nok, at mange af Borgerstandens Velhavere er glade, naar de i dyre Domme kan købe deres Døtre et eller andet velklingende Navn, i Stedet for deres eget ærlige, agtede. Men forstaar De, Hr. Premierløjtnant, det anser jeg for latterligt Kryberi og opblæst Forfængelighed, som gør mine Standsfællers gode Forstand og Stolthed til Skamme. Jeg vil foretrække en dygtig Handelsmand til Svigersøn, om han saa stammede fra det laveste Proletariat, naar han blot havde den redelige Vilje til at naa frem, for en Mand fra de højere Stænder, selv om han var General . . . ja undskyld . . .“

Hr. Erlandsen talte med en næsten ildfuld Tungefærdighed. Han var en meget stræbsom Mand, der havde staaet mangen en haard Dyst ud, inden han var naaet frem til at sidde i en sikker Stilling, men han saa’ ogsaa Menneskene og Livet derefter. Med det nedarvede Instinkt fra sin tarvelige Herkomst bar han paa et vist Nag til Samfundets Privilegerede, der uden Anstrængelser ved deres Forbindelser og Navn alene havde opnaaet agtede og indbringende Stillinger og uforskyldt nød Fordele, der maatte gaa den jævne, strængt arbejdende Borgerstand forbi.

„Jeg forstaar saa godt.“ Svend bøjede sig indtrængende hen over Bordet. „Jeg anser Deres Synsmaade for fuldkomment

rigtig og forstaar, at De ikke kan agte mit Navn eller min Stilling synderlig højt. Jeg er af samme Mening som De, og kunde jeg leve mit Liv om, saa valgte jeg aldrig at blive Officer, men en Stilling, der havde større økonomiske Chancer. Jo ældre jeg bliver, desto mere indser jeg Ulemperne ved den militære Løbebane, der lader En gaa sine bedste Manddomsaar og endogsaa Tiden ud over dem saa økonomisk afhængig i Møde . . .“ Alt dette havde han utallige Gange i Sommerens Løb udtalt under Ruths Indflydelse og faaet en vis Øvelse i at forme i en letflydende Ordstrøm.

Men slige Theorier gjorde kun ringe Indtryk paa Hr. Erlandsen, der altid hele sit Liv igennem udelukkende havde holdt sig til det positive og ikke uden videre kunde tage for gode Varer selv en alvorlig ment Beslutning fra den unge Mands Side om at opgive denne ørkeløse Stilling, han selv lod til at have et saa rigtigt Syn paa. Ikke fordi det vilde have rokket ham i hans Afslag, tvertimod! Han undgik saa vidt muligt altid at tage Ansvaret for Andens Handlinger paa sig, lige som han altid søgte at gøre sine uafhængige af Andres Paavirkning.

Det var tydeligt at se, at Fru Erlandsen bestemte sig til at forholde sig tavs og trække sig helt ud af Forhandlingerne. En Gang imellem, medens hendes Mand talte, skottede hun hen til ham, som om hans Maade at tale paa irriterede hende. Paa Svend undgik hun derimod at se og bøjede Hovedet dybt ned over Haandklædet, som hun var begyndt at mærke med rødt Garn. Da hendes Mand nævnede Ordet „General“, gik der imidlertid ligesom et Ryk igennem hende, hun havde helt glemt, at Løjtnant Kaas' Fader var General, og denne Paamindelse satte i højeste Grad hendes Fantasi i Bevægelse. Sagen fik pludselig to Sider for hende, og til nu at give sit Besyv med manglede hun fuldstændig Omløb.

„Jeg maa sige, at det undrer mig, at Ruth, der just ikke synes mig at være et ganske almindeligt Pigebarn, saa nemt har

ladet sig blænde af Rang og Fornemhed. Jeg havde ikke ventet det af hende," begyndte Hr. Erlandsen igen.

„Deres Datter holder af mig, og jeg véd, at hun aldrig har skænket den Side af Sagen en Tanke, tvertimod af sit ganske Hjærte ønsker, at dette var anderledes."

„Derfor burde hun alligevel ikke have benyttet sig af Deres øjeblikkelige Svaghed, men været klog nok til selv at indse og tillige at forestille Dem, at De inden lang Tid, naar Deres Stemning først har sat sig, vilde faa al mulig god Grund til at fortryde Deres overilede Valg."

„De dømmer hende uretfærdig, hvis De tror, hun straks gav efter. Jeg har længe nok maattet trænge ind paa hende, hun gjorde Alt for at sætte sin egen Følelse til Side og faa mig til at forudse Angeren, jeg en Gang paa Grund af mit adelige Navn vilde føle over mit Valg. Kun de ihærdigste Forsikringer fra min Side har faaet Bugt med hendes Betænkeligheder, da hun efterhaanden indsaa, at min Følelse var i Stand til at tage Kampen op med al Modstand."

„Ja, naturligvis, det er jo undskyldeligt nok, hun er saa ung endnu og kender saa lidt til Livet, men hun er vort eneste Barn, og De maa kunne sætte Dem ind i, hvad det vilde sige for os, at hun ved at giftes ind i fornemme Kredse maaske vilde komme til at se ned paa sine Forældre og deres Omgang, skamme sig over dem, og at det kan hænde, det bliver hendes egen Mand, som lærer hende det; det har man set hundrede Gange før."

Svend gjorde en fortørnet Bevægelse.

„Ja, det ser hverken De eller hun nu, det kan kun en Uden-forstaaende forudsige. Min Kone og mig vilde det ogsaa kun være en Plage at komme i Berøring med Deres Lige, hvilket vi dog ikke helt kunde undgaa. Det vilde ogsaa vare længe, inden Ruth, der er vant til at blive betragtet som Nummer ét, hvor hun kommer, havde hærdet sig mod de Ydmygelser, en Pige af hendes Stand ikke vilde kunne undgaa ved Forbindelse med en Mand af Deres Fødsel."

„Det gør mig meget ondt, at De kun ser Sagen fra den Side. Jeg véd ikke, hvorledes jeg skal overbevise Dem . . . Men De vil snart indse, at der saavel fra Ruths som fra min Side er Tale om andet end en Barnestreg eller flygtig Sommerforelskelse.“

„De maa ikke tro, jeg er saa naiv at indbilde mig, at det bliver en let Sag at overbevise hende, skøndt jeg skal gøre alt, hvad der staar i min Magt for at faa hende bort fra de Tanker. En Gang vil hun nok indse, at det kun var til hendes Bedste. Men jeg fordrer af Dem, at De lader være med at skrive til hende; jeg kan tænke, De har aftalt at korrespondere, selv om jeg gav Dem et Afslag. Jeg forbyder min Datter paa det strængeste at modtage Breve fra Dem, og jeg haaber, De vil støtte mig i mit Forsæt og ikke ad Omveje lade hende høre fra Dem.“

Hr. Erlandsen følte sig i den Grad som Situationens Overherre, at han ikke mere øjnede nogen Grænse for de Forlangender, han i sin faderlige Myndighed havde Ret til at stille.

„Hvad De her forlanger er . . .“

„Det er den eneste og hurtigste Maade at faa Bugt med hendes Griller paa og faa hende til at glemme,“ afskar han Svends Bemærkning. „Jeg haaber, De indser Fornuften i mit Forlangende og føler, at jeg har Ret til at raade over min Datter, det sker jo dog kun til hendes eget Bedste.“

Det var tydeligt at mærke, at Hr. Erlandsen aldrig havde følt sig ung, siden han oven i Købet fordrede dette af Svend Kaas.

„Jeg tror ikke, at De opnaar den ønskede Virkning. Ruth slaar sig ikke til Taals, hun slipper mig ikke. Jeg véd det.“

„Nej, ikke ligestraks, men det gælder om at skære med et kraftigt Snit i det ømme Sted. Derfor maa De ikke skrive til hende. Kun nøjes med nu at underrette hende om Sagernes Udfald og om mit Forbud; hun indser nok, at der intet er at stille op derimod — hun kender mig vel.“

„De skulde dog tage i Betænkning . . .“ Svend rejste sig.

„Nej! og lover De mig det ikke, saa er der vel en anden

Maade at forhindre det paa.“ Fru Erlandsen saa’ i det samme op med et skarpt Blik, Svend kom til at tænke paa, at Ruth havde fortalt ham, at Moderen havde en vis Færdighed i at gaa i Skuffer og læse Breve. „Der er vel ikke andet for . . . jeg vil naturligvis ikke volde Ruth Fortrædeligheder her i hendes Hjem.“

„Jeg kan altsaa stole paa Deres Ord, som en Mand af Ære.“

Svend bøjede tavs Hovedet, han saa’ ingen Udvej i alt dette. Den Medfart, han havde faaet af Hr. Erlandsen, havde stænget for hvert Haab hos ham.

„Jeg kan ikke trænge mere ind paa Dem, det er saa pinligt for mig . . .“

Bevægelsen kvalte hans Stemme.

„Jeg kan kun bede Dem tænke paa Deres Datters Lykke. Jeg véd, hun vil tage sig dette meget nær.“

„Hun er ung. Den Smerte, der føles stærkt i Øjeblikket, behøver derfor ikke at være synderlig dyb. Jeg tror ikke, Forbindelsen vil være til Lykke for nogen af Parterne, og desuden ser jeg mig ikke i Stand til at forskrive mig til en saa stor aarlig Udgift for Resten af mit Liv. Man kan i disse vanskelige Tider aldrig vide, hvordan det kan gaa, og sæt jeg mistede mine Penge og ikke alene selv kom i Nød, men ogsaa trak min Datter og hendes Familie med ned i den.“

Svend nærmede sig Døren, Hr. Erlandsen fulgte efter.

„De skulde forelægge denne Sag for Deres Hr. Fader, Resultatet er jo ikke svært at forudsige, og meddele Ruth det. Maaske, naar hun ser Modstand fra bægge Sider, at hun saa har lettere ved at give Slip paa sine Giftermaalstanker.“

Svend stirrede ned i sin Hat.

„Det nyttede jo dog ikke noget, selv om min Familie gav efter, naar jeg intet Haab kan nære om, at De vil komme os til Hjælp. Men nu vil jeg ikke forstyrre Dem længere. Undskyld, at jeg har opholdt Dem i saa lang Tid.“ Svend bukkede først for Fruen og saa for Hr. Erlandsen. Saa gik han.

Der var et Øjebliks trykkende Tavshed mellem de to Ægtefæller, da han var gaaet.

Hr. Erlandsen havde slængt sig i Stolen. „Naa, hvad siger du til det?“ udbrød han pludselig og stemte Fødderne mod Gulvet. Det gav et Ryk i hans Kone.

„Det kommer der ud af at sende saadan et Pigebarn ud paa egen Haand.“

„Ja.“ Det kom højst umotiveret fra hende, hun stirrede aandsfraværende ud i Luften.

„Den Fyr bilder sig vel ind, at jeg er Millionær, og at der var en klækkelig Underholdning for Livstid at fiske.“

„Nej, véd du nu hvad, Valdemar!“ udbrød hun krænket i sin Retfærdighedsfølelse. „Saa havde han vel nok kunnet henvende sig til andre, mere ansete Familier. En Mand af hans Stand staar vel nok de rigeste Partier aabne.“

Fru Erlandsen havde nu mere og mere faaet Øjnene op for den unge Mands Stand og lod den nu vederfares al Ret. Han var ikke længer Supplikanten. Og Sagen fik derved tillige en romantisk Side for hende. Hun havde længe vidst, at der i Menneskeheden kan forefalde saa mærkelige Forhold som at en Godsejer gifter sig med en Malkepige, eller en Greve med en Danserinde. Hvorfor skulde denne unge, adelige Officer saa ikke virkelig føle det som en Livssag at gifte sig med Ruth, der baade var velskabt og havde et kønt og ikke helt almindeligt Ansigt og kunde flere Sprog og spille Klaver.

„Naa, du mener maaske, at jeg skulde have sagt Ja og Amen og betalt hans Gæld og strøet saa og saa mange Tusinde om Aaret i Gabet paa denne Løjtnantsødeland? Disse Snyltedyr, der regner det for en Ære, naar de udkaarer En til deres Svigerfader, og allernaadigst behager at lade ham betale deres Gæld med sine surt erhvervede Sparepenge, saa at Svigerfaderen snarere kommer i Gæld til dem end omvendt, mærkelig nok — — jo, jeg takker!“

„Nej, Gud, jeg finder det ogsaa skrækkeligt, at Ruth, som er saa ung, allerede bringer os saadant noget paa Halsen, ikke at tale om den Sladder, hun naturligvis med sin sædvanlige Egenraadighed og Hensynsløshed har udsat sig for i K.“

„Det bliver en haard Dyst, vi faar med hende.“ Hr. Erlandsen saa' paa sit Ur.

„Ja, nu kan du jo en Gang prøve, hvordan det er.“ Der kom en skadefro Klang i Fru Erlandsens Stemme, hun beklagede sig tit nok over sin Mands Ligegyldighed overfor Stridighederne mellem Ruth og hende, bebrejdede ham, at han af Magelighed læssede hele Byrden over paa hende.

„Ja, nu faar vi se . . .“ Han gik hurtig ud af Stuen. Fru Erlandsen blev siddende ved sine Haandklæder.

I Grunden kom denne Begivenhed hende ret tilpas. Hun havde en ældre Søster, der var bosat i Tyskland; denne Søster havde tre giftefærdige Døtre og følte det paa ægte tysk Vis ganske overladt til sig selv og sin mere eller mindre dygtige Forretningssans at skaffe de bedst mulige Partier til Veje for dem paa den kortest mulige Tid, inden Pigebørnene havde naaet en Alder udover det Passende. Hendes Breve drejede sig næsten udelukkende om dette Emne. Fru Erlandsen havde derimod aldrig haft Stof til noget lignende i sine Breve, idet hun slog sig til Taals med, at Ruth jo endnu havde en Tid at løbe paa. Men hun havde intet imod en Gang at kunne komme med Beretninger af saadan Art, ikke mindst fordi hendes Mand og hun overlegent havde vraget Ægteskabstilbuddet.

Det kunde ikke nægtes, at Fru Erlandsen var en hel Del imponeret over, at hendes Datter, dette Barn paa atten Aar, allerede havde faaet en Mand til at fri til sig, og det ganske alene, uden Andres Hjælp, der dog ellers plejer at være uundværlig i et vanskeligt Tilfælde som dette, og saa oven i Købet en Mand i Løjtnantens Alder og af hans Herkomst, en Mand, der indtog en saa fremragende Plads i Selskabslivet.

Fru Erlandsen havde i sin Tid efter en temmelig rigelig

Maalestok gennemgaaet de forskellige Stadier af Frygt og Bæven og Forhaabninger paa Ægteskabsspørgsmaalets Omraade. Det lykkedes hende først efter megen Anstrængelse og beundringsværdig Viljesudholdenhed at blive gift i en Alder af tredive, men derigennem havde hun lært at lægge den fornødne Betydning i denne Sag, som det sømmer sig en Kvinde, der véd sit Køn i overvejende Flertal og derfor forstaar at tage det som et særligt Naadetegn at blive udvalgt og foretrukket af en Mand, fremfor saa mange andre pæne Piger af ordentlige Familier, der maa sidde ledige Livet igennem, medens en pukkelrygget Mand saamænd for den Sags Skyld godt kan faa ti Koner. Ruth steg ubetinget i hendes Agtelse.

Inden Svend Kaas gik til Ro, skrev han om Sagernes Udfald og Faderens Forbud til Ruth. Brevet var kort og præget af den dybeste Modløshed. Hun vilde kunne have det den næste Dags Middag, hun rejste først om Eftermiddagen.

Saa gik han i Seng, han var dødtræt efter de sidste Dages mange Begivenheder og efter den foregaaende, gennemvaagede Nat, og faldt næsten øjeblikkelig i en tung Søvn.

Morgenen efter at han var ankommen til Aarhus, kom der Svar fra Ruth paa hans Brev. Hun gendrev al hans Forsagthed med Udtalelser om, at intet i Verden skulde kunne hindre dem i en Gang at tilhøre hinanden, hun skulde nok med Tiden lære sin Fader at anse deres Følelse for hvad den var, de skulde blot gensidig gøre alt i deres Hjem for at vise, at de betragtede Tingen som urokkelig. Hvad Forbuddet mod Brevvekslingen angik, da havde hun mest Lyst til at le højt. Hun havde ikke troet, at Svend var i Stand til at lade sig imponere af saadant noget gammeldags og latterligt Vrøvl. Var der nogen, der virkelig var saa stokdum at holde sig slige Forbud efterrettelig, saa skulde de da i hvert Fald ikke være det! Han maatte gærne sende Brevene hjem til hende. Hun gad for Resten nok vidst, om hendes Fader troede, hun tog det Forbud alvorligt. Saa maatte han kende hende godt!

Hendes Brev lod ham forstaa, at hun ansaa det for en Selvfølge, at han meddelte sin Familie Sagernes Sammenhæng og gjorde den sin faste Vilje klar. Han havde ellers et Øjeblik tænkt paa at opsætte sin Beretning om Begivenhederne, det vilde jo dog ikke kunne føre til noget nu, da der var saa lidt Haab fra den anden Side. Men opildnet af det fortrøstningsfulde Mod i Ruths Brev, besluttede han sig nu til at erklære aaben Krig og kækt ruste sig til at møde alle de Fortrædeligheder og Ubehageligheder, som plejer at følge med en Krigserklæring. Navnlig den rolige, afgørende Maade, hvorpaa Ruth i sit Brev havde kuldkastet sin Faders Forbud, lod ny Kraft og nyt Haab gennemstrømme ham.

X.

Det var i Begyndelsen af November.

Der var intet Haab om Forandring i Sagernes Stiling, hvad Forholdet mellem Ruth og Svend angik.

I Hjemmene rugede dyb Tavshed over alt, hvad dem vedrørte.

Svends Familie var de første Dage efter hans Meddelelse til hans store Forundring, men ogsaa til hans store Irritation, gaaet temmelig let hen over den, næsten med et overbærende Smil, der tydelig nok sagde, at de ikke tog hans sværmeriske Forelskelse alvorligere end alle de andre, han i Aarenes Løb havde været optaget af. Først da han i sin daglige Adfærd ved hver Lejlighed søgte at gøre dem begribeligt, at det var Alvor denne Gang, brød den ventede Storm løs, hvorpaa Tavsheden fulgte.

Man skulde næsten tro, at Generalen i Aarhus havde truffet Aftale med Erlandsen i København om fuldstændig at tie de Unges Følelser ud af Verden.

Men foruden at ægge dem og holde Fortørnelsen og Viljestyrken vaagen i dem, hjalp denne Fremgangsmaade i Virkeligheden kun med til at bevise dem, hvor optagne Modparterne bag deres forstilte Ligegyldighed var af Tingen.

Rigtignok bandt det ogsaa deres egen Tunge til samme ubrøde-

lige Tavshed og nægtede deres overfyldte Hjærter den Lettelse, det vilde have været at gaa angrebsvis til Værks.

Det gjaldt om at se Tiden an, det forstod de bægge, den alene vilde kunne vise de andre deres Følelsers Styrke.

Altsaa maatte de foreløbig tie og samle Kræfter til et ordentligt Hovedslag, før eller senere. Der var intet andet for dem at gøre.

Men var det dem nægtet direkte at udtale deres Sindelag i Ord, saa holdt de sig paa det kraftigste skadesløse derfor ved udadtil, hvad deres Levemaade angik, paa hundrede Maader at skille sig fra deres Omgivelser for at minde dem om, hvad det var, de udelukkende havde i Tankerne.

Saaledes udmærkede Løjtnanten sig ved den utrætteIige Stivnakkethed, hvormed han murede sig inde i sit Værelse, læste, skrev og røg, uden nogensinde at lade sig se inde hos de andre, undtagen ved Maaltiderne — han, som før i ledige Timer slet ikke havde været utilbøjelig til at dyrke Familielivets Hygge og Fred ved det runde Bord i Dagligstuen, hvor Moderen og Søsteren sad og syede, medens han, naar han ikke havde noget morsomt at fortælle, af og til læste højt. Han kunde næppe have fundet et kraftigere Middel at ramme dem med.

Endvidere sendte han Afbud til alle Invitationer og behandlede sine Søstre paa en Maade, han aldrig før vilde have haft Mod til.

Hans forandrede Opførsel gjorde den forønskede Virkning paa dem, men af og til flød Forbitrelsens Bæger dog over, den møjsommelig tilkæmpede, ydre Selvbeherskelse røg i Luften, og det kom til taarevædede Scener, i hvilke Valborg, den ældste, lod Klara besørge Taarerne, medens hun udførlig leverede Kommentarerne.

Anledningen var som oftest en afslaaet Indbydelse, hvor han ved sit Afslag berøvede Klara den nødvendige Ledsagelse.

Men Valborg forstod at benytte Øjeblikkets Hede til ogsaa at gennemgaa den øvrige Række af Krænkelser, der var blevet dem saa ufortjent og hjærteløst til Del fra hans Side i Løbet af Ugens mange Dage. Han undredes hver Gang over hendes nøjeregnende Hukommelse, men lod heller ikke for sit eget Vedkommende Lejligheden til at give sit Hjærte Luft gaa ubenyttet hen.

Han følte sig for første Gang deres Tyranni og Kævl overlegen, nu da han var saa stærk under Indflydelse af sin Kærlighed. Han havde faaet sikkert Tag i Tøjlerne, han nød sin nye Stilling, tog sig alle tænkelige Fordele af den og følte sig i høj Grad imponeret af denne hidtil ukendte Værdighed, der gjorde ham til en ny og betydelig Person i hans egne Øjne.

Ruth faldt det mere naturligt at lægge sin Opposition tydelig for Dagen. Hun havde lige fra Barn anset sin Vilje som ene saliggørende og regnede i Længden enhver Modstand for intet.

Det første, hun sørgede for at befri sig for, var den kedsommelige Skoletvang. Den forekom hende endnu meningsløsere og utaaleligere i hendes nuværende Stilling end før. Det var ogsaa noget af det allerførste, hun stillede op imod Faderens Afslag, lige efter sin Hjemkomst, midt i Kampens Hede.

Han satte sig paa det bestemteste imod det. Netop nu trængte hun mere end nogensinde til Beskæftigelse, der var ikke Tale om, at hun fik Lov til at drive omkring herhjemme og ved Lediggang fange endnu flere Griller, end hun havde i Forvejen.

I Grunden kom dette Afslag Ruth ret tilpas. Det gav hende Anledning til at gøre haandgribelig Modstand, noget hendes Natur i høj Grad trængte til. Og det var med et lidt skadefro Smil, hun nikkede Farvel til sin Fader den næste Morgen. Han stod imod Sædvane ude i Vestibulen paa den Tid, da Helga og hun plejede at gaa i Skole.

Hun gik pænt og adstadig ved Kusinens Side med sine Bø-

ger under Armen lige til Hjørnet af Gaden, hvor Skolen laa, saa foregav hun at skulle købe Penne og lod Helga gaa videre; men næppe var Helga forsvunden ind ad Porten, før Ruth smuttede om Hjørnet i modsat Retning.

De skulde ikke faa hende at se den Dag, hverken i Skolen eller hjemme. Hun skulde nok vise dem, at hun ikke lod sig kujonere, nu mindre end nogensinde.

Og hun maatte le ved Tanken paa Helga, den Dødbider, maaske det nu endelig en Gang kunde lykkes hende at blive maabeforbavset og komme en Smule ud af sin urokkelige Sindsligevægt.

Ruth satte sig op i en Sporvogn og naaede snart ud til en Veninde, der boede paa Vesterbro. Hende havde hun straks haft i Tanken ved Sammenstødet med sin Fader Dagen i Forvejen.

Dagens Udbytte var da ogsaa, at Ruth blev meldt ud af Skolen fjorten Dage efter, da hun halstarrig havde fastholdt sin Modstand.

Men da hun havde sat sin Vilje igennem, var det ogsaa, at den store Tavshed fra Forældrenes Side sænkede sig ned over hende.

Om de i hendes Hjem i Grunden havde nogen Mistanke om hendes ivrige Brevveksling med Svend Kaas, kunde hun ikke rigtig blive klog paa.

Hun sørgede altid saa vidt muligt for at være nede i Portierlogen, naar Posten kom, og i Tilfælde af, at hun ikke var hjemme, havde hun befalet Portieren ikke at sende hendes Breve sammen med de andre til Familien op i Dagligstuen, hvilket han tidligere havde gjort.

Saaledes var der uden mange Ord kommen en hemmelig Overenskomst i Stand mellem hende og Portieren, en smuk, nobelt udseende, ældre Mand. Hun vidste, hun trygt kunde stole paa ham. Hendes Forsigtighedsregler udsprang af Angst

for, at Brevene skulde blive opsnappede, gennemlæste og tilintetgjorte.

Brevene til Svend sendte hun efter hans udtrykkelige Forlangende til hans Byadresse. Her kunde jo ikke være Tale om Konfiskering, og den lille Paamindelse hveranden Dag om Sagernes rette Stilling, som Familien fik i Form af de tykke Breve med den storsvungne Haandskrift, var ham en skadefro Glæde.

Posten kom altid, medens han var i Tjenesten, og blev modtagen af Klara, der til sine mange andre Pligter som Datter i Huset nu ogsaa havde faaet den, mindst tre Gange om Ugen at gaa sin regelmæssige Gang ind i hans Stue. Og hun, der ellers havde udpræget Sans for Symmetri og kunde staa henved en Time, for at Pandekrøllerne paa den ene Side skulde sidde nøjagtig som paa den anden, ja, næsten faa et nervøst Tilfælde, naar hun saa et Skilderi hænge skævt paa Væggen, viste i dette Tilfælde en egen Opfindsomhed i Retning af at skubbe Brevene skævt ind alle mulige Steder eller smide dem med Adressen nedad paa Rygebordet, i Vindueskarmen eller paa en af Stolene, i Stedet for som altid tilforn at anbringe dem lige i Centrum af den noget slidte Ruslæderskrivemappe oven paa Sølvpladen med det kronede Monogram.

— — —

Ruths Forældre saa' iøvrigt ikke længere paa Sagen med den for et Ægtepar ønskelige Enighed. Fru Erlandsen befriede sig her snart for sin Mands ensidige Forretningssyn.

Moderforfængeligheden gaar jo altid sine egne Krogveje.

Det varede dog noget, inden hun tog Mod til sig og aabenlyst vedkendte sig sin Mening over for sin Mand.

For første Gang beraabte hun sig til Fordel for sine egne Planer paa deres Datters velbekendte Viljestyrke. Ruth lod sig

sikkert ikke i Længden noget sige og skulde nok vide at gennemføre, hvad hun vilde, om hun saa skulde begaa de største Dumheder. Han bildte sig vel ikke ind, at hun ikke vekslede Breve med Løjtnant Kaas?

Hvem sad hun vel ellers og skrev til paa alle mulige Tider af Dagen?

Hvad Pengespørgsmaalet angik, mente hun, at Ruth dog var deres eneste Barn, og at de jo selv saa godt som intet anvendte til deres personlige Forbrug. Naar det kom til Stykket, var det en langt større Betryggelse at vide hende anbragt med noget fast om Aaret, saa hun vidste, hvad hun havde at rette sig efter, end at se hende gift f. Ex. med en af disse nymodens byggegale Handelsmænd, der udadtil havde en glimrende Stilling, men en skønne Dag var ødelagt til Grunden ved Spekulationer og samvittighedsløs Leven over Evne.

Hun gav ham talrige Beviser og fremmalede levende, hvad det vilde sige for en stakkels Kone, der havde brugt Masser af Penge i den gode Tro, at Manden havde dem, pludselig at se sig al Ting frataget og selv at maatte til at arbejde for det Fornødne.

Hvad der især lod Fru Erlandsen være for Giftermaalet, var den Lettelse, det vilde være, en Gang for alle at blive dette vanskelige Spørgsmaal kvit og uden Spor af personlig Anstrengelse at have naaet det Maal, andre kun møjsommelig vandt frem til.

Erlandsen forholdt sig for det meste tavs overfor sin Kones Udgydelser, han gav hende kun stiltiende Ret i, at det ikke vilde være en let Sag at faa Ruth fra hendes Beslutning, han indsaa, at han under Forhandlingerne med Svend Kaas helt havde undladt at tage hendes særegne Personlighed med i Beregningerne og kun ladet sig lede af de Begreber, han i al Almindelighed havde om Fædres Rettigheder over deres Døtre.

Han følte, at Sagen atter maatte berøres, men det vilde blive svært efter den lange Tavshed. Ruth og han var lige lidt i Stand til at komme hinanden til Hjælp, det følte han. Munden var fast lukket paa dem bægge, der maatte et ydre Tilfælde til for at bryde Tavsheden.

XI.

Der var gaaet nogle Uger. Det var en raakold Novemberdag. Ruth var bleven opholdt i Byen. Det var allerede halvmørkt paa Gaden, og hun paaskyndte sine Skridt. Der maatte være Brev til hende fra Svend med Eftermiddagsposten, som allerede var kommen for en Time siden.

Da hun kom ind i Vestibulen, sendte Portieren hende et betydningsfuldt Blik ud fra sin Loge; hun forstod nok, hvad det skulde sige. Han havde allerede trukket Brevet ud af en Vejviser, der laa paa Bordet, da hun traadte ind til ham, men da hun vendte sig om med det i Haanden, var hun nær falden i Armene paa sin Fader.

Hun gav et lille, forskrækket Udraab fra sig.

„Naa saadan!“ mumlede han indædt. Alt Blodet skød op i hende i en Slags Nerveforfjamskelse, men saa samlede hun sig dog til at sende ham et trodsigt Blik og gaa knejsende forbi ham.

Hun gik langsomt op ad Trappen ind i sit Værelse og aandede lettet op, da hun saa', at Helga ikke sad der med sine evindelige Skolebøger.

Moderen havde paatvungen dem Værelse sammen. Ruth havde, til Fru Erlandsens store Forbavselse, ikke gjort synderlige Indvendinger derimod, hun var altfor optagen af andre Ting til at kunne tage sig Fortrædeligheder i det smaa nær. Hun

hævnede sig kun ved at opholde sig inde hos sig selv hele Aftenen.

Hun havde lige faaet et Par Sider af Brevet gennemlæst, endnu med Overtøjet paa, da hun hørte velkendte faste Skridt paa Gangen. Hun drejede Hovedet om mod Døren, og skøndt hun anede, hvad der nu forestod hende, foer hun dog sammen, da der blev taget i den og Faderen kom ind.

Et Øjeblik saa' de stift paa hinanden.

„Naa, det er nok, hvad man kalder en Officer, en Mand af Ære, der holder sit Ord," begyndte han ligestraks. Denne ydre Anledning kom ham ret tilpas til at berøre Sagerne. Ruth vidste ogsaa, at det kun var et Paaskud. Moderens Hentydninger havde ladet hende forstaa, at de bægge var vidende om hendes Brevveksling med Svend.

„Jeg forbød ham nogensinde at skrive, og han gav mig ogsaa sit Løfte, men der skal blive sat en Stopper derfor, Portieren skal udlevere mig alle Breve, der kommer til dig."

Erlandsen søgte at skjule sin Kejtethed under en brøsig Tone.

„Ja, det skulde du gøre!" Der var en skærende Klang i hendes Stemme, og hun gik et Skridt hen imod ham. Tonen i hans sidste Ord tirrede hende til at svare paa samme Maade, men saa tog hun sig sammen og fortsatte med en helt anden Stemmeklang og med stærk Betoning og langsom Udtale af hvert Ord.

„Tror du virkelig, du kan forhindre os i at skrive til hinanden? Tror du ikke altid, vi kan finde en Udvej, hvad du end gør? Hvor kan du tro, at et meningsløst Forbud fra din Side skulde kunne faa os til at berøve os selv det eneste, vi har? Jeg gad nok se, hvem der vilde gøre det!"

„Nej, naturligvis! Ungdommen er jo altid den klogeste, ikke sandt? Naa, og hvad tror du saa, der vilde komme ud af, hvis jeg gav Jer den fornødne Understøttelse? Tror du, det vilde være morsomt at knibe paa hver Skilling og dog at maatte re-

præsentere? Og hans Familie, der vilde se ned paa dig . . . kun af Naade optage dig i deres Kreds? Jeg begriber ikke, at du vil udsætte dig for alt det. At du ikke er for stolt til at lade dig betragte som en Paatrængende.“

„Aa, hans Familie! Hans Familie! Hvad kommer den mig ved? Man skulde tro, det var hele Slænget paa en Gang, jeg skulde giftes med. Den er mig saa ligegyldig, hans Familie . . .“

Hun kom pludselig i Tanker om, at hun havde Hat og Slør paa endnu og tog det af med febrilske Fingre og kastede bægge Dele hen paa Sengen, hvor en hvid Balkjole og et stivet Skørt laa udbredt.

„Naturligvis, det siger du altsammen rask væk nu, og han tuder dig vel ogsaa Ørerne fulde med det samme, men du fik nok noget andet at føle bagefter. Han blev saamænd heller ikke den sidste, der lod dig det mærke, kender jeg mine Folk ret. Altfor ligegyldig synes jeg nu heller ikke du skulde være. Hans Fader har dog en god Del at skulle have sagt, inden I faar Jeres Vilje sat igennem.“

„Hans Fader!“ Hun blæste ud i Luften og gik urolig frem og tilbage i Stuen med Vinterkaaben opknappet, medens han ganske rolig stod lænet mod Døren.

„Hans Fader!“ gentog hun. „Hvis vi blot havde faaet dit Samtykke, saa var der intet andet for ham at gøre end ogsaa at give sit. Hvordan skulde han vel kunne forhindre vort Giftermaal? Man behandler da ikke et Menneske paa 28 Aar som en Skoledreng! I hvert Tilfælde lader Svend sig ikke behandle som en saadan.“ Dette „Svend“ fløj hende ud af Munden, og hun anede, hvor underlig det maatte lyde i Faderens Øre.

Det gjorde ogsaa et besynderligt Indtryk paa Erlandsen, der pludselig opdagede, at han hidtil havde været uvidende om Løjtnant Kaas' Fornavn. Han gik henimod sin Datter og greb med bægge Hænder om en Rørstol, løftede den og lod den glide frem og tilbage mellem sine store Hænder, som havde det været et Stykke Nips.

„Hvis du tror, jeg nogensinde giver mit Samtykke, inden hans Familie kommer mig i Møde, saa tager du fejl. Nu kan det endelig være paa Tide én Gang for alle at lade dig faa Øjnene op for Sagerne, som de staar, saa du ikke sammen med ham gaar og lægger Planer, der ikke vil føre til det allerringeste. Den Familie skal ikke have en eneste Grund at anføre imod mig, saa det kunde se ud, som om jeg ønskede Forbindelsen af en eller anden naragtig Forfængelighed. Jeg skal gøre alt for at vise, at jeg tværtimod af mit ganske Hjærte fraraader den. Maaske du, hvis du gør dig Umage, kan opfatte, hvilken skæv Stilling jeg staar i. Lad din Løjtnant først og fremmest faa sin Fader paa Jeres Side og ikke baade bilde sig selv og dig ind, at det kun gælder om at vinde mig, og at det andet for Resten gaar af sig selv. Jeg synes ellers, jeg sagde ham min Mening for tydelig, til at han skal gaa og gøre sig unyttige Forhaabninger bag efter.“

Der kom et anspændt, lyttende Udtryk i Ruths Ansigt, medens han talte.

„Jamen Fa'r ... som du siger det, lyder det jo, som om Generalens Samtykke er den eneste Betingelse, for at du skal give dit.“ Hun var bleven helt rød i Hovedet.

„Fa'r!“ Hun stillede sig foran ham· „Vil du da hjælpe os, saa snart Generalen giver efter?“

Det var tydeligt, at Erlandsen ikke følte sig rigtig veltilpas i Situationen, der begyndte at tage sin egentlige Vending nu.

„Har jeg da Lov at skrive det til ham?“ trængte Ruth paa og tog uvilkaarlig af lutter Iver i hans Arm. Hun kendte sin Fader godt nok til at vide, at det altid kostede ham en vis Overvindelse at indrømme Nogen en Fordel, der stillede ham i Gavmildhedens eller Eftergivenhedens Lys, hvad enten det nu gjaldt Ubetydeligheder som en Theaterbillet, Penge til en Kjole eller noget virkeligt som dette. Den sidste mundtlige Tilstaaelse var det næsten aldrig muligt at faa fralokket ham.

„Maa jeg saa skrive til ham, at du vil hjælpe os, naar blot

hans Fader vil gøre det første Skridt?“ blev hun ufortrødent ved. Paa sin Faders lidt vrissende, fornærmede Mine saa' hun straks, hvad hun havde at holde sig til, og uden at afvente noget Svar slog hun Armene om hans Hals og kyssede ham lige midt paa Munden. Han stod saa stiv som en Pind, men da Ruth saa' paa ham gennem Taarer, saa' hun, at hans Øjne ogsaa var betænkelig slørede, og han lod Haanden glide henover hendes Haar med en Bevægelse, der under Paaskud af at befri sig for hende lige saa godt kunde være et Kærtegn.

For første Gang følte Ruth sig som Barn overfor sin Fader, men de var bægge flove over dette usædvanlige Følelsesudbrud, og hun kom ham til Hjælp ved paa det ivrigste at pudse Næse og tørre Øjne, medens han søgte at aflede Opmærksomheden fra sig ved at tage i Døren.

„Men kom nu ikke med andre Forslag, jeg lader mig ikke rokke i min Beslutning og rører ikke en Finger til Fordel for Jer, inden han udtrykkelig har meddelt mig, at han har Familiens Samtykke.“

Ruth var forberedt paa nogle drøje Ord til Afslutning, thi kunde hendes Fader ikke faa Munden paa Gled, naar det gjaldt selve Tilladelsen, saa kunde han det altid desto bedre i det Øjeblik, hun havde afpresset ham en saadan, med at skælde ud og svække Indtrykket af sin Godvillighed.

I Dag gjorde han sin Tone end brøsigere end ellers for hurtigst mulig at faa Resten af den Følsomhed, han havde været svag nok til at vise, udslettet saa vel i sin egen som i hendes Erindring.

„Og saa vil jeg for sidste Gang sige dig, at jeg anser denne Forbindelse for en meget tvivlsom Lykke for dig. Du maa forandre dig meget, om du skal trives under de Forhold; dér gælder det hovedsagelig om stiltiende at lempe sig under Formerne og ikke, som du allerede i din unge Alder er begyndt paa, fuldstændig at bryde dem; men det er jo for meget forlangt, at du skal lytte efter en Ældres Raad, det gør I Unge jo aldrig, og det er

ogsaa, fordi din Moder og jeg har indset, at vi ikke kan udrette noget ved at sætte os imod det, at vi giver efter nu. Paa den Maade vil du maaske snarere lære at indse, at det var for din Lykke og ikke for din Ulykke, som du tror, at vi søgte at faa dig til at opgive det. Jeg haaber naturligvis, at du ikke kommer til at fortryde det, men fordi du er forlovet, er du ikke gift, og nutildags er det jo ingen Skam at prøve sig frem et Par Gange, inden man binder sig for Alvor."

Det sidste blev sagt med en vis Bitterhed i Stemmen. Ruth vidste, at hendes Forældre havde været forlovet i seks Aar, og hun kunde godt forestille sig, at Forholdet med Tiden var blevet ham lidt besværligt; dog vidste hun intet bestemt i den Retning. For Resten undrede hun sig over den meget rigtige Opfattelse, han havde af hende, at hun aldeles ikke passede ind i de fornemme Kredse; hun havde ikke troet, at han overhovedet havde nogen som helst Mening om hendes personlige Anlæg.

„En Svigersøn, der ikke kan ernære sig selv . . . jeg har rigtignok aldrig tænkt, jeg skulde komme til at trækkes med saadan En!" pustede han foragtelig ud og trykkede ned paa Dørgrebet. „Men vær nu ikke altfor sikker paa, at det hele dermed er afgjort; sandsynligvis er Generalen stivsindet og har vægtigere Grunde til et Afslag, end du tror. En Mand i hans Søns Stilling maa gøre et rigt Parti og ikke en saadan Mesalliance, der kan virke skadelig paa hele hans Fremtid. Jeg kan ikke fortænke General Kaas i, hvis han med Hænder og Fødder sætter sig imod det."

Og dermed gik Hr. Erlandsen.

Ruth blev staaende en Stund midt paa Gulvet og trak saa sin Vinterkaabe rent mekanisk af, som vidste hun aldeles ikke, hvad hun gjorde, tog saa Brevet paa Sengen og læste det igennem. Hun maatte smile ved dets Indhold. Nej, næste Gang han skrev, stod der noget mere afgørende i det! Allerede i Morgen kunde han have hendes Brev, og i Overmorgen kunde hun faa Svar derpaa.

Hun satte sig ved Skrivebordet. Hun var næppe begyndt at skrive, før Helga kom ind i Stuen. Hun bragte Lugten af Frostluft med sig, hun kom lige fra Kursus.

„God Dag!“ sagde hun. Ruth kunde høre, hun lagde Bøgerne fra sig paa Bordet og mumlede noget uforstaaeligt til Svar paa Kusinens Hilsen.

„Er du snart færdig med Blækhuset? Jeg skulde gærne bruge det, ellers faar jeg ikke min Stil færdig, inden jeg skal ud.“

„Nej, det varer længe endnu, men du kan jo tage et andet ude hos Portieren.“

„Det véd du jo, din Mo'r ikke holder af!“

„Herre Gud, saa gaa et andet Sted hen! Der er da Blæk nok i Huset, skulde jeg mene!“ Hvortil Helga intet svarede, men gik hen til Balkjolen paa Sengen og flyttede Ruths Hat, der temmelig ublidt laa slængt hen paa det udskaarne Liv og tyngede dets ene Ærme ned. Ruth fulgte irriteret enhver af hendes Bevægelser med Øjnene, indtil hun gik.

Hun var bleven distraheret og sad længe med Hovedet drejet i Retning af Baldragten.

Hvor levende hun kunde tænke sig Helga i den, trangbrystet og smalskuldret som hun var, med lange ledeløse Arme og knoklede Haandled! Hendes Ansigt var i Grunden kønt, men af den ulastelige Regelmæssighed, der er ensbetydende med Indholdsløshed.

Hvad kunde i Grunden formaa et Menneske som Helga til at gaa paa Bal, naar hun i Forvejen var sikker paa hver eneste Gang at komme til at indtage en Plads i den faste Stok af de Ubemærkede, der kun med Besvær og af Pligtfølelse bliver budt op til Dans?

Naar Ruth tænkte paa de to foregaaende Vintre! Paa Ballerne, paa Selskaberne og sin Ensomhed og Tomhedsfølelse derved . . . Gudskelov, at det for Tid og Evighed var forbi, og at hun aldrig mere paa den Maade skulde deltage deri. Nu kunde alt det,

hun før havde taget sig nær mellem Mennesker, være hende aldeles ligegyldigt!

Hun gled langt ned i Stolen og strakte Benene frem for sig, saa Fødderne stemte mod Vinduespanelet, og foldede Hænderne bag Nakken . . . men rettede sig pludselig op. Der var ikke Tid til at falde i Tanker, Brevet skulde jo afsted, og hun skrev videre. Det var knapt nok, at hun kunde se, men hun blev hurtig færdig. Dog, var dette det korteste Brev, hun nogensinde havde skrevet til ham, saa stod der til Gengæld saa meget desto mere i det. Hun bragte det straks ud til Portieren. Han saa' med et undersøgende Strejfblik hen paa hendes Ansigt, som vilde han se, om der var Spor tilbage i det af den Scene, der uden Tvivl maatte have fundet Sted mellem Fader og Datter, at dømme efter deres Mine for en Time siden. Hendes brændende, røde Kinder forraadte ham ogsaa en Del, uden at han dog rigtig kunde gøre sig klart i hvilken Retning, men da han ved egen Erfaring tilstrækkelig havde faaet bevist, at Modgang er Livets naturlige Tilskikkelse, saa gættede han straks paa, at den stakkels, lille Frøken vist havde haft en haard Nød at knække, og han tog forsigtig paa Brevet, som anede han, at der stod noget afgørende i det.

Ruth løb skyndsomt op paa sit Værelse igen. Der var en hel Time til Middag endnu, og i den var hun sikker paa at være alene, thi paa den Tid øvede Helga sig, og selv i Dag, hvor hun havde travlt paa Grund af Ballet, spillede hun sine evindelige Etuder inde i Dagligstuen. Hun var som en Maskine, der bliver trukken op om Morgenen og ikke gaar i Staa før til bestemt Tid om Aftenen.

Saa sad Ruth da igen i Sofaen, hvor hun havde siddet saa mange Gange før, hver Skumring lige siden sin Hjemkomst.

Der var netop saa meget Dagslys tilbage, at hun kunde skælne enkelte Ord paa de tynde, hvide Blade af hans Brev. Resten kunde hun tænke sig til, og saa sænkede hun Bladene ned i Skødet og foldede Hænderne over dem.

Her sad hun igen . . . men der var kommen Bevægelse i Tingene siden i Gaar! Og Livet var endda værd at leve, nu da der virkelig var noget, der havde Betydning, noget, hun med Spænding kunde vente Afgørelse paa.

Begivenhedernes Tid var endelig kommen, men Længselen, den var der ogsaa . . .

Den stærke Længsel efter at omsætte sin unge, varme Følelse til Virkelighed i hans Nærhed.

Naar Skumringen sænkede sig lydløst ned, tætnede Luften og dæmpede Lydene, drog hende med sig, da var det, som om Afstanden mellem dem svandt ind . . . og hun sank hen i en drømmefyldt Halvdøs, der lod ham være hende saa legemlig nær. Længselen mistede sin smertefulde Braad, skabte sig en Verden af hvert Minde, hver Forhaabning blev sanseliggjort ud fra denne halvvaagne Tilstand.

Men blev der taget i en Dør . . . blev der kaldt paa hende . . . da vaagnede Smerten straks paany til fuld Bevidsthed, Længselen følte igen saa pinefuldt stærk og arbejdede sig frem med alle Udraab af Harme og Modstand ud fra Unøjsomheden, Nydelsessygen i hendes Væsen.

Ja Skumringen bragte ham legemlig nær . . . saadan som det lød ud af hans Breve, og saadan som hun svarede ham igen.

Hun havde givet, og hun gav endnu, alt hvad hun kunde give . . . øste forhastet ud med ødsle Hænder og optog taknemlig i sig hvert Ord i hans Breve. De berettigede jo hendes Følelsers Omfang og gav dem bestandig ny Tilvækst. Frøet fra ham var nedlagt i Jord saa modtagelig frugtbar, saa nærerig kraftig som smuldrende Muld . . . spirede og voksede op til en alt overskyggende Plante, frodig og stærk, som Jordbunden, hendes Hjærtes Jordbund, ene gav den Kraft til at blive.

Hun havde med Ængstelse og Omhu vandet, beskaaret og plejet den i dens første hensygnende Spædhed, nu voksede den ved egen Livssaft, satte Blomster, skød Skud og udfoldede Skønhed. Hun formaaede ikke mere at følge den Knop for Knop

som i Begyndelsen; de blev for mange, hun kunde kun se Planten i dens Helhed nu.

Og hun tilbad den . . . ikke som man knælende tilbeder. Nej, med Armene slynget om dens ranke Stamme, med Blikket gemt bort i Løvets sitrende Hvælving.

Og den blev hende Alt, den ganske Verden; thi før den skød op, laa Jorden i vidtstrakt og endeløs Goldhed for hendes spejdende, rastløse Øje, nu grænsede den af for alt det, der tidligere var bart og øde. Nu saa' hun kun den, og tabte alt andet af Syne.

XII.

Det var i Midten af December.

Saa var Sagerne da blevet ordnede. Hr. Erlandsen kunde gaa med oprejst Hoved ud af sin vanskelige Stilling, der havde truet med at bringe hans let saarbare Forfængelighed i saa slem en Knibe.

Svend Kaas havde paa det høfligste skrevet til sin tilkommende Svigerfader og meddelt ham, at hans Fader havde givet sit Samtykke og ved førstkommende Lejlighed selv vilde bekræfte det i en Skrivelse til ham. Hvorpaa Hr. Erlandsen kom ham i Forkøbet og meget ceremonielt og afknappet fremlagde ham sit Syn paa Sagens forskellige Sider, og hvorfor en skriftlig Udtalelse fra Generalens Side var ham særlig magtpaaliggende.

Svaret lød meget tilfredsstillende, men Betingelsen for Generalens Samtykke var, hvad han allerede havde meddelt sin Søn, at der ikke kunde være Tale om Giftermaal, før denne havde taget sin Generalstabseksamen; til Nytaar om et Aar havde han tænkt paa at flytte til Hovedstaden og begynde, og det kunde tage mellem 2 og 3 Aar at tage den. Paa dette svarede Hr. Erlandsen, at han naturligvis fuldt ud respekterede Generalens Forlangende, og at han aldrig, hvad de Unge angik, skulde foretage sig noget Skridt uden at tage Generalen med paa Raad.

Fru Erlandsen havde ikke ladet Lejligheden gaa fra sig til

at blive en Smule rørt, da hendes Mand havde givet hende Løjtnantens Brev til Gennemlæsning, og hun gjorde paa det bestemteste Fordring paa, at være Overbringeren af denne Nyhed til Ruth, der sad inde paa sit Værelse og forøvrigt allerede af Svend var bleven underrettet om det altsammen pr. Telefon.

Om Natten kunde Fru Erlandsen slet ikke sove, som det altid gik hende, naar der var noget, der lagde Beslag paa hendes praktiske Sans. Hun laa og samlede sammen til Udstyr og blev straks enig med sig selv om, at meget af det, hun havde i Overflod oppe paa Møbelloftet, maatte kunne bruges. Der var jo store Spejle, Dobbeltsenge, Servanter og Fløjelskanapéer, alt muligt baade til Nytte og til Pynt, der under en omhyggelig Oppudsning kunde blive som nyt. Der var ikke Mening i at lade de Unge faa en altfor kostbar og elegant Indretning. Det ene skulde svare til det andet. Og suge paa Lappen med et smalt aarligt Beløb i pragtfulde Stuer var der ingen sund Fornuft i, det vilde de ogsaa selv komme til at indse!

Hun var ked af, at hun ikke allerede næste Dag kunde tage Tingene i Øjesyn. Der var stor Julebagning af Smaakager nede i Konditoriet, hvor hendes Tilsyn var nødvendigt.

Siden Ruths Fødsel havde der intet været, som i den Grad havde trængt sig ind i Familien Erlandsens Privatliv som dette. Det kunde ikke nægtes, at det blev en tyk Streg i Fru Erlandsens Udstyrsberegninger, da Generalens Brev kom med Betingelsen om Brylluppets aarelange Udsættelse. Hun havde netop den Dag virkeliggjort Opdagelsesrejsen oppe paa Loftet og streget en hel Del under paa den Oversigtsliste over Møblerne, hun havde optegnet i en dertil særlig indrettet Bog. Opsættelsen var hende i højeste Grad imod og forekom hende meningsløs. Saadan noget skulde mindst af alt udhales, det stred imod hendes beslutsomme Natur, der holdt af at faa al Ting afgjort i en rask Vending, hvilket Hotelgerningens Mangfoldighed med Aarene mere og mere havde udviklet hos hende. Dér gjaldt det om uden Be-

tænkning at faa Tingene fra Haanden lige med det samme, fordi der var hundrede andre Ting, der ventede.

Hun vilde have paataget sig paa et Fjerdingaar at faa al Ting færdigt til Brylluppet, fem Værelser møblerede, fyldte Linnedskabe, en righoldig Garderobe, foruden at have givet Ruth de elementære Kundskaber i den finere Madlavning nede i Køkkenet, sammen med de andre Elever.

Det var utroligt, hvad den Kone kunde faa udrettet paa en Dag.

Men nu kunde det være det samme med Planer. Tre, fire Aar frem i Tiden var jo Evigheden. Og Ting, der laa nærmere og krævede Handling og Overvejelse fra hendes Side, trængte sig paa som langt vigtigere, og lod hende tabe en Del af Interessen for sin Datters Fremtid, nu da der var Stilstand i Tingene.

— — —

For Ruths Vedkommende var der ikke kommen synderlig Forandring i hendes Tilstand af Længsel og Misfornøjelse, tvertimod var den i Stigning fra Dag til Dag.

Og nu, da al Ting var saa tilpas klaret foreløbig, saa de vilde kunne tage noget af deres Lykke i Besiddelse, hvad Time af Dagen det skulde være, føltes Adskillelsen endnu pinligere, beskæftigede hende endnu mere. Alt i hende, hver Nerve, hver Sansning higede imod Gensynet, bed sig fast i dette Ene og gav ikke Plads for nogen anden Tanke. Dagen sneg sig langsomt og glædesløst afsted og syntes aldrig at tage nogen Ende.

Og saa skulde de ikke faa hinanden at se før i Midten af Februar Maaned! Før behagede Familien ikke at anse hendes Besøg for belejligt, noget Svend med stor Bitterhed ankede over. Det var af Hensyn til Pladsforholdene, hun ikke kunde komme straks. En af Klaras københavnske Veninder, der havde vist hende saa umaadelig megen Gæstfrihed, var for et Par Dage siden kommen i Besøg og forblev Julen over. Ligesom om der ikke sagtens kunde skaffes Plads, hvis Ruth laa inde hos Søstrene, eller han rømmede sit Værelse og sov paa Chaiselonguen i Dagligstuen,

hvilket han flere Gange havde maattet gøre, naar det var en af de „kære Slægtninge“, det gjaldt.

Og han klynkede og klagede over Adskillelsen som hun; thi hans Længsel kredsede, som hendes, ustandselig kun om Gensynet mellem dem. De talte tilsidst slet ikke mere om deres Giftermaals meningsløst lange Opsættelse, der de første Dage havde bragt dem aldeles ude af dem selv af Fortørnelse.

Ja, hvad skulde Gensynet ikke altsammen bringe! Tifold Erstatning for det, de havde maattet forsage borte fra hinanden.

Hvor taknemlige skulde de ikke ogsaa forstaa at nyde hver Time, ikke lade noget Øjeblik gaa fra sig!

Men alle de mange Uger endnu. Og Julen. Den var næsten den allerværste!

XIII.

Opvarteren bukkede og forsvandt og lukkede Døren efter sig paa den for Opvartere i lignende Tilfælde betegnende, diskrete Maade.

Han var øjensynlig forbavset over at se Separatværelset optaget af et ungt Par paa den Tid af Dagen, og især over Damens noble Ydre. Det stemte ikke overens med den gængse Provinsmoral.

Svend Kaas lo højt, Ruth saa' noget forbavset paa ham. „Naa, paa den Fyr stod det da skrevet med store Bogstaver!“ Og han slog overstadig Armene om hende. „Véd du da ikke, du min lille, fortryllende Vildkat, at vi begaar noget højst upassende, og at man sikkert ikke lader os dø i Synden?“ Saa kyssede han hende uden paa Sløret.

„Det er ikke her som i København, men det behøver jeg nok ikke at fortælle dig. Dog — leve Undgom og Galskab!“ Han begyndte at trække Overtøjet af hende.

„Aa hvad! lad dem blot have lidt at more sig over,“ svarede hun kun. „Men hvor her er hyggeligt!“ Hun strakte Armene ud i Luften. „Gudskelov vi endelig en Gang kan være i Fred, for her skulde man da ikke tro, at Svigerinder, Oberstinder og Kaptajnsfruer kunde finde paa at komme ind.“

Hun skottede mistroisk til Døren med en pudsig Mine, som kunde der sive nogen gennem Sprækken, og da han kom hen til

hende, fortsatte hun. „Hvad skal vi vædde, det bliver ikke sidste Gang, den „Pomadiserede“ kommer til at varte os op her. Men tys . . .“ Hun satte sig lynsnart paa en Stol, medens han halede sit Cigaretui op af Lommen.

Der hørtes Trin ude paa Gangen, og lidt efter blev der banket paa Døren. Den meget høflige Opvarter, som udmærkede sig mere ved sin Skilnings ulastelige Retlinjethed end ved sit Skjortebrysts Hvidhed, kom ind med en overfyldt Bakke vippende paa den ene Haands fem udspilede Fingre og begyndte at dække Bord med saa forsigtige Bevægelser, som var Knive og Gafler gloende Tænger, Fadene derimod svingede han i Rundbue, inden han satte dem paa Bordet med sirlig affekterede Bevægelser som en Jonglør paa en Variététribune, inden han begyndte sine Kunster.

Men Løjtnanten, der havde tændt en Cigaret og hastig pustede Røgen ud, fulgte enhver af den unge Mands Bevægelser med en Mine, der ikke just tydede paa, at han saa' ham fra den humoristiske Side, medens Ruth, der stod ubevægelig foran et Kobberstik med Ryggen til og Hænderne i Siden, som var hun hensunken i dybeste Betragtning, slet ikke lagde Mærke til ham. Hun indaandede Duften af Svends Cigaret, der blandede sig med den appetitlige Vellugt af Maden og den syrlig forfriskende af Appelsinerne, der stod i en Skaal midt paa Bordet. Der var noget „mondaint“ ved hele denne Atmosphære, der vakte Tanken om Livets smaa ubundne, raffinerede Glæder, med flygtige Møder mellem To, som forstod at nyde enkelte Timer sammen, saadan som ogsaa hun vilde have forstaaet det, og som hun havde tænkt sig det mange Gange. Det var første Gang, hun var paa Restauration alene med en Herre, og der var en lille, behagelig voksen Fornæmmelse derved, der som saa meget i det sidste Halvaar sagde hende, at hendes Liv nu var begyndt.

Det varede henved ti Minutter, saa gik Opvarteren da endelig med Løfte om snarest mulig at bringe den varme Ret, idet

han i Døren tilkastede først Anretningen, saa Parret en meget omfattende Mønstring.

„Det Asen! Det Afskum! Jeg kunde have slaaet Hovedet ned i Maven paa ham, saadan en Tid som det varede!“

Ruth havde sat sig ved Bordet med Kinden støttet mod Haanden. Han gik hen til hende og tog hende med Pegefingeren under Hagen og løftede hendes Hovede for at se hende ind i Ansigtet. „Jo, vi er nogle nette nogle! Vi, som skulde have været paa fem Visitter i Dag . . . Og saa snyder vi os fra det, frække som vi er, herop i dette allersomkæreste lille Værelse.“

„Alle de ækle Visitter.“ Hun lod Hovedet falde tungt ned paa Haanden igen.

„Vi har over 10 tilbage,“ svarede han drilsk og smilede.

„Jeg begriber blot ikke, at du kan være saa overstadig elskværdig paa dem allesammen.“

„Og jeg begriber blot ikke, at du ikke kan gøre dig en lille Smule mere Umage for at være det,“ svarede han med den blideste Stemme og tog hendes Haand for end yderligere at mildne sine Ord.

„Du gode Gud!“ Hun tog den til sig og satte ogsaa den anden Albue op paa Bordet. „Hvor er det besværligt at være forlovet.“

Der var en noget sløv Klang i hendes Stemme, som var det noget, hun for længe siden var bleven enig med sig selv om og tit og mange Gange havde maattet erfare i de fjorten Dage, hun havde været i Aarhus.

„Ja, det vilde være bedre, om vi var gift.“

Han tog hende fast om Haandleddene og ruskede hende lidt. Det bankede igen.

Opvarteren kom ind med den varme Ret, som han med mange overflødige Bevægelser fik sat fra sig ind imellem de andre Fade paa Bordet.

„Jeg véd ikke, om Herskabet ønsker . . .“ stammede han.

„Tak! Tak! vi skal nok betjene os selv,“ ivrede Kaas paa,

forfærdet ved Tanken om at skulle have ham hængende over sig. „Vi skal nok ringe, hvis vi ønsker noget, men tag denne . . .“ Han rakte ham Frugtopsatsen. „Og sæt den paa Stumtjeneren dér, saa vi kan faa lidt mere Plads“.

Saa blev de da endelig uforstyrret alene.

„Naa, lille Kone!“ Han løste smilende den klamme Serviet ud af dens kunstige Former og bredte den over Knæene. „Vis dig nu fra din husmoderlige Side og byd din Mand noget af Varerne.“

Ruth sad med et eget indadvendt Blik. Det faldt hende svært lige straks at give sig hen i Nydelsen af denne uforstyrrede Time.

„Aa, hvor er her dejligt!“ udbrød hun saa og kastede sig tilbage i Sofaen med Armene strakt ud langs dens Ryg, saa Kjolens bløde, matgrønne Stof lagde sig stramt om Brystets Runding. Han flyttede sig over til hende og tog hende om Livet.

„Saa, saa.“ Hun skubbede ham fra sig med en paataget værdig Mine. „Det sømmer sig ikke for en sulten Ægtemand at være erotisk! Sæt dig pænt over paa din Plads . . . værs'go' naa! og læg godt for med Kødretten først, saa kan du faa dette til Dessert.“ Men han adlød ikke.

„Koteletterne bliver jo kolde, Menneske, og jeg, som selv har stegt dem!“ Hun stred imod hans Kærtegn og gav ham kun enkelte af hans Kys igen. Endelig satte han sig da over paa Stolen.

„Naa!“ Og hun skubbede en Del Fade over til ham, men holdt pludselig inde.

„Det er jo i Aften, vi skal til Oberstløjtnantens, ikke sandt?“ Hun sukkede og foldede Hænderne ind i hinanden oven paa den tomme Tallerken. Han nikkede, han havde Munden fuld af Mad.

„Kan vi ikke sende Afbud?“ foreslog hun lidt efter og stak resolut sin Gaffel ind i en af de store Koteletter.

Han var ved at tømme sit Glas. Han satte det fra sig med

en benægtende Hovedbevægelse og tørrede omhyggelig sit blonde Overskæg i Servietten, medens hun øsede det brunede Smør fra Fadet over paa Tallerkenen, men uden at tage Blikket fra ham.

„Du véd jo, at Selskabet ene og alene er for os. Det kan der desværre ikke være Tale om.“

„Aa!“ Hun skar en Bid af Kødet, men lagde saa Kniv og Gaffel fra sig, uden at putte den i Munden.

„At vi heller aldrig kan faa Lov blot en eneste Aften at sidde stille og hyggelig hjemme i den korte Tid, jeg er her. Alle de fremmede Mennesker . . . Hvad kommer de os ved? Og er vi saa endelig hjemme en enkelt Gang, saa skal du sidde der og spille Kort med din Fader. Jeg glemmer aldrig Aftenen efter at jeg var kommen . . . Jeg var ved at kede mig ihjæl inde i Dagligstuen hos de andre og maatte nøjes med at betragte din Nakke og de andre spillendes Ansigter, der var saa højtidelige og stivnede som Masker.“

Han lo. Men hun stirrede ned i sin Tallerken, der svømmede af brunet Smør. Der kom et forpint Udtryk i hendes Ansigt, hendes Underlæbe hængte slap og ubehersket ned, som den altid gjorde, naar der var noget, der gik hende imod, og fik hende til at ligne et Barn, der var paa Nippet til at græde.

„Hvis vi nogensinde bliver gift, saa faar vi saamænd aldrig Tid til at blive lykkelige, hvis dette skal vare ved, og alle disse ligegyldige Mennesker har i Sinde at indbyde os til Stadighed, og dersom de andre bliver ved med at anse det som en Forbrydelse at sende Afbud. Jeg alene hjemme om Morgenen . . . saa et Par Middagstimer sammen . . . og saa ude om Aftenen . . . og som den ene Dag gaar, gaar ogsaa den anden, og saadan i en Uendelighed. Og inden vi faar set os om, har vi lige fra Begyndelsen forspildt alle Muligheder for et virkelig hyggeligt og alvorligt Samliv. Gud forbarme sig vel! saadan et Liv, og det paa Grund af den kedsommeligste og mest aandsfortærende af al Selskabelighed.“

Han tog hende i Haanden og fik hende til at se paa sig. Hun fik Taarer i Øjnene, Ærgrelsens, Bedrøvelsens og Angstens Taarer.

„Stakkels lille Hotelpige, der befinder sig saa daarlig inden for Familielivets snævre Skranke med alle dets bindende Fordringer.“

Hun glippede og glippede med Øjnene for at faa Taarerne til at tørre ind, inden de havde naaet den fornødne Tyngde til at trille ned.

„Ja det véd jeg da,“ sagde hun, „at hvis du var i Besøg hos os, vilde vi have fuldstændig Frihed til at gaa, hvorhen vi vilde. Jeg skulde nok sørge for, at der hverken blev noget af Visitter eller Forlovelsesmiddage i den Uendelighed som her, hvor vi knapt har en eneste Time uforstyrret om Dagen. Jeg forekommer mig selv som et jaget Vildt!“ Hendes Stemme lød betænkelig grødet, men ved den sidste højtravende Sætning lo hun noget af Ordenes Alvor bort.

„Saa slemt, som det er i denne Tid, bliver det heller aldrig mere, det kan jeg forsikre dig, og kan vi ikke sende Afbud nu, fordi det meste er anstillet for os, saa kan vi fuldstændig sætte os ud over Selskabelighed, naar vi først er gift.“

Hun sænkede igen Hovedet.

For Ruth var Gensynet blevet en Skuffelse, der pinte hende Time for Time, uden at hun klart bevidst kunde skyde Skylden paa andet end de rent ydre Forhold. Men hun gjorde alt for at vedligeholde Tonen mellem dem, paa Højde med den Forestilling, Adskillelsens stærke Savn havde ladet dem have i deres Breve, om en Virkelighed af Fryd og Lykke.

Thi hun, med sin Natur, havde taget Længselens Lidelser saa levende op i sig, at de altid var vaagne i hendes Erindring og altid lod hende sammenligne de faa Øjeblikke, hun havde inde nu, med alle de mange, hun havde bag sig i Forsagelse og Ensomhed.

Og hun var allerede saa smaat begyndt paa, foruden at se

tilbage ogsaa at se frem til en lignende endeløs Række Dage, der skulde bringe Gentagelse af samme Tilstand.

Derfor levede hun Nuet, der var, hen i en egen aandeløs Forhastelse, Oprevenhed og anspændt Agtpaagivenhed og med et uheldsvangert Skarpsyn, der fratog den al umiddelbar, letflydende, varmt henaandet Ungdomsglæde.

Men medens hun var i Stand til at give netop det, som Længselen i hende havde forudset, at Gensynet vilde blive, følte hun i ham, trods hans Ord, instinktmæssig Modsætningen til sit eget Væsen: den umiddelbare Naturs hurtige Glemsel af det, den har staaet ud, dens Mangel paa Interesse for det, der ligger frem i Tiden, og ueftertænksomme, overfladiske Gaaen op i, hvad selve Øjeblikket har at give.

Det var Grunden til hendes egentlige Skuffelse.

„Har Valborg igen i Dag været skarp mod dig?“ spurgte Svend efter at have spist en Stund.

„Hør!“ Hun saa' pludselig opmærksomt paa ham og lagde Haanden paa hans Arm. „Jeg begriber ikke, at du vil tage dig hendes Stiklerier nær, det er jo aldeles meningsløst og en lille Smule for megen Ære at gøre af hende. Det kan jo være os saa ligegyldigt, hvad hun behager at mene. Men for Resten er du ogsaa urimelig, du tror altid, hun gaar ud paa at saare mig, og farer op ved den mindste Lejlighed. Kan du da ikke forstaa, hvor pinligt det er for mig? Hun tror naturligvis, det er mig, der sætter ondt Blod i dig. Og jeg, som for alt i Verden vilde undgaa Scener og kom med det Forsæt lige til det allerydersteat beherske mig! Nu fordærver du det altsammen ved din Mistænksomhed og Opfarenhed. Tag dig sammen, hører du Svend, for min Skyld.“

Han rynkede Panden med en grum Mine. „Jeg har sommetider Lyst til at slaa hende. Dette galdesyge, ondsindede Væsen . . .“ Han slog i Bordet. „Jeg vil ikke taale, at hun siger noget nedsættende om dig.“

„Men naar det nu er mig aldeles ligegyldigt, hvad hun finder

for godt at mene . . . Nej, hun er min Sandten ikke det værd, at man forbitrer sig en eneste Time for hendes Skyld.“ Ruth smilede pludselig. „Véd du for Resten, hvad hun sagde i Morges, da jeg spurgte hende, om hun havde tænkt sig mig saadan efter dine Beskrivelser? Hun sagde, at hun nøjagtig havde vidst, hvordan jeg var, men det var nu ikke saa svært endda; thi for hver Gang du var forelsket, forandrede du dig efter Genstanden, du var optaget af. Saaledes hævdede du snart det ene og snart det andet, og da du kom hjem i Efteraaret og kastede dig over Litteratur, Kunst og Natursværmeri, samt udtalte de mest frisindede Meninger, gik det straks op for hende, at jeg maatte være et af disse overspændte, moderne Pigebørn. Og saa rodede hun sig ind i nogle forblommede Ytringer desangaaende — om Farerne ved det utvungne Væsen og Mangelen paa Respekt for Autoriteterne. For Resten talte vi ogsaa om mange andre Ting, blandt andet om Forlovede, hun lod sig forlyde med noget om aldrig i lignende Tilfælde at ville tillade Kys paa Munden eller andre Kærtegn overhovedet, det var upassende, den unge Pige skulde holde paa sin Værdighed.“

„Ak, ja, den kære Familie!“ Han tog hendes Haand. „Men ikke sandt, nu vil vi slet ikke tale om den, blot nyde Øjeblikket, tænk, vi har jo næsten to Timer at være her endnu.“

„Nej, slet ikke tænke! . . .“ Hun krøb sammem i Sofahjørnet, trak Benene op under sig og lukkede Øjnene, som vilde hun gemme sig bort for noget. Hun foer forskrækket sammen, han stod bøjet over hende med en Vindrueklase i Haanden.

„Det kan du vel spise, du lille Fugleunge, der har ladet al den dyre Mad staa.“ Han lod hende nippe Druerne af med tilspidset Mund og tog selv hveranden. Den sidste fik hun. „Og saa skal du drikke dette!“

Han lod den røde Vin i det høje, slebne Glas glitre funklende og lødig i Farven op imod det tændte Gasblus og holdt Glasset

hen til hendes Læber, støttende hende i Nakken med den anden Haand.

„Det bliver man saa dejlig lykkelig af, skal du se!“

Hun tømte det ganske langsomt, saa tog han en Serviet, tørrede hende om Munden og gav hende et forsvarligt Kys.

Hun rejste sig, gik hen til Vinduet og fjærnede det tykke Forhæng, saa der blev en uhyggelig Blanding af Daglys og kunstig Belysning i Stuen. „Uh ha, nej!“ Hun lod det hurtig falde igen og vendte sig om imod ham. „Derude er ækelt, men her er dejligt.“

„Nu skal du komme hen til mig!“ trængte han utaalmodig paa. „Ikke tænke paa alt det derude, det kommer slet ikke os ved, vi vil nyde Øjeblikket og intet andet!“

Han rejste sig og trak hende ned i Sofaen ved sin Side.

Hun slog Armene om hans Hals og kastede Hovedet tilbage. „Øjeblikket,“ gentog hun langsomt. „Øjeblikket! Føler du da ikke, netop i Øjeblikke som disse, Modsætningen mere end nogensinde ellers? Hvorfor er vi ikke altid saadan sammen? Vi to alene med hinanden i vor egen lille Stue, i vor egen lille Verden helt for os selv. Hvad skal vi med alle de mange andre? Hvad Ret har de til at tage Tiden fra os? Hvorfor skal vi paa det kummerligste tilbringe Dagen paa Visitter, Selskaber, Baller, naar vi kan have det saa yndig?“ Hun talte hæftig med vibrerende Stemme. „Aa! hvor er det meningsløst.“ Hun gemte Hovedet ind til hans Bryst.

Han strøg hende stille over Haaret og sukkede.

„Lad os rejse bort sammen ud paa Landet, leve sammen saa fuldt ud og lykkelig, som vi kan det. Slet ingen Baand eller Løfter, kun saa længe vi føler varmt og stærkt for hinanden.“ Hun smilede op til ham, det var saa dejligt at sige saadan noget. Og med et hurtigt Tag strøg hun den glatte Guldring først af sin, saa af hans Haand, og lod dem klirre ned i et ubenyttet Vinglas, der længe efter gav syngende Genlyd.

„Nu er vi frie. Frie i vor Lykke! Frie i vor Kærlighed!

Se blot, hvor Haanden tager sig ud, nu Skiltet er borte.“ Hendes Kinder glødede, medens Læberne skælvede let.

Han trykkede hende hæftig op til sig. „Ja, vi to alene . . . Du som min, helt og holdent. Min egen, hos mig, tæt i min Favn, men nu med det samme, nu i Dag, intet der skiller os, Ruth! . . . Ruth!“

Hun sled sig løs fra hans stærke Tag. „Og saa skal det vare alle de Aar endnu!“ Hun lagde Hovedet tungt og mismodig ned paa hans Skulder.

„Nej, nej!“ udbrød han hæftig og aandede varmt og hastig henover hendes Ansigt. „Ikke saa længe . . . det er umuligt, det kan jeg ikke udholde, det er jo Vanvid.“

„Og til den Tid er du maaske træt af mig, lader de andre tage dig tilbage. De taler jo til dig, som var du helt deres egen. Nej, nu hvor vi føler som vi føler, nu med det samme skulde vi leve, aldrig være fra hinanden.“

„Du maa ikke sige saadan noget! Hvor kan du tro, de andre nogensinde faar mig tilbage.“ Han løftede hendes Arme og lagde dem om sin Hals. „Vi maa se at blive gift, inden jeg begynder Læsningen. Vi vil, vi vil. Du véd ikke, hvor rasende, hvor vanvittig jeg elsker dig. Jeg er beruset af dig. Jeg har kun Tanke for dig, hvor jeg gaar, hvor jeg staar, at have dig hos mig . . . føle dig tæt ind til mig, dine Arme om min Hals, dine Læber mod mine, dit smidige, unge Legeme fast trykket til mit.“ Han kyssede hende. Hun kyssede igen.

Han tog hende voldsomt ind til sig, men hun sled sig løs med et angstfuldt Udraab og stillede sig midt ud paa Gulvet med Hænderne fast pressede mod Tindingen.

„Du er saa voldsom . . . det er grimt! Nej, du maa ikke, Svend, du gør mig bange . . . Nej, Svend.“

Han havde rejst sig og tog bægge hendes Hænder. „Tilgiv mig, Ruth, tilgiv mig.“ Han knælede ned og omsluttede hendes Ben fast med sine Arme og gemte Hovedet ind imod hendes

Knæ. Saa rejste han sig og strøg med Haanden hen over sit Ansigt.

„Aa, men hvorfor kan vi dog ikke!“ mumlede han kun halvt bevidst.

Hun stod og stirrede ned mod Gulvet. Saa tog han sig sammen og lagde Armen om hendes Skulder for at se hende ind i Ansigtet.

„Er du vred, Ruth? Vær ikke vred, jeg skal for Eftertiden være rolig. Jeg skal være god og stille . . .“

Men hun løftede Hænderne og strøg ham ned ad hans bedrøvede Ansigt, fik ham til at gaa et Skridt tilbage, saa han sank ned i en stor Lænestol, der stod bagved, medens hun krøb sammen paa en Skammel ved hans Fødder, med Hagen støttet mod hans Knæ og hans ene Haand fast trykket mellem bægge sine.

„Svend!“ kaldte hun blidt.

Han sad med lukkede Øjne, saa bøjede han sig frem og lagde med et usigelig ømt Smil Haanden paa hendes Hoved.

„Svend!“ Hun lod sig glide ned af Skammelen paa Knæ og trykkede sig tæt op til ham. „Det har pint mig saa længe, dette voldsomme, hensynsløse hos dig, der bryder saa uforvarende frem. Der er kommen noget grimt ind imellem os. Noget . . . ja noget, som er grimt.“ Hun saa' med store, opadvendte Øjne paa ham, saa satte hun sig op paa Skammelen igen og foldede Hænderne i Skødet. „Men det maa der ikke! Aldrig taler vi mere stille og forstaaende sammen. Vi har jo kun saa lidt Tid, men de faa Timer, vi har, giver vi os saa viljeløst hen i dette, har kun ét i Tanke . . . Og saa kommer altid det op i dig. Denne Halvhed, det er den, der er saa styg. Ja, den er styg. Aa, nej, det maa ikke blive ved saadan! Det kan jeg ikke udholde. Det ødelægger hver Smule for os. Men jeg vil være din, din helt og holdent, give dig alt . . .“

Hun sagde dette med dyb og overbevisende, inderlig, men fuldstændig lidenskabsløs Stemme.

Han sænkede sit Hoved ned over hendes Hænder, som han løftede op fra hendes Skød.

„Og jeg har jo allerede været det længe, i hvert af dine Kys og hvert af dine Kærtegn ligger Længselen jo skjult. Og din Længsel trækker mig med. Jeg elsker dig jo ogsaa. Jeg længes som du. Men hvorfor skal vi længes og lægge Dølgsmaal derpaa, saa kommer Halvheden og alt det, der føles som uskønt."

„Aa, Ruth!" Han kyssede hende ærbødig paa Panden. Denne faste Beslutning fra hendes Side, udtalt i saa klare, rolige, alvorlige Ord, trængte Lidenskabens hæftige Opblussen helt tilbage i ham. Men hvad hun sagde, klang saa storstilet ophøjet og rent, at han grebes af en Slags Ærefrygt for hendes jomfruelige Uberørthed og barnlige Frimodighed.

„Aa, Ruth! alt det du giver mig, alt det du vover, alt det meget . . ."

„Skulde jeg ikke give dig, det eneste Menneske paa Jorden, jeg har at leve for, alt hvad jeg ejer — alt hvad jeg har — alt lige til det sidste, du som er mit Livs eneste Indhold . . . Svend . . . Og hvad vil det sige, at man giver, naar man elsker? Giver man saa overhovedet noget? Det vilde jo være en langt større Opofrelse at lade det være."

Han omsluttede hendes Ansigt med sine Hænder.

„Er det virkelig det lille Barn, den lille sky Prinsesse ude fra Skoven med det barnlig spinkle Legeme i den klare, stumpede hvide Kjole? Ruth, er det virkelig den samme, der paa saa kort Tid er bleven Kvinde? Aa, Ruth, nej! Du er ikke den samme mere! Jeg har jo følt Lidenskaben i dine Ord, dine Kærtegn strømme mig i Møde." Han rejste sig brat og trykkede hende hæftig ind til sig. Saa løftede han hende op paa sine Arme.

„Og nu er du min. Du er min! Ruth, du er min. Min lille Elskerinde . . . " Han kyssede hende stormfuldt. Hun blev pludselig til Legeme for ham igen, det Kvindelegeme, der frivillig vilde give sig hen til hans Favntag.

„Elskerinde!“ . . . gentog hun langsomt med lukkede Øjne og smilende Mund. „Det er et dejligt Ord.“

„Elskerinde? Nej, det er ikke kønt nok. Altfor misbrugt! Der skulde være et Ord saa blændende nyt, saa henaandende fint og herligt, men dette Ord skulde ikke være for nogen anden end dig, du min lille, min dejlige, snehvide Brud.“

De hviskede til hinanden, de kærtegnedes. Saa stillede de sig smilende hen foran Spejlet.

„Er den lille Kvinde derinde med de store, lyse Øjne og det silkefine Haar min Elskerinde, min lille Hustru?“

Hun kastede Hovedet tilbage og saa' paa ham med et overstrømmende, kærlighedsfuldt Blik, og vilde fange hans ind, men han blev ved med at se ind i Spejlet, thi som hun stod der, blev Halsen saa bøjelig fin, fik Hovedet en saa yndefuld, hengiven Drejning ind imod ham, at han ikke kunde løsrive Øjet derfra. Hun naaede ham næppe til Skulderen; hun var spinkel og smal og dog Kvinde, havde intet af Barnets Ubevidsthed over sig længere. Saa saa' han hen paaskraa, hvor det ene Hjørne af Bordet skimtedes.

„Og saa var dette nok vor Bryllupsmiddag! Ja, saadan skal det være, netop saadan. Ingen tomme Ceremonier! Ingen nysgærrige, frivole Blikke. Intet fastsat Tidspunkt. Nej, leve den frie Vilje! Ruth!“ Han fjærnede sig fra Spejlet og holdt hende ud fra sig. „Tror du nogensinde, saa længe vi lever, at vi glemmer disse Timer, disse ensomme, fredsommelige Bryllupstimer her oppe, tror du?“

Hun rystede langsomt paa Hovedet med et eget lykkedrømmende, aandsfraværende Smil. Hun var borte, løftet op over det altsammen.

„Og Brudenatten, Ruth! I Nat lukker Livets Port sig op for dig. Hvor klog du end er, du lille Heksekvinde, den Hemmelighed aner du alligevel ikke! Dér er jeg dog den klogeste og mest overlegne, din Herre, du min lille Slavinde.“

Det var netop det vidunderlige for hende at føle ham som

den stærkeste; hun gennembævedes af lykkelig Forventning og lænede sig i grænseløs Kvindehengivenhed til ham; saa kærlighedsopfyldt, saa svimlende reven med som i denne Stund havde hun aldrig været, ikke en Gang i sin Længsel efter ham. Og saa stærkt som hun følte, havde aldrig nogen før hun følt, det var hun overbevist om.

Nu skulde hun da endelig indvinde det sidste, efter dette var der intet virkelig stort og nyt at give. Det var hende som en knejsende Triumf, at hun, der for nogle Maaneder siden intet havde ejet af det, som Livets var, men siddet ørkesløs hen med Hænderne i Skødet, nu skulde eje alt, naa ind til dets inderste Kærne, føle sig omsluttet af et Par stærke Arme, høre livfulde Ord, der sagde hende, at hun var elsket, attraaet, at hun fuldtud var Kvinde.

Hun havde siddet i graableg, glædesløs Skygge, nu var hun ombølget af straalende Sollys.

De sad længe og talte, spøgte og lo med Kærlighedens varmeste Ord, der hver for sig bar en Verden af Ømhed og Sansefylde inde, og de kyssedes og kærtegnedes med Kys og Kærtegn, der gav sig helt og ikke længere havde indestængte Ønsker i usagte Ord at skjule.

„Men nu maa vi gaa!“ Han saa' paa sit Ur. Der gik et Ryk igennem hende. „Ellers kommer vi for sent til Middag, Ruth! Ruth!“ Han bøjede hendes Overkrop tilbage. „Hvor din Mund er rød, som Vinen derhenne, som dryppende Blod.“

„Og din da, Svend?“ De rejste sig. Hun sukkede. „Ja nu skal vi nok hjem.“ Men der var endnu noget af Lykkens Halvdøs over hende.

„Hjem . . . jamen, Ruth, ikke sandt, vi har jo vor egen lille Verden helt for os selv, naar vi er alene.“

„Naar vi er alene . . . men hvor tit er vi det?“ Hun begyndte at vaagne lidt mere til Virkeligheden igen.

Han ringede paa Opvarteren, der efter at have ladet vente paa sig en rum Tid, kom, fik betalt og gik.

Svend Kaas tog Ruths Overtøj ned fra Knagen og hjalp hende det paa. „Ringene," udbrød han og slap hendes Kaabe, i hvilken hun havde stukket den ene Arm. Han tog Ringene ud af Glassene. Med et Smil rakte han hende den ene. „Forlovelsesskiltet, Frøken Erlandsen."

Nu blev hun pludselig ganske vaagen, hun saa' i samme Øjeblik Familien Kaas saa tydelig for sig, siddende omkring Middagsbordet, hørte Klangen af deres forskellige Stemmer . . .

Inden de lukkede Døren efter sig, kastede de uvilkaarlig bægge et langt Blik ind i Stuen.

Henne ved Lænestolen saa' hun en af sine Haarnaale ligge. Eller var det maaske en Anden, der havde været der med sin Elskede før hun?

XIV.

Det var Dagen efter.

Ruth gik op og ned ad Gulvet med korslagte Arme, standsede og kastede sig hen i Sofahjørnet, for straks at springe op igen og lade sig falde ned paa en Stol ved Vinduet, sad ubevægelig med stirrende Øjne og lod pludselig Hovedet synke ned paa Vindueskarmen og stønnede tungt, men løftede det atter og pressede Panden mod den iskolde Rude.

Hun havde siddet saadan i henved en halv Time, da det ringede.

Hvor hun kendte denne hurtige, afknappede Lyd! Saadan ringede kun han, og hvor ofte havde den ikke forekommet hende som en Befrielse, efter en lang Ventetid fuld af Kedsomhed og Længsel, enten sammen med Klara, der trættede hende utrolig med sin evindelige Smaapassiar, eller endnu værre helt alene, saa hun følte noget af den yderst sjeldne kostbare Tid, de havde at være alene sammen i, helt forspildt.

„Er der nogen hjemme?“ hørte hun hans Stemme spørge. Hun flyttede sig urolig frem og tilbage i Stolen.

Hvad skulde hun gøre? Hvordan undgaa at se ham?

Pigen mumlede noget uforstaaeligt til Svar, saa listede hun af paa sine Slæber. Ruth hørte hans Sabel klirre, nu hængte han den op og tog Uniformsfrakken af, men blev saa staaende

stille . . . Maaske tørrede han Rimfrosten af sit Overskæg. Det gjorde han altid først, naar han havde taget Overtøjet af. Undertiden lod han den ogsaa sidde og drillede hende med et isklamt Kys.

Men saa tog han i Døren og kom ind i Stuen. Han saa' hende ikke ligestraks, og hans Skridt var hastige, som vilde han ind i de andre Værelser for at opsøge hende dér. Hun gjorde en uvilkaarlig Bevægelse, saa Gardinet rørte sig. Han fik Øje paa hende og standsede brat.

Der var dødsstille i Stuen.

Hendes Hjærte bankede og bankede, som skulde det sprænges. Det var hende, som om en vældig Skygge lagde sig sortnende henover hende og fratog hende Synet.

Hun kunde høre ham aande og mærkede den særegne Lugt fra ham strømme hende i Møde.

„Ruth!“ kaldte han. Det lød i hendes Øre som et Raab, og dog hviskede han det kun smertefuldt frem. Hun rettede sig og vendte Hovedet om imod ham, men lod det straks synke tilbage i dets forrige Stilling igen. Han havde set, at hendes Læber dirrede, han nærmede sig et Par Skridt.

„Ikke en Gang Haanden vil du række mig! Er jeg da bleven dig saa rent modbydelig, saa du ikke vil røre ved mig.“

Hun krøb sammen paa Stolen og pressede Panden mod Ruden. Hun kunde ikke faa et eneste Ord frem.

„Vil du heller ikke tale med mig?“

Hun kunde mærke, at han indtrængende bøjede sig frem.

„Har jeg da virkelig mistet dig helt?“ Hans Stemme skælvede, han sukkede tungt og lod sig falde ned i en Stol.

„Ja, jeg tænkte det nok! Jeg har mistet dig helt.“ Han talte langsomt og ensformig. Hun kastede et Strejfblik hen paa ham. Han sad med Hovedet tungt støttet i Haanden. Uniformsfrakken var krøben op om ham i dybe Folder, og han havde Stænk af Gadesnavs højt op paa Benklæderne. Han saa' usædvanlig grim ud.

„Aa, men jeg burde have sagt dig det, forberedt dig. Jeg burde have vidst, at det vilde blive saadan. Men jeg tænkte ikke paa det. Du talte saa varmt og modent, det lod mig glemme, at du kun var et uberørt Barn, der gjorde sig de skønneste Forestillinger om det, Livet endnu holdt skjult for dig. Og saa skræmtes du tilbage i den dybeste Lede. Tror du ikke, jeg forstaar, hvad du lider?“

Han tav en Stund.

„Men tror du ikke, ogsaa jeg lider?“ fortsatte han hæftig. „Du, som holdt saa inderlig meget af mig, og nu . . .“

Hun rejste sig og saa' paa ham med sine lidende Øjne, som de mørke Rande nedenunder gjorde saa store og udtryksfulde, medens Ansigtet ligesom svandt ind i sygelig, graalig Bleghed. Saa satte hun sig i Sofahjørnet ligeoverfor ham med lukkede Øjne.

„Ruth, skal jeg gaa? Vil du være alene? Kan du ikke udholde at se mig nu?“ spurgte han ømt og varsomt og rejste sig for at forlade Stuen. Hun slog Øjnene op og gjorde en hurtig Bevægelse forover.

„Nej, gaa ikke!“ Han blev staaende med et forventningsfuldt, spørgende Blik. Hun bøjede sig længere frem og stirrede ned mod Gulvet.

„Jeg kan ikke gøre for det . . . jeg kan ikke andet . . . Nej, gaa ikke. Det bliver nok bedre. Det gaar nok over,“ stammede hun hjælpeløst frem.

„Jeg kan da ikke være anderledes end de Andre . . .“ hviskede hun. „Jeg forstaar ingen Ting. Aa, at du kunde længes efter det, at du kunde! At Livet er saa ubarmhjærtigt . . .“

Hendes Ansigt fortrak sig, som vilde hun briste i Graad, men han paa sin Side var heller ikke langt fra det. Thi ham, paa hvem Øjeblikket havde en saa ubegrænset Indflydelse, forekom det, som var der sket noget aldeles uopretteligt.

„Ja, og nu afskyr du mig! Jeg har mistet dig, du kommer

mig aldrig mere i Møde som før. Din Kærlighed er død for bestandig."

Hun rystede paa Hovedet, ikke til hans Ord, men til sine egne Tanker.

„Du er borte for mig . . . jeg kan ikke kende dig mere . . . ikke finde dig mere . . ." Hun slog Hænderne for Ansigtet og rokkede frem og tilbage med Overkroppen og stønnede.

„Jeg kan ikke gøre for det."

„Nej Ruth, jeg véd det. Men du elskede mig ikke nok, du taalte ikke det. Det, du havde af Følelse for mig, blev kvalt med det samme, det vaagner aldrig til Live paany." Han kunde ikke finde Udtryk, der kunde male det sort nok, den Trang følte han altid i lignende Tilfælde.

Hun havde rejst sig og gik først et Par Gange urolig op og ned ad Gulvet, saa stillede hun sig igen hen ved Vinduet med Ryggen til ham; der blev flere Minutters Tavshed imellem dem, det forekom dem bægge som en Evighed, men da hun hørte ham tage i Døren, vendte hun sig lynsnart om, og der kom Liv i hendes forpinte Ansigt. Hun løb hen til ham og greb med bægge Hænder om hans Arm.

Hun var pludselig kommen i Tanke om, hvad han maatte lide, og det var, som om det var Bruddet, der løste befriende op for det, der havde ligget og tynget med Stenvægt inden i hende alle de mange Timer.

„Gaa ikke fra mig, Svend! Hjælp mig! Hører du ... Hjælp mig! Lad os tale sammen. Det gaar nok over . . ."

Medlidenheden med ham gjorde hende saa godt, føltes saa varmende mildt. Og det var, som om alt det, der havde stormet og raset i hende, sagtnede med ét og lod Tanken paa hans Smerte stille hendes egen i Skygge. Det laa jo i hendes Haand at trøste og berolige ham, hun, som vidste, hvad det vilde sige at lide, hun kunde ikke udholde at se andre ulykkelige, allermindst for hendes Skyld. Hun maatte komme ham til Hjælp.

Men han havde kun taget i Dørlaasen for at faa Bevægelse i Tingene og henlede hendes Opmærksomhed paa sig. Han tog hendes Haand og saa' paa hende gennem Taarer.

„Kom lad os sætte os her i Sofaen," sagde hun saa, og de satte sig hver i sit Hjørne. Men saa flyttede han sig hen ved Siden af hende.

„Jeg vilde jo ikke være styg imod dig! Men aa, Svend . . ." Hun tog hans ene Haand og pressede den mod sine Øjne. Hun tvang sig selv til denne legemlige Berøring.

Hun sad længe ubevægelig, saa lagde han Haanden paa hendes Hoved.

„Stakkels lille Barn! Stakkels lille Barn!"

Der gik som en Trækning igennem hende ved hans Stemmes smeltende ømme Klang, og hun saa' op paa ham. Store Taarer trillede ned ad hendes Kinder.

„Aa ja, stryg mit Haar, og kald mig saadan som den Gang ude i Skoven." Hun sank hulkende sammen, han lagde hende stille op til sig. Og hun græd og græd . . .

Det var som om det sidste Baand, der havde snøret hendes Indre sammen, brast og lod alt det, hun havde følt og lidt, faa sit naturlige Forløb i en Slags Nervekrise.

„Stakkels lille Barn!" hviskede han om og om igen, betaget af den sønderrivende Alvor i hendes Hulken. „Min lille, elskede Pige! Aldrig før nu har jeg vidst, hvad en Kvinde vil sige. Hvilken Skat det er at have i Eje og værne om. Aa, Ruth, jeg har aldrig elsket dig saa højt som i denne Time, aldrig set saadan op til dig."

Og det var sandt, hvad han sagde. Det voldsomme Gennembrud hos dette Barn, hvis Indre var kommen i saa stærkt Oprør, og som næsten var segnet ved den første Berøring med Livet i dets kraftigste, naturligste Drift, havde sat hende udenfor Rækken af alle de andre Kvinder, han hidtil havde kendt, saa at hun stod omstraalet af et blændende Renhedens Skær for hans Blik.

Hun var jo saa langt bedre, stod jo saa langt højere end han.

Og saa stilnedes Graaden. Kun en Gang imellem hev det med en krampagtig Trækning igennem hendes Bryst, og gav sig Lyd i et klagende, dybt Suk eller ubehersket Hik.

Han løftede hendes røde, forgrædte Ansigt. Hun forsøgte at smile gennem sine Taarer.

„Det bliver nok altsammen godt," forsøgte hun at trøste ham. Han omsluttede hendes brændende Kinder med bægge Hænder og berørte stilfærdig og varsomt hendes Pande med sine Læber, og pludselig, uden at vide af hvad han gjorde, snarest af gammel Vane, nærmede han sin Mund til hendes. Hun vendte hastig Hovedet bort.

„Aa, nej!" brast det afværgende ud af hende. Hun gemte Hovedet ind til ham. „Ikke endnu, Svend, ikke endnu, lad mig komme af mig selv. Vær god imod mig."

Han strøg hende stille over Haaret.

„Og du er jo dog god!" udbrød hun pludselig og saa' paa ham med sine rødkantede, forgrædte Øjne.

„Vil du være god?"

Hun slog Armene om Halsen paa ham og lagde Kinden mod hans.

„Jeg begynder jo at kende dig igen . . ." hviskede hun.

„Aa, Ruth!" Hun kunde høre paa hans Stemme, at han var lige ved at græde. „Kunde jeg blot sige dig, hvad jeg føler for dig i dette Øjeblik. Kunde jeg blot gøre alt godt igen fra i Gaar. Tage al Smerten fra dig . . . men jeg skal være god, saa stille . . . saa du snart skal komme til at glemme det, der skræmmede dig saadan, og se paa mig med de samme Øjne som før, ligesaa kærlig og ømt og varmt."

Hun havde lukket Øjnene. Der var kommen en behagelig, legemlig Mathed over hende efter Graaden, det var næsten, som kunde hun have Lyst til at sove. „Ja, stryg mig over Haaret og

kald mig dit lille Barn som den Gang ude i Skoven . . .“ hviskede hun blot ind imellem hans mange ømme Ord.

Der blev saa stille og fredeligt omkring dem. De var næsten bange for at bevæge sig, skifte Stilling og derved maaske forjage den Stemning af velgørende Ro, der var kommen over dem.

Saaledes blev de længe siddende sammen.

XV.

„Du hører vist slet ikke efter!“ Kaas lod Bogen synke og saa' over paa hende. Ruth foer sammen. Han lo.

„Sidder du og sover? Er det Ballet i Gaar, der har taget saadan paa dig?“ Hun smilede lidt træt. Hun var virkelig halvt om halvt falden i Søvn ved den ensformige Lyd af hans Stemme.

„Du gjorde altfor meget Lykke, det er Sagen. Jeg havde aldrig troet, du kunde være saa livlig, men du var rigtignok ogsaa den kønneste af dem allesammen, den mindst pyntede, kun for nedringet, Ruth. Nej, jeg kan ikke fordrage at se dig bære din Hals og dine Arme saadan til Skue for andre Mænds Blikke.“

„Ja, du maa jo bedst vide, paa hvad Maade I Herrer Balkavalerer ser paa Damernes Halse,“ sagde hun halvt spøgefuldt, halvt ironisk.

„Fy! Fy!“ Han truede ad hende med Fingeren. „Keder det dig, at jeg læser? Vil du hellere have, at jeg skal holde op?“

„Nej vist ikke, nej; jeg holder netop saa meget af den Bog.“

„Ja, men den er altfor sort, altfor ensidig, pessimistisk, den fratager En jo enhver umiddelbar Følelse, gør alt til Egoisme: Kærlighed, Medlidenhed, Gavmildhed, selv de største Ofre, man bliver jo formelig saa led ved al Ting! Det er dog drevet lidt for vidt. Tror du ogsaa paa dette Evangelium?“

„Jeg véd ikke . . . jo . . . og dog!“ Men det var for en Gangs Skyld hende, der aldeles ikke var oplagt til at filosofere

og tale Fornuft. Det var hende aldeles ligegyldigt i Dag, om al Ting var Egoisme eller ikke. Hun var udelukkende optagen af den Misstemning, der havde bemægtiget sig hende i de sidste 4—5 Dage efter den stormfulde Dag og havde naaet Højdepunktet Aftenen i Forvejen. De mest modstridende Følelser brødes i hende, og havde nu samlet sig om et eneste Punkt.

Pigen kom ind i det samme og lagde Brænde i Kakkelovnen. Det var hans Værelse, de sad i. Om Natten blev der redt til ham paa Sofaen derinde, Stuen blev benyttet som Rygeværelse, naar der var Fremmede.

I den sidste Tid havde de temmelig uforstyrret tilbragt Timerne mellem Frokost og Middag dér, nu da de fleste Visitter var overstaaet.

Det begyndte at buldre i Kakkelovnen, og et uroligt, flakkende Skær gled henover Gulvet fra det halvaabne Spjæld.

„Tak, Mine . . . men nu skal vi nok selv passe Ilden.“

Pigen, en underlig Sludske, for hvem det var en Umulighed at binde et Forklæde lige over Maven og lade sine Hæle komme helt ned i Skoene, snøftede og rejste sig, tørrede sig om Næsen med det fedtede Forklæde, flyttede saa lidt paa Kulspanden og klaprede af.

„Den Pige er frygtelig!“ bemærkede Ruth.

„Aa, hvad! hun er et ganske almindeligt Fjols.“

„Nej, et ganske ualmindeligt! Hun kan hverken gø eller gabe, men snøfte destobedre.“

Han lo, og saa tav de en Stund.

„Talte Whitt ogsaa noget til dig om Sammenskudsballet?“ spurgte han.

Hun sad med Hovedet kastet tilbage i Lænestolen. „Ja, han kunde ikke forstaa, at jeg ikke havde Lyst, og sagde, at han allerede halvvejs havde dit Samtykke.“

„Herre Gud ja, hvad skal man gøre? Klara er som besat for at komme med og havde faaet samtlige mine Kammerater til at rykke frem imod mig.“

„Synes du i Grunden ikke, at vi kommer til Fester nok, saa det vilde være temmelig meningsløst endogsaa frivillig at gaa paa Bal?“ Hun talte med en sløv Klang i Stemmen og beholdt stadigt Hovedet i samme Stilling.

„Jo, men vi gaar der heller ikke, det var kun for at faa Fred, der er jo fjorten Dage til.“

„Det er da bedst lige straks at sige Nej, for Klaras Skyld, inden hun begynder at ordne paa Pynten.“

„Ja, hun bliver nok ordentlig gal i Hovedet.“

„Men Svend, hvis du har Lyst til at gaa, skal du endelig ikke for min Skyld . . .“

„Nej, du lille Vrøvl, det véd du jo godt, at jeg ikke har.“ Han tændte en Cigaret og bød hende en.

„Nej Tak, jeg er forkølet.“

„Du gaar for let paaklædt.“

Hun trak paa Skuldrene. „Whitt paastod for Resten, at du nok kom under Tøffelen, og han mener vel, at det er mig, som holder dig borte fra Ballet.“

„Du kan ikke lide Whitt?“

„Vor Følelse er vist gensidig. Han faar tilgive mig, at hans Jargon ikke slaar saa stærkt an hos mig som hos Provinsdamerne.“

„Aa, du lille, storsnudede Københavnerinde.“

„Det var just Ordet, som saadan anser han mig vist netop.“

„Whitt er nu alligevel en meget rar Fyr. Han har gjort mig mange Tjenester.“

„Ja, det kan jeg tænke.“ Hun lo med en lille, kort Latter.

„Ogsaa i andet end Kærlighedsaffærer, du lille ondskabsfulde.“

De tav igen. Han røg sin Cigaret med en egen ligeglad Mine, som hun mindst af alt kunde taale i dette Øjeblik. Det var næsten, som om han allerede havde vænnet sig til at forholde sig tilbageholdende overfor hende, saadan som hun i sin

Nedtrykthed de første Dage havde forlangt det, og som han vel nu ansaa for det naturligste mellem dem.

Hans kærlighedsfulde Væsen fra de første Dage efter Sammenstødet var lidt efter lidt formindsket og ligesom helt strøget af ham paa Ballet i Gaar, hvor han atter brillerede med sin medfødte Selskabelighedsevne, bragte Liv i det hele og udfoldede en Munterhed, som hun ikke havde set hos ham, siden den første Uge efter at hun havde lært ham at kende i K.

Men hende behandlede han paa en forekommende, høflig Maade, saadan som man behandler sin Forlovede, der er bleven En til Del ved Forældres fornuftige Overlæg og Valg til Parternes fælles Bedste.

Hun havde begærlig fanget hvert Smil, hvert Blik fra ham. Hun havde længtes efter ham. Alle Skinsygens Kvaler martrede hende Aftenen igennem, dem hun aldrig før havde kendt til, og hun følte sig nedværdiget, utryg og lille, fordi han paa den Maade fik Overmagten, medens hun mistede Stoltheden, Selvbevidstheden.

Hun var ikke skinsyg paa en enkelt. Det var paa Festen, hele Sværmen, dette Element, hun følte var hans, og i hvilket han boltrede sig saa ubunden og velfornøjet, ligesom befriet fra Trykket af de sidste Dages Samvær med hende, der ved sin Alvor og Tilbageholdenhed havde ladet ham føle sig alene og ubeskæftiget i de Timer, de ellers plejede at tilbringe sammen.

Saa hurtig søgte han altsaa udad og fandt sig saa vel til Rette mellem de Andre igen.

„Kom herhen Prinsesse! Vi vil ikke læse mere. Jeg er heller ikke oplagt i Dag.“

Hun rejste sig, stillede sig ved Siden af ham og lagde Haanden paa hans Pande.

„Prinssesse,“ gentog hun med et lille, vemodigt Smil. „Det minder om Sommeren.“

„Fortryder du Vinteren, Ruth?“ Han tog hendes anden Haand og førte den op til sine Læber.

„Aa nej! det er jo blot saa helt anderledes nu.“ Hun sænkede Øjnene. Hun ønskede, at han vilde slaa Armene om hende, ikke vente, til hun kom af sig selv, det gjorde ondt i hende at se ham saadan i Ligevægt.

„Du holder ikke af mit Hjem, Ruth, eller vor Omgangskreds? Du befinder dig ilde under Trykket af Formerne. Du lille Zigeunerpige! Du er tit saa tungsindig, min lille Pige, jeg kan se det, naar du er ude, eller inde hos de Andre. Er det stadig det samme, har du endnu ikke glemt . . . jeg gør dog alt for at udviske Indtrykket.“

„Nej, Svend, det piner mig slet ikke mere.“

„Det er de Andre! Jeg véd det.“

Hun rystede langsomt paa Hovedet. Hun undredes ofte selv over, at den tunge Sindstilstand, hun i sin Opvækst saa hyppig havde lidt under, og som saa tit havde forbitret hendes Dage, ogsaa kunde bemægtige sig hende nu. Men den tog hende nu uimodstaaelig, uden Grund, og hun, som udelukkende havde anset Tungsindet for Savn og Længsel, begyndte at faa en lille Anelse om, at det ikke saa meget hængte sammen med de ydre Omstændigheder som med det, der udgjorde hendes inderste Væsen.

„De Andre! . . . jeg holder jo af dig!“ svarede hun med en let Skælven i Stemmen.

„Og du skyer mig dog!“ Han saa’ paa hende med et Smil, der kun mindede lidt om de foregaaende Dages Forpinthed og Alvor hos ham. Han trak hende ned paa sit Knæ.

„Jeg skyer dig ikke.“ Hun slyngede Armene om hans Hals, kastede Hovedet tilbage og rakte ham Munden til Kys.

„Ruth!“ Han kyssede hende hæftig, og der kom et glad Udtryk i hans Ansigt, som varmede hende ind i Sjælen. „Har jeg dig nu igen?“

Hun saa’ paa ham med et langt og meget sigende Blik.

„Ja! nu har jeg dig helt igen! Sig det selv, hører du! for ellers tror jeg det ikke rigtig.“

„Jo Svend, og vi skal have det sammen som før, helt saadan, i den korte Tid, jeg er her endnu. Aa, Svend, det har været nogle triste Dage, de sidste.“

„Ja! men jeg vidste jo, at du tilsidst dog maatte komme, og i hvert Tilfælde“ — han smilede — „har vi da haft en Fordel af dem, at vi fik alle Visitterne besørget paa en Gang for at undgaa at være alene i disse Formiddagstimer. Det er virkelig en stor Ting, Ruth. Ellers var det saamænd aldrig blevet gjort.“

Hun vilde ønske, at han havde været lidt mindre lystig.

„Hvor det er dejligt, hvor det er velsignet at have Lov til at kysse dig igen.“ Han lod Gærningen følge paa Ordet.

„Har du slet ikke længtes en Smule efter mig?“ Han saa' hende spørgende ind i Øjnene. Hun slog sine ned.

„Jo Svend, aa jo, i Gaar paa Ballet. Du var saa langt, langt borte, saa kold og fremmed for mig. Jeg blev pludselig saa angst for at miste dig.“ Hun talte hæftig og lagde ved de sidste Ord Armene om ham, hendes Øjne blev næsten sorte . . . „Jeg syntes ikke, du holdt af mig mere. Jeg følte, at jeg maatte have dig helt, helt tilbage, saadan saa du kun havde Tanke for mig. Og jeg var skinsyg paa dem allesammen. Det var derfor, jeg var saa overstadig munter. Jeg havde haft mest Lyst til at sætte mig i en Krog og tudbrøle. Hvor jeg dog længtes efter dig, Svend.“

Han kyssede hende, hun lagde Haandfladerne fast mod hans Nakke.

„Er du slet ikke bange for mig mere?“

„Jeg véd ikke . . . jeg forstaar ikke . . . Men jeg kan ikke udholde at se dig glide bort fra mig, over til de andre igen, og mærke, at du kun er kølig og venlig overfor mig, og det paa Grund af min Kulde og Urimelighed de sidste Dage.“

„Du lille Nar!“ Han bed hende i Øret. „Glider jeg bort? Men paa et Bal, hvor der er saa mange Mennesker, kan man da ikke være sammen hele Tiden. Saadanne to Forlovede, der med forelskede Miner og Fagter aabenlyst stiller deres Følelser blot,

er det vederstyggeligste, der er til. Det er vi jo ogsaa for længe siden blevet enige om.“

„Jamen, det er heller ikke det, jeg mener!“ udbrød hun halvt ærgerlig, halvt bebrejdende. Hun var bleven rød i Hovedet. Disse Ord mindede hende netop om det, som havde saaret hende allermest Aftenen i Forvejen.

Hun var med sin Herre tilfældigvis mellem to Danse kommen til at sidde ved Siden af ham og hans Dame, og idet hun henvendte et Spørgsmaal til Svend, havde hun let foroverbøjet lagt Armen henover hans Knæ. Han skubbede den skyndsomst bort med et irettesættende Blik, som hun kun saa', men som skar sylespidst og smertefuldt igennem hende. Hun syntes, han havde gjort hende noget rigtig ondt. Ved denne afværgende Haandbevægelse havde han ligesom stillet hende i Række med de paatrængende Smaapiger, som stadig hænger over Genstanden for deres Forgudelse og plager ham med deres utrættelige Kælenskab. Men det var jo sandt! Hun længtes virkelig efter, om det saa blot havde været et eneste Haandtryk eller kærligt Blik fra ham.

Hun følte noget i sig brænde ham i Møde, en sansestærk Længsel. Men denne Gang ikke i Forudanelsernes taagede Uvirkelighed, men i fuld Bevidsthed.

„Ruth, du har længtes . . . Ruth!“

Han lod sig rive med af hendes Voldsomhed.

„Ja længtes, Svend, aa du . . .“

Og han saa' hende iagttagende ind i Øjnene, han anede, hvad der foregik i hende. Men han tav og kyssede hende paany. Hun lukkede Øjnene. Grunden gled bort under hendes Fødder, den Grund, hendes Væsen havde dannet i deres Forhold, og hun flyttede sig over paa hans.

Thi nu havde han Overmagten, hun havde intet at sætte op imod den, hun var inde under Indflydelsen af hans Person, læmpede sig i sin Angst for at miste ham efter hans Følelse og søgte derved at opretholde Forholdet imellem dem, give det ny Tilstrømning, Flugt og Fart.

Hun kunde ikke mere som før sidde med Hænderne foldede i Skødet, i tryg og fornem Selvbevidsthed og lade sig tilbede, gavmildt skænkende den knælende Ridder af sine rige Naadegaver. Hun maatte handle, sætte Kræfter ind for at fængsle hans Interesse og samle alle hans Tanker om deres Forhold.

„Ruth, nu har jeg dig igen, du elsker mig Ruth! gør du ikke, som før . . .“

„Ja, jeg er din. Jeg er din. Hører du, Svend . . .“ Han svarede intet derpaa.

Han kyssede hende.

„Vil du? Vil du være min?“ spurgte han usikkert.

„Ja, ja!“ For en Gangs Skyld saa' hun hverken frem eller tilbage i Tiden. Hun trængte til selve Øjeblikkets Beroligelse ovenpaa Angsten, hun havde udstaaet. Hun gemte Hovedet ved hans Bryst. Hun saa' ikke det underlige, anstrængte Udtryk i hans Øjne. Han strøg hende over Haaret.

„Lille Pige . . . Du skal se . . . ja, det bliver vel lyst og lykkeligt for dig ogsaa. Du er jo slet ikke anderledes end de Andre . . .“ Han løftede hendes blussende Ansigt op imod sig. „Nej, ikke en Smule anderledes.“ Han rystede smilende paa Hovedet.

Han var kommen til at se mindre tragisk og mere naturlig paa Tingene end for et Par Dage siden. Hende i et mindre mishandlet og sig selv i et mindre forbryderisk Lys.

Men han følte alligevel, at han havde begaaet en Dumhed ved at lade det komme saa vidt mellem dem. Hun var jo dog af en helt anden Art end de Kvinder, han hidtil havde haft at gøre med, og saa var hun hans Forlovede, skulde være hans Hustru en Gang . . . Han vilde ærlig og redelig gøre sit til at udslette af hendes Erindring den Uret, han havde begaaet imod hende.

Men hun havde altsaa troet, at han gik ud paa at vinde hende tilbage. Og nu kom hun ham i Møde, rakte frivillig Gaven henimod ham . . .

Han følte sig et Øjeblik forvirret.

Hun anede intet af det, der foregik i ham. Det varede dog ikke længe, inden han lod sig smitte af hendes Væsen, gled over i den samme Stemning, som hun var i og søgte at glemme sin Beslutning og sine Skrupler fra de foregaaende Dage.

„Og tror du saa selv endnu, at du er anderledes end andre Kvinder?“

Han løftede hendes Hoved fra sin Skulder, strøg Haaret bort fra hendes Pande og saa' hende ind i Øjnene.

Hun sænkede langsomt Laagene ned over dem.

XVI.

„Nu kunde du gærne være lidt venlig!“ skyndte Svend Kaas sig at hviske til Ruth. De gik sammen paa en af Byens mest befærdede Gader.

„God Dag, god Dag!“ Løjtnant Whitt, en meget lapset klædt, væver lille Herre, svingede fra det andet Fortov over til dem.

Ruth besvarede hans overdrevne Hilsen med et naadigt Smil.

„Hvorledes behager De at befinde Dem, Frøken?“

„Jo-o-o . . .“

„Godt som altid? Et skrækkeligt Sjaskeføre, hvad? Det velsignede danske Øklima!“

„Ja, ikke Vejr til Lakstøvler!“ Ruth saa' ned paa hans spidse, lakerede Støvlesnuder.

„Kun et Par, Frøken, der skal slides op paa Brostenene, efter at have tjent ud paa de bonede Gulve. Ils ont passé leurs jours de fête!“ Han lo af sin egen Vittighed. „Naa, Gamle!“ han slog Svend paa Skulderen. „Endnu i den syvende Himmel, siden man saa godt som aldrig ser dig? For det maa De naturligvis tage paa Deres Samvittighed, Frøken. De har frataget vor Klike dens muntreste og uerstatteligste Medlem. Den Kærlighed! Den Kærlighed!“

„Det gør mig virkelig ondt!“

„Du kan for Resten tro, at Middagen var højbenet hos Teisen i Gaar!“ henvendte Whitt sig igen til Svend. „Vær De glad, Frøken, at han ikke var med, men drak Forlovelsesskaaler i The henne hos Tante Josefa i Stedet.“

„Den var nærmest stivbenet,“ bemærkede Ruth tørt. De andre lo.

„Du ser mig ogsaa noget afdanket ud.“ Svend mønstrede sin Kammerats blege Ansigt.

„Ja, det hamrer en Del.“ Whitt bankede sig med Fingeren i Tindingen.

„Du har vel hørt om Ballet hos Grosserer Jensens i Aften, Sæsonens mest larmende Begivenhed? Ja, du véd jo selv, hvor flot det gaar til dér, du har jo været bedt alle de andre Gange, men dette skal efter Forlydende endda komme til at overtrumfe de foregaaende i Extravagance. Den lille amerikanske Niece er for Resten fortryllende, siger jeg dig, med sit røde Haarbrus og de brune Øjne.“

Løjtnant Whitt satte et lækkersultent Ansigt op. „Unge Jensen har ganske tabt Hovedet, og det er der flere om. Den Smaa er en lille koket Satan. Hun bliver sikkert Ballets Dronning. Sikke Brillanter hun har! Og en hel Kapital af Guldplomber i sin lille, fortryllende Mund. Hendes Smil gnistrer formelig. For Resten vil vi komme til at savne dig meget. Husker du Nachspielet i Fjor, hvad? Det er dog ogsaa kedeligt, at du ikke . . . ja, undskyld Frøken!“

„Aa, jeg beder! Men det er virkelig ogsaa kedeligt!“ svarede hun med et beklagende Tonefald. „Og det er ligefrem Synd for Svend efter at have været Løve paa alle Baller pludselig at blive lukket fuldstændig ude.“

Whitt lo lidt usikkert, han vidste ikke rigtig, hvordan hun mente det.

„Frøkenen behager at være lidt spydig?“ foretrak han at udlægge det til. Det var i hvert Tilfælde heldigere at tage fejl i den Retning end i den modsatte.

„Nej, aldeles ikke.“ Ruth saa' op paa Svend, men denne Gang formaaede hun ikke at skjule et lille, ironisk Smil.

„Ja ja.“ Whitt snurrede Spadserestokken rundt mellem to Fingre. „Hvad skal vi vædde, han skal saamænd nok generobre den ganske By og puffe sig frem paa Forrangspladsen igen, naar først De er gifte, og Hvedebrødsdagene overstaaede. Aa, saadanne ældre Kavalerer . . . De aner ikke, Frøken, hvor de kan tage fat med fornyede Kræfter igen, naar de en Tid har staaet i Stampe, saa de ligefrem gør de yngre til Skamme, for ikke at tale om de unge Fruer . . . nej, dem vil jeg nu slet ikke tale om.“

„Saa maa vi jo skynde os med at blive gifte, ellers keder Manden dér sig vist rent ihjel. Men Herre Gud! det er da ikke min Skyld, at Balsalen ikke mere er tilgængelig for ham. Det er ogsaa en dum, gammel Fordom, at forlovede Balkavalerer ikke ere anvendelige.“

„Tag dig i Agt for hende, Robert, hun lader end ikke din hvasse Tunge noget efter. I to maatte kunne levere et prægtigt Skænderi.“

„Vi har vist allerede gjort Tilløb.“

Whitt blinkede med sine smaa stikkende, gulbrune Øjne hen til Ruth. „Frøkenen forsøgte paa det kraftigste forleden at reformere min daarlige, literære Smag. Det er sandt, Bogen, De laante mig! Undskyld, at De ikke har faaet den tilbage endnu, men sandt at sige forvolder det franske mig en Del Vanskeligheder . . . Jeg skal ved Lejlighed overbringe Dem den. Jeg mangler kun nogle Sider.“

„Det haster ikke. Læs De den bare grundig, den ender for Resten sørgelig, og det kan De jo efter eget Sigende ikke fordrage. De har maaske allerede læst Slutningen?“

„Ja, jeg kan ikke nægte det . . . Vil De virkelig bilde mig ind, at De aldrig kigger bag i Bogen? Frøken Erlandsen, saa er De ikke Kvinde.“

Hun trak paa Skulderen. „Skal vi ikke gaa,“ sagde hun saa.

De var blevet staaende paa et Hjørne. De begyndte at slentre ned ad Gaden.

„Naa, og hvad bliver det saa til med Sammenskudsballet? Har De endnu ikke bestemt Dem, det bliver virkelig morsomt, morsommere end det hos Holms forleden.“

„Jeg? Jeg tager ingen Bestemmelse i den Retning, det maa De henvende Dem til Svend om.“

„Næ!“ svarede Løjtnant Kaas. „Vi kommer nok ud i Forvejen.“

„Passiar! De skal med, der kan ikke være Tale om andet. Det vilde være Synd for Frøken Klara.“

„Enhver er sig selv nærmest, véd du nok . . .“

„Naa, det er der vel Raad for, der er jo hele seks Dage til.“

„De kan jo prøve Deres Overtalelseskunster,“ svarede Ruth lidt irriteret.

„Naar blot De, Frøken, ikke vil modarbejde dem endnu stærkere.“

„Det behøver De ikke at være bange for, jeg gaar, hvor de andre gaar, og har jeg været til saa mange Fester og Baller, kan jeg vel ogsaa tage dette med.“

„De kan ikke lide Selskabelighed . . . De holder Dem til Livets større Grundværdier. Bare De slipper heldig fra det, Frøken.“

„Og bare det dog ikke lykkes mig ogsaa at faa Deres Ven gjort til et Hængehoved.“

„I to er ikke til at holde ud.“ Svend smilede. „Man kan rigtig se paa Jer, hvor godt I kan lide hinanden. Og jeg, som havde gjort mig nogle ideelle Forhaabninger om, at min bedste Ven og min Kæreste ogsaa skulde blive Venner.“

„Viljen er god,“ sukkede Whitt. „Men Frøkenen har ondt ved at forsone sig med min overfladiske Spradebasse-Natur. Var det ikke saadan, De betegnede en vis Slags Mennesker forleden?“

„Saa, lad det nu være godt!“ Svend stak Armen ind under Vennens. „Fortæl du mig nu hellere lidt Bynyt.“

Der udspandt sig en meget livlig og mangeartet Samtale mellem de to Kammerater. Den antog nærmest Karakter af Krydsforhør fra Kaas' Side angaaende Baller, Soiréer, Dilettantkomedier og Bazarer samt mere private, ubundent lystige Ungdomsgilder. Det vrimlede af lokale Udtryk, Binavne og Øgenavne mellem dem, som stillede Ruth aldeles udenfor det hele, men gav hende desto mere Lejlighed til at iagttage de to talende hver for sig.

Hun opdagede hos Whitt et vist Lune, der forjagede hendes Indtryk af ham som en slet og ret Nar. Han brugte Vendinger, som tydede paa udstrakt Menneskekundskab, han tog sikkert Tingene for, hvad de var, om end hans Mening ofte blev fremsat i forblommede, slibrige Udtryk. Han var vist en farlig Fyr at komme paa Kant med, han saa' nok ud til at kunne sætte sin Ondskabsfuldhed i System.

Men havde hun travlt med at iagttage Løjtnant Whitt, saa havde hun endnu mere travlt med at iagttage Svend. En Gang imellem smilede hun i Bevidstheden om, hvor nøjagtig hun gennemskuede det, han følte, medens han gik der og hørte paa sin meget velunderrettede Ven, der i Løbet af ti Minutter bibragte ham Kendskabet om meget af det, han i de sidste Maaneder havde forsømt at se med egne Øjne, og for hvilket hans Interesse pludselig var vaagnet paany.

„Ja, nu maa jeg gaa, jeg har lovet Frøken Jensen at hjælpe hende med at ordne Pladserne ved Bordet.“

„Du skal ogsaa være her og der og alle Vegne. Du Damernes Bydreng. Du skulde se ham, Ruth, naar han kommer fra København, saa er han belæsset med Pakker og Æsker. Han forstaar sig nemlig paa Modepynt og køber ind i Hovedstaden for Damerne her i Byen.“

„Ak ja.“ Whitt sukkede. „Bare Frk. Jensen havde en

mindre mislykket Næse, saa skulde det more mig mere at hjælpe hende med Arrangementet.“

„Hun faar nok en Mand alligevel . . . naar man har Penge . . . Bid du paa, min Dreng, forsøg at gøre din Lykke.“

„Hos Kvinderne, kære!“ Whitt skød næsten Skuldrene op til Ørerne. „Nej, hos dem gaar Lykken min Næse forbi, jeg maa nøjes med at være Mellemmanden.“

Hans smaa, hvasse Øjne glimtede hen paa Ruth. Hun følte, at hans mange Udfald mod Kvindekønnet talte ud af Misundelse, der vistnok var den nagende Orm hos ham, fordi han med sit gode Hoved blev forsmaaet for nogle slikkede Sukkerprinser, der ikke havde andet end et velplejet Overskæg at byde paa.

„Kommer du hen til os en Aften?“ spurgte Svend. „For Resten giver vi et lille Selskab, kun et Par Stykker, i næste Uge, inden min Forlovede rejser, men kom en af de første Dage.“

„Det skal være mig en stor Fornøjelse.“ Han bøjede med et Smil Hovedet hen imod Ruth, der forholdt sig meget udeltagende overfor Indbydelsen, hvilket ikke var undgaaet Whitt.

Saa tog de Afsked med hinanden.

„Jeg kunde sg'u ikke lade være med at invitere ham,“ var det første, Kaas sagde, da Vennen var gaaet. Han kunde nok tænke sig, at Ruth ikke var synderlig henrykt ved Tanken om at have ham hængende over dem en hel Aften.

„Jeg har negligeret ham for groft i de sidste Maaneder.“

„Whitt er en rigtig Sladderhank.“

„Aa hvad! han slaar dog Hovedet paa Sømmet en Gang imellem. Han er en lystig Bror. I Herreselskaber er han aldeles ubetalelig.“

„Særdeles betegnende for Resten,“ svarede hun med en verdenserfaren Mine.

Kaas gik med et muntert Smil om Læberne, en Afspejling af alle de forskellige Indtryk, Samtalen havde ladet tilbage i ham. En hel Række brogede, bevægede Billeder drog hans Forestilling forbi.

„Han ligner en Satyr med sin flade Næse, de tykke Læber og de ondskabsfulde Øjne," bemærkede Ruth.

„Det er ikke saa daarligt endda! De Bukkespring er heller ikke af de tammeste, han har leveret. Paa Bunden er han for Resten ravnsort Melankoliker, det kommer kun frem, naar han er fuld, saa aabenbarer han En alle de Selvmordsplaner, han har haft i Løbet af Maaneden, og hans Pessimisme bliver til lutter Sentimentalitet."

„En af dem med en sønderreven Sjæl, kan jeg tænke. Det er en højst interessant Ven, du har."

„Husven behøver jeg i hvert Tilfælde ikke at være bange for, at han bliver!"

De gik en Stund uden at tale.

Ruth kunde se paa Svend, at han var langt borte fra hende i sine Tanker. Saa hilste han paa en ældre Herre.

„Hør, du maa virkelig hilse med, det har jeg jo saa tit bedt dig om, det regnes for højst uhøfligt her at lade være, det er ikke som i København."

Hun svarede ikke. Saa hilste han igen. Hun foer sammen; hun gik i helt andre Tanker.

„Naa, du vil nok ikke," udbrød han temmelig bistert. Hun lagde uvilkaarlig Haanden paa hans Arm og lo lidt forskrækket. „Kære, jeg saa' virkelig ikke . . ."

Men saa vilde Skæbnen, at medens hun vendte Hovedet om i ivrig Beskuen af et Manufakturhandlervindues smagløse Opstilling, hvor Farver som lilla og højrødt, græsgrønt og brandgult ligefrem forbryderisk var stillet sammen, vekslede han Hilsen med en yngre, ukonfirmeret Kavaler ovre paa den anden Side af Gaden.

„Nej, du gør det paa Trods!"

„Men Gud, var der nu En igen," udbrød hun saa befippet, at han øjeblikkelig følte sig skamfuld over sin latterlige Heftighed. Hun vendte sig om. „Var det ikke andre end ham? Ham plejer du jo ikke en Gang at tage Hatten af for ellers."

„Alligevel . . . Du maa virkelig gøre dig Umage for at være en Smule mindre distrait," sagde han saa i en fortrædelig Tone for at skjule sin Flovhed.

„Du er nok gnaven," bemærkede hun lidt efter.

„Hør, sig mig, bliver du altid i saa godt Humør, naar du taler med Løjtnant Whitt, denne lystige Bror."

„Herre Gud!" sagde han halvt irriteret, halvt undskyldende. „Det er jo kun, fordi jeg véd, hvor unyttig du fornærmer Folk dermed, og det er dumt."

Men hun lod, som om hun helt overhørte hans Redegørelse og fortsatte uforstyrret sin egen Tankegang.

„Stakkels Svend!" sagde hun i en beklagende Tone. „Det maa ogsaa være drøjt lige med ét at blive streget med den sorteste af alle sorte Streger paa Listen af de udvalgte og mest søgte Balkavalerer, at se de andre fortsætte deres lystige Liv og selv staa udenfor og kun gennem en Sprække af Døren faa Lov til at kigge ind i de straalende, festlig oplyste Sale."

„Hvorfor siger du saadan noget?"

Han saa' forskende paa hende. Hun havde da ogsaa den mest forbavsende Evne til at gætte sig til Tanker og Stemninger hos sine Medmennesker, endogsaa før de selv var blevet sig dem fuldt bevidst.

„Hvorfor?" Hun trak paa Skulderen. „Hvorfor siger man saadan noget? Hvad om det var, fordi man tænkte det?"

Han smilede. „Du kan finde paa saa meget." Han stak sin Arm ind under hendes. Saadan plejede de at gaa, saa snart de var naaet ud af de mest befærdede Gader.

De gik en god Stund uden at tale sammen. Hun gik med Armen, som han havde lagt sin i, slapt hængende ned, saa han maatte tage fat i hendes Ærme med Haanden for at holde fast.

„Naa, hvad gaar du saa og tænker paa og lægger sammen i din lille, underfundige Hjærne?" spurgte han saa og ruskede lidt i hende.

„Stakkels Svend," gentog hun med samme, lidt urolige, ironiske Betoning som før.

„Gaar du virkelig og tænker paa det endnu, du lille Nar? Tror du virkelig, jeg tager mig nær, at jeg ikke kommer paa Ballet i Aften?"

„Aa nej, ikke netop det Bal i Aften," svarede hun med stærk Betoning paa hvert Ord. „Det kan du vel til Nød bære med nogenlunde Anstand. Nej, men ser du, det er Sagerne taget i det store, hele. Løjtnant Whitt bragte et særligt Mindernes Pust med sig i Dag, han var selv som en lystig Polka, en velkendt Melodi, der vakte Hjemvé. Ja, tro du mig, jeg tager ikke fejl."

„Aa, du lille, mistroiske Sjæl! Aldrig er du rolig, altid plager du dig selv med unyttige Tanker, især i de sidste Dage."

„Og dig med, ikke sandt, stakkels Svend?"

„Aa, hold op med den Betoning. Men sig mig nu en Gang, tror du virkelig, jeg gaar og længes efter Støjen og Munterheden, gaar i al Hemmelighed og græmmer mig, fordi jeg er sat udenfor?"

„Ja, jeg tror det." Hun saa' for første Gang fuldt og alvorlig paa ham og talte med en rolig Klang i Stemmen, som bekræftede hun en Overbevisning, der kun havde med hendes sunde Fornuft at gøre. „Men jeg tror ikke, du har anet det før i Dag. Det begyndte netop i den halve Time, du talte sammen med Whitt, da kom den første bevidste Fornæmmelse op i dig, og den vil komme stærkere og stærkere, indtil du i Slutningen af Vinteren vil føle Forholdet med mig som et Baand og være mig taknemmelig den Dag, jeg løser det. Ja, for Resten nøjagtig som jeg sagde i Sommer, det vilde gaa."

Det var ikke første Gang, hun brugte saadanne Vendinger. Som oftest smilede han af dem, i Dag blev han dog ærgerlig over hendes Ord.

„Du skal holde op med de dumme Paastande og ikke hals-

starrig bide dig fast i, at jeg ikke kan leve uden at ture rundt fra Bal til Bal eller mellem Kammerater, du har jo tusinde Beviser for det modsatte. Jeg har hele Dagen glædet mig til i Aften, fordi vi endelig en Gang ikke er bedt ud. Du véd jo bedst selv, hvor glad jeg har været de Aftener, vi rolig og hyggelig har kunnet sidde hjemme.“

„Ja, endnu maaske . . .“ sagde hun blot og holdt inde og sukkede, som gad hun ikke fortsætte, fordi det dog ikke førte til noget.

De drejede om Hjørnet. De boede i et af de første Huse i Gaden.

Der var endnu ikke tændt Lys paa Trappen, der var næsten helt mørkt. Hun skyndte sig foran ham, men han fulgte ligesaa hastig efter og tog fat om hende og bøjede hende tilbage for at kysse hende.

Hun bøjede sig forover for at undgaa ham, men han fik dog Bugt med hende og kyssede hende paa Kinden, men mærkede i det samme noget fugtig hedt, af en betænkelig salt Smag, paa sine Læber.

„Nej, hør nu!“ udbrød han ganske forfærdet. „Det er dog virkelig for galt! Søde, elskede Barn! hvor kan du tage dig saadan noget saa nær.“ Den Stemning, som Vennen virkelig havde sat ham i, trængtes fuldstændig tilbage i ham og gav hans Tone en ægte Klang. „En saadan meningsløs Indbildning . . . en saadan Taabelighed . . . at du dog kan gøre dig saa unyttige Sorger, Ruth! kan du dog ikke indse det.“ Han tog fastere om hende. „Skulde jeg længes efter et Liv, for hvis Tomhed og Overfladiskhed du har hjulpet mig at faa Øjnene op, skulde jeg længes efter det, jeg som har dig, det bedste, sødeste, kæreste paa Jorden?“

„Svend! nej, du ser ikke paa mig som før, jeg er ikke den samme for dig . . .“

„Ikke som før! Du er ikke den samme? Nej, du har Ret,

du er ikke den samme, en hel anden, nu har jeg dig jo helt, du er min . . .“

„Ja nu er jeg din!“

„Min lille Elskerinde, min lille Hustru, ja det er du, og jeg længes hele Dagen igennem efter de Timer, jeg har dig helt. Du tvivler jo ikke, naar jeg holder dig i mine Arme, hvorfor tvivler du saa hver Gang, du ser mig sammen med andre Mennesker? Jeg kan godt le og snakke med dem og blot være glad, fordi du er i Stuen. Jeg véd, at du er der. Jeg véd, du er min, det er mig nok.“

„Din sikre Ejendom, ikke Svend?“

„Stygge . . . Stygge . . .“ Han kyssede hende hæftig atter og atter, der var noget i hans Ord og Kærtegn, der mindede om Sommeren og hans Breve og mod hendes Vilje gjorde hende godt. Thi samlede hun ind paa Beviser for sin vaagnende Tvivl, naar hun saa' ham ude mellem Andre og følte en begyndende Kløft mellem dem, saa samlede hun ogsaa ind paa Beviser mod, naar de var alene, og han ligesom ved sine Kærtegn udfyldte Kløften. De kom med Øjebliksindring og Stilstand for hende, hun gemte sig bort i dem og sænkede Laagene ned over de altfor klartseende Øjne.

Hun vilde gaa, men han holdt hende fast som i en Skruestik mellem sine Arme.

„Nej, det kan ikke nytte noget, du kommer ikke fra mig, inden du har sagt, at du aldeles ikke tror alt det Opspind, du sagde før paa Vejen, og som fik dig til at græde nu.“

De brødes en Stund. Hun kunde ikke lade være med at le, og ved en ufrivillig Bevægelse fra ham slap hun løs, men han fangede hende straks ind.

„Nej, det er ramme Alvor.“

„Vi kommer jo for sent til Middag, Menneske, Klokken er over fem.“

„Det er mig aldeles ligegyldigt.“

Disse Ord trøstede hende mere end alle de andre, som hun ofte hørte. Han var ellers saa pinlig og efter hendes Forestillinger naragtig ængstelig for at komme for sent og udsætte sig for Vrøvl fra Familien, der med en aldeles utrolig Højtidelighed overholdt Klokkeslettet for Spisetiderne lige paa Minuttet, saa der end ikke blev taget Hensyn til upræcise Gæster, hvem det end var.

„Naa, sig saa, at du ikke tror det!“

„Nej, nej, du har Ret, jeg tror ingen Ting.“

Hun fik Lov til at slippe fri. Han var alligevel lidt beklemt ved at komme for sent.

„Jeg tror ingen Ting! Jeg tror ingen Ting!“ gentog hun og tog Trapperne i to Trin ad Gangen . . .

„Ingen Verdens Ting!“ Hun kimede paa og lo.

„Du lille Satan!“ Han naaede hende forpustet. Nu forstod han først Ordspillet.

Klara lukkede op med Servietten i Haanden.

„Naa, I kan tro, at der vanker. Fader er rasende.“

„Hvad er Klokken da?“ spurgte de bægge i Munden paa hinanden.

„Den er fem Minntter over fem. I kunde da ogsaa gærne passe Tiden.“

Ruth skyndte sig hen foran Spejlet for at se, om der var Spor af Taarer i hendes Ansigt. Øjnene var lidt røde, men det var Næsen ogsaa af Kulde, saa bægge Dele kunde se ud som Forfrossenhed.

Hun kom et Øjeblik senere ind i Spisestuen end Svend, men hun opfangede dog Generalens Vredesblik og hørte ham mumle:

„Du er maaske saa god at overholde Spisetiden.“

For første Gang fik Ruth ikke det sædvanlige Smil fra Generalen, men da Valborg, der sad og stirrede uforbeholdent paa hende med sine smaa flakkende, ubehagelige Øjne, rakte hende

et Fad med nogle afskaarne Stykker Steg, skyndte han sig straks at gøre Mangelen paa sin sædvanlige Forekommenhed god igen ved at tage det fra Datteren og række det til sin Kone, der allerede var begyndt at spise.

„Aa, Mo'r, skær nogle friske Skiver af til Barnet, disse her er blevet kolde."

„Det behøves virkelig ikke . . ." Men Ruths Indvending blev fuldstændig overhørt.

Generalen var en mager, gammel Herre med et langt, smalt, graablegt Ansigt og gullig hvide, meget hvasse Øjne.

Svend lignede Faderen paa Snittet af Ansigt og Hænder, men han havde Moderens fredsommelige, milde blaa Øjne og hendes tyklæbede, bløde Barnemund. Underlæben var hos dem bægge lidt fremskudt, hende gav det Gammelkonepræg, ham et stærkt sanseligt.

Der taltes ikke meget ved Bordet i det Kaas'ske Hjem. Alle personlige Debatter blev paa det omhyggeligste undgaaet, naar Faderen var til Stede.

I Dag var det Svend og Klara, der vekslede nogle Bemærkninger om det Jensenske Bal, til hvilket hun sidste Aar havde været med, men denne Gang paa Grund af Broderens Forlovelse ikke var bedt; det var ikke den eneste Indbydelse, hun i den Anledning gik Glip af. Valborg sad med et stramt Ansigt, skulde hun have sagt sit Hjærtes Mening, havde den næppe holdt sig inden for Grænsen af de paabudte, neutrale Omraader. Hun forholdt sig siden Ruths Ankomst som oftest tavs ved Maaltiderne, men spiste saa meget desto mere, hvorover Generalen i Dag, som saa mange andre Gange før, gjorde en irriteret Bemærkning.

De to kunde ikke med hinanden. Der var for stor Lighed mellem dem.

„Skal I ud i Aften?" henvendte Generalen sig til Svend og Ruth ved Slutningen af Maaltidet.

„Nej, heldigvis!“ svarede Svend.

„Saa kan du jo gaa med mig hen til Bjerring, Muus er bleven syg, og jeg lovede ham at skaffe en Fjerdemand til Whisten.“

Generalen rejste sig i det samme fra Bordet og sagde „Velbekomme“ og gik hen mod Døren uden at afvente noget Svar fra Sønnen.

XVII.

„Vil du saa bringe Kaffen ind til Fa'r, Ruth?“ spurgte Klara. Hun stod og skænkede Kaffe i Dagligstuen.

Det var en Eftermiddag et Par Dage før det omtalte Sammenskudsbal.

Ruth rejste sig og tog Bakken. Generalen fik altid sin Kaffe ind paa sit Værelse, og Ruth bragte ham den i Regelen. Denne lille Opmærksomhed havde, især de første Dage af hendes Ophold i Aarhus, vunden hans Bifald.

Generalen sad og røg paa en jærnbeslaaet Merskumspibe, da Ruth kom ind til ham.

„Værs'go'!“

„Tak,“ brummede han.

Han sad og saa' ned paa sin Pibe og plaffede stærkt af den.

Hun opdagede pludselig en Avis slængt hen paa Bordet foran ham. Hun blev ildrød i Hovedet.

„Aa, undskyld, den har jeg glemt . . .“ Hun tog den. Hun havde glemt den inde hos ham om Morgenen, paa den Tid opholdt hun sig som oftest i hans Værelse, medens der blev gjort i Stand i de andre.

Hun gik aldeles forfjamsket ud af Stuen. Hun følte, at det var en stor Forseelse, hun her havde begaaet. Generalen skumhadede det „Smudsblad“, som han kaldte Bladet, og mente, at man ikke kunde være bekendt at se det inden sine Døre. Svend

havde ogsaa paa det indstændigste bedt hende om aldrig at lade hans Fader åne, at hun fik det tilsendt.

Ruth gik først ind i Dagligstuen igen, efter at hun havde lagt Avisen inde hos sig selv. Hun vilde skjule sin Forseelse for Svend. Hun vidste, at han vilde gøre et stort Nummer ud af dette og overøse hende med Bebrejdelser for hendes Glemsomhed. Han havde netop paa en Spadseretur om Formiddagen talt om „visse“ Hensyn, det var klogest at tage, og som var lette at overholde og forskaanede for mange Ubehageligheder i Ens Familie.

Der var dyb Tavshed, da Ruth kom ind til de andre.

Kaffedrikningen i Dagligstuen plejede af de Unge og Moderen at blive regnet for den hyggeligste Time paa Dagen og trak ofte længe ud, især dog naar Valborg var i godt Humør, da sluttede de sig alle sammen og drøftede Dagens Begivenheder. Klara strømmede over af Kaadhed, Svend fortalte morsomme Historier, og Generalinden sad høj og bredskuldret mellem dem og nød deres Ungdom.

Hun havde et stort, stillestaaende Ansigt, gennemfuret af Rynker. Klara var hendes udtrykte Billede, kun var hun meget fyldig, medens det kunde se ud, som om Moderen, der af Naturen havde Anlæg til Fedme, var bleven hæmmet deri af de rent ydre Livsvilkaar, hun havde været under.

Eftermiddagstimen ved Kaffen var den eneste Tid paa Dagen, hun undte sig nogen Hvile, hun havde ellers fuldt op at gøre i Huset, der var ikke det Arbejde næsten, hun ikke selv gav en Haandsrækning til, thi den yderst vanskelige Opgave var hende paalagt at sørge for mere Anstand, end Midlerne i Grunden tillod. Men naar hun sad mellem de Unge, kunde der komme et barnligt Udtryk i hendes ellers saa udslidte, husmoderlig bekymrede Ansigt, og hun kunde aldrig blive træt af at høre om de Fester, Klara og Svend havde været til, og spurgte dem ud om alle Detailler. Der var ikke den Ting, Datteren ikke fortalte hende. Klara understregede ofte for Ruth, hvilken ubegrænset Fortrolighed hun havde til Moderen, noget enhver Datter burde

have. Ganske vist var hendes moderlige Ophav et ganske usædvanligt Mønster paa Liberalitet og Frisind i Sammenligning med hendes Veninders, der næppe nok taalte Ordene Kurmageri og Komplimenter, medens hun ikke behøvede at lade en eneste Balerobring (i hvilken Retning hendes Oplevelser udelukkende gik) gaa upaatalt hen, men ligefrem blev opmuntret af Moderen til at udtale sig derom.

Generalinden var et af de Mennesker, der intet ejer for eller ved sig selv, men udelukkende er til for andre. Hun havde hele Livet igennem maattet bøje sig for Autoriteten, først for sin Faders, senere for Mandens, og havde altid haft noget stille, upersonligt over sig; visse gudelige Anlæg, der med Aarene tog til, gjorde deres til at afdæmpe og udviske hendes Personlighed endnu mere og præge hende med en klynkende, lidt sødladen Følelsesfuldhed.

Hendes Gærning i Hjemmet, foruden at opretholde den ydre Anstand, var at neddysse og udjævne dels sin Mands Barskhed og Herskesyge overfor Børnene, dels deres hidsige Udfald mod hinanden, der i den senere Tid tog fat med lignende Styrke, som da de var smaa. Hun havde en egen tryglende Maade at mægle Forlig og prædike Husfredens velsignelsesrige Evangelium paa.

Fordragelighed, Taalmodighed, Fred var de Begreber, hendes Væsen var sammensat af, og alle Udbrud af Vilje og Trods søgte hun at bekæmpe. Det var de skurrende Toner, der pinte hende, som Støj kan pine den Syges Nerver.

For sit eget Vedkommende undgik hun enhver bestemt, sammenfattet Meningsytring. Hun havde en underlig vag og undskyldende, forvrøvlet Maade at tale paa og brugte mange overflødige Ord, kun ude i Køkkenet tilspidsedes hendes Væsen saa besynderlig, dér fik hendes ellers lidt grødede Stemme en gennemtrængende Klang, og der kom Livlighed i hver af hendes Bevægelser, hun havde et Øje paa hver Finger, førte det strængeste Sparsommelighedens Regimente og havde ondt ved at holde sine Piger mere end to Maaneder ad Gangen.

I Dag var Stemningen ved Kaffen yderst mat. Enhver sad i sine egne Tanker.

„Du fik nok Brev fra din Moder i Dag, lille Ruth!“ afbrød Generalinden den lange Tavshed og satte sin Kop langt ind paa Bordet, dér hvor Lysedugen skærmede den polerede Plade. „Dine kære Forældre har det forhaabentlig godt. De savner vel Deres Datter, kan jeg tænke.“

„Aa, det tror jeg saamænd ikke. De har jo saa meget at bestille,“ svarede Ruth med et lille, aandsfraværende Smil. „Vi ses næsten kun ved Maaltiderne.“

„Det er en stor Gærning, din Moder har.“ Generalinden nikkede vægtig med Hovedet, det lød som en Slags Undskyldning.

„Jeg maa for Resten ind at skrive til dem derhjemme nu. Det er saa længe siden.“ Ruth rejste sig. Hun fik pludselig Lyst til at drille Svend og berøve ham sit Selskab. De plejede ellers, naar der ikke var Fremmede, at gaa ind i hans Værelse og ryge en Cigaret til stor Forargelse for Valborg, der fandt det højst upassende og tillige hensynsløst mod Moderen, Klara og hende.

I de sidste to Dage var han derimod bleven siddende, hun anede, at det var noget, der hørte med under de Hensyn, han pludselig havde faaet Øjnene op for. Hun vidste, han var ked af, at hun gik, han vilde altid gærne, hun skulde være i samme Stue som han.

„Glem ikke at sende dine Forældre de bedste Hilsener fra os alle herhjemme . . .“

„Tak! det skal jeg nok.“ Ruth stod med Haanden paa Dørgrebet og saa' uvilkaarlig ved sin Svigermoders Ord hen paa Valborg, der aldeles ikke syntes at føle Trang til at lade Hotelværtens i København hilse paa „det bedste“.

Saa gik hun med et lille Smil paa Læben. Ruth havde altid vanskeligt ved at erindre, at hun var i en højadelig Familie, der mente sig adskilt fra hendes ved en dyb Kløft; thi hun, som havde været Gæst dér saa længe, havde faaet Indblik i hele det huslige Maskineris intimeste Dele. I Virkeligheden gik det mere

pinlig gnidret til her end i mange af de smaaborgerlige Huse, hun en Gang imellem kom i. Havde der endda været noget for det ydre Øje, Rigdom, Komfort, Elegance, saa vilde hun have haft anderledes let ved at lade sig imponere af Standsforskellen mellem Generalens og sig.

Efter at Ruth var gaaet, forsvandt Generalinden straks ud i Køkkenet for at holde Oversigt over Resterne fra Middagsbordet. Svend gik over i sit Værelse for at ryge, han var ærgerlig paa Ruth, fordi hun var gaaet, men i hendes Værelse maatte han, paa Grund af Sengen og Servanten som stod dér, ikke komme. Søstrene blev alene tilbage i Dagligstuen.

„Uf, det er ogsaa ærgerligt," udbrød Klara ligestraks. „Mallings har tilbudt at tage mig med paa Ballet." Det var det, alle hendes Tanker ved Kaffedrikningen havde drejet sig om.

„Du faar ikke Lov af Fa'r, det véd du jo godt, kun naar Svend gaar med."

Valborg sad med lukkede Øjne, hun blev altid søvnig paa det Tidspunkt af Dagen.

„Jo Tak! han! Jeg mødte for Resten Whitt i Dag." Der kom et lille, underfundigt Smil paa Klaras tykke Læber. „Han lovede at komme herop i Eftermiddag for at hjælpe mig med at faa Svend overtalt."

„Bild dig ikke ind, at han gaar, hans Ruth holder jo ikke af at danse." Valborg spærrede Øjnene op og pustede foragtelig ud i Luften. „Har du for Resten endnu ikke faaet Indbydelseslisten til vort lille Selskab ordnet med ham?"

„Nej, Gud véd, naar jeg skulde have gjort det. Han er ikke til at komme nær, du saa' jo selv, hvordan han skabede sig forleden, da vi skulde til det."

„Indbydelserne maa senest ud i Morgen, mindre end en Uges Varsel kan vi ikke give Gæsterne, selv om det kun er et lille Selskab; og det skal jo naaes, inden Ruth rejser."

„Hvornaar rejser hun da?"

„Det er ikke godt at vide, men hun kan da ikke blive her til evig Tid.“

I det samme gik Generalen gennem Stuen.

„Skal Fa'r gaa?“ spurgte Klara.

Han nikkede, hun fulgte ud med for at hjælpe ham Overfrakken paa. Hun var hans erklærede Yndling og puslede let og legende, smidig som en Kattekilling om ham, selv om han var i sit Krigshumør eller Brummehjørne, hviket sidste i høj Grad var Tilfældet i Dag. Skulde der opnaas Tilladelser til noget i Familien, overlod man det altid hendes Opfindelses- og Indsmigrelsesevne at aflokke ham en saadan.

„Hils Tante Josefa,“ raabte hun ned ad Trappen efter ham. Det var hans Søster, en gammel, ugift Dame, der „gjorde“ i Ulykkes- og Sygdomstilfælde, en Betegnelse hendes Broderbørn indbyrdes brugte om hende. Generalen besøgte hende en Gang om Ugen.

Klara opdagede i det samme Whitts blanktstrøgne, høje Hat paa en af de første Trappeafsatser, han udvekslede et Par Ord med hendes Fader og satte saa, da han fik Øje paa hende, i Firspring op ad Trapperne.

De rystede hinandens Hænder.

„Her har De Hjælpetropperne.“

De gik ind i Entréen.

„Nu gælder det nok om at storme Fæstningen.“ Whitt stod med den ene Haand paa Dørgrebet ind til Dagligstuen, med den anden søgte han at give sit lille, nedhængende Overskæg et militært Sving opad.

„Sig nu blot ikke, at jeg har bedt Dem om at hjælpe mig.“

„Gud bevares! nej.“

De gik ind til Valborg, der hilste paa Whitt med et overstadig elskværdigt Smil. Hun var altid yderst forekommende mod de unge Officerer, der kom i Huset i deres Egenskab af Klaras Balkavalerer.

Klara gik ud for at kalde paa Broderen og kom straks efter ind med ham.

„Naa, endelig kommer du da, du kostbare Sjæl! Jeg havde allerede opgivet dig!“

„Og hvor er saa Kæresten?“

Whitt var øjensynlig forbavset over ikke at se Ruth i Hælene paa Vennen.

„Har hun svigtet? Det vil jeg nok sige!“

„Hun kommer vist snart, hun skriver Breve. Du faar renoncere paa en Disput saa længe. Men vil du ikke have en Cigar? Jeg har faaet en ny Sending.“

„Nej værs'go'!“ indvendte Klara. „Nu muler I Jer ikke straks inde i hans Kahyt, saa man slet ikke faar Jer at se mere.“ Hun kendte Whitts Lidenskab for Tobak og var bange for, at han skulde falde for Fristelsen.

„Til Tjeneste, Frøken! Jeg har ogsaa lige røget! Ah-ha! der har vi jo Frøken Erlandsen!“

Ruth kom med et Brev viftende i Haanden, hun gjorde uvilkaarlig et Skridt tilbage, da hun saa' Whitt, men gik saa hen og rakte ham Haanden.

„De havde nok ikke troet, at der var saa fornemme Fremmede?“

„Nej, ganske vist! Jeg har ikke hørt det ringe. Jeg vilde bare spørge dig,“ henvendte hun sig til Svend, „om du saa vilde skrive den Hilsen.“

Han tøvede et Øjeblik med Svar.

„Men det kan jo ogsaa vente til næste Gang!“ fortsatte hun uden at vente. Hun puttede Brevet i Lommen.

„Det er sandt, Frøken Erlandsen, Deres Bog, nu har jeg da endelig faaet den læst ud!“ Whitt trak en tyk, gul Bog op af sin Lomme og rakte hende den. „Tak for Laan!“

„Synes De om den?“

„Satans uhyggelig!“ Whitt skuttede sig.

„Noget Svineri, lutter Fordærvelighed naturligvis!“ busede

det ud af Valborg. Hun havde sendt Ruth et knusende Blik, da Whitt rakte hende Bogen.

„Har du læst den?“ spurgte Ruth hende.

„Nej Tak! Men jeg véd nok, hvordan han er, denne Forfatter. Jeg har en Gang begyndt en Bog af ham, og den var saa modbydelig, at jeg kylede den hen ad Gulvet. Saadan en Mand burde skydes ned som en Hund. Der er ikke den Smudsighed, den Nederdrægtighed, som han holder sig for god til at tage i sin Mund. Man burde skamme sig ved at tilstaa nogensinde at have læst noget af ham.“

„Der er dog dem, der mener, han er den genialeste nulevende Forfatter.“ Ruth blev ivrig. „Og hvorfor skildrer han vel fortrinsvis Smudset og Lasterne, hvis det ikke er af Sorg og Indignation over, at Verden er saa ussel. Hans realistiske Skildringer er der vel nok hundrede Gange saa megen Sandhed og Ærlighed i, som i saa mange andre moderne Forfatteres forblommede, æsthetiske Skildringer af det, der i Virkeligheden er forderveligt. Fordi han nævner enhver Ting ved dens rette Navn ...“

Hun blev helt rød i Hovedet af Hæftighed. Svend saa' under hendes lille Forsvarstale lidt urolig fra Valborg, der syntes at være aldeles oprørt, og hen til Vennen, hvem det sikkert maatte forekomme højst besynderligt at høre hans attenaarige Forlovede gaa i Skranken for Samtidens mest kendte og berygtede Forfatter.

„Har De hørt, at Fru Magnus er rejst bort med Doktor Smidt?“ bemærkede Whitt som for at afværge Striden.

„Det er da ikke sandt!“ Valborg bøjede sig interesseret frem.

„Har hun ikke kun været to Aar separeret? Hvormange Børn var det, hun havde?“

„Tre. Dem muntrer Faderen sig med.“

„Magnus skal nok være en raa Børste,“ sagde Svend.

„Det er dog for galt! Uden videre at rejse, uden at være gift. Og saa de tre Børn. Men det er jo de moderne Ideer.

Det billiger du naturligvis ogsaa.“ Valborg saa' hen paa Ruth med et udæskende Blik.

„Jeg finder i hvert Tilfælde, at det er usædeligere at leve sammen med en Mand, som man er gift med og ikke holder af, end i et frit Forhold med en anden, som man elsker.“

„Ja, jeg kunde næsten tænke det. Men Børnene da. Skulde der mon ikke være noget, som hedder Pligter?“

„Det kan aldrig være til Børnenes Bedste at vokse op i et Hjem, hvor der er Splid mellem Forældrene.“

„Nej Gud!“ haanede Valborg. „Fru Magnus er for Resten en af Svends gamle Flammer. Hun lader til at gaa paa Omgang.“ Valborg holdt af at drille Ruth med Broderens tidligere Forelskelser.

„Saa . . .“ Ruth smilede af hendes Ondskabsfuldhed og saa' hen paa Svend.

„Kom hun ikke her i Huset?“ spurgte Whitt.

„Jo, det var Svend, der absolut vilde have det. Dette Fruentimmer! at rende bort . . .“

„Naa naa, smaa Slag!“ undskyldte Svend hende.

„Tal du blot ikke med, du staar dig bedst ved ikke at sige, hvordan hun var, og skjule dine umoralske Begreber.“

„For at tale om noget andet!“ faldt Whitt ind. Han havde travlt med at se fra den ene til den anden. Han vejrede Uvejr i Luften. „Hvad bliver det saa til med det lille improviserede Selskab?“

„Aa, det bliver saamænd ikke til noget!“ udbrød Klara og saa' med et misfornøjet Blik hen paa Svend.

„Frøkenen er nemlig meget vanskelig, skal jeg sige dig,“ svarede Kaas. „Hun er ikke fornøjet med de Herrer, jeg kan skaffe hende. Og naar der skal vrøvles frem og tilbage i det uendelige, saa er det ligesaa godt at opgive det Hele. Jeg gider i hvert Tilfælde ikke have noget med Indbydelserne at bestille.“

„Nej, naturligvis!“ Valborg blev purpurrød i Hovedet. „Alt skulde gaa efter denne Herres tilfældige Lune.“

„Ja, hans Ufordragelighed kender snart ingen Grænser mere; men vi kan heldigvis holde Selskab uden din Assistance,“ supplerede Klara Søsteren.

„I skulde tale med om Ufordragelighed,“ brusede Svend op.

„Hvad maa jeg høre om dig, min Søn!“ Whitt slog Vennen paa Knæet.

„Du evig elskværdige! . . . skulde du være under Forvandlingens Love? Vidste jeg ikke bedre, saa vilde jeg tro, du begyndte at lide af Pebersvendenykker.“

Han saa' hen paa Ruth.

„Aa nej, det var saamænd Synd at sige!“ Valborg kastede sig tilbage i Stolen. Hun undgik at se paa Svigerinden.

„Opdrag ham i Tide, Frk. Erlandsen, at han ikke vokser Dem over Hovedet.“

„Aa, jeg tænker, Ruth er paa Veje til at faa ham netop, som hun vil have ham.“

„Under Indflydelse af mine haarrejsende, umoralske, moderne Ideer, mener du vel.“ Der kom en lidt skarp Klang i Ruths Stemme. Ellers søgte hun altid at undgaa at svare paa Valborgs nærgaaende Bemærkninger.

„De gaar nok af dig med Aarene, saa tales vi ved.“

„Det kan jo være!“

„Jeg tror nu alligevel ikke, at jeg vilde tillade vor Datter i saa ung en Alder at læse franske Romaner,“ sagde Svend. Han ønskede at give Samtalen en spøgefuld Vending, det var ham ubehageligt, at Whitt skulde indvies i Familietvistighederne og derigennem se Ruth i et mindre godt Lys. Han følte, at Vennen allerede var begyndt at se hende med de Andres Øjne.

„Ja, forbyd hende det, saa opnaar du sikkert, at hun gør det i Smug og tager Skade paa sin Sjæl deraf. Opdrag du vore Sønner og lad mig om Døtrene.“

„Naa, du ta'r dem nok i Flokkevis!“

„Svend!“ brast det fortørnet ud af Valborg.

Hun var oprørt over at høre et saadant Emne drøftet mellem Forlovede, og oven i Købet i en Fremmeds Nærværelse.

Whitt skjulte et lille Smil. Stridighederne mellem de forskellige Parter begyndte at interessere ham.

Klara sad og vippede utaalmodig frem og tilbage med Foden. Hun havde kun Tanke for Ballet og syntes, det varede lidt længe, inden Whitt berørte dette vigtige Spørgsmaal.

Kaas blev flov ved Søsterens Irettesættelse og tænkte i det samme, hvad hun mon vilde sige, hvis hun kendte til Ruths og hans egentlige Forhold.

„Hør, det er sandt, jeg glemmer rent at fortælle dig om den nye Ærespost, der er bleven mig tildelt i Dag,“ udbrød Whitt pludselig.

„Nej, lad os høre! af hvem?“ spurgte Svend interesseret.

„Af Festkomiteen til Sammenskudsballet. Jeg skal aabne det med en dertil værdig Dame. Frøken Klara, jeg gør sikker Regning paa Dem.“

„Vi tager jo ikke med paa Ballet.“ Hun bed sig med en fortrydelig Mine i Underlæben.

„Det er da ikke muligt! Naa saa du har endnu ikke bestemt dig?“

„Lad mig nu være fri!“ Der lød ingen absolut Modsigelse ud af Svends Ord. Ruth opfangede straks Lyden i dem.

„Ja, men, Frøken Klara, det kan da umulig forhindre Dem i at komme med, der er sikkert mere end én Balmoder, der med Glæde vil tage Dem under sine beskyttende Vinger.“

„Fa'r tillader ikke, at jeg gaar, uden at Svend er med.“

„Og Deres Hr. Faders Vilje er ubøjelig?“

„Ja!“ Tonefaldet i dette Svar afskar Whitt alle Indvendinger i den Retning.

„Nej, hør nu, Gamle, det er for galt. Det kan du min

Salighed ikke være bekendt. Og bild mig ind, at du ikke paa Bunden af dit Hjærte har Lyst.“

„De kan vist spare Dem Deres Overtalelsesevner, Løjtnant Whitt. Dette er ikke den første Fornøjelse, han ved sine Afbud har berøvet Klara. Lad ham bare blive ved . . . lad ham blive ved. Det kan ligefrem blive morsomt at se, hvor vidt han har i Sinde at gaa.“

Det var næsten, som om Valborg ikke længere kunde holde den Forargelse i Tømme, hun i den senere Tid havde opsparet mod Broderen.

„Nej! staa paa Pinde for Jer evig og altid . . . saa er man værdig til Jeres Kærlighed. Men vil man være for sig selv en Gang imellem, det hører til det utilgiveligste paa Jorden.“ Svends Tone lød ikke mindre hidsig end Søsterens.

„Lad dog være med at skændes.“ Ruth lagde beroligende Haanden paa hans Arm og saa' hen paa Whitt. Hun følte godt, at hun i hvert ondt Ord mellem de tre Søskende var den indirekte Aarsag.

„Ja, jeg synes ogsaa . . .“ Klara sendte Broderen et bebrejdende Blik. Hendes Velopdragenhed følte sig stødt.

„Lad os dog gaa paa det Bal. Det kan jo blive meget morsomt,“ forsøgte Ruth at komme Modparten i Møde med. „For min Skyld skal du ikke blive hjemme.“

„Nej, jeg gaar ikke paa det!“ Svend satte Foden haardt mod Gulvet. Hans Stædighed var bleven vakt til Live ved Valborgs Ord.

„Aa Snak!“ kom det mæglende fra Whitt. Han følte at Uvejrsskyerne begyndte at trække sig truende sammen. „Der kan ikke være Tale om . . .“

„Nej, lad nu blot være!“ Klara gav ham med et Blik at forstaa, at det var klogest ikke mere at røre ved denne Sag foreløbig. Hun havde arvet Moderens Fredsommelighedsinstinkter og følte altid sine Ønsker tilintetgjorte og sin Vilje knækket ved stærk Modstand. Hun var bange for, at Kævleriet efterhaanden skulde antage en mere ondartet Karakter.

„Du hører jo, at din Kæreste gærne vil med!“ blev Whitt ufortrøden ved. Ruth følte, at det var ham en Nydelse at drille hende ved at lade, som om han tog hendes Ord bogstavelig.

„Jeg gaar ikke med, selv om hun saa hundrede Gange havde Lyst. Jeg har ikke Lyst.“ Ruth saa' først ned paa sine foldede Hænder i Skødet og saa raadvild fra den Ene til den Anden.

„Du er dog bleven en nederdrægtig Bavian! Men sov nu først paa det og skam dig i Morgen, naar du vaagner. Endnu opgiver jeg dig ikke. Jeg har ikke i Sinde at engagere nogen anden Dame til første Vals end Frøken Klara.“

Klara sukkede. Whitt forsøgte derpaa at faa en mere neutral Samtale i Gang. Men den gik kun trægt, nærmest mellem ham og Klara. Han fortalte Bynyt og berørte atter Skandalen med Fru Magnus, men det lykkedes ham ikke engang ved den at ryste Valborg ud af hendes rugende Tavshed.

I Løbet af ti Minutter opgav han Ævret og rejste sig for at gaa. Situationen faldt nu selv ham trykkende for Brystet.

„Du bliver da vel nok til Aften.“ Svend tog sig i sin Uhøflighed og ruskede Vennen i Armen.

„Nej Tak, det var ikke Meningen. Jeg skal ud til en L'hombre hos Thorsen.“

De følte allesammen, at det var Usandhed. Whitt saa' paa sit Ur. „Død og Pine! er Klokken allerede saa mange.“

„Kan intet holde dig tilbage?“

„Nej kære, de venter mig.“

Han tog Afsked med Damerne. Svend fulgte ham ud.

Han kom snart efter ind igen og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet.

„Du kunde dog i det mindste tæmme din Tunge, naar her er Fremmede,“ sagde han saa efter en god Stunds Forløb og standsede foran Valborg.

„Du — du . . . .“ stammede hun. Hun havde aabenbart kun ventet paa en Lejlighed til at give sine Følelser Luft, men nu overvældede de hende ganske.

„Og alt dette skal vi finde os i! Nej! men der skal blive sat en Stopper for det.“

„Sæt først og fremmest en Stopper for din egen Ondsindethed. Saa kan vi snakke om det andet bagefter.“

„Fy, Svend!“ brast det ud af Klara.

„Kan I da aldrig lade være med at skændes? Aa, saa hold da endelig op engang, det er ikke til at holde ud.“ Ruth stillede sig imellem dem og skreg det ud med grædefærdig Stemme og stampede i Gulvet.

„Hun er . . .“ Svend knyttede Hænderne. Hans Vægring ved at gaa med til Ballet havde efterladt en Følelse af Utryghed hos ham overfor Søstrene. Han vilde skjule det ved at drive sin Selvtægt endnu videre.

I det samme kom Generalinden ind. Hun bragte et stærkt Pust af Køkkenlugt med sig, og hendes Kappe havde skudt sig skævt paa Hovedet.

„Børn, Børn, hvad er der dog nu igen. Man kan jo høre Jer helt ud i Køkkenet!“ klynkede hun og lod hjælpeløst Blikket gaa fra den Ene til den Anden. „Vil I da slet ikke forliges? Hvorfor vil I ikke forliges? Det er dog virkelig altfor sørgeligt, at vi skal have saadan Ufred herhjemme. Hvor er den dog kommen fra, saadan var det aldrig før.“

Hun fik Taarer i Øjnene og foldede Hænderne over Maven.

„Se ikke paa mig. Se hellere paa ham der,“ udbrød Valborg, hvem det irriterede, at Moderen altid havde hende mistænkt, naar der var Stridigheder mellem dem.

„Den Ene har lige saa meget Skyld som den Anden. I skulde hjælpe hverandre, kære Børn, med at være gode Venner og opføre Eder, som det sømmer sig Søskende og voksne Mennesker, og som I jo plejer at gøre. Hvad maa Ruth dog tænke om Jer!“ Hun fik i det samme Øje paa en Kaffekop, der stod paa Bordet og tog den.

„Aa ja!“ samstemmede Ruth og lod sig modløst falde ned i en Stol.

Valborg traadte sin Moder et Skridt nærmere.

„Som vi plejede? Jo, Tak!“ stammede hun. Hun led af for meget Spyt i Munden, hvilket generede hende i hendes Tale, især naar hun blev hæftig.

„Mo'r skulde blot høre den Maade, Valborg tiltaler Ruth paa i Fremmedes Paahør,“ søgte Svend at komme hende i Forkøbet.

„Ja, Mo'r skulde være til Stede, ja gid Mo'r havde været til Stede, og Fa'r med. Den Tone, der er kommen ind i Hjemmet i den senere Tid, aa! man kunde skamme sig Øjnene ud af Hovedet. Disse Sjofelheder . . . de Ting, han kan sige til sin Forlovede i Andres Paahør, Ting man ikke en Gang vilde sige til en Tjenestepige . . .“ Valborg holdt et Øjeblik inde for at svælge sit Spyt.

„Naar du ikke kan taale saadan formastelig Tale, saa kan du jo gaa din Vej og behøver ikke at sluge hvert Ord, vi siger, og selv udæske Ruths Mening.“

„Og saa Bøgerne!“ fortsatte hun uforstyrret. „Saadan Smudslitteratur. Se blot dér, se!“ Hun pegede med truende Mine paa den gule Bog paa Bordet.

„Her i hans Forældres Stue. Det skulde Fa'r blot se, han, der altid paa det strængeste har forbudt os at læse moderne Bøger, og ikke taaler at se dem indenfor sine Døre. Det er forfærdeligt, at vi her i vort Hjem skal finde os i saadanne Simpelheder.“

Valborg gav sig pludselig til at græde. Klara gik hen og trøstede hende. Ruth sad ganske stille med sammenknebne Læber. Men da Svend fo'r hen til sin Søster for at give hende Svar paa Tiltale, sprang hun op og tog ham i Armen.

„Ti stille! Du skal ikke forsvare mig, det behøves ikke. Hvad nytter det at blive ved, det fører dog ikke til noget.“

Generalinden stod aldeles fortumlet. Hun havde ikke Omløb nok i Hovedet til at opfatte dette indviklede Stridspunkt mellem sine Børn fra dets forskellige Sider. Hendes Mission overfor dem i lignende Tilfælde før havde kun været at neddysse Støjen af deres Kævlerier.

„Nu skal I tie stille, Børn, og lade al den Hidsighed fare. Det er saa grimt, saa grimt og ukærligt af Jer.“

„Aa, han er er bleven saa ond!“ tog Valborg fat paany med endnu fugtigere Stemme end ellers. „Han har ikke en Tanke til overs for os mere. Gudbevares, vi skal stænge vort Hus for al Selskabelighed, blot fordi det behager ham. Klara kommer ikke til Vinterens morsomste Bal, blot fordi Monsieur ikke er i Humør til at gaa, eller snarere fordi han bilder sig det ind. Og det skulde vi altsammen stiltiende finde os i . . . Nej, vil ikke Andre, saa vil jeg sige ham min Mening.“

Hun traadte pludselig hen til Ruth.

„Men det er din Skyld altsammen.“ Det var, som om hun pludselig opgav at gaa Omveje og nu resolut stilede lige mod Maalet. „Du har taget ham fra os. Han har været den kærligste, hensynsfuldeste Broder, som tænkes kunde, inden han lærte dig at kende, inden du satte dine Ben her i Huset. Dig kan vi takke for det hele. Du har fyldt ham med alle dine moderne Ideer og din Respektløshed, der strider mod al virkelig Dannelse. Du, som er en Gæst her, burde først og fremmest rette dig efter Husets Skikke. Du behøver ikke at ryge den ene Cigaret efter den anden, naar du er her, og især naar Fa'r ser derpaa, naar du véd, at han har saa meget imod det og altid har forbudt os det. Og se blot, som du strør dine Bøger rundt her i Stuen. Bøger, der er saa uanstændige, at man ikke en Gang kunde være bekendt at læse dem, naar man var helt alene og ingen saa' det. Men dem lader du ligge fremme i Dagligstuen, saa enhver, der kommer ind, kan se det.“

„Nu kan det være nok!“ Svend traadte i Vejen for hende.

„Lad hende blot sige alt, hvad hun har paa Hjærte.“ Ruths Kinder blussede, men hendes Stemme var rolig. Hun følte, at dette var noget, der kom med Nødvendighed og længe havde ligget og luret paa hende i Familien Kaas. Hun fik for første Gang for Alvor at mærke, at man ikke for Intet har sin egen Mening her i Livet.

„Ja, paa Hjærte, det kan nemlig gaa for vidt. Naar man er saa ung som du, har man ikke Lov til at optræde paa den Maade. Du vil have Svend helt for dig selv, du gør ham umulig, naar I er ude eller vi har Fremmede, ved det Sprog, du fører, og ved at trække dig timevis tilbage med ham. Hvad maa Folk tænke om Hjemmet her? For alt dette falder tilbage paa os. Og vi faar Ry for daarlig Tone og Uopdragenhed. Ja, og du sætter Splid mellem Familien og ham, vi som gæstfrit har aabnet . . .“ Hun holdt pludselig inde og stirrede henimod Døren, hvor Generalen stod stiv og strunk og saa' fra den Ene til den Anden. Alle Blikke rettedes imod ham. Han var kommen hjem, uden at Nogen havde set ham. Han havde selv Entrénøglen til at lukke sig ind med.

„Hvad i al Verden er det, her gaar for sig?“

Han nærmede sig Valborg og tog hende haardt om Haandleddet. „Er det nu dig, der er paa Færde igen, hysteriske Kvindfolk!“

„Aa, hvis Fa'r vidste, Svend . . .“

„Har jeg ikke en Gang for alle forbudt dig at aabne din Mund?“

„Har Fa'r da ikke altid selv sagt, at alle disse Bøger, at alt . . .“

„Ti stille . . .“ Han slængte hendes Haand fra sig. Det var ligemeget, hvad Valborg sagde, han gendrev af Princip altid hendes Ord, og allermest irriteret blev han næsten paa hende, naar hun var Ekko af hans egen Mening.

„Hvor tør du understaa dig i at tale saadan til din Broders Forlovede, der er Gæst i dine Forældres Hjem?“

Han gik hen til Ruth og lagde Armen beskyttende om hendes Skulder.

„Her i Huset har kun jeg og din Mo'r noget at sige. Her lægges ikke Baand paa Nogen, her kan Enhver, der kommer, bevæge sig, som han plejer.“ Ruth følte hans Arm som et Jærnaag

om Skulderen, og hans Nærhed gjorde Luften kvalm om hende. Hun havde altid en uhyggelig Fornæmmelse af at være et fuldstændig upersonligt Begreb for Svigerfaderen, og at han havde anlagt sin ydre Optræden over for hende efter ganske bestemte Regler, som han vilde have fulgt over for hvilken som helst ung Dame, han havde anerkendt eller været nødt til at anerkende som sin Søns Forlovede.

„Hvor tør du vove at kritisere, hvad hun gør, og hvad hun i sit Hjem har haft Lov til at gøre? Fordi jeg altid har forbudt Jer at læse disse moderne Bøger? Fordi jeg siger, at de er fordærvelige? De er fordærvelige. Men hvad Ret har jeg eller I til at optræde pædagogisk over for et fremmed Menneske, der er opdraget under helt andre Forudsætninger end mine Børn? Den Ret ta'r du dig uden videre, min Frøken. Jeg raader dig til at holde inde i Tide. Min Søns Forlovede skal ikke skrive hjem til sine Forældre, at hun bliver slet behandlet, at vi ikke har vist tilbørlig Hensynsfuldhed over for hende. Og saa laver du en Scene, bruger Mund som en Fiskerkælling.

Her skal være Fred, som det sømmer sig i et ordentligt Hjem. Og jeg er maaske Herre nok i Huset til at kunne befale det, skulde jeg mene. Jeg skal nok sige til, hvis der skulde være noget, der ikke passer mig. Det kan du stole paa.“ Generalen slap Ruth og saa' hen paa sin Søn.

„Men du har at holde din Mund og passe dit, og jeg raader dig til at gøre dig lidt Umage, hvis det skulde falde dig svært.“

Der var ikke en af de tilstedeværende, som ikke vidste, at Generalen var af ganske samme Mening som Valborg, lige til de mindste Enkeltheder. Og Visheden derom var næsten ved at sprænge hendes Bryst, uden at hun dog vovede at genoptage Sagen til videre Forhandling.

„Og du, min Herre, kunde maaske ogsaa tage dig en Smule mere sammen. Du tager dig lidt for store Friheder i den senere Tid.

Behold du dine Meninger for dig selv. Lad mig i hvert Tilfælde ikke høre alt det moderne Vaas, du har hittet paa. Jeg ønsker ikke Forandring i Tonen, vi har været vant til herhjemme.“

Han gik henimod Døren til Spisestuen.

„For Resten er der noget, jeg skal tale med dig om.“ Han saa' med et gennemborende Blik fra Ruth til Svend. Hun opfangede Blikket. Svend saa' ned i Gulvet. Det gøs i dem bægge.

Generalen saa' paa sit Ur.

„Men det faar vente til senere. Du husker nok, Mo'r, vi skal have Parti i Aften, Bjerring og Muus kommer. Du er Fjerdemand.“ Han pegede paa Sønnen. Hans ligegyldige Tone beroligede Svend og Ruth noget.

Saa gik han.

Generalinden drog et dybt Suk. Hun havde ufravendt staaet og stirret ned i Kaffekoppen, der endnu var halvt fuld. Lidt efter forsvandt hun, kastende et langt bebrejdende, raadvildt Blik paa de fire Unge, der stod ubevægelige paa samme Plet, som da Faderen kom ind. Næppe var hun ude, før Valborg sank sammen i hysterisk Hulken. Klara førte hende langsomt ud af Stuen uden at værdige Ruth og Svend et Blik.

Ruth satte sig ved Bordet og støttede Albuerne haardt imod dets Plade.

„At det er muligt! At det er muligt . . . Naar man gør alt for at undgaa det!“

Svend stod midt paa Gulvet og stirrede ud i Luften. Hun kunde se, at han ikke havde Tanke for hende.

„Hvad tror du, din Fa'r vil tale med dig om?“

„Hvor véd jeg det?“ Han trak paa Skulderen. De tav.

Og det var, som om alle de Ord, der var blevet sagt, lød dobbelt saa stærkt, og alt det, der var foregaaet for lidt siden, i denne Stilhed fik dobbelt saa stor Betydning for dem som før.

De følte Uhygge imellem sig.

Han saa' hende ikke . . . Hun tog ikke Blikket fra ham.

Hvad tænkte han paa? Hun vidste det ikke . . . Han var hende fjærn, men alle de Andre var inde i Stuen endnu med deres Gebærder og stumme Miner og Udfald imod hende.

Timen var slaaet, den hun saa længe havde forudset, hun stod paa vaklende Grund her paa den Jord, han var vokset op i.

Og nu var det, han skulde komme og gentage alle de stærke Ord fra Efteraaret.

Hun længtes efter ham.

Hvad havde de Andre med dem at gøre? Modgangen havde en Gang før været deres Kærligheds frodigste Muld, den skulde ogsaa være det nu.

De skulde slutte sig sammen, tættere og varmere end nogensinde før, le af de Andre . . .

Hvorfor kom han dog ikke?

Hvorfor tog han hende ikke i sine Arme?

Hvorfor gemte de sig ikke langt, langt bort ind i deres egen Verden, hvor ingen kunde naa dem?

Vilde han virkelig lade hende sidde helt alene og fryse i Uhyggen og Larmen af alt dette Kævl, som et eneste Blik, et eneste Haandtryk fra ham vilde kunne drive paa Flugt, milelangt bort?

Svend var begyndt at gaa urolig op og ned ad Gulvet.

Inde fra Søsterens Værelse lød højrøstet Tale og Graad. Nu udspyede Valborg tvangfrit al sin Galde for Søsteren; bagefter fik hun nok sin store Hovedpine og maatte til Sengs, medens Klara sad ved hendes Smertens Leje og gav hende Eddike-Omslag om den værkende Pande. Det havde gentaget sig tre Gange i den Tid, Ruth havde været i Aarhus.

„Det er ogsaa rasende uforsigtigt af dig at laane Whitt saadanne Bøger."

Svend blev staaende foran Ruth.

„De misforstaar det. Ingen forstaar det, Whitt allermindst,

og saa udplaprer han det med sin sædvanlige Aabenmundethed til Alle og Enhver. Én Ting er at have sin egen Mening, en anden at udfordre Alle og Enhver med den. Det nytter ikke. Det vil du ogsaa snart indse. Det er en vis Ungdommelighed, der stikker dig i Blodet endnu . . .“

Ruth saa' ned i Skødet.

„Kom og hjælp mig med Whistbordet!“ brølede Generalen pludselig inde fra sig. Svend hastede med at efterkomme Befalingen.

Ruth sad alene tilbage i Stuen.

Hun støttede Albuerne mod sine Knæ og dækkede Ansigtet med Hænderne.

Ikke et Blik fra ham, ikke et Ord, der kom hendes raabende Længsel i Møde.

Helt alene sad hun tilbage.

Og det var, som om noget krympede sig sammen i hendes Hjærte, krøb helt ned paa Bunden af det. Noget, som maatte blive liggende og tynge der for stedse.

Thi hun havde set den vaagnende Angst i Svends Øje. Der var Smitstof i Luften her i disse Stuer. Og den, der var bange for Smitten, var jo Sygdommens sikreste Bytte.

Han havde kun været optagen af det Ubehag, den Utryghed, som Familiens Udfald mod hende havde efterladt hos ham selv.

Han havde svigtet hende i den Time, hun mest af alle havde trængt til at faa hans Kærlighed bekræftet.

Nu sad hun ensom tilbage i Fjendens Lejr.

— — —

Svend havde hjulpen sin Fader med at rydde til Side, efter at de Fremmede var gaaet. De talte ikke et Ord sammen. Saa gik han henimod Døren for at henlede Opmærksomheden paa sig.

„Fa'r havde vist noget at sige mig!“

„Ja.“

Generalen, der stod med Ryggen til, vendte sig om og maalte

Sønnen med et Blik, der fik Blodet til at isne i dennes Aarer. For anden Gang gennemfoer en Anelse ham; thi Faderen vilde være i Stand til at forene en fuldstændig, kavalermæssig Optræden overfor Ruth med en velgrundet Mistanke til dem bægge.

„Jeg var oppe hos Tante Josefa i Aften.“

En Sten væltedes fra Svends Bryst. Alt andet, hvad det saa end blev, vilde i Modsætning til det, han et Øjeblik havde frygtet, være for saa godt som intet at regne, skøndt han ellers just ikke udmærkede sig ved synderligt Mod i Sammenkomsterne under fire Øjne med sin Fader.

„Hvad er det, du gaar og plaprer ud til Folk her i Byen? Hvad vil det sige? At du skal giftes om et Aar . . .“

Generalen nærmede sig ham og hævede Stemmen betydelig.

„Maaske Hr. Erlandsen allerede har givet sit Samtykke dertil?“

„Han har vist i Grunden ikke noget imod det,“ stammede Svend ubehjælpsom som en Skoledreng.

„Hvad vil det sige? Har han givet sit Samtykke? Har han? Han skulde prøve paa det, den gode Herre. Men om jeg saa skulde lægge Sag an imod ham . . . Heldigvis har jeg hans Æresord, sort paa hvidt. Han kan ikke røre en Finger i den Retning uden at tage mig med paa Raad. Det skulde du ved Lejlighed minde ham om. Jeg skal i hvert Tilfælde ikke forsømme det, hvis hans Hukommelse skulde glippe.“

„Jeg har aldeles ikke berørt Sagen for ham.“

„Tænk, ikke? Det var virkelig heldigt. Naa! men saa fortæller din Mo'r mig, at du i Dag har faaet halvsyvende hundrede Kroner sendt til Afbetaling af din Skrædderregning. Det forekommer mig ikke at høre med til vore Overenskomster. Mindes jeg ret, tilbød Hr. Erlandsen at betale Gælden, naar du holdt Bryllup.“

„Der blev ikke noget egentligt slaaet fast i den Retning.

Hr. Erlandsen har ment at gøre mig en Tjeneste ved at skaffe mig denne Regning fra Halsen.“

Generalen bed sig i Læben og tyggede derefter grundende paa sit Overskæg.

„Han har maaske ogsaa tilbudt dig at betale den øvrige Gæld?“

Der kom et mistænksomt lurende Blik i den Gamles Øjne.

„Nej! det har han ikke ladet noget forlyde om.“

„Den Regning hastede det jo ikke med, den kunde godt have staaet to—tre Aar endnu. I dit Sted tog jeg ikke imod en Øre før dit Giftermaal. Havde jeg anet noget om de Penge i Forvejen, havde jeg paa det indstændigste frabedt mig, at du tog imod dem.“

Svend gennemskuede sin Fader og vidste, at det var ham saa meget imod, fordi det før end nødvendigt vilde knytte hans Søn med haandgribelige Baand til Familien Erlandsen og føre en hel Del Ubehageligheder med sig, hvis det skulde rive ud mellem de Unge, eller maaske blive den væsentlige Grund til, at han ikke slap Ruth. Han havde ikke anet før nu, at Forudsætningen af et Brud mellem Ruth og ham laa Faderens Tanker saa nær.

„Hvad skal det sige, at I skal giftes om et Aar? Gaar du og Ruth virkelig rundt i den taabelige Tro at kunne tage mig ved Næsen, naar det kommer til Stykket? Du burde i hvert Tilfælde kende mig godt nok til at vide, hvor langt min Vilje rækker, og jeg vil raade dig til ogsaa at lære hende det i Tide. Vær nu blot ikke saa dum at gentage mine Ord. Jeg forbyder dig at sige, hvad vi her har talt om. Du kan vel nok finde paa en anden Maade at gøre hende Sagen klar paa.“

Han tav et Øjeblik.

„Hvad mener du i Grunden med at gifte dig om et Aar? Gaar du da rent i Barndom? Har du da ikke Spor af din sunde Fornuft tilbage? Hvad vil det sige . . .“

„Jeg indser i Grunden ikke, hvorfor jeg ikke lige saa godt

kan gaa Skolen igennem, naar jeg er gift, som naar jeg ikke er det! Tvertimod!“ svarede Svend med paatagen Trods, næsten mekanisk gentagende de Ord, han og Ruth saa ofte brugte til hinanden.

„Ja, der har vi det!“ Generalen lo haanlig. „Gud forbarme sig vel! Jeg synes for Resten, at vi ellers har været saa temmelig enige paa det Punkt før i Tiden, men naturligvis, nu da det gælder Herren selv, saa huj-hej — bare lige ind i Suppedasen. Aa! I er nogle ynkelige Karle alle til Hobe! Der er ikke Marv, ikke Arbejdslyst i Jer! En nydelsessyg, overfladisk Ungdom! Bløddyr, Skørtejægere og intet andet.“

Ved den sidste Benævnelse var Svend trods sin Beklemthed lige ved at smile. Han vidste kun alt for godt, at Faderen ikke alene havde en ret broget Tid bag sig, men ogsaa, at han aldeles ikke var udbrændt endnu. Kun havde han altid forstaaet at forene Pligten og Fornøjelsen, fordi denne sidste var af en meget tarvelig, underordnet Slags og derfor aldrig formaaede at gribe forstyrrende ind i hans Liv. Svend lod, som om han helt overhørte Faderens Udfald, og fulgte Samtalens egentlige Traad.

„Se nu til Erik, han giftede sig da ogsaa, før han havde gaaet Klassen igennem.“

„Erik! Altid kommer du med ham! Fordi han har begaaet en Dumhed, var der naturligvis ogsaa al mulig god Grund for dig til at begaa den, ikke sandt? Erik! Jo, jeg takker! Tror du virkelig, at han faar Klassen gaaet igennem paa halvandet Aar? Nej, min Ven, tre vil det vare.“

„Erik er dum!“ slog Svend fast.

„Vis-vas, han mangler Ro. Han mangler enhver Betingelse for at kunne være flittig; og du har saamænd i Forvejen ikke synderlige Anlæg i den Retning.“

Der kom en bitter Klang i Generalens Stemme ved disse sidste Ord. Han havde i sin Tid gjort sig store Forhaabninger om Svend. Men Følelsen for Sønnen var efterhaanden bleven

det saare Forfængelighedspunkt, den syge Plet i denne haarde, viljesejge, gamle Mands Indre.

I praktisk Henseende var Svend en saavel paapasselig som dygtig Officer og i Besiddelse af det fornødne Anstrøg af Brutalitet overfor sine Soldater, men han manglede den stimulerende Ærgerrighed, den, der udspringer af en fast, stærkt koncentreret, udholdende Vilje. Generalen vidste, at han vilde blive umulig til Læsning; dér vilde den faderlige Myndighed ikke kunne række til, hvor meget den end ellers havde udrettet. Svend slægtede sin Moders Familie paa. Hovedtypen i den var meget blond og blaaøjet og vag i Konturene, godmodige, ubeslutsomme Gemytter, afholdte af alle, men uden Rygrad og Arbejdsevne, Mennesker, der ene levede i Øjeblikket og derfor aldrig bragte det til noget.

Generalen gik med hurtige, taktfaste Skridt og Hænderne gravet ned i Bukselommerne op og ned ad Gulvet.

„Du kender nok ikke rigtig Historien med Erik? Men ser du, det gør jeg tilfældigvis, og maaske er det bedst, at du ogsaa lærer den at kende, saa tænker jeg, du lader være med tiere at drage ham frem som Eksempel til Fordel for dine Planer!

Du anser naturligvis Eriks Fader for et Mønster paa Liberalitet og Forstaaelse af Ungdommen, siden han, foruden at give sit Samtykke til hans Forlovelse med en Pige af tarvelig borgerlig Familie, oven i Købet lader dem holde Bryllup samme Aar, midt i Sønnens Læsning? Men hvilke Betingelser tror du i Grunden, han stillede i Begyndelsen?“

Generalen havde for Vane at gøre lange Pavser, naar han fortalte noget, et Udslag af den despotiske Fordringsfuldhed, hele hans Person var gennemtrængt af. Nu drev han frem og tilbage paa Gulvet og sagde saa endelig med Eftertryk paa hvert Ord:

„Akkurat de samme som jeg, min Ven! Først Læsning, saa Giftermaal. Han gav ogsaa kun meget nødtvungent sit Samtykke til en Forbindelse mellem sin eneste Søn og denne Pige, der var

fra et københavnsk Hjem med de mest frivole Tendenser, radikale Blade, moderne Læsning, alt muligt Tøjeri! Men Følgerne blev ogsaa derefter.

Hvorfor tror du, at Brylluppet blev bestemt over Hals og Hoved? Vil du endelig vide det?“

Svend Kaas tvang sig til at se sin Fader stift ind i Øjnene med et glasagtigt, unaturligt Blik. Han havde en underlig gyngende Fornæmmelse under Fødderne, skøndt han sad, og han var angst for det, Faderen nu vilde sige.

„Naa, jeg behøver næppe at sige dig Grunden . . . Se! det fik de ud af, at han aabnede deres Hjem for en saadan Pige. Synes du ikke, at det var en ganske hyggelig Affære?“

Generalen saa' paa sin Søn med et skaanselsløst, ondsindet Blik.

Det var, som om Svend skulde kvæles. Det sortnede for ham, og det flimrede med brogede Pletter for hans Øjne.

„Maaske du nu lader Kæphesten Erik fare.“ Generalen gik hen til Døren. „Lad mig ikke mere gennem andre faa noget lignende Pjank at høre, som hos Tante Josefa. Saa sandt jeg lever, bliver der ikke noget af paaskyndet Giftermaal med min gode Vilje. Jeg anser det for en Faders forbandede Pligt at varetage sin Søns Fremtid, naar han ikke har saa megen Stræben og Ærgærrighed i sig, at han kan gøre det selv. Jeg skal gøre mit, saa længe jeg blot kan, men desværre, der gives jo Tilfælde . . . Man kan snart vente sig alt . . .“

De sidste Ord mumlede han og lukkede Døren haardt i efter sig.

Svend sad alene tilbage med sin Angst.

Anede Faderen noget om Ruth og ham? Var det kun en Formodning, møntede han sin Tale om Erik paa dem?

Hvis han havde en Anelse, havde han saa kunnet lade det blive ved de Par forblommede Ord? Og dog, han kunde ikke tale saadan, hvis ikke . . . han maatte vide noget.

Du godeste Gud!

Svend følte Forholdet mellem Ruth og sig som et lavt Komplot mod sin Familie. Hun blev saa ringe . . . Hun blev det fremmede Element, der greb skurrende ind i hans Hjems Tone. Den alt for løsslupne, begærlige, fremfusende.

Og der kom pludselig noget saa kønt over hans Mo'r og Søstre. Han følte Længsel efter atter at indaande den rene Luft i sine Forældres Stuer med Slægtssamvittigheden ubesmittet.

Faderen anede . . . han vidste.

Det var forfærdeligt! Svend havde aldrig tænkt sig denne Mulighed, aldrig udmalet sig Ruth og sig selv overfor saadan en Mistanke. Deres Forhold havde været som tvedelt. Det var kun den selskabelige, ydre Side, som han havde sat i Forhold til sin Familie.

Det andet laa gemt langt, langt bort fra dem som i en anden Verden, saa langt bort, at han ofte glemte, at det var til, naar han og Ruth bevægede sig mellem de Andre.

Tanken, at Familien skulde kunne blive medvidende i dette, var svimlende som en Afgrund at se ned i. Nu droges den frem for Lyset.

Deres Dom rykkede truende ind paa Livet af ham. Og alene ved Muligheden af en Afsløring traadte Ruth frem i en ny Skikkelse for ham.

Hun var ham en Lidelse at tænke paa i denne Time. Thi hans Faders Øjne havde hvilet paa hende.

XVIII.

„Saa nu er jeg færdig med at pakke!“

Ruth kom ind i Stuen til Svend. Han sad paa sin sædvanlige Plads i Sofaen og røg og ventede for at tilbringe den sidste uforstyrrede Middagstime med hende, inden hun rejste.

Hans Angst for Faderens Mistanke havde vist sig at være ugrundet, men den var bleven siddende i Blodet paa ham, uden at han dog havde set sig i Stand til at afbryde Forholdet mellem Ruth og sig. Hans Families Dom lurede paa hende i alle Kroge, og det var kun i enkelte Øjeblikke, han kunde befri sig for den.

I Dag følte han sig helt tryg, og havde kun Tanke for hende, havde længtes efter, at hun skulde komme, for at de kunde tilbringe en hyggelig Afskedstime sammen.

Han glemte helt, at der i den sidste Tid havde været Timer, hvor hun havde været ham besværlig med sine mange Krav, sin Villighed og Varme. Nu da Muligheden for Opdagelse af deres natlige Møder paa Grund af hendes Afrejse denne Dag var udelukket, og de ligesom havde deres paa det Tørre overfor Familien.

Ruth stillede sig hen til Vinduet, det formørkedes pludselig af en Ladning Sne, der skred fra Taget og med et Brag faldt ned i Gaarden. Hun foer tilbage og satte sig paa en Stol ved Siden af hans Kommode.

„Kom dog hen til mig!“ Han slog med Haanden paa den ledige Plads ved sin Side.

Hun rejste sig.

„Tænk, at du rejser om nogle Timer . . . at du ikke er her i Morgen ved denne Tid!“

„Ja, i Morgen . . .“ gentog hun stille og begyndte at gaa op og ned ad Gulvet. Saa standsede hun et Øjeblik med Ansigtet vendt mod Vinduet, som var der faldet hende noget ind. I det samme skyggedes det atter af en Ladning Sne.

„Aa, denne Sne!“ Hun tog sig nervøst med Hænderne til Hovedet. „Den kan gøre En helt forrykt.“ Hun gik rask henover Gulvet med korslagte Arme paa en Maade, der sagde ham, at hun vilde fortsætte den Vandring en god Stund endnu.

„Sæt dig nu her hen, hører du, Ruth! Husk paa, det er den sidste Time, vi har at være sammen i længe, længe . . .“

Hun stillede sig foran ham med bægge Hænder stemt mod Bordpladen.

„Du kommer jo og besøger os i Pinsen, ikke sandt?“ Det var ikke et Spørgsmaal, men kun noget, hun bekræftede for sig selv.

„Ja, men det er der længe til, Ruth.“

„Og saa ses vi først til næste Vinter,“ fortsatte hun. „Hvis du da begynder din Læsning til den Tid. Og det kan vare tre Aar, inden du er færdig.“

„Nej, halvandet . . .“

„Det er ogsaa længe!“ sagde hun langsomt og eftertænksomt og satte sig ved Siden af ham med Hænderne foldet i Skødet. Han tog hende under Hagen og saa' ømt paa hende. Der var noget i hendes indadvendte, lidt forpinte Udtryk, der drog og rørte ham.

„Flyver min lille Sommerfugl fra mig? Hvad skal jeg saa gøre? Hvor her bliver skrækkelig tomt.“

„Sommerfuglen!“ Hun rystede paa Hovedet med et lille, vemodigt Smil.“

„Den er fløjet langt, langt bort for længe siden.“

„Men saa er der kommet noget andet i Stedet, noget langt rigere og bedre.“

„Noget, der nok kan taale at røres ved, uden at Støvet gaar af Vingerne, mener du vel!“

„Hør Ruth! angrer du, lider du, fordi du blev min? Synes du, at du er bleven ringere for det?“

„Maaske i dine Øjne Svend. Maaske i dine . . . For sæt det kun var, fordi jeg var saa barnlig og uberørt, at du holdt af mig, sæt vi har snydt os selv for det bedste, den Dag vi af de Andre faar Lov til at leve sammen og saa i Grunden er færdige med hinanden. Det vilde være skrækkeligt. Men jeg véd ingen Ting. Jeg forstaar ingen Ting,“ sagde hun sløvt.

„Jeg er bange for, at den Dag ikke er fjærn, hvor du kommer til at hade og afsky mig, fordi jeg gjorde dig til min. Jeg véd ikke, men i den senere Tid har jeg sommetider følt noget saadant.“

„Hade dig? Ja! Hvis jeg virkelig opdagede, at jeg var bleven ringere i dine Øjne, fordi jeg har søgt at give dig Alt, lige til det yderste, og det havde gjort din Følelse mindre øm og kærlig . . . Aa, jeg tror, jeg vilde kunne kvæle dig. Det vilde dog være for lumpent. Jeg véd, at der er Mænd, der ikke tilgiver Kvinder, at de har ladet sig forføre af dem. Ikke fordi jeg mener, at jeg er bleven forført. Det er et afskyeligt Ord. Men du synes maaske, at jeg har været for villig, og saa bliver du træt.“

„Hvor kan du tro det, Ruth?“ Han tog bægge hendes Hænder. „Hvor kan du tro, at jeg nogensinde vil kunne bryde med dig? Du, som har givet dig hen i den Tro, at du skulde tilhøre mig for hele Livet. Og saa skulde jeg lade dig alene tilbage, saa dette bestandig blev en Skamplet paa dig? Indser du da ikke, hvilket uløseligt Baand der binder os to sammen?“

„Aa Svend! hvad nytter det Baand, naar Følelsen, der ene giver det Værd og gør det helligt, er borte? Saa bliver Baandet

jo den tungeste af alle Lænker. Du tror da ikke . . .“ hun lænede sig op til ham og saa' ham i Øjnene . . . „at jeg nogensinde vil beraabe mig paa Baandet mellem os den Dag, jeg opdagede, at din Følelse var død, og at du kun gjorde dig det til en Samvittighedssag at gifte dig med mig? Det kan du da umulig tro? Nej! aldrig vil jeg kunne holde paa dig, naar jeg mærkede, at du havde Lyst til at gaa og allermindst af den Grund.

Jeg forstaar mig ikke paa den Slags Æresbegreber; de forekommer mig aldeles bagvendte, nedværdigende. Jeg kender kun ét Æresbegreb . . .“

Svend kom ved disse Ord til at tænke paa en Kammerat af sig, der i syv Aar havde været forlovet, inden han havde haft netop saa meget, som han kunde friste Livet for til at gifte sig paa, og det med et Kvindemenneske, han ikke brød sig det fjærneste om, ikke havde én Interesse tilfælles med, men som han i den første Forlovelsestid en eneste Gang i overstrømmende, ungdommelig Livslyst havde fristet til at hengive sig. Dette Øjebliks Ubetænksomhed havde været hende det sikre og uomstødelige Middel til at holde ham fast alle Aarene igennem, skøndt han aldeles ikke lagde Skjul paa, at han var ked af hende og kun giftede sig med hende, fordi han som Mand af Ære ikke kunde trække sig tilbage.

I Virkeligheden ansaa Kaas det for det naturligste for en ung Pige af Ruths Stand at stille en saadan Fordring. Han havde været overbevist om, at deres Forhold, der gik ud over Grænsen for de almindelige, borgelige Vedtægter, for hende betød et Slags hemmeligt Ægteskab, lige saa gyldigt for dem personlig, som den kirkelige Vielse var det for de Andre.

„Ruth, du er ikke lykkelig.“ Svend trykkede hende tættere ind til sig. „Du har været saa tung og trist i disse sidste Dage. Er det, fordi vi kun har været saa lidt sammen? Men jeg kunde da hverken sende Afbud i Gaar eller i Forgaars, det véd du jo godt, hvor gærne jeg end vilde.“

„Er du maaske lykkelig?“

„Lykkelig? Hvorfor plager de mig ogsaa allesammen, hvorfor dog denne evindelige Misstemning? Nu føjede jeg dem endda forleden og gik med til dette Sammenskudsbal . . . og alligevel bliver de ved . . . Det er rigtignok en yndig Familie, du er kommen ind i! Hvor maa det pine dig altsammen.“

„Pine mig!“ næsten skreg hun og foer op af sin henslængte Stilling. „Nej, mig vilde det saa sandt ikke pine det allerringeste, hvis jeg ikke saa', hvor det piner dig, tager paa dig, saa du næsten ikke kan hænge sammen. Det er det, kun det, der gør mig ulykkelig, nager mig, vækker Tvivlen, og jeg forstaar det ikke ... Hvorfor er det dig ikke aldeles ligegyldigt som den Gang i Efteraaret? Da havde du endda ikke faaet dig det sikret, som allermest laa dig paa Hjærte; men nu, da vi er sammen, og de ikke formaar at tage deres Samtykke tilbage og heller ikke kan stille haardere Betingelser, end de allerede har gjort, altsaa absolut staar uden for alt det, der vedrører os personlig og skal udgøre vor Lykke, nu hører du efter hvert Ord, de har at sige, tager dig det nær.

Det er ikke mere nok, at vi holder sammen. Og det er dog det eneste, der har Betydning. Ja, det eneste, eneste vigtige . . .

Hvad kan de gøre os? Hvad kan de ødelægge for os? Intet, naar vi to blot føler, at vi holder af hinanden. De kan hverken gøre fra eller til i vor Lykke, for det bærer vi altsammen inden i os selv. Og saa . . . Ja! hvad siger de saa andet end det, de har sagt hundrede Gange før, og som vi allerede i Sommer var forberedt paa, de skulde sige? Skulde det virkelig kunne gøre mere Indtryk nu, da vi har hinanden, end den Gang, da alt var i det Uvisse? Nej! Jeg forstaar dig ikke. Hvor kan det tage saadan paa dig? Er det, fordi du har mistet Tilliden til din egen Følelse?“

„Fy, Ruth! Men ser du, Ruth, jeg forstaar paa den anden Side ogsaa, at de herhjemme føler, som de gør. Vi har altid før

været saa nøje sammenknyttede. Jeg var deres Alt, deres Stolthed, især Fa'rs. Det oplivende Element i Huset, baade for de Gamle og Søstrene. Nu ser de mig pludselig dragen til en hel anden Side, kun have Tanke for dig og slet ingen tilovers for dem mere. Kan du ikke forstaa, at de er skinsyge paa dig, og at det er det, der gør dem uretfærdige. Og ser du, Fa'r véd selv, hvad det vil sige at være fattig Officer og forlove sig tidlig. Han og Mo'r var forlovede i seks Aar, og det saa' smaat ud for dem, da de blev gift, især da Børnene kom. Det er derfor rimeligt, at han kun kan se vort Giftermaal fra den praktiske Side. Han kender for meget til Livet og sin Stillings økonomiske Plager. Det er jo heller ikke saa meget dig personlig, de anker paa . . ."

„Naa-aa, véd du nu hvad."

„Nej, jeg har dem lumsk mistænkt for paa Bunden godt at kunne lide dig, Klara og f. Eks. Fa'r forkæler dig jo formelig."

„Jo Tak! . . . den Ømhed! . . . Nej, Svend, han mener mig det netop værst af hele Familien og arbejder i al Stilhed i det visse Haab om en skønne Dag at faa det hele til at at ramle sammen. Han behandler mig halvvejs som et lille, godtroende, attenaars Mæhæ, en sød, lille Dukke, man for den Sags Skyld gærne kan klappe og kysse til God Morgen og God Nat, og halvvejs som en ung Dame, man maa være ridderlig overfor, fordi hun er Gæst i Huset, men som man alligevel ikke vilde betænke sig paa at give et ordentligt Spark, naar hun kom for meget i Vejen. Saa er Valborg næsten bedre. Hun lægger da ikke Skjul paa sin Hjærtens Mening, det skal Guderne vide, hende véd man da, hvor man har.

Aa, men i Stedet for saadan Gang paa Gang at tale om Tingene, burde vi sidde og le, være saa sikre og glade, knejse saa selvbevidste. Og nu sidder du dér bleg og forpint, lader dig skræmme af hvert Ord, de siger. Der skal saamænd ikke meget til, at de faar dig taget helt fra mig."

Hun sukkede. Hvor blev det dog mere og mere grimt

alt det, hun havde faaet at kæmpe imod i den Tid, hun havde været i Aarhus.

„Ja, de vil sikkert komme glimrende fra deres Forsøg.“ Han lo haanlig.

„Jo, Svend, du har netop i den sidste Tid, jeg har været her, ladet dem mærke, hvilken Vægt du lægger paa deres Meninger. Tro ikke, de er saa dumme ikke at kunne se det og benytte sig deraf. Alene din Opfarenhed ved det mindste Ord. Du vil vise dem din Styrke derved, men opnaar kun at vise dem din Svaghed.

Og de husker vel ogsaa, hvor langt deres Indflydelse rakte, inden du lærte mig at kende. Men jeg vil blot sige dig, at disse Familierivninger udholder jeg ikke, vil jeg ikke taale i Længden. Og hvis du ikke lærer at holde os dem fra Livet ved at vise dem, at du blæser dem et Stykke . . . ja, saa véd jeg ikke, hvordan det gaar, og hvilken Ende det saa ta'r med os.“

„Hvorfor vil du altid kun se sort? Hvorfor gøre dig Livet saa bittert? Dette er naturligvis kun en Overgang, kan du nok forstaa. Det, at de har set os sammen, set, hvor meget vi holder af hinanden, har kun givet deres Skinsyge end yderligere Næring. Nej! du maa ikke altid se det værste i al Ting. Det gaar nok altsammen.“

„Hvad vil det sige, „det værste“, og at det altsammen gaar? Er det da ikke bedre at se en Smule frem i Tiden, forudse, hvordan det Hele vil blive? Kan du da slet ingen Ting se? Og at det gaar . . . Tror du, noget gaar saadan ganske af sig selv? At man bare kan sidde ganske stille og vente uden at sætte Kræfter ind? Men vil du ikke, saa vil jeg. Vil du ikke bruge dine Kræfter, saa vil jeg bruge mine for os bægge.“

„Aa, Ruth, hvor du er ophidset. Hvorfor vil du saadan fordærve den sidste Time, vi har at være sammen i?“

„Synes du ikke just derfor, at vi kunde trænge til at tale alvorlig sammen?“ Hun saa' indtrængende paa ham. „Jo, vi trænger til det. Kan du huske, naar vi sidst talte sammen, for

jeg kan det ikke. Og du skal vide, paa hvad Maade jeg har faaet Øjnene op for vort Forhold, selv om det maaske trætter dig, og du synes, jeg plager dig. For jeg har Retten til at plage dig, det har de andre ikke.“

„Men hvad har jeg dog gjort dig, at du tager saadan paa Vej? Har jeg da ikke været nok for dig, været alene sammen med dig, naar det blot kunde lade sig gøre, søgt at udnytte hvert Øjeblik? Har vi da ikke haft mange yndige Øjeblikke?“

„Jo, jo!“ Hun vrikkede hjælpeløst med Hovedet.

„Men du har ingen Tillid, ikke den fjærneste Tillid til mig.“

Han følte sig forurettet og anede ikke, at alle hans Forsikringer kun var Selvforsvar, han søgte at krybe i Skjul under.

„Du holder ikke af mig som i Sommer, eller som nu her i Begyndelsen?“ ankede han videre imod hende.

„Nej, ikke som den Gang. Da var jeg saa stolt og tryg. Men nu er jeg ikke tryg mere, jeg er ikke stolt, jeg er angst for at miste dig, miste min Følelse for dig, og jeg er ikke den samme i dine Øjne heller som den Gang.

Det var jo netop det, du elskede, at jeg stillede dig saa frit overfor Valget. At jeg var saa selvstændig, ikke rørte en Finger. Men nu synes jeg sommetider, som lagde jeg Tvang paa dig, som var jeg dig en Klods om Foden. Jeg plager dig. Du synes, jeg er beværlig, og dog tør du ikke indrømme det, ikke en Gang for dig selv endnu. Det kan ikke gaa . . .“

„Ruth!“ Han slog Armene om hende. „Hvor du dog er fordringsfuld! Forstaar jeg dig ikke, kan du ikke tale med mig om alt, kan vi ikke tale sammen . . .“

„Nej!“ Hun snoede sig ud af hans Arme. „Vi har ikke talt sammen i lange, lange Tider. Vi véd næppe mere, hvad vi skal sige hinanden!“

„Véd vi ikke det? Véd jeg ikke, hvad jeg skal sige dig?“ Han kyssede hende.

„Jo, at jeg elsker dig, at jeg attraar dig hver Time paa Dagen,

at jeg vil kysse dig, favne dig, have dig hos mig, at du ikke maa rejse, ikke maa rejse, fordi jeg elsker dig, ikke vil undvære dig, nej, du skal blive, du maa ikke gaa fra mig!“ Han kyssede hende hæftig og voldsomt mellem hver Sætning. Saadan kunde den erotiske Ekstase i enkelte Øjeblikke stige brusende op i ham og give sig Ord overfor hende i de Timer, de var alene.

„Nej, lad mig være, hører du, slip mig . . .“ Hun rejste sig og stillede sig lige overfor ham med Hænderne stemt mod Bordpladen.

„Det er jo netop det!“ Hun bøjede sig energisk frem, nu var det, ligesom hun havde faaet de rette Traade i Hænde.

„Du lukker min Mund med Kys. Du stryger Tankerne bort med Kærtegn, saadan vil du nu have det, du ønsker ikke at blive forstyrret og ønsker, jeg skal være som du. Men det er jo ogsaa lykkedes dig. Jeg har ladet mig daare ind i Øjeblikket alene, fordi jeg var saa træt, og fordi jeg var saa helt alene om at tænke, og mere og mere har du faaet mig trukket med dig, og mere og mere er Grunden gleden bort under mine Fødder.

Mærker du da ikke, hvilken Fare der ligger i udelukkende at give sig hen til Sanselighed, saadan som vi har gjort det, saa underlig hastig og begærlig i de faa Øjeblikke, det var os forundt at være alene sammen.“

Hun lod sig falde ned i en Stol og sænkede Hovedet.

„Hvorfor piner du mig saadan!“ spurgte han i en mismodig Tone, der sagde hende, hvor lidt han opfattede Ordenes egentlige Mening.

„Jeg synes ikke, jeg har fortjent det!“ tilføjede han bebrejdende.

„Ja! der kan du selv se, hvert alvorligt og sandt Ord fra mig piner, plager og trætter dig. Du vil kun leve i Øjeblikket, og naar jeg blot aabner Munden, beder du mig straks om at tie stille. Det er paa den Maade, du helt har taget Magten fra mig. Men jeg kan ikke blive ved med paa Trods at lukke Øjnene i.“

Han rejste sig og stillede sig foran hende. „Og i den Tilstand vil du tage bort! Men naturligvis, du har bygget et Ideal op i dig af mig, og nu synes du, at du er altfor god til mig.“

„Nej, det er ikke sandt!“ ivrede hun paa. „Men jeg bliver saa bange, naar jeg ser, hvordan dette tager os helt, naar alt det, vi byggede op i Begyndelsen, glider bort, og min Indflydelse over dig bliver mindre og mindre, og at de Andre faa noget af deres gamle Magt tilbage. Dette kan ikke blive ved, og jeg tror, du glemmer mig, naar jeg rejser.“

Han stampede i Gulvet. „Du er saa urimelig, saa latterlig mistroisk. Kan jeg gøre for, at vi saa sjældent er alene, og kan jeg gøre for, at vi, naar vi er det, bægge er lige unge, varme og forelskede og holder lige meget af hinanden? Hvad er det, du gør Fordring paa? Hvad skal være anderledes? Hvordan skal jeg bære mig ad . . .?“

„Jeg véd det jo ikke selv . . .“ afbrød hun ham og bedækkede Ansigtet med sine Hænder.

Og saadan forvirredes hun altid af ham og sin Følelse for ham, naar hun hørte ham tale.

„Ruth, du angrer, at du har været min, det er det, du ikke kan bære, du føler dig fornedret derved.“ Han lagde Armen om hendes Skulder.

„Nej, det er ikke sandt.“ Hun kastede Hovedet tilbage. „Aa nej! sig ikke det.“ Hun saa' bedende paa ham.

Han fik hende til at sætte sig paa sine Knæ ovre i Sofaen.

Hun stirrede frem for sig, uden dog at tænke paa noget bestemt. Hun var træt og havde ondt i Ryggen af at pakke.

„Se ikke saa bedrøvet ud, dine Øjne kan være saa ulykkelige . . .“

„Ulykkelige . . . ja, jeg tror, jeg bliver ulykkelig; jeg føler altfor stærkt og giver altfor meget, og derfor synes jeg, du giver altfor lidt, al Ting piner mig, naar jeg holder af nogen, jeg lider derved, jeg ser altid, hvordan Fremtiden vil blive. Og der-

for tror jeg heller ikke paa dig. Men jeg vil slide i det, jeg vil tage et ordentlig Tag, medens det endnu er Tid, og maaske . . .“

„Nej, Ruth, det bliver aldrig anderledes, end det er nu, du er sygelig mistroisk, og hvad jeg end gør, saa vil du komme til at lide derved, naar vi blive gift. Blev jeg saa meget som to Aftener ude i Træk, vilde du straks tro, jeg var led og ked af dig og kun brød mig om Livet i Sus og Dus, og saadan med hundrede Ting!“

„Nej, Svend! Nu er det dig, som er uretfærdig, hvor kan du dog sige saadan noget, aa, hvor kan du dog misforstaa saadan? Tror du, jeg krampagtig vil holde paa dig, stadig sidde paa Lur og ængstelig bevogte ethvert af dine Skridt, gøre Livet utaaleligt for dig? Du skal netop ud i Selskab, hvor der er lyst og muntert, saadan som du trænger til det, men saa skal du have din Krog hos mig, hvor der skal være rart og godt for dig at være, og som du glad og velfornøjet stadig vender tilbage til som en behagelig Modsætning til det andet. Men denne Krog kommer ikke af sig selv, det er den, vi maa gøre noget for at skabe . . . gid du dog vilde forstaa mig.“

Hun lagde bægge Hænder fast paa hans Skulder. Som hun dog maatte tale og tale, og saa forstod han det alligevel ikke, det blev Ord og intet andet, forandrede ikke Sagernes Stilling, trængte ikke ind og fandt Genlyd, og dog kunde hun ikke lade være med at tale.

„Jeg vil ikke plage dig, jeg vil ikke smaalig hænge over dig, saa du bliver træt og ked af mig, det tror du. Du tror, du aldrig faar Fred. Kan du ikke forstaa, at man maa have noget ud over Forelskelsen, et fast Grundlag, Interesser tilfælles, saa man finder Glæde i at tale sammen? Men det er svært, Svend, naar Selskabslivet stiller saa store Fordringer til En, river En ustandselig med sig, saa man er ved at gaa fra Sans og Samling, næppe kommer til Eftertanke, saadan som I lever herovre. Men vi vil

og maa faa Tid tilovers til at leve noget for os selv, ellers gaar jeg til Grunde ved det Liv.“

„Du skal se, Ruth, det bliver nok altsammen godt, naar vi først faar vort Eget. Det er mit Hjem her og alle de udenforstaaende, fordringsfulde Mennesker, der har gjort dig pirrelig og mistroisk.“

„Ja, naar vi faar vort Eget, men det er der en Evighed til. Nej, nu skulde jeg være hos dig.“

„Ja, rejs ikke fra mig, aa, jeg kan ikke undvære dig, bliv altid hos mig!“

Han knugede hende til sig og kyssede hende overstrømmende varmt.

„Ikke rejse, ikke rejse!“

Men hun følte, at Indtrykket af alt det, hun havde sagt nu, allerede var veget fra ham, og at Tanken paa den nærmeste Virkelighed i Afskedens og Adskillelsens Smerte var det eneste, der virkelig opfyldte ham og gjorde hans Ord saa stærke, hans Kærtegn saa varme.

Ruth sad med lukkede Øjne. Aldrig havde hun længtes efter virkelig Kærlighed som i dette Øjeblik. Aldrig havde hun længtes mere efter en virkelig Mand med handlekraftig Vilje og alvorlig Hjærtevarme som nu. Thi gennem ham havde hun lært at indse, hvad et Menneske maatte være værd.

Det var saa trist at føle med alle Kærlighedens Følelser, gennemgaa alle dens Lidelser for en Mand som han. Og hvad ventede der hende ikke endnu i Fremtiden!

Men hun kunde ikke slippe ham . . . ikke for Alvor tænke paa at slippe. Ikke begynde Livet forfra paa bar Grund med hver Følelse sløvet ind i det, som Hverdagens var.

Det var det, hun følte Rædsel for og saa levende forstod at udmale sig. Og det var det, der for Tiden hæmmede hendes Handlekraft paa Bekostning af al Selvfølelse og Stolthed i hende.

Hun vidste det altsammen, men det samlede sig ikke til virkelig Selvtilstaaelse i hende, dukket ned som det stadig blev af alt det, der havde Forrangspladsen, nu i Afskedsøjeblikket.

„Hør, maa vi ikke gaa ind til de Andre nu," udbrød hun pludselig.

„Nej, nej, er du forrykt, allerede . . . Husk dog paa, nu bliver vi ikke mere alene sammen." Han kyssede hende Gang paa Gang, men han mærkede ikke, at hun ikke gav ham hans Kærtegn tilbage.

„Aa, Barn! At du nu skal rejse . . . Det kommer saa uforvarende over mig. Det var mig, som skulde du blive bestandig."

Hun slyngede pludselig Armene om hans Hals. „Ja, hvorfor skal vi skilles? Vi burde altid være sammen, aldrig fra hinanden, allermindst nu!"

Han strøg hende over Haaret, kyssede hendes Øjne, Kinder og Mund.

Han følte sig atter paa Højde med sin Følelse fra deres Kærligheds første Dage.

„Hvornaar holder jeg dig nu saadan i mine Arme igen? Aa, hele den lange, lange Tid!"

Hun følte Uærligheden i hans sidste Ord. Hun vidste godt, at han tvertimod vilde nyde den uforstyrrede Ro og regelmæssige Søvn og gode Samvittighed, han havde maattet savne i de sidste Uger.

Han havde ikke formaaet at skjule sin Angst, og det havde givet deres natlige Møder en pinlig Uskønhed.

Ja, hvor lidet lykkelige, hvor ufestlige de dog havde været.

„Ruth! Tak! Tak for alt det, du har været for mig. Alt det rige, du har givet mig."

Hun rejste sig og strøg sig med Hænderne hen over Ansigtet. Hun var saa underlig fortumlet. Det havde været en broget Tid for hende, disse Uger, i hvilke hendes store, ubegrænsede Følelse

havde haft Virkeligheden at kæmpe sin stride, indviklede Kamp imod. Hvilket Misforhold mellem den og hans Følelse! Hendes Kærlighed var bleven beskaaren, forkrøblet, dukket langt ned, frataget hvert Gran af Tryghed, Berettigelse, Skønhed. Hun havde ikke faaet Brug for al sin Rigdom.

Hun havde for længe siden lukket det halve af sin Kærlighedsevne ind i sig selv, gemt den bort, og han havde ikke en Gang lagt Mærke dertil. Hun vidste det, havde hun fra Begyndelsen kun givet en Hundrededel af alt, hvad hun sad inde med, han havde aldrig forlangt mere.

Hun var kommen i en sørgelig forkludret og opreven Forfatning, følte sig som en forringet Skabning i Sammenligning med sig selv fra før. Hun, som fra store Fordringer, først og fremmest til sin egen Stolthed og saa til Andres, saa hjælpeløst var gleden ned i Noget, hun ikke kunde arbejde sig op af igen — hvor skaanselsløst vilde hun ikke tidligere i lignende Tilfælde have dømt Andre, før dette hændte hende selv.

Hun stod med lukkede Øjne.

Hun syntes allerede nu, at hun sad i Jærnbanekupéen, mærkede den støvfyldte Atmosfære, saa' det søvnige, sparsomme Lysskær hen over de skidden-graabrune Fløjelssæder. Toget prustede gennem Mulm og Mørke . . . langt, langt bort, førte hende viljeløst med sig. Og hun sad ensomt trykket op i en Krog . . . tænkte paa ham, der for hvert Minut kom hende et stort Stykke fjærnere, bestandig fjærnere, uden at den tilbagelagte Afstand, der stadig tog til imellem dem, nogensinde kunde indhentes.

Han var kommen hen til hende, hun lænede sig op til ham. Han løftede hende op paa sine Arme, hun saa', at han havde Taarer i i Øjnene. Det blev en lang og oprivende Afskedsscene. Og som det var hændet hende saa mangen Gang før, lod hun for en Stund hans hæftige Ord og overstrømmende Kærtegn, alt det, der var Øjeblikkets Opbrusen, men som hun saa ofte

havde taget i Fremtidsforhaabningernes Tjeneste, fylde Hjærne og Hjærte med et Glimt af Fortrøstning.

Men da hun saa lod sig glide ned paa Gulvet og rakte ham bægge Hænder, da fo'r pludselig Forudanelsen om kommende Tiders Uro og bittre, stadig tilbagevendende Mistro igennem hende og gjorde Afskedsfølelsen hjælpeløst knugende tung.

Hun tog om ham med bægge Hænder. Nu var han der. Nu følte hun hans Nærhed og vilde kunne faa ham til at slynge de kraftigste, mest overbevisende Forsikringer ud, som han selv i Øjeblikket troede paa, om brændende Elskov og Sorg over Adskillelsen. Og saa . . . hvor var det muligt? . . . saa kom det andet jo alligevel, dette var kun ydre Fagter og Stemningsbrus i Overfladen, det andet sad paa Lur, laa allerede dybt gravet ind i dem bægge, bar henimod en Nødvendighed, der snart vilde afsløre sig for dem.

Lysten greb hende til endnu en Gang at sige alt det, hun allerede havde sagt, og af hvilket han ikke havde taget et Ord op i sig.

Hun vilde sige det paany, raabe Allarm for at afværge Faren.

Men hvad nyttede det?

Ord — og Ord — de gjorde alligevel hverken fra eller til.

„Svend, hører du, vær stærk, bryd dig ikke om de Andre. Lad dem ikke faa noget at sige. Aa, nej! hvorfor kan jeg ikke være hos dig?“ fik hun kun sagt ud fra sit Hjærtes Angst og Trøstesløshed.

Han kunde ikke finde flere Ord, han kyssede hende blot.

„Nu maa vi ind til de Andre, de er kommet hjem for længe siden!“

„Nej, nej, ikke endnu!“

Han trykke hendes Hænder hæftig mod sine Øjne.

„Ikke endnu!“ Han skælvede af Svaghed overfor det afgørende Øjeblik.

Men hun trak ham med sig ud af Døren og kastede et langt Blik ind i Stuen med en Fornæmmelse af at have siddet der for sidste Gang.

Han krystede hende stærkt ind til sig.

Saa hørte de Pigens Snøften og klaprende Skridt i Gangen og gik rolig og sindig forbi hende ind i Dagligstuen, ind til de Andre.

XIX.

Ruth gik op og ned ad Gulvet, standsede en Gang imellem og tog tankeløst fat om en eller anden Genstand enten paa Bordet eller Kommoden, vejede den i Haanden og satte den ned igen.

Nej, nu kunde hun ikke udholde det længer. Nu raabte alt, hvad hun havde af Stoltheds- og Selvstændighedsfølelse, Allarm i hende imod dette, thi nu laa hele hans Sindelag saa klart for Dagen, hans Veghed og Halvhed og Overfladiskhed.

Nu da de var fra hinanden, og han ikke mere kunde forjage hendes Tvivl og Mistro med Kys og Kærtegn, besnakke hende og lade hende søge Forglemmelse i flygtige Øjeblikkes hastig henaandede Varme, levede det sig altsammen uforstyrret op i hende og forlod hende ikke Dagen igennem, men tvang hende til at se det lige ind i Øjnene.

Hun støttede Albuerne paa Kommoden, pressede Hænderne fast om Ansigtet, rettede sig saa og stillede en lille Figur, hun havde lagt ned for noget siden, op igen.

Jo, hun maatte skrive alt det, hun følte ... give det Udtryk, ruske ham ud af hans nuværende Sindsstemning, sætte ham Klingen paa Struben, saa næste Brev fra ham bragte Vished.

At hun ogsaa skulde have med saadan en Mand at gøre! Hun, som var saa tro, saa jævn og standhaftig i sin Følelse.

Hun, som forstod at give sig saa inderlig og alvorlig hen i den. Hun, som havde Kærlighedsevnen saa varmt i Blodet.

Denne Mand, der endnu i Slutningen af hvert Brev brugte Kærlighedens stærkeste Udtryk, dem, der en Gang havde fyldt hende med overstrømmende Glæde, men som nu kun faldt ham fra Pennen af gammel Vane og gjorde hende trist og led ved ham, ved sig selv og ved alt, hvad der var dem imellem.

Hun følte sig misbrugt og afjasket paa Legeme og Sjæl, som havde de bægge strakt sig for langt i overdreven, forhippet Trang til at omspænde alt, hvad Livets var, paa den kortest mulige Tid. Ja, de havde sat deres Følelse ud paa dens yderste Spids i en usund, sanselig Nydelsessyge.

Men nej, de skulde ikke saadan dvaske hen, lidt efter lidt glide fra hinanden. Hun vilde tage et Tag, der skulde ildne ham op enten til Bekendelse eller til Forsvar. Hun udholdt ikke denne Tilstand.

Men skøndt meget i hende talte ham haardt til og fordrede Brud, saa ventede hun dog ikke, at han skulde tage hende paa Ordet.

Endnu var det hende ikke muligt at forestille sig Følgerne af en fuldstændig Adskillelse.

Hun satte sig ned og skrev:

Aner du selv, hvad du skriver, — hvad du fylder dine Breve med?

Eller er det i den Grad ud af dit Inderste, du taler, saa det falder dig lige saa naturligt som den Gang, du i en Slags Forgudelse af mig talte alle Kærlighedens Ord?

Husker du, hvad vi talte om den sidste Time, vi var sammen, inden jeg rejste? Da plagede og trættede jeg dig med alle mine „unyttige Sorger“? Det lader dog til, at jeg fik Ret og det meget snart. Eller maaske du har i Sinde at fragaa det endnu?

Og hvad er det saa, du fylder dine Breve med? Med Citater af Forældres og Søstres vise Ord . . . Du sparker dig dem nok

ikke saa haanlig fra Livet mere som før, men lytter opmærksomt efter dem, som det sømmer sig en ærbødig Søn og kærlighedsfuld Broder, og giver dit Besyv med i Sagen.

Den Tanke er virkelig ret opbyggelig at vide Jer forsamlede om Valborgs nysankomne, højadelige Veninde, hvem det interesserer i Egenskab af gammel, velunderrettet Bekendt sammen med Valborg at gribe Sagen an imod dig i en ivrig Debat om Mesalliancer.

Du har sikkert trukket det korteste Straa efter dine egne Udsagn at dømme, hvis du da ikke oven i Købet har maattet give dem Medhold til sidst. Men det kan du jo ikke godt tilstaa for mig. At det har optaget og interesseret dig i en utrolig Grad, er i hvert Tilfælde tydeligt nok. Hvorfor skulde du ellers fylde flere Ark med Beretninger om Jeres Samtale.

Jeg forstaar blot ikke, at du gider berøre den Sag mere. Jeg synes sandelig ikke, den er i Stand til at aabenbare os nye Sider.

Og, du godeste Gud, er der noget Spørgsmaal, der er mig ligegyldigt, saa er det angaaende Mesalliancer. Og er der noget, der ikke har det bitteste med vor Følelse at gøre, saa er det ogsaa det, hvis du da føler som jeg; men det er det, jeg mere og mere opdager, du ikke gør.

Det var kun den første Forelskelses Rus, der hævede dig saa meget op over dig selv, at du for en Stund fornægtede dit Blod. Men da du først havde mig i sikkert Eje, og især efter at jeg tilhørte dig helt, tabte jeg Nyhedens Interesse, og al din Glæde og Begejstring svandt hen, medens du mere og mere nøgternt fik Øjnene op for Fremtiden og den økonomiske, beknebne Stilling, der ventede dig sammen med mig, hvis tarvelige Herkomst pludselig blev dig klar og afstikkende.

Vilde du ellers taale, at overhovedet Nogen i din Nærværelse begyndte at anke over den? Det skulde have været før i Tiden!

Man kan ikke sige andet, end at din Familie har benyttet de Par Uger efter min Rejse godt. Jeg kan rigtig tænke mig, at

I gensidig kommer hinanden i Møde, efter at Genstanden for alle Stridighederne vel var ude af Synskredsen, og at I nu nyder den genfundne Fred og Enighed, og at de har alle Jærn i Ilden for at faa den gamle Indflydelse over dig.

Men dem giver jeg ingen Skyld, dem bebrejder jeg ikke det fjærneste, for lykkes det dem, eller er det allerede lykkedes dem at overbevise dig, faa dig til at hælde til deres Side igen, saa er det kun, fordi du er saadan, at du lader dig overtale, lader dig gøre svag.

Hvorfor skulde de saa ikke, naar det kan komme dem til Gode, benytte sig af din Umandighed og Uselvstændighed? Nej, dem bebrejder jeg intet.

Din er hele Skylden.

Hvor nemt er det ikke at holde Andre fra Livet, naar man har den stærke Vilje inderst inde.

Men du . . . ja du . . . Hvordan bærer du dig ikke ad? Og tror du virkelig, jeg har i Sinde at følge dig i dette?

Nej, véd du hvad, Svend, jeg har ikke forandret mig en Smule, jeg er Gudskelov først og fremmest Menneske, og vil du ikke være Menneske med mig og ene lægge Vægt paa selve Følelsen i os, som du gjorde det en Gang, saa holder jeg det ikke ud, saa føler jeg, at jeg er for god, for alvorlig til at leve Livet sammen med dig.

Jeg agter dit Navn for intet, din Families høje Stilling for ligesaa meget. Jeg kan kun se Jer allesammen fra et menneskeligt Standpunkt, og da staar I med Jeres stivnede Fordomme lavere end hundrede Andre, som I hoffærdige ser ned paa.

Dine Forfædre er døde Masker for mig. Dem har kun Portræterne i Jeres Spisestue ladet mig skænke en flygtig Tanke en Gang imellem. Jeg har ikke i Sinde at leve Livet hen i Gravkammerluft, i ydmyg Tilbedelse af deres hensmuldrende Knokler, mit Livsmod og min Livskraft skal ikke stemmes ned af dette, saa jeg faar en forkrøblet, forspildt Tilværelse at se tilbage paa. Mærker jeg da ikke allerede nu, hvor forhadt og pinefuldt alt i

den Retning er mig, naar dine Ord, der endda er forblommede og i hvert Fald tilsyneladende giver mig Medhold, næsten tager Vejret fra mig, lader mig staa overfor noget, jeg ikke magter, ikke evner at tage Kampen op med.

Hvor er alle dine store Ord fra Efteraaret henne? Den Gang mente du det endda saa ærlig. Det véd jeg! Men nu? Hvor er de? De er borte for aldrig at komme igen.

Du bryder dig ikke om mig mere. Du er træt. Du er ked af mig. Jeg er bleven forringet i dine Øjne. Tror du ikke, jeg føler det, véd det. Kan du da gøre for det, kan Nogen gøre fra eller til, at en Følelse lever op, sygner igen og dør for bestandig?

Er det din Skyld, at jeg er bleven dig ligegyldig?

Aa, Svend! Jeg har mistet alt, hvad jeg havde af Tro paa dig. Og det nager mig at vide dig saa lille og svag. Det nager mig at vide, at det saa' saadan ud i dig den sidste Tid, vi var sammen, og at du dog tog dig Kærlighedens Ret.

Hvad er det, der saa hurtig har ødelagt alt for os?

Tænk, det er jo dog ikke en Gang et Aar siden, at vi bandt os til hinanden.

Men det har taget rivende Fart hos dig, Svend. Og det var hurtigt, du blev den gamle igen, hurtigere end Nogen kunde forudse.

Men vær saa i alt Fald ærlig imod mig. Det forlanger jeg, det skylder du mig. Du har ikke Ret til at trække dette ud blot i en Slags Fejghedens Angst for at sige det afgørende Ord.

Jeg maa have Vished — og det lige straks . . .

Disse sidste Ugers Uro og Forpinthed, der trættede dig saadan og maaske har gjort deres til saa hurtig at stemme din Følelse ned, var jo kun altsammen Forudanelsen om, at det uundgaaelige vilde komme saadan.

Vi er altfor forskellige. Du vil ikke i Længden kunne følge mig. Og jeg vil aldrig kunne gøre et Skridt henimod dig og dine.

Jeres Synsmaade er mig lige saa fremmed som den ene Menneskeraces den andens.

Du er fri den Time, du selv vil. Jeg binder dig ikke. Gaa, gaa, skynd dig ned i Gravkammerluften. Dér hører du hjemme. Og berør dine Forfædres Knokler med ærbødige Læber, siden det lyster dig mere end at favne selve Livet.

Aa, Tanken paa dig og den kranke Lykke, du har bragt mig, alt det Kærlighedsskryderi og Følelsespral, der kun flimrede paa Overfladen hos dig og intet havde med menneskelig Alvor at gøre, gør mig saa ond, maaske for opfarende og uretfærdig, men er jeg det, saa vær eftergivende, fordi jeg er syg, saa træt og ulykkelig, at jeg hverken ser Lysning for eller bag, men kun den store Tomheds tætte, opslugende Taage, og den faar mig næsten til at gaa fra Forstanden.

Kan du hjælpe mig, saa gør det, og du kan det jo.

Giv mig Visheden. Jeg fordrer den! I den ligger ene Hjælpen, om Visheden end bliver haard.

— — —

XX.

I henved en Uge maatte Ruth næsten daglig forgæves høre efter Brev.

De første Dage ventede hun et med hastige Udraab, varme Forsikringer og saa Kys paa Kys og mange Kærtegn . . . Hun længtes derefter . . . og gav sig i Tankerne lige saa villig hen, som hun saa tit havde gjort det i Virkeligheden, naar han havde søgt paa den Maade at lukke hendes Mund for Tvivl og Mistro, og saadan maatte han jo ogsaa svare nu — — saadan vilde Brevet lyde, og hun længtes derefter, hun var saa træt . . .

Men Dagen gik, og Angsten voksede, steg og steg og laa hende til sidst kvælende for Brystet. Hun begyndte at øjne de Følger, hendes Brev kunde faa, hvis han tog hendes Ord bogstavelig. De Følger, hun i Flæng saa ofte havde berørt overfor ham, og som nu, da de var ved at gaa deres Opfyldelse i Møde, næsten lammede hende af Skræk.

Saa kom Brevet da.

Det var meget tyndt. Hun kunde straks føle paa det, at det kun var paa fire Sider. Det var, som om Hjærtet stod stille i Livet paa hende. Hun rev det hastig op lige paa Stedet i Vestibulen og begyndte at læse det, medens det kolde Pust fra Glasdøren, der vendte ud til Gaden og aldrig stod stille, gennemisnede hende.

Der var et Rend og Spektakel af to tyske Handelsrejsende, der skulde have deres Prøvekufferter bragt op paa Værelserne.

Men hun læste kun den første Side af Brevet, saa gik hun langsomt op ad Trappen.

Hun havde spist noget til Frokost, hun ikke kunde taale, nu var hun lige ved at kaste op af Sindsbevægelse.

Forbi! — — det Hele . . .

Hun styrtede ind paa sit Værelse aldeles fra Sans og Samling. Hun glemte at lukke Døren efter sig og slugte Indholdet af Brevet, saa rev hun det i Stumper og Stykker og krammede det sammen i den knyttede Haand. Hun vidste, at hun ikke havde evnet at læse det en Gang til, men der var Sætninger, hun aldrig i Livet skulde glemme, det stod som prentet med Ildbogstaver i hende og aad sig fast med en sammensnærende, ætsende Smerte.

Hun lod sig falde ned i en Stol. Hun saa', at Døren stod aaben; men hun havde ikke Kraft til at lukke den i. Ude paa Gangen stolprede Karlene afsted med Kufferterne paa Nakken og med de to Tyskere, der var bange for Forveksling, i Hælene paa sig.

Hvad var det, han skrev? Dér paa sidste Side . . .

„Nej, det er sandt! jeg bryder mig ikke om dig mere, min Følelse er død. Du var ikke den samme skære, rene som i Sommer, ikke omstraalet af det, der hævede dig saa langt over mig og alle de andre . . .“

Og det vovede han! Saa lidt Mand og saa meget Mandfolk havde hun dog ikke troet, han var.

Og paa Midten af den tredje Side, — der havde været Haar i Pennen i det første Ord:

„Jeg vil ikke finde mig i, at du taler med Foragt om min Familie. Det er endelig en Gang paa Tide, at jeg rent ud sagt forbyder dig det. Jeg ser med Ærbødighed op til mine Forældre, saadan som de fortjener det. Jeg agter og ærer mit Navn, og du har ingen Ret til hensynsløst at haane det, som du gør. Du vil komme til at bøde for denne din Spot og Ringeagt.

Du siger, du er altfor god til mig.

Du har sikkert Ret. Men derfor er det eneste rigtige ogsaa, at vi skilles, medens det endnu er Tid og ikke forhaler det længere end nødvendig.

Jeg vilde nødig have din Ulykke paa min Samvittighed, og siden du vil det, lad det saa være forbi.“

Ja, hvorfor ikke? Bægeret fuldt. Ja, Bægeret fuldt! skreg det næsten inde i hende af Haanlatter derved.

Hun havde jo forlangt det. Forudsagt det altsammen . . . men det var alligevel forbløffende, at det slog saa nøjagtig til.

Hun rettede sig op. Følelsen for ham var død med det samme, det var næsten, som om hun spejdede ud efter nyt Liv allerede.

Men hun hadede ham, fordi han havde trukken hende ned, fordi hun ikke var ren og uberørt til at begynde Livet forfra, fordi han først havde fraranet og senere vraget det, en anden Mand en Gang vilde gøre udelt Fordring paa.

Og saa kom der Ord i hans Brev, der latterliggjorde ham.

Han vilde have Ringen tilbage. Den glatte Ring, Forlovelsesskiltet. Og de, som saa tit havde talt om, hvor taabeligt det var, at Kærestefolk, naar de skiltes, kylede hinanden deres Gaver i Hovedet.

Nej, men hun skulde dog vise ham, at hun i det mindste forstod at lade Handling svare til Ordet!

Det hvirvlede af Tanker i hendes Hjærne — frem og tilbage. Men det var ikke Sorg, ikke Skuffelse, hun følte kun Lede — Lede, fordi hun skulde fortsætte Livet, begynde det forfra. Det Liv, der laa der og ventede, saa goldt og øde.

Ikke en Smule videre var hun naaet, hun, som for ikke ret længe siden havde ment, at de Dage for stedse var forbi, da hun skulde dvaske formaalsløst rundt. Og nu . . . ja, nu var hun den samme Ruth Erlandsen som før, der vaagnede om Morgenen til en Dag uden Indhold.

Paa den Maade overskuede hun hele sit Liv og gøs tilbage for det.

Hvad skulde hun dog gøre af sig selv? Det var fortvivlende at tænke paa.

Tanken paa ham personlig trængtes næsten helt tilbage af dette, og dog levede den op i enkelte Øjeblikke og sled i hende af Harme.

„Du var ikke den samme som i Sommer.“

Det bebrejdede han hende! Han vovede . . . Hun kunde have slaaet og sparket og mishandlet ham for de Ord, for den Lumpenhed, Lavhed, der laa i dem.

Og hun mindedes pludselig den Maade, han havde omtalt de Kvinder paa, han havde kendt før hende. Hans skaanselsløse Dom og Udtryk for Ringeagt og Lede. Da havde hun troet, at Fejlen, Urenheden kun var paa deres Side, men nu følte hun, at den laa hos ham, nu da han havde behandlet hende paa samme Maade, givet hende den samme Plads som alle de Andre.

Du gode Gud! den samme Plads — som alle de Andre . . .

En saadan Elendighed det Hele dog var blevet til. Og hun var saa ung endnu . . . ikke en Gang fyldt nitten Aar!

Hvor det i Grunden var Synd for hende! Men hun skulde vide at bære det.

Ikke et Kny skulde hun give fra sig.

Den Triumf undte hun ham ikke. Hun skulde faa Oprejsning, hun skulde faa Hævn en Gang — Hævn!

Han skulde krybe paa sine Knæ . . . Hun vilde knejse . . .

Bebrejdelser? Ventede han dem? Hvad kunde hun bebrejde ham? Det maatte da være selve hans Natur.

Hendes Nag var rettet mod hans hele Person, ikke mod en enkelt af hans Handlinger. Dem stillede hun ikke smaalig paa Rad hver og en. Det følte hun vilde være dumt. Det var hans Karakter, hans Uværdighed, hans Vankelmodighed, Umandighed hun afskyede, krympede sig ved at have været i Berøring med og lidt saa grænseløst under, fordi hun nu indsaa, hvilken

oprivende haabløs Kamp, det havde været lige fra Begyndelsen og til sidst.

Men at Bruddet var kommet saa hurtig, følte hun alligevel som et særligt Naadetegn af Skæbnen, thi hvor længe kunde det ikke have trukket ud!

Det skyldte hun ham. Og den Tanke nagede og ydmygede hende, at hun dog, naar det kom til Stykket, havde haft Vilje til at holde ud en Stund endnu og ikke havde ventet, at han saa hurtig skulde benytte sig af hendes yderliggaaende Ord. Han havde sikkert ogsaa gennemskuet hendes Brev.

„Du vil komme til at bøde for denne din Ringeagt . . .“

Hvad i al Verden mente han dog med de gaadefulde Ord? Men det lignede ham at sige et eller andet saadant, som der ikke var Spor af Mening i, og som han kun anvendte for Klangvirkningens Skyld.

Det værste var at maatte meddele Forældrene det. Stille sig til Skue for al Verden, gaa rundt, stemplet af en forsmaaet, ulykkelig Kærlighed . . .

Hvordan skulde hun dog faa det sagt!

Og denne Tanke, og alle de mange Forestillinger, der var knyttet til den og myldrede frem fra alle Hjørner og Kanter, tog næsten Magten fra hende.

Faderen vilde triumfere, Moderen blive opbragt, fornærmet . . . Det var behagelige Udsigter.

Hun kom pludselig i Tanker om, at hun skulde ud til Middag hos en tidligere Skolekammerat, hvem hun ikke havde set, siden hun kom hjem fra Besøget hos Svigerforældrene. Der vilde hun naturligvis paa det nøjagtigste blive spurgt ud om alt muligt.

Om en halv Time maatte hun gaa. Nej, det var ikke til at holde ud. Men der var ingen Tid til at sende Afbud.

Hvilken Undskyldning skulde hun vel ogsaa have givet for dem herhjemme? Brase ud med det altsammen nu ligestraks kunde hun ikke formaa sig til, og spille sig et Ildebefindende paa Halsen havde hun ikke Kræfter til.

Ringen maatte hun beholde paa. Endnu i Aften skulde den sidde der bred og uskøn. Skilt for en Forlovelse, der ikke mere var.

Hun begyndte at klæde sig om, men hun var pludselig bleven saa underlig sløv og ligeglad, saa hun næsten selv blev ængstelig derved. Hun gik ganske rolig ind og sagde Farvel til sine Forældre.

Da hun gik ned ad Trapperne, kom hun pludselig til at tænke paa hans Skrædderregning.

Hvor i al Verden skulde han i en Fart faa Penge fra til at tilbagebetale den med? For det maatte han da gøre!

Og han, som havde været saa glad ved at faa den fra Halsen.

Det var næsten Synd for ham!

XXI.

En Aften, fjorten Dage efter, kom Ruth ned i Kaféen.

Der var en svensk Herre paa Besøg oppe i Dagligstuen, som ønskede at tale med hendes Fader, der altid paa den Tid opholdt sig dernede.

Allerede i Døren opdagede hun Konsul Brun ved Stambordet. Hun var nær løben sin Vej igen, men den svenske Herre havde sagt, at han havde meget travlt, han skulde med næste Baad til Malmø, den gik om en Time, saa der var ikke andet for end at gaa ind i Kaféen.

Hun mere listede sig end gik til Buffeten, det lykkedes hende da ogsaa at slippe uset forbi.

Hun havde ikke talt med Konsul Brun hele Vinteren, men nok hørt, at han for et Par Dage siden var kommen hjem fra sin Rejse i Udlandet.

Gid hun dog blot kunde undgaa ham.

Det var i Længden aldeles utaaleligt paa Folks Lykønskninger og Forespørgsler at maatte afgive Forklaringer om Tingenes virkelige Stilling.

Selve Sagen pinte hende ikke en Smule mere. Hun havde ligesom strøget det Hele af sig. Thi hvad der var forbi og laa uforanderlig bag ude, det tabte snart Betydning og levende Liv for hende. Men det var netop denne Ligegyldighed, de allerdaarligst i hendes Hjem kunde forsone sig med. De savnede i

højeste Grad de gængse Symptomer paa Fortvivlelse, og bebrejdede hende det ligefrem som en Mangel.

Overfor Svend Kaas havde hun baaret sig ad paa Højde med sine opskruede Fordringer til sig selv, thi efter at hun samme Aften, til det yderste nerveanspændt af de mange Timers Forstillelse ude mellem fremmede Mennesker, havde udøst sit Hjærtes Gift imod ham, haanet og latterliggjort ham i et meget langt Brev, hun godt vidste aldrig kom afsted, fattede hun i endnu højere Grad end før Beslutningen at straffe ham med fuldstændig Tavshed, det der vist vilde gjøre stærkest Indtryk paa ham, kendte hun ham ret.

Men da han nogle Dage efter i en kortfattet Skrivelse paa det bestemteste forlangte Ringen tilbage, ikke saa meget for sin egen Skyld, som efter sin Faders udtrykkelige Forlangende, skrev hun ham med nogle faa Ord til, at siden han ansaa denne Ringe- og Gaveudveksling for absolut nødvendig, saa sendte hun ham Tingene tilbage, idet hun kun til Gengæld udbad sig sine Breve.

Mere stod der ikke, men hendes Haand dirrede af Uro. Hun følte den mest brændende Lyst til at tilføje en lille Efterskrift, og kun med den største Viljeanstrængelse lykkedes det hende at trænge Udbruddet af denne ret menneskelige Bitterhedsfølelse og Foragt tilbage.

— — —

Ruth havde stillet sig med Ryggen til Konsulen for derved ikke at blive bemærket.

Hun undgik dog ikke sin Skæbne, thi Opvarteren skraalede saa højt ind ad Lugen til Kaffekøkkenet, om Hr. Erlandsen var der, at Brun uvilkaarlig løftede Hovedet fra sin Avis. Han fik straks Øje paa hende.

„Nej, men Kære!“ Han stod et Par Skridt fra hende, da hun vendte sig om.

„Endelig ser man dig da igen, og det for første Gang efter din nye Værdighed.“

Han tog bægge hendes Hænder og rystede dem paa det

hjærteligste. Hans Ansigt straalede af Gensynsglæde og Skalkagtighed, og paa dets gemytlige Muskelspil kunde hun læse alle de Spørgsmaal, der ventede hende.

„Sæt dig hen hos mig. Vi maa virkelig have os en Passiar, saa det kan blive til noget. Saa meget som du har at fortælle mig.“

„Tak, Konsul, men jeg kan virkelig ikke . . . Jeg maa gaa . . . Jeg kan virkelig ikke . . .“

„Snik Snak, der hjælper ingen kære Mo'r. Er der Fremmede der oppe, saa lad dem vente. Eller skulde det maaske være selve Genstanden? Saa lad ham ogsaa vente, siger jeg. Det har han godt af. Blot ikke forvænne ham med at staa paa Pinde . . . Du skal bare se, hvor Kysset smager, naar Kødet er lidt spæget. Aa, saadanne Mandfolk!“

Hun havde sat sig med et Suk. Det var maaske lige saa godt at faa det afgjort med det samme.

„Naa, og du har nok været en Maaneds Tid ovre hos den kære Familie. Generalen, ham den gamle Brumbasse, kendte jeg i hans unge Dage. Det var en vild Krabat og Udhaler, det kan nok være! Men Sønnen, ham Fyren, lad mig høre lidt om ham. Du er jo bleven helt bleg og mager af lutter Forelskelse!“

„Jeg er ikke forlovet mere!“ tvang Ruth sig til at sige saa rolig hun kunde; men hendes Stemme lød saa fremmed derved, at hun ikke selv begreb, at den kom fra hende.

„Hvad for noget? Hvad er det du siger? Aa, om Forladelse . . . Men det kunde jeg dog umulig vide!“ Konsulen saa' saa rørende befippet ud, at hun ikke kunde lade være med at smile.

Det var næsten, som om hun havde meddelt ham noget, der angik ham personlig, og som om hun maatte sidde koldblodig og ganske stille, indtil hans Forskrækkelse havde lagt sig.

Saadan var det gaaet hende overfor de fleste Mennesker i de sidste Dage. Hun havde ligefrem ondt af sin gamle Ven, der for første Gang overfor hende rent havde tabt Mælet.

„Ja . . . det maa jeg rigtignok sige . . . det overrasker mig noget. Det kom lidt hurtig. Jeg tænkte forresten ligestraks, at det ikke kunde gaa i Længden. Men alligevel saa snart . . . nej . . .“ fik han saa endelig frem.

„Aa, det samme Vrøvl kommer de alle sammen med, fordi de tror, at jeg lod mig daare af en af disse rigtige Gavflabe til Officerer, der spiller, svirer og ødsler Penge bort. Han var saamænd maadeholdende og skikkelig nok.“

Men der kom ved disse Ord et Udtryk af en saa usigelig Lede paa hendes Ansigt, at det i høj Grad formindskede Værdien af det Forsvar, de indeholdt.

„Herre Gud!“ Konsulen sukkede. „At du, som er saa ung, allerede skulde udsættes for saadan noget.“

„Naa! Konsul, De kan vist spare Deres Medlidenhed. Jeg er ikke saa skør en Vare, som De tror. Jeg taaler nok et lille Knubs uden at dratte om for det. Af Skade bliver man klog. Det plejer jo at være Deres Devise.“

Der laa en næsten fjendtlig Klang i hendes Stemme, fremkaldt af Medynken i hans.

Lidt efter bøjede han sig frem med noget af sit gamle Smil i Mundkrogene, der fik hans lange, slapt nedhængende Overskæg til at dirre lidt.

Han lagde sin lille runde, fede Haand ovenpaa hendes og saa' hende i Øjnene.

„Er nu alle Mandfolkene slemme? Er der ikke en eneste, der duer mere? Hva' min lille Pige?“

„Herre Gud, Konsul, skal De nu ogsaa komme med det! Tror De, at jeg er saadan en lille Gaas, at jeg, fordi jeg mellem Hundrede af Mænd har haft at gøre med en Pjalt, straks tror, at de alle er Pjalte? Nej! De skal ikke være bange. Jeg agter ikke at gaa i Kloster for det. Næste Gang er Tilfældet mig maaske mere naadigt. Det skulde da være uheldigt, om jeg altid skulde blive snydt med saa ufuldkomne Udgaver af Mandfolk.“

„Tag dig i Agt, min Unge! Hav Øjnene godt med dig, og

tænk saa altid paa, at det først og fremmest afhænger af dig selv, hvem du faar at gøre med.“

Ruth saa' paa ham med store, alvorlige Øjne. Hun blev siddende ganske stille med Hagen fast presset mod de foldede Hænder. Hun havde sat Albuerne op paa Bordet.

Og Konsulen, der ved at se hendes Ansigtsudtryk tænkte, at det maaske var hende imod at tale om alt dette, berørte ikke Sagen mere, men begyndte at fortælle om sin Udenlandsrejse.

Hun opmuntrede ham en Gang imellem med nogle henkastede Spørgsmaal . . . I Virkeligheden hørte hun slet ikke efter.

Der var ved hans sidste Ord som ved ét Slag foregaaet en underlig Vækkelse i hende.

Hun saa' sig selv i et nyt Lys, og det fyldte, det optog hende ganske.

Var det virkelig sandt? Afhang det af En selv, hvem man fik at gøre med?

Stod hans Usselighed og Veghed i nært Forhold til noget indeni hende selv?

XXII.

Der var gaaet halvandet Aar.

Det var i Begyndelsen af December.

Ruth gik hastig ned ad Gaden med sine Bøger under Armen. Hendes Time havde igen trukket udover Spisetiden, og hun maatte skynde sig hjem.

Hvor det dog rumlede med Vogne om hende, saa hun hvert Øjeblik forskrækket foer op paa Fortovet for dog straks efter at skubbe sig ud af Menneskevrimlen og ned paa Kørevejen igen; dér kunde man da i det mindste komme frem. Saa sagtnede hun sin Gang og læste paa Ryggen af Bøgerne.

Her var atter mange Timers Arbejde og Gennempløjning, mange sene, stille Aftentimer, mange nye, urovækkende Tanker.

Ruth var begyndt at strække sin Læsning et godt Stykke udover Romanlekturen. Der var vaagnet en hæftig Dannelsestrang i hende, hun havde pludselig faaet Øjnene op for, hvor grænseløs uvidende hun var, og hvor uendelig meget der paa den Maade var stænget for hende; hun kastede sig derfor med rasende Iver over Studeringerne, det var Opdagelse paa Opdagelse, hun gjorde, Begivenheder fra Morgen til Aften for hende. Hun ligesom løf-

tedes over Hverdagskedsommeligheden, og det var hende noget saa nyt, saa frit selv at formaa at give sit Liv Indhold.

— — —

Hun drejede om Hjørnet og ned ad Hovedgaden.

Der gik pludselig et Ryk igennem hende. Den Herre . . . Han lignede jo . . .

Hun fik hæftig Hjærtebanken.

Nej, det var alligevel ikke ham! Og Ligheden nærved var saa godt som ingen endda.

Hun følte Benene saa besynderlig undvigende og svage under sig. Hun troede et Øjeblik, at det var Svend Kaas, der kom hende i Møde. Han var vel kommen til Byen for at begynde sin Læsning paa Frederiksberg Slot.

Hun ønskede næsten, at det havde været ham.

Hun standsede uvilkaarlig. Der jog de mest mangeartede Tanker og Følelser paa Kryds og tværs igennem hende ved den Forestilling.

Hvor hun vilde ønske, det havde været ham. Aa! hvor hun ønskede det.

Hun gik videre.

Hvis han var her, hvor hun saa kunde tænke sig ham vandrende op og ned ad Gaden Dagen lang for at faa hende at se, foruden at spejde efter hende i Theatret og paa Kaféer, naturligvis stadig tagende fejl, saa af en Nakke, saa af en Stemme.

Ja, gid det havde været ham. Det vilde blive et underligt Møde imellem dem, især hvis de kom til at tale sammen.

Hun kom til at huske paa, at han en Gang havde sagt, han ikke holdt af at komme til en By, være sig i Provinsen eller til selve Hovedstaden, uden at vide et eller andet Menneske, naturligvis helst en gammel Flamme dèr, som det var ham af Interesse at gense. Der var noget ganske spændende ved saaledes at være paa Udkig efter hende, om end Ens Utaalmodighed rigtignok

ofte blev sat haardt paa Prøve, og Skuffelsen og Ærgrelsen over at maatte forlade Stedet med uforrettet Sag var saa stor, som om denne Person mindst havde magtstjaalet Ens Hjærte for Livstid. Hvor meget mere maatte det saa ikke være af Interesse for ham at gense hende, naar en eller anden Balinklination eller Mindet om et af Døgnets flygtige Æventyr i den Grad kunde sætte hans Indbildningskraft i Bevægelse.

Der var, ved Gud, En igen, der lignede! Var hun da gal? Hvad vilde det sige! Og det var, som om hendes Hjærte holdt op med at slaa. Al Ting dansede rundt for hende. Hun havde nær givet et Overraskelsesskrig fra sig.

For denne Gang var det virkelig ham. Det var ham, lyslevende, og han bevægede sig henimod hende, og uden at vide af sig selv at sige skraaede hun hurtig over mod Theatret.

Hun formaaede ikke at gaa forbi ham. Synet af ham lige efter hendes forskellige Gisninger var en saadan Overrumpling, at hun aldeles mistede Omtanke og Selvbeherskelse. Det var næsten, som om en usynlig Magt bar hende over paa det andet Fortov, inden hun vidste et Ord deraf.

Hun var ganske fortumlet. Hun maatte være bleven ligbleg thi hun mærkede nu, hvorledes alt Blodet, der ligesom var veget og havde samlet sig om Hjærtestedet, langsomt begyndte at skyde op i hende igen. Lidt efter lidt kom hun saa vidt til sig selv, at det gik op for hende, hvor ubehersket taabelig hun havde baaret sig ad.

Hun ærgrede sig derover, saa hun kunde have slaaet sig selv for sin latterlige Fejghed, der udsprang af en rent legemlig Nervemodtagelighed og stred saa fuldstændig imod hendes inderste Væsen.

Hvorfor var hun ikke ganske rolig gaaet forbi ham og havde hilst paa ham som paa ethvert andet Menneske, saadan som hun ofte i Tankerne havde forestillet sig, hun vilde gøre?

Hvad var det for en uimodstaaelig Skræk, der pludselig havde taget hende?

Aa, hvor hun ærgrede sig . . .

Hvorfor var hun ogsaa altid saa sindssvagt nervefebrilsk overfor Virkeligheden? Aldrig havde hun Øjeblikkets Aandsbeherskelse, det var, saa latterligt og besværligt at være saadan!

Ja, hvor hun ærgrede sig. Hun kunde have Lyst til at staa stille og stampe i Stenbroen af Raseri.

Og det var virkelig ham. Han var her i Byen. Gik derhenne, kun nogle Gader fra hende. Ham, hun ikke havde set saa længe og næsten aldrig havde tænkt direkte i Sammenhæng med hans personlige Fremtoning.

Men det var da nu ogsaa et ganske utrolig fantastisk Træf! Det var, som det næsten ikke var hende muligt at tro derpaa.

Først havde hun faaet Hjærtebanken ved Synet af En, der flygtig lignede ham og anstillet forskellige Gisninger, og næppe fem Minutter efter mødte hun selve Manden.

Det var hændet hende før og havde vakt hendes Opmærksomhed, rigtignok overfor ganske ligegyldige Personer, at hun havde forvekslet to Mennesker, og at den, hun havde troet at se, saa havde vist sig noget efter.

Hun havde set ham . . . Hvad tænkte han i dette Øjeblik om hende?

Hvor hun kendte hans Gang igen! Han skovlede saa underlig frem med Underkroppen og lod saa Overkroppen følge med et lille Ryk bagefter.

Var det da virkelig sandt, at den Mand, der gik derovre i den lange, mørkeblaa Vinterfrakke med den nystrøgne, høje Silkehat og de rødbrune Handsker nogensinde havde grebet saa altopslugende ind i hendes Liv? Holdt hende i sine Arme, kysset og kærtegnet hende og kaldt hende ved de ømmeste Navne?

Hun mindedes ikke Klangen i et eneste af hans Ord. Hun

mindedes ikke Varmen i et eneste af hans Kærtegn. Hun kunde derimod godt huske, hvordan han spiste og drak og pudsede Næse.

Men de havde aldrig haft noget med hinanden personlig at gøre.

Nu gik han maaske ogsaa og tænkte paa hende? Hvad tænkte han mon . . .

Vilde han monstro gøre et Skridt henimod hende for at faa hende i Tale? Hun ønskede det af sit ganske Hjærte.

Der var nok det, de kunde trænge til at faa sagt hinanden.

— — —

Ruth kunde ikke sidde stille om Eftermiddagen. Bøger og Stilehæfter laa ind imellem hinanden paa Bordet, men hun havde ikke Tanker for dem.

Saadan som hun nu vandrede, havde hun vandret mange af de andre Aftener, men i Dag var det ikke just de svimlende Tanker om Evigheden og Menneskehedens andre store gaadefulde Problemer, der opfyldte hende og rev hende helt med sig.

Det var noget, der alene og meget stærkt berørte hendes egen lille Mennesketilværelse, der ofte i de to sidste Vintre var forekommen hende saa forsvindende og ubetydelig som et Atom i Forhold til Verdensuendeligheden, men nu pludselig hævede sig i gigantisk Betydning for hendes Blik, fejede alt andet af Vejen og overskyggede det fuldstændig.

Alt det, der havde samlet sig i hende efter Bruddet med Svend Kaas, genfødtes dobbelt stærkt, skyllede varmt og fornyet ind over hende.

Og havde hun før næppe nok ønsket at komme til at staa personlig overfor ham, saa ønskede hun derimod nu ret hæftig at træffe ham, staa Ansigt til Ansigt med ham og sige ham sin Hjærtens Mening og paa den Maade blive ham kvit en Gang for alle og han hende.

— — —

Hun standsede. Hun kom pludselig i Tanker om, at hun halvt om halvt havde lovet at besøge en Veninde i Aften. Men der var ikke Tale om, at hun gik. Desuden havde hun ikke lovet det bestemt.

Det bankede paa Døren. Saa! var der nu Bud fra hende, hun havde jo sagt, at hun sandsynligvis ikke kom.

Men saa foer der pludselig en Anelse igennem hende. Skulde det være muligt . . .

„Kom ind.“

„Værs'go'.“

Portneren rakte et Brev ind gennem Døren til hende.

„Tak.“

Men hendes Haand rystede. Hun maatte sætte sig ned.

Hvad var det? Saa' hun Syner? Var det virkelig sandt? Sad hun med et Brev fra ham i Haanden . . .

Denne Skrift . . . den vakte hundrede Erindringer, der længe havde været dukket ned. Hundrede, der dog samlede sig til én eneste: Den sidste Gang hun havde siddet med et Brev fra ham i Haanden, i hvilket hvert Ord havde været som en Haan mod den store, rige Følelse, hun var kommen ham i Møde med. Hun følte en Smertens Svingning igennem sig, saadan som hun ikke havde følt det siden den Gang.

Det var som Genklang af alt det, hun for hans Skyld havde lidt. Bitterhedsnaget, der pludselig atter gav Livstegn fra sig.

Hun hadede ham i dette Øjeblik, fordi hun en Gang havde givet ham alt, hvad Kjærlighedens var.

Saa brød hun Brevet:

Vredes ikke over min Dristighed, men da jeg saa' Dem i Dag, og De med Foragt vendte Dem fra mig, da følte jeg større Trang end nogensinde før til blot endnu en eneste Gang at tale med Dem og sige Dem, hvad der ligger mig saa tungt paa Hjærte.

Og skøndt jeg ikke havde tiltroet mig selv det Mod at bede Dem om en Samtale, saa fik jeg det dog pludselig i Dag, da jeg

havde set Dem, og det vilde være mig umuligt at lade være med at gøre et Forsøg paa at formaa Dem dertil, skøndt jeg nærer den største Frygt for at mishage Dem ved min Bøn og at faa et Afslag.

Men jeg beder Dem saa indtrængende, nægt mig den ikke, respekter den, om end De ikke har Grund til at respektere noget andet hos mig.

Maaske De, naar De hører, hvad jeg har at sige Dem, vil forsone Dem noget med min Paatrængenhed.

Jeg bor paa Hotel Viktoria, Værelse Nr. 17. Jeg er hjemme hver eneste Dag i denne Uge mellem 12 og 5.

Lad mig ikke vente forgæves.

Deres meget ærbødige

Svend Kaas.

Til Frk. Ruth Erlandsen. $^{3}/_{12}$ 94. København.

Hvor det lignede ham at sige „De“! Hun kunde se paa Skriften, at han havde skrevet Kladde til Brevet. Hvornaar havde han ellers nogensinde før i sine Huj- og Hej-Elskovsbreve formaaet at samle et Ord paa tre Stavelser til et Hele eller indskrænket sig paa saa ringe Plads, oven i Købet med vel afpasset Margin.

Endnu var Ruth i stærk Sindsbevægelse, men dog ikke paa samme Maade, som da hun fik Brevet.

Ikke dette Bitterhedsnag, ikke denne Usikkerhedsskjælven!

Hun lagde de klamme Hænder fast om sine brændende Kinder og rokkede urolig frem og tilbage med Overkroppen.

Saa satte hun sig hen til Skrivebordet, i over en Time sad hun hensunken i Tanker, i den næste Time skrev hun Brev efter

Brev, der alle kom i Papirkurven, indtil hun fattede sig i Korthed og skrev følgende Billet:

Det er kun, fordi jeg selv har noget at sige dig, der er mig meget magtpaaliggende, at jeg kommer.

Du kan vente mig i Morgen Fredag.

Ruth.

Hotel Royal, d. 3dje Decbr. 94. Kbhvn.

XXIII.

Svend Kaas havde ikke lukket et Øje hele Natten. Nu gik han ogsaa op og ned ad Gulvet som i Feber og maatte tvinge sig selv for ikke uafladelig at se paa Uret.

Tiden fra tolv til to forekom ham at have varet en Evighed.

Maaske kom Ruth først henad fem.

Havde han dog blot skreven, at han var at træffe et Par bestemte Timer, og ikke i hele Tidsrummet mellem Frokost og Middag.

Det var ikke til at udholde, denne Spænding, denne Uro og Beklemthed.

Om og om igen gentog han for sig selv, hvad han vilde sige. Om og om igen forestillede han sig, hvorledes hun vilde optræde overfor ham.

Fordømt ogsaa, at han havde baaren sig saadan ad. Æreløst i Grunden. Ja, netop æreløst. Man behandlede ikke en Kvinde af bedre Stand saadan.

Det sad dem i Blodet, de forvandt aldrig noget saadant. Han havde grebet ind i hendes indre Liv og givet hende et Brud, som hun aldrig vilde forvinde. En Skamplet, der ikke kunde vaskes af og som vilde komme til at kaste en Skygge over hele hendes Fremtid.

Hvad skulde han gøre? Hvad skulde han gøre? Kunde han blot give hende nogen Oprejsning og ved at lægge sin Skyld-

bevidsthed aaben for Dagen, mildne det Had en Smule, som hun nærede for ham.

Hvad var der dog pludselig gaaet af ham, knapt en Maaned efter at hun var rejst?

Familien? Dens Indflydelse? Var den Skyld i hans pludselige Omslag?

Nej, han var træt af hende, overmæt, han brød sig ikke om hende mere . . . Det var de ikke længe om at faa opsnuset i hans Hjem og benytte sig af i alle deres Angreb.

Det vilde have været ham en Umulighed ret længe at have forstillet sig. Saa kom hendes Brev, og saa fulgte det Ene med det Andet, indtil han tog hendes Ord bogstavelig og gav hende Svar paa Tiltale.

Hvor havde hans Samvittighed været henne?

Dette Barn . . . der ganske vist altid havde sagt, at hun aldrig vilde holde paa ham, hvis han vilde gaa fra hende, men som nu pludselig saa' sig vraget, forladt af en Mand, der havde sagt, at han vilde gifte sig med hende.

Hvad maatte hun ikke have lidt!

Hvor maatte hun hade ham og finde ham lumpen!

Han bøjede i Tankerne Hovedet for hendes Bebrejdelser, hvor haarde de end blev, — han havde fortjent dem.

Eller formaaede hun ikke at sige noget? Vilde hun staa her i Stuen med stivnede Træk og maale ham med et Blik fuldt af Foragt og isnende Haan?

Men han vilde tale. Hun skulde vide, at hans Samvittighed var vaagnet, og at han indsaa, hvor æreløst han havde baaret sig ad ved først at have forført hende og saa kastet Vrag paa hende, saa hun nu sad der med et uudsletteligt Fortidsminde, intet kunde befri hende for.

Han havde sat sig og foldede Hænderne bag Nakken.

Tænk, om det var hændet en af hans Søstre! Det adelige Navn skærmede ikke for saadan noget.

Ruth var jo en pæn Pige af ordentlig Familie . . . Hun

havde det samme moralske Synspunkt som de Andre, kunde ikke betragte en Mands Handlemaade i den Retning anderledes, end de Andre vilde have gjort.

Det bankede haardt paa Døren.

„Kom ind!“

Han sprang op, saa Stolen røg et langt Stykke tilbage.

Ruth traadte langsomt ind i Stuen og lukkede Døren efter sig.

Hvor hun havde kendt hans Stemme igen! Og den var atter kommen, denne Smertenssvingning, dette, der snørede Halsen sammen og tog Magten fra hende.

En hel Række Billeder var lynsnart gleden hendes indre Bevidsthed forbi. Hun mindedes pludselig hans Kys, Maaden han tog hende om Livet paa, de forskellige Betoninger, han lagde paa sine Ord, hendes Navn . . .

De stod et Øjeblik uden at røre sig og strejfede hinanden med et af disse hurtige, iagttagende Blikke, der søger at danne sig et foreløbigt Indtryk.

Hun bed sig haardt i Underlæben, den dirrede svagt, det eneste Tegn paa Sindsbevægelse hos hende.

Og hvad han allerede Dagen i Forvejen flygtig havde bemærket, saa' han først rigtig nu.

Hun havde forandret sig.

Haaret var bleven tættere, tegnede sig i en mørkere Linie om Ansigtet. Og Øjnene, der før saa underlig slørede og graablege havde søgt frem bag de tunge Laag i et halvt vigende, halvt drømmende usikkert Blik, havde samlet sig i alvorlig Klarhed og Fasthed og gav nu Ansigtet dets egentlige Betydning.

Og Munden havde fra sin tidligere barnlig ubeherskede og urolig sanselige Fyldighed trukken sig sammen til en bestemtere Buelinie, medens Ansigtets fordums lidt slappe Runding nu havde antaget Ovalens ædlere, finttegnede Linie.

„Tak,“ hviskede han saa og gik et Skridt frem. Han løftede Haanden for at række den henimod hende, men inden hun havde

kunnet lægge sin i hans, havde han allerede med en lynsnar Bevægelse, som i en ganske bestemt Tankeforbindelse, ladet den falde og sænket Hovedet.

Hun strøg forbi ham længere ind i Stuen. Hvor hun saa' smidig slank ud i den sorte Klædesdragt! Bredere om Skulderen, trindere om Hoften og med Hovedet mere kvindelig bøjeligt paa Halsen end før.

Hun havde sat sig ved et lille, rundt Marmorbord med snørklede, forgyldte Ben.

Han gik hen til hende.

„Ja, Tak, Tak, fordi De kom. Jeg er Dem saa inderlig taknemmelig derfor."

„Aa!"

Hun trak paa Skulderen og betragtede ham paa en egen, stikkende Maade.

„Jeg havde ikke turdet haabe, ikke ventet, De vilde lytte til min Bøn, jeg véd jo, jeg er Dem . . ."

Han holdt inde, forvirret af hendes isnende rolige Blik. „Foragtelig — uværdig!" fortsatte han med ydmyg, klynkende Stemme. Hun gjorde en utaalmodig, afværgende Bevægelse med Haanden.

„Det er udelukkende for min egen Skyld, jeg kommer," sagde hun saa for at afskære ham alle overflødige Taksigelser.

„Du har gjort mig en lige saa stor Tjeneste ved at tilstede mig en Samtale, som jeg dig. Du er mig ikke den fjærneste Taknemmelighed skyldig."

Hun sad og saa' ned paa sin Muffe, medens han, der havde sat sig lige over for hende, stirrede mod Gulvet. Der blev et Par Minutters Tavshed mellem dem.

Saa drejede hun Hovedet om mod ham.

„Jeg ønsker, at du først skal sige, hvad der ligger dig paa Hjærte."

Ved disse Ord gjorde han pludselig et Kast med Over-

kroppen, satte bægge Albuer haardt mod Bordets Marmorplade og gemte Ansigtet i sine Hænder.

„Aa, hvordan skal jeg dog sige det! Jeg kan ikke . . .“ stønnede han.

Hun klemte Hænderne haardt om Muffen, og der gled et Træk af usigelig Uvilje henover hendes Ansigt ved at se ham saadan.

„Men du maa jo kunne se det paa mig.“ Han bøjede Ansigtet tæt over mod hendes.

Jo, hun kunde se det, dette dirrende, ubeherskede Udtryk, som hun kendte saa godt igen fra før. Men hun fortrak ikke en Mine, knugede kun de foldede Hænder saa haardt ned i Skødet oven paa Muffen, saa hun klemte den ganske flad.

Han faldt atter sammen i sin forrige Stilling.

„Aa, lad mig være fri!“ udbrød hun uvilkaarlig, men tog sig i sin Utaalmodighed.

„Tag dig dog sammen!“ rettede hun det noget roligere til.

Det var hende ligefrem en Triumf at føle, i hvilken Grad han var hende imod, og hvor kold og iagttagende hun sad over for ham. Ikke et eneste Minde greb forstyrrende ind. Ikke en Fiber i hendes Hjærte rørte sig henimod ham mere, saadan som Synet af hans Skrift og Lyden af hans Stemme nogle Øjeblikke havde gjort det. Det havde været de sidste Livstegn fra hendes fordums Følelse for ham.

Han løftede igen Hovedet.

„Du vil altsaa virkelig . . . du vil høre paa mig, du vil selv tale?“

Hun saa' noget forundret paa hans forpinte, forfjamskede Ansigt. Var han ikke kommen længere endnu?

„Ellers var jeg jo ikke kommen.“

Hun stak Hænderne ind i Muffen for at runde den ud igen og stillede den saa fra sig paa Marmorpladen.

„Ja, aa, ja!“ — — — og han satte den knyttede Haand i Bordet.

„Men jeg véd alt, hvad du har at sige, men jeg vil sige dig det selv. Tale først — nej, du maa ikke . . . Nej, lad mig sige det, alt det, du føler, alt det, du tænker om mig.“

„Ja, sig mig det,“ hviskede hun som til sig selv med et besynderlig indadvendt Smil om Munden. Han nærmede sig hende og stemte bægge Hænder mod Bordpladen.

Hvor hun ogsaa kendte det Ansigt igen, saadan saa' han altid ud, naar Stemningen til at slaa sig selv i Ansigtet med den ene hensynsløse Sandhed efter den anden var oppe i ham.

„Ja, jeg kan sige dig det altsammen,“ gentog han med Vægt og sænkede Stemmen.

„Tror du ikke, jeg véd det? Jeg føler jo selv alt det, jeg har forbrudt imod dig, alt det, jeg skammelig har bragt ind over dig, og at du maa foragte, afsky, bære Nag til mig, som den Pjalt jeg er.“

Hun havde havde kastet Hovedet tilbage og sad med halvaaben Mund. En brændende Rødme steg op i hendes Kinder. Thi selv om hun havde forudset dette, saa overvældedes hun dog deraf, netop fordi det altfor nøjagtig slog til.

Der var et Øjeblik, hun var lige ved at springe op og atbryde ham, men hun tog sig dog straks sammen.

„Hvor kunde jeg ogsaa, du var saa ung, uskyldig, skær og ren, men jeg drog dig ned i Smudset, ned til mig, dér hvor jeg havde hjemme. Du maatte derned for bedre at kunne passe sammen med mig, og du kom der ogsaa, men saa blev jeg træt, og du følte, du godt kunde gaa. Og du gik. Men hvordan? Med en grænseløs Afsky og Forbitrelse mod mig, der saa usselt forstod at lønne dig alt det varme, rige, du havde givet, alt det nye, store, du havde bragt mig.

Ja, du gik med Skammen, Fornedrelsen brændende i Blodet, med en Plet, intet kan vaske af, jeg havde ødelagt noget i dig, der ingen Oprejsning er for.

Ruth! Kan du nogensinde tilgive mig det, jeg har forbrudt?“

Han kastede sig ned for hendes Fødder og trykkede sine knyttede Hænder for Øjnene.

Hun sprang op.

„Rejs dig, hører du, øjeblikkelig!“ næsten skreg hun af Væmmelse og Raseri.

Han rejste sig. Hun satte sig igen, hun undgik at se paa ham, han var hende næsten uudholdelig imod.

„Nej, jeg vidste det, jeg véd det, du tilgiver mig aldrig, hvor skulde du ogsaa kunne! Aa! at jeg ogsaa bar mig saadan ad, jeg, som var saa stolt, saa lykkelig over din Kærlighed, jeg, som var bleven et andet Menneske, og saa forspildte jeg min egen Lykke, gjorde dig saa ubodelig Skade.

Men jeg angrer, jeg angrer, saa jeg er ved at gaa fra Forstanden. Faar jeg nogensinde Ro for min Samvittighed? . . . Tror du det ikke?

Sid ikke der . . . dine Øjne, nej! du tror mig ikke, du tror ikke, en eneste Følelse er sand i mig, men du s k a l tro mig.“

Hun tog ham haardt om Haandleddet.

„Men saa vær dog rolig, ikke saadan . . .“ sagde hun med bydende Stemme.

Han sænkede tavs Hovedet, som ventede han, hun skulde tale, men hun tav bestandig. Saa saa' han paa hende igen.

„Du behøver ikke . . . nej, hvis du kun har det samme at sige, saa ti. Jeg véd det jo altsammen. Jeg kender jo hele min store Brøde. Du var et Barn. Et stakkels, følsomt Barn, der kom mig i Møde med den mest grænseløse Kærlighed, og det var det, jeg benyttede mig saa skændig af. Hvad kendte du vel til Livet? Men jeg lærte dig det hurtig at kende, uden Hensyn, med den mest brutale Egoisme drog jeg dig ned til mig.

Hvor skulde du vel kunne vægre dig eller afslaa mig noget? Og lagde jeg dig ikke selv din Beslutning i Munden, fordi jeg ikke kunde holde mit Begær i Tømme, pinte dig med det, gjorde dig ængstelig, lod dig mærke det i hvert Ord, hvert Kærtegn, ellers havde du aldrig fundet paa det, det var jo ikke for din

egen Skyld, at du gjorde det, du var saa ung, saa uberørt, men kun for at gøre mig en Glæde, give mig alt, lige til det sidste . . . og saa var jeg svag og pjaltet nok til at tage imod det. At jeg ikke bedre forstod at værne om dig! Og saa blev du min i den Tro, at det var for hele Livet. Og saa forlod jeg dig en Maaned efter, som havde du været en hvilken som helst Anden. Samvittighedsløst lod jeg dig gaa.

Aa Gud! hvor jeg har lidt ved Tanken, og nu staar jeg her. Aldrig vil jeg kunne gøre min Misbrug god igen eller slette Skampletten ud hos dig.“ — —

„Nej! Nu kan det være nok!“

Hun sprang op og stillede sig foran ham. Han saa', at hun skælvede over hele Legemet.

Han trak sig uvilkaarlig tilbage med store, forskræmte Øjne for denne truende Skikkelse, der med Ansigtet i Skygge blev til én sort Masse for ham.

„Aa, du!“ stønnede hun.

„Ja, jeg tænkte det nok!“

Han lod sig falde ned i en Stol og dækkede for Øjnene med Hænderne.

„Men derfor kom jeg ogsaa.“

Hendes Stemme dirrede af undertrykt Sindsophidselse, der et Øjeblik hæmmede Tankeevnen og lammede hendes Tungebaand.

„Ja, jeg vidste det, naturligvis, saadan maatte en Mand som du tænke.“

Hun trak Vejret hastig, nu var det ham, der sad, og hende, der stod foran ham.

„Din Anger, dit Samvittighedsnag, og mit Had og min Afsky . . . vi to endnu i Sammenhæng, i nøje Forening i din Indbildning, du godeste Gud, hvor dog alt det, jeg anede, slog til!“

Der var en stærkt forbitret og haanende Klang i hendes Stemme, som hun forgæves søgte at bekæmpe.

„Og du tror virkelig, jeg afskyer, hader dig, synes, du har

gjort mig Fortræd, mishandlet mig, skyder hele Skylden over paa dig! Jo, det var den rette Maade.“ Hun lo haanlig.

„Og du anser mig virkelig for en af disse . . . Men du, som har kendt saa mange Kvinder og véd, hvordan de er, og saa ofte til mig har udtalt din Mening om dem, i lignende Forhold som dette, — ja du, naar du troede, jeg sad parat med Bebrejdelser og Afsky og alt det andet, der plejer at følge med, hvorfor trøstede og beroligede du dig ikke, som saa mange Gange før, med den ganske rigtige Slutning, at det kun var det sædvanlige Kvindeskraal og Kvinderaseri, der intet havde at sige?

Hvorfor tager du ikke mig med? Du gjorde det dog en Gang, da du, som du selv siger, blev træt og forlod mig, som havde det været enhver anden; det var den Gang, og du syntes, at jeg var bleven fornedret paa samme Maade som de andre, men nu . . .? Hvorfor ikke nu? Hvorfor denne unyttige Anger? Hvorfor holder du ikke fast derpaa og ser mig fra samme Synspunkt som alle de Andre, og siger, at du saamænd ikke tog, hvad jeg ikke kun alt for gærne vilde give?“

Han rynkede Brynene og gjorde en Bevægelse med Hænderne, som skød han noget fra sig.

„Aa, vær ikke saa grusom!“ bønfaldt han med kvalt Stemme.

„Du tror ikke, hvad jeg siger?“ Hun hævede Stemmen stærkt og traadte et Skridt nærmere til ham.

„Du tror, jeg med mine Ord kun ad Omveje vil bekræfte, hvad du allerede har sagt. Men du tager fejl; jeg mener, hvad jeg siger, hvert eneste Ord. Tror du, du kan krumme et Haar paa en Kvindes Hovede, naar hun ikke selv vil det? Misbrugt! — hvad har du misbrugt?

Du siger, jeg kun var et Barn, men var jeg et Barn, saa var jeg i hvert Tilfælde et meget fremmeligt Barn, mere udviklet og selvstændig end de fleste i min Alder. Jeg vidste udmærket godt, hvad jeg gjorde.

Du overvurderer din egen Magt og tildeler mig altfor stor Svaghed og Indskrænkethed.

Du skulde ikke forhaane mig saadan, du som netop ønsker at give mig fuld Oprejsning.“

Dette sidste sagde hun langsomt, med et ironisk Anstrøg og Smil om Munden; hun anede, hvilken Kuldbøtte han maatte slaa i sin indgroede mandfolkeagtige Opfattelse af hende og Sagernes Stilling dem imellem, for blot nogenlunde at kunne følge med og forstaa.

„Du vil jo saa gærne komme mig i Møde, men det kan du kun paa en eneste Maade, og det er ved at forstaa, at jeg har Ret i det, jeg siger.

Du vilde et Opgør for muligvis derved at opnaa en Slags Tilgivelse, der kunde lette din Samvittighed.

Ja, saa tror jeg rigtignok, du bliver mere tilfredsstillet end du i din vildeste Fantasi har turdet haabe at blive det.“

Hun tav et Øjeblik, saa slog hun over i en anden Tone, talte mindre brudt og ubehersket; thi nu var hun kommen paa Gled, og Tankerne strømmede frit til og fra.

„Og du tror virkelig, Skammen brænder mig i Blodet, at jeg føler mig forringet ved mit Forhold til dig? Skampletten, intet kan vaske af . . . gærne gav Aar af mit Liv for at have det Altsammen ugjort? Forbander den Dag, jeg første Gang saa' dig o. s. v.

Du skulde blot vide, i hvilken Grad du tager fejl. Tvertimod, jeg velsigner den Dag, jeg ønsker ikke en Smule ugjort, for havde jeg ikke haft det saadan, som jeg havde det med dig, saa var jeg ikke saa hurtig bleven den, jeg er nu. Saa havde jeg ikke saa hurtig faaet Øjnene op for mig selv og for de Andre.

Jeg skulde føle mig forringet? Nej, véd du, jeg er sikkerlig dobbelt saa meget værd efter dette, som jeg var før.

Du mener, jeg skulde skyde Skylden over paa dig? Ja, saa havde du ganske vist Ret, saa laa jeg der nok næsegrus endnu, og stirrede mig blind paa den Plet, en Anden havde sat, og som jeg derfor ikke havde Kræfter til at vaske af selv.

Hvis jeg ikke vidste, jeg var gleden af ved min egen Skyld, hvor skulde jeg saa vel tage Kræfter fra til at rejse mig ved egen Hjælp alene? Nej, saa laa jeg der nok, jeg Stakkel!

Men jeg har brugt Tiden godt, siden vi skiltes. Det varede ikke længe, inden jeg fik Øjnene op for, hvorledes Sagerne stod, min første Forbitrelse imod dig fik jeg hurtig Bugt med, og det var som en Slags Befrielse for mig, at alt, hvad der hæftede ved mig af Nag og Bitterhed, forsvandt, ogsaa den Angst, jeg følte for mig selv, fordi jeg saa viljeløst var gleden ned i alt dette nedværdigende, opstyltede, der saa hurtig ramlede sammen igen.

Det, jeg led for din Skyld, før Befrielsen kom, var saa forsvindende lidt, for saa godt som intet at regne.“ Hun havde sat sig og saa' nu indtrængende alvorlig paa ham.

„Jeg ønsker, du skal tro mig; hvert eneste Ord, jeg siger, er sandt. Nej, jeg hverken led eller sørgede ved Tabet af dig.

Det kom helt anderledes; det var, saa jeg næppe skænkede dig en af mine Tanker, det var udelukkende mig selv, de samlede sig om. Thi jeg havde gjort en stor Opdagelse, og jeg saa' nu saa meget, jeg hidtil havde været blind for, i fuld Belysning, saa' det saa klart. Kan du ikke forstaa . . . har du ikke tænkt det samme for længe siden?“

Hun bøjede sig frem over Bordet. Men han sad ubevægelig med Hovedet støttet i Haanden, Heden var stegen ham til Hovedet.

„Jeg har aldrig elsket dig saa altopslugende, som du ytrede dig før, det var den mest grænseløse Egoisme og Selvkærlighed, det var udelukkende . . .“

Han vendte hastig Hovedet om til hende, og over hans før saa stivnede Træk gled der et næsten ondt, triumferende Smil. Han havde for hvert Ord, hun talte, følt hende glide længere og længere bort fra sig, helt i det Usynlige tilsidst, han forstod næppe, hvad hun sagde, det kom altsammen for hovedkulds ind paa ham, men han opfangede Stemmelyden, den tog han ikke fejl af, og den ydmygede ham, gjorde ham til den latterligste

Ubetydelighed, og det var ham en større Haan, gjorde mere Indtryk paa ham, end hvis hun havde tilskrevet ham alle tænkelige Laster, følte som Pidskesmæld paa Piskesmæld i Ansigtet, og han led ubeskrivelig derunder. Men nu, ved hendes sidste Ord, lysnede det med ét for ham. Det var, som om han pludselig fik Tag i noget og havde grebet hende i en af de almindelige Kvindesvagheder, dem hun lige før saa foragtende alle havde slynget fra sig og knejsende hævet sig over.

„Aa! jeg véd, hvad du tænker," brusede hun op.

„Du mener, at det er nemt nok at sige bagefter: saadan siger de allesammen; selv de, der har elsket til Vanvid, fornægter deres Følelse paa det kraftigste, naar først alt er forbi, bagtaler baade sig selv og den Anden, dog mest den Anden, latterliggør, trækker det Hele ned i Sølet, men det er ikke det, jeg vil.

Jeg vil ikke fratage vor Følelse Retten, den havde til at være til, jeg vil kun give den, hvad dens var, og jeg véd netop, hvor meget det er, og jeg véd, hvorfor jeg følte, som jeg gjorde, og hvorfor det maatte blive saadan det Hele."

Ruth tav en Stund — hun ligesom hørte Klangen af sin egen Stemme bølge gennem Rummet, og det forekom hende, som havde hun talt i timevis, men langtfra var færdig alligevel.

Han sad atter og stirrede ned i Gulvet.

„Véd du, hvad jeg led af, inden jeg lærte dig at kende?" begyndte hun saa igen.

„Kedsomhedssyge — Oplevelsesfeber! Jeg kunde saa daarlig nøjes med det, Andre i min Alder lod sig tilfredsstille af fra Dag til Dag. Jeg vilde noget, der kunde gribe langvarigere, personligere ind . . . Jeg vidste saa udmærket godt, hvordan det skulde være, jeg havde det altsammen forud i Beredskab til dig. Ja, og da Virkeligheden saa kom, hvor jeg dog greb forslugent til mig, og hvor jeg lod det stige mig til Hovedet! Men det var ikke dig, jeg elskede, det var Følelsen i mig selv, jeg opelskede, og det var for dens Skyld, at jeg gav saa grænseløst meget. Du var

kun Midlet, det første Middel, Livet havde spillet mig i Hænde, og som jeg søgte fuldt at udnytte.“

„Nej, hvor skulde du vel ogsaa kunne elske et saa usselt Menneske for hans egen Skyld? Men for Resten var det dig vel umuligt allerede den Gang at vide, i hvilken Grad jeg var din Følelse uværdig,“ skar han ind med haanlig Klang i Stemmen, tirrret af hendes Overlegenhed og upersonlige Maade at betragte ham paa.

Men hun lod, som om hun overhørte Tonen, og svarede kun paa selve Ordene.

„Ussel! aa nej, men tror du ikke, naar det kom til Stykket, at jeg alligevel nok havde en lille Anelse om, hvordan du var? At Instinktet sagde mig det lige fra Begyndelsen, men det var mig blot en Streg i Regningen, og fordi det var til min Fordel at lukke Øjnene, gjorde jeg det ogsaa. Jo, jeg vidste paa Bunden af mit Hjærte godt, hvordan du var. Man kommer ikke hinanden saa nær, som vi gjorde det, uden at lære Drivfjederen i hinandens Natur at kende.

Tror du ikke, at jeg altid har vidst, du var vankelmodig og i Sind og Skind hørte din Slægt til? Tror du ikke, jeg snart opdagede, hvor uholdbar din Følelse var for mig, og hvor lidet den svarede til de Krav, jeg stillede til Kærligheden, før jeg lærte dig at kende?

Men alligevel holdt jeg fast, lukkede Øjnene paa Trods; og gjorde jeg det, saa var det vel, fordi der i min Natur er Svagheds-punkter og Uredeligheder, der forstod at lempe sig efter disse Skrøbeligheder, saadan, at de kom til at staa i nøje Forbindelse med hinanden.

Da jeg skrev mit sidste hidsige Brev til dig, var det ikke en Gang min Mening at bryde, og jeg ventede langt fra det Svar, jeg fik, men et helt andet. Et, der kunde give mig Frist endnu for en Stund, komme min Fejghed mere i Møde. Jeg havde ikke Modet endnu til at rive mig løs. Jeg sad for dybt nede i det Altsammen og var sløvet.

Det var din Skyld, at Bruddet skete saa hurtig, og jeg har tit og mange Gange været dig taknemmelig derfor, fordi du derved forskaanede mig for at løbe Uværdigheden ud til dens yderste Linje, hvilket jeg sikkert havde gjort, om du blot havde givet mig Tiden dertil.

Og under min Paavirkning var det, at vort Forhold blev som det blev. Du lod dig smitte af mine frie Anskuelser, dem det snart viste sig, du ikke magtede at bære. Du skælner jo nemlig i Virkeligheden stærkt mellem Kvinden af Stand, hende du forlover dig med, og som skal være din Kone, og de andre, der kun er dig til Tidsfordriv. Du tilgav kun daarlig den Pige, du skulde gifte dig med, at have tilhørt en Anden. Hun havde i dine Øjne en uudslettelig Skamplet paa sig, den, som du ogsaa behager at se paa mig, og som har vakt dit Samvittighedsnag.

Det Skridt, vi gjorde, var i dine Øjne Svaghed, Fornedrelse, Fejltrin, og ved at se mig forringet blev du ked af mig, mistede din Følelse.

Jeg var saa langt fra den samme som om Sommeren. Det var vist det, du brugte som Undskyldning og bebrejdede mig."

Hun sagde dette sidste med et stikkende Blik, og gennnem Ordene lød for første Gang ligesom opblussende Bitterhed, dog kun et Sekund.

Han greb med bægge Hænder om Bordpladen og vidste ikke, hvor han skulde se hen ved hendes Hentydning til hans mandfolkeagtige Pjaltethed ved Bruddet.

„Men jeg ser ikke paa det med de samme Øjne som du, og holder paa samme Ret endnu, kun havde vi to ikke den ægte, sande Følelse som Ballast imod den, og derfor brast det saa ynkelig for os."

Hun tav et Øjeblik.

„Nej, Kærlighed . . ." Hun rystede langsomt paa Hovedet. „Den første Kærlighed! jeg synes ikke den er meget værd, denne grænseløse Selvoptagethed. Aa! vi unge Piger skulde blot ikke længes saa meget efter den, ikke sætte den som en Hovedbetin-

gelse, saa lærte vi maaske ikke at lade os nøje med det Næstbedste — og ofte det Næstbedstes Næstbedste. Uh, alt dette uægte Opstylteri!“

Hun skar en Grimase.

Der var stille mellem dem en Stund.

Han skulde blot vide, at hun, der talte saa stolt, saa knejsende selvbevidst om Livet, trods sin Erkendelse svajede som et Siv for Vinden endnu uden fast Grundlag under Fødderne, uden noget egentlig Holdepunkt, søgende, famlende sig frem i Halvmørke.

At hun til Tider stærkere end nogensinde kunde gribes af Tomhedsfølelsen, Livstørsten, Længslen efter noget, der kunde bringe gennemgribende Forandring, thi Tilfredsstillelsen, hun havde fundet i Læsningen, holdt ikke altid Stik, og hun følte, at den i Længden ikke kunde være hende nok.

— — —

„Ikke sandt — du forstaar mig?“

Hun saa' hen paa hans sammenkrøbne Skikkelse.

„Men jeg har vist pint dig altfor længe,“ sagde hun pludselig venlig og rejste sig.

„Nu har jeg ogsaa faaet sagt alt, hvad jeg vilde.“

Hun gik hen til ham.

„Vil du række mig Haanden?“ spurgte hun fuldkommen rolig.

Hun vidste godt, at han ikke havde kunnet følge hende i hendes Tankegang, men hun vidste ogsaa, at han ud fra hendes Optræden i det store Hele havde følt Muren rejse sig dem imellem, følt hende netop i saa milevid Afstand, som hun virkelig stod fra ham, følt det sidste Baand, han havde spundet mellem dem i sin Indbildning, briste.

Men hun forstod ogsaa, hvilke Rørelser der i dette Øjeblik fyldte ham, en ham selv uforklarlig Forladthed, som havde han mistet noget, der med Vold var blevet taget fra ham, uforklarlig,

fordi han jo for længe siden frivillig havde sluppet hende og godt vidste, at der aldrig kom noget mellem dem mere.

Hun følte Medlidenhed med ham, hun kunde ikke andet.

Han rejste sig og trykkede saa tankeløst hendes Haand i sin, som gik han i Søvne.

„Hvis vi en Gang," sagde hun saa, „tilfældig skulde mødes, det er jo dog ikke umuligt, da du nu skal bo her i Byen, saa har jeg ikke i Sinde at undgaa dig. Jeg vil kunne komme dig i Møde som ethvert andet Menneske, og jeg haaber, du vil kunne gøre det samme, det er jo dog saa taabeligt, at to Mennesker, der en Gang har holdt af hinanden, skal blive hinanden saa fjendtlige, at deres Tunge for stedse er bunden. Og nu, da vi har talt ud med hinanden og kender hinandens Sindelag, og du véd, jeg hverken bærer Nag eller føler mig misbrugt, ligger det jo altsammen bag os, kommer os ikke mere ved."

„Ja, Tak for Deres Venlighed!" svarede han saa tvungent og stift, som havde Tilfældighederne allerede ført dem sammen i en Balsal for Alles Øjne.

Hun smilede og tænkte i det samme, at hun jo ogsaa en Gang vilde blive nødt til at sige „De", naar andre hørte derpaa. For Resten var det højst usandsynligt, at de nogensinde mødtes; hun havde nærmest sagt det for end yderligere at understrege sit Sindelag overfor ham.

Hun kunde godt, trods hans stive Holdning, se, at han led. Saa greb han pludselig hendes Haand mellem bægge sine.

„Ruth!"

Der gik som en konvulsivisk Trækning igennem ham, og han sank hulkende sammen paa en Stol.

Det gøs i hende, men hun gjorde ikke et Skridt frem, blev blot staaende som fastnaglet en Stund og strakte Armen ud efter sin Muffe.

Saa gik hun langsomt ud af Døren.

Hun var dybt rystet. Hun kunde ikke taale at se nogen

lide, især ikke for hendes Skyld, saa blev hun svag, følte Trang til for enhver Pris at ophæve den Andens Smerte.

Aa! men hun kendte ham ud og ind.

Var hun kommen med Munden fuld af Bebrejdelser, Anklager, Forhaanelser over alle hans Nederdrægtig- og Lumpenheder, han vilde have fundet det fuldkomment berettiget og vredet sig i sønderknusende Anger for hendes Fødder, og havde hun tilgivet ham, han havde grebet hendes Hænder, bedækket dem med brændende Kys, mere overstrømmende lyksalige, end da han var hendes Elsker, og han vilde have fundet, at hun bar sig højhjærtet ad.

Men var hun kommen, og havde han øjnet en vis Usikkerhed over hende ud fra de gamle Minders Magt, og havde hun ikke fundet haarde Ord, men kun løselig berørt Sagen dem imellem og endt med at sætte sig paa hans Knæ og uden synderlig Modstræben rakt ham Munden til Kys, han vilde ikke have kendt Grænser for sin Begejstring og fundet det storstilet, fribaarent, bedaarende, netop overensstemmende med den Forestilling, han altid havde haft af hendes Væsen — og anset det for det naturligste af Verden, at de for en Afvekslings Skyld forlagde Sommerens fri, ubundne Glæder til Vinteren.

— — —

Ruth gik rask til.

Nu havde hun faaet fuld Oprejsning for hver Smule, hun havde lidt for hans Skyld, og det gjorde Kvinden i hende stolt og glad.

BREV TIL RUTH

XXIV.

Frankfurt am Main d. 26. Okt. 1897.

I den vide, vide Verden, i den store, fremmede By, i det ukendte Hus.

Det er Nat!

Jeg har rejst hele Dagen. Nu er jeg her, og Rejsen gaar videre i Morgen, længere og længere bort, først fra By til By, og saa over Verdenshavet.

Hinsides det venter Arbejdet, binder Livet, men dennesides er jeg ene, løsreven fra Alle og Alt, og Tankerne gaar og kommer frit, som de vil.

Jeg ser Syner, Syner af det, der ligger nærmest, og som sidst bragte Sindet i Røre.

Alt andet glider bort, ind i Skyggen . . . Kun af dette drager Billede efter Billede mig forbi. Men alle de mange udgør dog et eneste tilsammen.

Ruth, det er dig, der har taget mine Tanker fangen, de kredser urolig om dig.

Du er Midtpunktet, de er Cirkelbuerne, der løber rundt og rundt, bevæger sig ustandselig, uden dog nogensinde at komme dig et Haarsbred nærmere for det.

Derfor maa jeg allerede nu i denne Time skrive.

Læg dig aaben for mig, lad mig se dig, som du er.

Thi du stivner for mit Øje, staar der livløs som en Støtte. Du, som for næppe to Dage siden aandede i min næreste Nærhed.

Men det Bryst, der den Gang rundede sig i blodrig Ungdomsfylde, højner sig nu kun i iskold Marmorpragt, og Hænderne, der kunde være saa kraftig sammenfoldede, men ogsaa strække sig ud i varm og gavmild Kvindeømhed, de ligger nu jærnfast urørlige, vil ikke længere slippe Taget i hinanden.

— — —

Det er Nat.

Ude i det store Ukendte, hvor selve Virkelighedsskrankerne for Jeget falder, og det, som Dagslys og Mennesketummel ellers holder nede, myldrer frem til levende Liv, antager Formen af Kød og Blod.

Saadan kan Livet have sine sælsomme Øjeblikke, og vi forstaar dem næppe selv, naar Solen atter skinner, og vi hører vor egen Stemme tale Hverdagssprogets jævne Ord.

Det er Mindet om dig, der giver mig Evnen til at skrive det ned, der gaar i Svingning i mig, Trangen til at faa dig fat, tage om dig med mine Arme, føle, at du er til.

Videre og videre rejser jeg jo nu. Længere og længere bort, midt ind i det, hvor hele mit Væsen har slaaet Rødder, hvor Arbejdet, Livet ligger og venter.

Men jeg vil ikke lade dig tilbage, tabe dig af Syne. Du skal bevæge dig fremad med mig, saa jeg kan have dig i mine Tanker, som et levende Væsen, der aander i samme Nu som jeg.

Og hvor skulde jeg vel kunne det? Du, som kom mig i Møde og fortav hele den Tid, du havde levet forinden. Du, som intet nævnede af det, du ventede skulde komme, og ene og alene vilde være til for mit Øje i det Nu, du levede sammen med mig.

Nu maa du bøje din Vilje, thi nu rækker dette ikke længere til mellem os.

Mine Fordringer er stegne, jeg vil ikke, at de tre sidste Maaneder, der, medens vi levede i dem, var et helt Stykke Liv

for sig i Rigdom og Fylde, skal blegne saadan, at de kun glider forbi mit ydre Øje, som et flygtigt Rejseindtryk senere hen i Tiden.

Og selv om din Fordring aldrig har villet strække sig længere end til det, som var, og du kun ønsker at staa i min Erindring i en Støttes plastisk mejslede Linier, saa maa jeg dog følge Trangen, der uimodstaaelig er vaagnet i mig til at lære dig helt at kende, til at trænge til Bunds i dit Væsens Inderste.

Men ligesom vi en Gang før droges til hinanden ved Instinktets Magt — føler du saa ikke ogsaa denne Gang det samme som jeg? Kommer du mig ikke i Møde? Rækker du ikke Hænderne ud?

Ruth! vi vil ikke tabe hinanden af Syne, det er blot noget saa helt nyt, der skal begynde for os nu. Her i denne sene Nattetime ser jeg tilbage, det ligger jo afsluttet bag mig det Hele, alt det, som var mellem dig og mig, og jeg véd, at der ikke kan komme mere.

Vore Veje skilles, og ingen Handling, hverken fra din eller min Side kan forandre det, der har været.

Nu staar du urokkelig, thi lige til Adskillelsens allersidste Time ventede jeg stadig, at noget hidtil skjult i dig skulde komme til Syne, der kunde give mig Oplysning om, hvordan du var. Og du rørte dig ikke af Stedet, du fortrak ikke en Mine, du holdt standhaftig, hvad du sagtens lige fra Begyndelsen havde lovet dig selv.

Nu véd jeg det, saadan er du helt igennem af en eller anden skjult Overbevisning, der giver dig Kraften til at staa imod dér, hvor Andre vilde vakle. Ja! maaske ogsaa for en Stund helt falde sammen . . .

— — —

Ak, lille Ruth, hvor jeg længes efter dig i denne Time, jeg tør ikke tænke frem — tør ikke tænke paa Natten i Nat — paa Dagen i Morgen, thi i dem er du jo for stedse løsreven fra min Side. — Nej, jeg tænker tilbage paa Tiden, der gik, Maanederne

bag mig, og Smykke paa Smykke tager jeg frem af Erindringens kostbare Skrin.

Helt tilbage gaar jeg til den allerførste Gang, jeg saa' dig, hin Aften paa Kystdamperen, Dagen efter at jeg var kommen til Landet, det Land, som er mit, men i hvilket jeg aldrig har følt mig hjemme. Og dog, hvilke utallige Erindringer var ikke i Løbet af Dagen strømmet ind over mig, hele min første Ungdom, med al dens Kamp og Trods og Lidelse, indtil jeg kastede alle Broerne af bag mig og svor mig selv aldrig godvillig at vende tilbage. Ak, Herre Gud, hvor man dog raser, naar man er ung. Men Fædrelandet, det er Blodets Baand, som intet kan sønderslide, jeg vendte det arrig Ryggen, som man bryder med et Komplot af gamle Tanter, der fordrer Oldefædrenes Moral respekteret, jeg opsøgte det atter, som man opsøger sin gamle Mo'r, sin enlige Søster efter mange Aars Forløb, naar deres Krav til En forlængst er forstummet, og Slægtfølelsen i En derfor ærlig og frit kan give sig Udslag.

Ja, hin Aften, da jeg første Gang saa' dig . . . det var en af disse mælkehvide Sommeraftener, i hvilke Søen dvasker hen i lummervaad Damp, og Taagen stadig rykker mere og mere frem, grænser af, sluger op alt det, den strækker sig ind i det Vide, det Store og Uoverskuelige, lader Himmel og Hav smelte sammen til ét i hendovnende Hvidhed. Og Lugten af Tang dunster snigende frem, bragt til Live ud af alt dette Urørlige, Lunkne, Blikstille, og stemmer for Brystet som Forraadnelsens usunde Aande.

En farveløs Aften . . . Kun et svagt, gustengult Skær brød igennem Himlens Taagedis og genspejlede sig halvt udslukt i Vandet, borte der, hvor Solen var gaaet ned. Sælsomt bedøvende virker saadanne Sommeraftener, der ofte følger en solhed, skyfri Dag og bebuder endnu mere Varme for den næste. Der var mange Mennesker om Bord paa Damperen, jeg stod lænet mod Kahytsdøren, du sad ved Rælingen, og mit Blik strejfede dig ofte. Jeg kunde i dette Øjeblik tegne dig ud af Hovedet, saa levende mindes jeg dig. Bøjningen i dit Legeme, Drejningen af dit Ho-

ved, saadan som du sad for at se ud over Vandet. Hatten holdt du i Haanden, og Haaret laa mørkt, fortættet, tynget ned af den klamme Luft, indrammende Kindens Runding. Du sad som fastnaglet, og dit Blik gemte sig tankeløst bort i Taagen. En Gang saa' du paa mig, dine store, ovale Øjne var trætte, blege, næsten i Fortoning med Vandet derude.

Jeg stod og tænkte: Hvem mon hun elsker, denne unge Kvinde? Altid min første Tanke, naar jeg fængsles af et kvindeligt Væsens Ydre.

Saa forsvandt du ned i Kahytten, og jeg skænkede dig ikke flere Tanker, men da jeg saa opdagede, at du boede i samme Hotel, ja, paa samme Gang som jeg, fik min Fantasi ret livlige Ben at gaa paa. Det var dog højst besynderligt! Hvem var du monstro? Hvad Landsmandinde? Den næste Morgen spurgte jeg Pigen, hvem den unge Dame paa Værelse Nummer 17 var. Det var mig en særegen Tilfredsstillelse at faa at vide, at du hørte til Huset og altsaa blev der hele Tiden, medens jeg var der.

Hvem skulde tro det, jeg — en Mand med snart 36 Aar paa Bagen, var altsaa ikke ude over den Alder endnu, hvor Trangen til Oplevelser ovenpaa et langt Stykke Indesidderliv, fuldt af anstrængende aandeligt Arbejde, vaagner rent uimodstaaelig stærkt. Jeg maatte de følgende Dage ofte smile ad mig selv. Thi, Ruth, du rent ud sagt rumsterede i min Hjærne fra Morgen til Aften. Hvile skulde jeg, derfor var jeg kommen til Danmark, og saa var det, at pludselig et Rum, der længe, længe havde været aflaaset inden i mig saa godt, at jeg rent havde glemt, hvad der var i det, sprang op.

Sandelig, jeg maatte smile, den klædte mig besynderlig, den ungdommelige Dragt. Jeg begyndte med at smile over mine Fantasterier, jeg endte med at slaa Hænderne sammen den Dag, jeg havde gjort det fornødne Skridt for at lære dig at kende.

Hvilken Opfindsomhed ogsaa! — Hvilken Frækhed tillige.

Jeg, Mekanikeren, Elektrikeren, nærmer mig din Fader, der kender min Stilling og mine Foretagender, under Dække af de

frie, skønne Kunster, aabenbarer ham mit Luksustalent, min Adspredelsespassion paa Tegnekunstens Omraade, og fortæller ham om mit aarlige Bidrag til mine Landsmænds Julehæfte derovre, idet jeg samtidig gjorde en Bemærkning om hans unge Datters højst interessante og effektfulde Hoved, der netop egnede sig til en Tegning, jeg forlængst havde haft i Sinde at udføre, men hidtil ikke havde kunnet finde Forbillede til.

Var det virkelig mig, Alvorsmanden, Indesidderen, hvem det smukke Køn i Almindelighed ikke uden Grund saa ofte beklagede sig over, der gjorde slige Anstalter for at lære en ung Landsmandinde at kende, som tilfældigvis var kommen mig for Øje en lummervarm Sommeraften?

En ung Pige med et usædvanligt Ydre, i en særlig smidig og ubevidst Stilling, og med den hvide Skikkelse blødt smeltende ind i hele Aftenens vage Fortoning. Og saa fordi hun boede Dør om Dør med mig!

Nej! om jeg nu kan begribe, hvorledes det gik til, at vi kom til at sidde ligeoverfor hinanden i den uskønne, røde, private Dagligstue Nummer 3. Først bevogtet af en forekommende Moder, der følte sig smigret over den Ære, som vistes hendes Datters Udseende men var i den meget almindelige Vildfarelse, at det hører med til Høflighedsbeviserne overfor en Kunstner at give sin Interesse Udslag i stadig Hængen over ham for at se, hvordan Arbejdet skrider frem.

Heldigvis, senere blev vi da Time efter Time ladet alene.

Kære, lille Frøken med de store, underlige Øjne, blege og dog lysende af Klarhed. Utrolig ligegyldige, utilnærmelige og en hel Del vigtige i Begyndelsen, men kammeratlig videlystne, prægtige Pige — senere hen!

Hvordan var du egentlig? Forstanden klar og Tanken logisk. Men Hjærtet? Din Sjæl? Dine Kvindesanser?

Skulde jeg nogensinde faa Nøglen til dit egentlige inderste Jeg i Hænde?

Du forstod at lade de faa Timer, vi havde sammen, flyve

saadan hen, at jeg først kom til Eftertanke, naar jeg igen var alene.

Men da hørte jeg kun min egen Stemme i Rummet, og dine Spørgsmaal skære ind paa Kryds og tværs, og hver især og allesammen vedrørte kun mig, mit Arbejde og de store Forhold hinsides Verdenshavet, dig selv holdt du fuldstændig udenfor, lagde kun ved hele din Maade at tale og udspørge mig paa din store Videlyst for Dagen.

Dog, der kunde komme en egen Uro og Famlen i dit Blik, i dine Bevægelser, der lod mig ane Tankegæringens indre Uklarhed og Forpinthed i dig.

Du vilde saa gærne favne det Hele i udstrakt Viden. Du magtede det ikke . . . og du led derunder.

Men du, som havde usædvanlige Forstandsevner — hvorfor samlede du dem ikke henimod et bestemt Maal? Hvorfor studerede du ikke? Det forekom mig at være i Modsigelse med hele dit øvrige Væsen, naar du ytrede, at det vilde du aldeles ikke egne dig til, at du allerede en Gang havde forsøgt derpaa, men straks igen opgivet det.

Du talte, som om du havde din Fremtid sikret. Elskede du mon? Udgjorde en Mand dine Tankers Indhold?

Der var noget hos dig, der talte imod dette. Men aldrig heller hørte jeg Livsledens, Haabløshedens Ord fra dine Læber, saadan som det saa ofte er Tilfældet hos begavede, følsomme Kvinder, der er Bytte for Utilfredsstillelsen paa Grund af alle de ubrugte eller forspildte Kræfter.

Der var over dig noget af indadvendt, stærk, koncentreret Vilje, der maaske endnu stod hæftige Udviklingskampe ud, men dog bar opad, førte fremad til Styrke og Selvbevidsthed. Og dog, som du viste dig for mig, var det i Skær af Indesluttethedens Forstillelse alene?

Eller skulde det være muligt, at din fornemme Tilbageholdenhed var naturlig Kulde?

Paa den Maade staar vi Mennesker jo overfor hinanden. Vi

tales ved, vi veksler Tanker, vi mener at have hinandens Person klart for Øje, og saa gemmer vi dog en Hemmelighed for hinanden, en af de allervigtigste, dybeste, mest betegnende for vor Natur, den kønslige, erotiske. Understrømmen, Blodomløbet i vort ganske Væsen.

Jeg kan se Kvinder, og de er smukke, yppige, straalende af Livskraft, og dog hvo véd, der kan hvile Forbandelse over dem alligevel, saa de aldrig lærer Livsglædens inderste Væsen at kende. Den bliver dem for evig lukket. Hjærtet kan nære dybe, alvorlige Følelser, men Kærlighedens Grunddrift er hæmmet ved noget i deres Natur, der ikke kan ophæves, og de lider selv derunder, føler Skuffelse ved Anelsen om, at det, der bliver Tusinde andre til Del, er dem nægtet.

Jeg kan se Andre, de fængsler ikke Øjet, der ere ubetydelige af Fremtoning, undselige af Væsen, og de bærer kanske Lidenskaben brændende, nagende i sig, lader den bryde ud i lyse Luer ved først givne Lejlighed og lider af Utilfredsstillelsens Smerte Livet igennem.

Ja! saadan bevæger vi os Side om Side, og kaster vi Blikket udover de mange Hoveder, saa kan vi kun sige, at vi kender ganske faa af alle de mange.

Men du — hvordan var du? Din Holdning var sikker og dog fuld af kvindelig, bøjelig Ynde, Øjnene rolige, Panden klar, og Ordene beherskede.

Men Munden. Om den var der et eget, uroligt Liv. Det var, som om den røbede noget af det, du gemte bag alt det, du vilde „synes“ at være.

Var jeg allerede for Alvor forelsket den Gang, eller var det kun psykologisk Interesse? Sjældent har nogen Kvindes erotiske Hemmelighed forekommet mig saa attraaværdig at lære at kende som din, fordi jeg anede, hvilket Væld af uventet Nyhed den vilde lade mig se ind i, enten i den ene eller anden Retning.

Vi havde det ikke godt sammen i den røde Stue, synes du vel? Nej! først da der ikke var andet for, end at du maatte komme ind til mig for at se Bøger, Apparater, Fotografier og alt det andet, der umulig kunde slæbes ind i Dagligstuen, hvor Mo'r kom anstigende med Bunker af Haandklæder og Servietter, der skulde mærkes, og Opvarteren styrtede ind og ud med Regninger til Eftersyn til Fa'r, der i sine ledige Øjeblikke sad i Gyngestolen og blundede — først da fik vi det godt!

Og hvad var vel naturligere for os end at aftale at tilbringe en Aften, du uhindret kunde gøre det, sammen, inde paa mit Værelse. Jeg saa' end ikke et Blink i dit Øje, der tydede paa, at du fandt det underligt, da jeg foreslog dig det. Kun et af de lyse, frejdige, selvsikre Smil, der gjorde dig ældre, end du var. Et af disse gode, kammeratlige Smil, der indgød mig Ærefrygt, Beundring og Tryghed tillige, den vi Mænd ellers saa sjældent føler overfor Kvinder, især for saa unge, som du var det, fordi de i deres Ubevidsthed ofte lægger hele Ansvaret for, hvorledes Forholdet vil komme til at stille sig, over paa os.

— — —

Der var ikke festlig oplyst i min Stue for dig. Hverken Frugt eller Blomster eller Vin. I selve Hverdagshyggen skulde vi være sammen, saa det blev saa ligefrem og naturligt som muligt.

Man skulde næsten have troet, det var en Overenskomst mellem os, thi intet i din Paaklædning tydede paa, at du havde forberedt dig. Ikke en Sløjfe, ikke et Smykke.

Du havde ikke en Gang din pæneste dagligdags Kjole paa, men en ældre, en af sort, allerede lidt lurvet Fløjel, der formede sig saa blødt om dit Legeme og lod Halsen knejse matgul og slank op af sit dystert sorte Hylster.

Det var nogle fredsommelige, hyggelige Timer, vi tilbragte sammen. Du blussede af Iver. Og denne fine Rødme, der listede sig frem som et flygtigt Skær henover Ansigtet, gjorde det fyldigere, barnligere end ellers, Øjnene glansfuldere, mørkere.

Væver og optaget og kvidrende munter, som jeg aldrig havde set dig før, løb du frem og tilbage fra Bordet, ved hvilket jeg sad og havde faaet Ordre til at blive siddende uden at røre mig, til Kufferten, hvor Bøgerne og alle Tingene laa, slæbende dem hen til mig.

Du slog op, du spurgte og bøjede dig saa tæt hen til mig, at dit Haar kildrede mig paa Kinden og skubbede ivrig min Haand bort, naar jeg dækkede over et eller andet, du netop vilde se.

Var det muligt? Var det virkelig dig? Du var jo bleven ti Aar yngre. Du forekom mig som en ung, videlysten Knøs, der rigtig søger at udnytte et tilfældigt Møde med Mesteren, der for hans unge Øjne synes at have al Verdens Visdom inde.

Du ganske unge, du skælvende, videlystne unge fra den Aften! Jeg glemmer dig aldrig. Der laa et eget Fortryllelsens Skær over dig, ikke til at gengive eller forklare, ligesaa uforklarligt som det, der bølgede om dig senere hen paa mange andre Maader.

Time efter Time svandt hen.

Det var allerede langt over Midnat, dog vi trak stadig Tiden ud . . . vistnok for ikke ved Opbruddet at blive os bevidst, hvor sent det var blevet.

Men naar mit Øje strejfede dig, som du sad der paa Hug et Stykke fra mig ved Kufferten, med bøjet Hoved, og Nakken lysende frem af Halvmørket, eller naar du pludselig drejede Hovedet for at spørge mig om noget, følte jeg, at saadan som du var, udover alle Hensyn, er man det ikke naivt og uskyldig i blind Tillid til den Anden, men kun i aarvaagen Selvbevidsthed.

Du vilde ikke føle dig saaret eller bitterlig skuffet ved en Tilnærmelse fra mig, men blot tavst have rejst dig og trukket paa Skulderen, med en Mine, der lod sige, at du hverken havde haft Tillid eller Mistro til mig, overhovedet ingen Tanker gjort dig i den Retning.

Saa rigtig forstod jeg dig allerede den Gang, men i hvilken Grad det var dit hele Væsen, anede jeg alligevel ikke.

— — —

Men aa! jeg snedige! Husker du, da du stod med Haanden paa Dørgrebet, og jeg pegede hen paa en aflaaset Kuffert og fortalte dig, at der i den laa det allerinteressanteste Værk gemt, som du virkelig en anden Gang maatte komme igen at se, da det fortjente ganske særlig og udelt Interesse?

Det var Beregning! Jeg havde gemt det for dig.

„Jamen det „will“ jeg „wirkelig“ ogsaa overmaade gærne!“ svarede du med et lille drilagtigt Smil, efterabende min Forvanskning af de danske Enkelt-v'er. Men du ymtede noget om, at du skulde paa Landet nogle Dage.

Saa gav du mig Haanden og takkede mig med den sødeste kvinde-barnlige Mine for alt, hvad jeg havde vist og forklaret dig den Aften.

Du var ikke længere Drengen i Opvækst, den unge Lærling, der i overstrømmende Videbegær lægger Beslag paa Mesterens Viden, i hvis Fodspor han en Gang haaber at kunne træde — men den unge Kvinde, der skammer sig over at ville vide Besked om den Slags Ting, med det rette Instinkt af, at de i Grunden ikke vedkommer hende, da hun ikke har i Sinde at udrette noget, men kun for at tilfredsstille et Lune trænger sig paa med sin Videlyst.

Saadan saa' du ud, da du stod der og ikke rigtig vidste, hvorledes du skulde udtale din Taknemmelighed. Imedens beholdt jeg din Haand i min. Men jeg kyssede den ikke, og det undrede mig selv. Du indbød slet ikke til sværmerisk Galanteri.

Saa gik du da . . .

Jeg saa' mig om i Stuen, da jeg var bleven alene. Var det muligt? — Havde du virkelig været herinde for et Øjeblik siden? Siddet der i Sofaen tæt ved min Side, ligget paa Knæ foran Kufferten, med Blikket hvilende saa stort, saa gennemtrængende spørgende paa mig? — Og jeg havde virkelig været saa rolig,

siddet ganske stille med en gammel Onkels Værdighed og faderlig Apathi over mig, taget det Hele som ganske selvfølgeligt og naturligt!

Men du? Hvad tænkte du paa i denne Time? Hørte du mit Værksteds ramlende Maskiner? Knækkede du Hjærnen paa indviklede mekaniske Problemer? Laa du i svimlende Undren over de „store Forhold“ derude, i Sammenligning med de indsnævrede smaa i den Afkrog, du levede Livet hen i, hvilket du i vore Samtaler aldrig kunde blive træt af at stille sammen? Tænkte du ikke en Smule paa mig?

— — —

Du skulde komme igen en Aften, naar du havde Lyst. Men se, om du sendte mig Bud, før en hel Uge efter! Og det, skøndt du kun havde været paa Landet tre Dage efter sidste Gang, du havde været hos mig.

Du vigtige, forfængelige og forsigtige Pige, der naturligvis paa det strængeste havde beordret dig selv, skøndt det sandsynligvis stred mod din naturlige Lyst, ikke at komme før, for at give dig Udseende af ikke at være altfor ivrig efter den unge, verdensberejste Videnskabsmands Underholdning.

Du skulde blot vide, hvor utaalmodig jeg var, og ængstelig tillige, fordi Erfaringen havde lært mig, at nogle hyggelige, venskabelige, muntert tilbragte Timer mellem to Mennesker af forskelligt Køn, der ikke kender synderlig til hinanden, tit efterfølges af en vis kølig, stiv og fornem Tilbageholdenhed, som det ikke er muligt i ét Spring at sætte over, men som hører til det ubegribelige, der ligger i Luften, som ikke kan gribes, og som forvirrer En selv.

Ventetiden gav foruden denne Ængstelse Fantasien Næring paa en anden Maade: jeg var forelsket i dig. Ja, Fordringen i mig vaagnede til at kende dig saadan, at jeg kunde have dig hos mig, naar jeg vilde, tyrannisk raade over din Tid hver enkelt Time af Dagen og aldrig været udsat for at vente forgæves. Men da du saa kom, stod der i Døren med noget af den ikke

helt beherskede Forlegenhedsuro over dig, og med det samme, halvt undskyldende Smil, som du havde, da du gik fra mig sidste Gang — da strøges hver og en af Dristighedens Fantasterier af mig, og jeg tog glædestraalende din Haand i min, kyssede den heller ikke nu, men dækkede ogsaa med den anden over den, som var den noget saa varmt og blødt som en lille Fugleunge, jeg forsigtig holdt paa.

Det varede ganske rigtig, som jeg havde forudset, noget, inden Ordene mellem os kom naturlig og letflydende. Det blev dog ikke, som den første Gang, det rent udenforstaaende Objektive, der lod Time efter Time gaa for os.

Men heller ikke den Aften gav du mig et eneste fyldestgørende Svar paa mine, dog meget forsigtige og forblommede Spørgsmaal om, hvad du i Grunden tog dig til, — thi læse gjorde du vel ikke altid — og hvad du ventede dig af Livet.

Nej! jeg maatte nok pænt staa udenfor, som den Uvedkommende, jeg var. Det irriterede og imponerede mig i Grunden ikke saa lidt.

Men den Aften, eller Nat, lod jeg dig ikke gaa med den Besked, at du kunde komme igen, naar du selv havde Lyst.

Nej, min unge, yndige Veninde, vær saa god, jeg befaler Dem at komme paa Dag og paa Time ganske bestemt.

Det blev vist to Aftener efter, husker jeg ret og kender jeg mig selv.

Du rakte mig Haanden, og jeg trykkede et langt, ærbødigt Kys paa den.

Saa gik du uden Løfte om at komme, men at du vilde gøre det, tvivlede jeg, min lille, søde, henrivende Frøken, aldeles ikke et Øjeblik om.

Der var noget, der sagde mig, at din Natur var saa vant til at herske og lyde dig selv, at du med en vis Nydelse gav efter for en Andens Befaling, naar den blot blev fremført paa den rette Maade.

Jeg tænkte meget paa dig, da du var gaaet. Jeg havde

visselig ingen onde Planer, jeg havde ikke i Sinde at føre dig bag Lyset, og med den korte Glæde og Tilfredsstillelse, jeg ene var i Stand til at give, bringe dig megen og bitter Smerte. Thi man vogte sig vel for at vække Lidenskab i en Kvinde, især hos en af dem, der tørster efter at give sig helt og gaa op i dette Ene.

Men jeg var forelsket — og du pirrede min Interesse. Jeg vilde bane mig Vej til paa en eller anden Maade at faa Indblik i dig, dog uden at krumme et Haar paa dit Hoved.

Kunde jeg have haft dig herinde hos mig, saadan som jeg holdt din Haand mellem bægge mine for nogle Timer siden, skærmende, dækkende mildt og varsomt over dig, som var du en lille, skælvende, dunblød, ængstelig Fugleunge! Se, det var saadan jeg følte! Det var det, der blandede sig i min vaagnende Længsel. Det var ikke Mandsegoismen alene. Nej! det var tillige noget af det bedste og følsomste i mig, der higede efter at vinde dig for mig, saa du frivillig gav mig dit Væsens inderste Traade i Hænde.

Jeg længtes efter det i dig, som jeg ikke kendte, og din nære Nærhed gjorde mig urolig. Jeg længtes efter at bøje mig ned til Blomsten, indsuge Duften, kysse dens fine, lødige Blade . . . den Blomst, jeg ikke kunde rykke op med Rode for at plante den i en anden Jordbund; thi jeg havde ikke en Strimmel tilovers for den, hvor den kunde have fæstnet og bredt sig og vokset videre. Min Jord var forlængst gennempløjet og beplantet og rodgennemtrukket paa Kryds og Tværs.

Men det var en Drøm. Vilde jeg mon nogensinde faa Modet? Jeg kendte dig ikke, og jeg vovede ikke at gribe forstyrrende ind. Men jeg lærte dig snart at kende, gennem enkelte Ord og enkelte Miner. Jeg saa', at du troede paa din egen Styrke, Selvstændigheden, der ikke vilde vige, men frejdig vove at kaste sig ind i Prøvelserne.

Og saa kom Dagen . . .

Det var vist næppe en Uge senere. Jeg véd ikke hvorfor, men jeg havde Modet.

Jeg pyntede til Fest i min Stue, der stod Roser og prangede paa Bordet, lutter blege, røde Roser og Frugter, der bugnede i Skaaler, og Lys, der straalede dig i Møde . . .

Du stod saa stille i Døren . . . Ogsaa du bragte Festen med dig. I Haaret, der bølgede saa blødt om dit Hoved, i Øjnene, om Munden, hvor Smilet anende spillede frem, i Hænderne, der løselig laa sammenfoldede. Og denne vinrøde Kjole . . . saa dyb, saa varm i Farve, med Kantningen af Skind, der gyldenbrunt og blankt gnistrede i Skæret fra Lysene i samme Tone som dit Haar. Og Roserne i Bæltet, de blege, røde Roser, dem jeg havde vovet at sende som Forbudskab paa Festen. Nu sad de i din venstre Side, slyngende sig kælent helt op til Brystet, bevægende sig sagtelig efter Aandedraget.

Hvad véd jeg vel mere? At jeg greb dine Hænder, at jeg kyssede dem stille, at jeg kyssede dig stormfuldt, at jeg følte dig hos mig, at jeg hviskede dit Navn.

Hvad véd jeg i Grunden . . .?

At vi gled mod hinanden, at Læberne mødtes, at Festen var i os fra Øje til Øje, fra Sjæl til Sjæl, fra Legeme til Legeme, at Festen var om os i Lys og i Blomster . . .

Det véd jeg, at du var Kvinde i Varme og Fylde, saa dejlig som ingen Kvinde, uden den, der levede paa Bunden af mit Hjærte, i et knapt tænkt Ønske har været før dig.

Jeg stemmes vemodig ved Mindet.

Thi jeg husker Lykken, men ogsaa Smerten. Livet er grumt, men aldrig saa grumt som i Salighedsrusen. Kunde man græde de Taarer ud, da tror jeg ikke Lykken gjorde saa ondt. Ja, vi led. Vi maatte det bægge, Glæden greb os jo saa stærkt og saa voldsomt.

Og Tiden, der fulgte, Ruth! Tiden, der fulgte, Dage og Uger.

Aa! da brusede det frem, alt det, jeg havde ventet, havde anet, laa gemt i dit Væsen, Kraften og Hensynsløsheden, Frisynet

og Selvbevidstheden, og det blev mig til Del i den stolteste, frodigste Elskov, aabenbarede mig dit inderste Væsen, men dækkede dig dog atter med Hemmelighedsfuldheden paa en anden Maade, lod dig staa ombølget af noget, jeg ikke begreb, ikke fik Tag i.

Underlige Væsen, der ejede denne utrolige Evne til at give saa meget og dog intet at give, der bar dette Væld af Kræfter i sig.

Jeg ser dig for mig . . . saadan som du var, og saadan som du handlede.

Den, der tvivler om alt og ikke venter sig noget af Nogen, intet tror og intet haaber, han forstaar ene fuldt ud at nyde de faa, men rige Øjeblikke, Livet har i Behold, dog kun til den, som har Modet; thi Modet giver Skønhed, og Skønhed er Lykke!

Se, Bægeret funkler med blodrød Vin! Drik det ud, drik det ud i et eneste aandeløst Drag, inden Bundfaldet faar Tid til at samle sig!

— — —

Hvilket Livsmod, hvilken Fylde, men hvilken underlig Haan i dit Blik!

Du, som var saa lille og fin, hvor fik du Kræfter fra til at holde dig saa oprejst hele Tiden? At du droges imod mig, ikke stillede nogen Fordring udover Øjeblikket, det var vel ikke saa underligt endda, thi du vidste lige fra Begyndelsen, at jeg hørte til i en anden Verdensdel, ved mit Arbejde og mellem andre Mennesker, at der var Baand, der bandt mig til en anden Kvinde, der én Gang min Hustru nu kun var mine Børns Opdragerinde. Hende vilde du frejdig kunne have traadt frem for og set i Øjnene. Hun vilde have forstaaet, hun forstod dig allerede nu, thi for hende skjulte jeg intet, lige saa lidt som hun skjuler noget for mig. Vi gaar hver til sin Side. Hun har sit Arbejde ved Theatret, og jeg mit i Værkstedet at passe, og det er os Hovedtingen. Men bægge er vi for rodfæstede, for modne og livserfarne til at begynde Livet forfra i en virkelig Forandring med en Anden.

Vidste du ikke alt det? Havde vi ikke talt om det allerede en Gang inde i den røde Stue? Hvorfor skulde du saa ikke drages imod mig og allerede paa Forhaand resignere ved Tanken om at se mig rejse uden at kunne gøre det ringeste for at holde mig tilbage, frit givende dig hen til Lidelsen, naar Tiden var inde, som du havde gjort det til Kærligheden, fordi du indsaa, at der er noget, ja meget ud over den Følelse, der binder for Livet og drager tungt og vægtig ind i Hverdagsstræbet, noget, der straaler i Festglans, om end Timerne derefter synes dobbelt lysforladte og triste.

Dog, har Tiden først jævnet denne bratte Overgang ud, da straaler Lysene og bugner Farverne atter i Mindet.

Men du var ikke saadan, at du bøjede Hovedet en eneste Smule og med fattet, men bedrøvet Blik saa' din Afmægtighed i Møde overfor de Lidelser, der vilde komme. Du stod altid knejsende og rank, inderst inde tilhørte du udelukkende dig selv og næsten knyttede Hænderne imod mig af Selvbevidsthed, for at jeg ikke skulde tro, du nogensinde blev dig din Følelse underlegen, at den nogensinde greb saadan ind, saa du maatte bøje dig for den og derved gøre mig til Hersker.

Denne utrættelige Agtpaagivenhed, der afspejlede sig i alt, hvad du gjorde, og alt, hvad du sagde, var mig ubegribelig gaadefuld, fordi jeg anede, at den hængte sammen med den inderste Livskraft i dig, var Understrømmen i hele dit Væsen, gav dig Særpræget, skilte dig ud fra alle Andre.

Thi saadan som du var, saa frigjort som du stod, kunde du kun gøre, hvad der stillede dig udenfor Rækken af andre Kvinder og det, de venter sig af Livet.

Der maa være hændet dig mærkelige Ting, Ruth! Men paa hvad Maade har Livet haft dig i Skole? Hvilken Begivenhed, der maaske for Andre kun vilde have haft Døgnets Betydning, har du forstaaet at optage saadan i dig, at hele dit Væsen blev grundlagt derved? Thi som du var, da jeg lærte dig at kende, er man det ikke fra Naturens Haand, men kun gennem Erfaring.

Du kender Livet, du kender Menneskene, du kender dig selv. Ja, du kender dig selv.

Den, som ikke venter sig noget af Nogen . . .

Men Ruth — den, der siger de Ord med den Betoning, du sagde dem, venter sig alt af sig selv.

Det er det, jeg vil vide. Hvad er det, du venter af dig selv?

Den Gang, du var hos mig, da fyldtes Rummet saa betagende af din Nærhed, at jeg intet vilde vide, intet se, andet end dig i Øjeblikkets Fylde. Nu, da vi er borte fra hinanden, er det blevet helt anderledes.

Underlige Væsen! Blød og bøjelig var du, med et Væld af Ømhed i dig; men Blikket kunde lyse i Trods og i Haan og saa atter blive smeltende, kvindelig mildt.

Jeg var dit Fristed, det sagde du tit, naar du slyngede Armene om min Hals og jublede mig det i Møde med et sejerstolt Blik.

Der var Triumf i din Stemme, noget af Hadefuldheden, som vilde du Gang paa Gang tage Hævn — og alligevel ikke tilstrækkelig kunde faa den slukket — Hævn over alt det om dig, der stadig gjorde Forsøg paa at fange dig ind, kue dig ned, stænge dit Frisyn og overdøve din Personlighedsfordring, der kun lød som den Enkeltes Raab i de store Skarers mangestemmige Kor.

Du brugte ikke Frihedens Ord til Forsvar for din Handling overfor mig — den var den umiddelbare Genspejling af hele dit Sind, og Klangen af den var ægte som selve Naturens Røst.

Du straalede af Skønhed i Livsnydelsens Øjeblik.

Thi din Tale var ligefra Begyndelsen „Ja“. Derfor var det, der var os imellem, uden skurrende Tone, i fuld Harmoni.

Det var Visheden fra Sans til Sans, det var Modet og Menneskeberettigelsen Øje i Øje.

Altid skred du fremad, aldrig saa' jeg dig vige et eneste Skridt tilbage, eller slaa Hænderne for Ansigtet som i en Slags Svaghedens, Sanseforvirringens Vaande, saadan som det er Til-

fældet hos mange Kvinder, der halvt drages af en uimodstaaelig Magt og halvt stritter imod med noget, der rejser sig til Modstand i dem.

Du kastede Hovedet tilbage, du bredte Armene ud, det var ikke Svaghed, der drev dig frem. Det var Styrke og Selvbevidsthed.

Aa, Ruth, naar du klyngede dig til mig og saa' paa mig med dette dybe Taknemmelighedsblik, fordi jeg lod dig føle Trygheden og Freden og Livet hos mig —!

Men aldrig blev du rørende, lille og svag. Du undte dig ikke den Hvile, det er at lukke Øjnene i og give sig hen i Nuets Træthed.

Du var saa aarvaagen, næsten altid paa Udkig. Og var jeg dit Fristed, saa blev jeg dog aldrig Hvilestedet, saadan som du var det for mig. Du var saa ung, Gæringen og Uroen var altfor stærk i dig.

Underlige Barn, fremmedartede Kvinde, der forstod at give saa meget og dog saa uendelig lidt.

Thi Smaapigerne, der paa Afstand har sværmet for mig, og som stod bag Gardinet for at passe mig op paa den Tid af Dagen, jeg plejede at komme forbi deres Vinduer, lod mig sikkert gribe betydningsfuldere ind i deres Liv, fra Dag til Dag, end du. De gjorde mig rent umiddelbart til Midtpunktet, indrømmede mig uhindret Forrangspladsen i deres lille, men allige-vel meget bevægede indre Verden, medens du med Magt drev mig ud til dens yderste Grænse, afskar mig hver Forbindelsestraad med Kærnepunktet i dig. Gav de saa i Grunden ikke meget mere?

Men saa er der dem, som nærmede sig halvt, og af hvem jeg i samme Øjeblik, jeg vilde have udtalt det bindende Ord for Livet, kunde kave hørt Troskabens, Kærlighedsforsikringens store Ord, og for hvem ingen Ventetid vilde have været for lang, ingen Modstand for strid. Jo, i Sandhed, Ord havde de nok af, men intet af Mod eller Handling som du, thi de saa' i mig kun Livs-

indholdet for dem selv og ønskede at sikre sig noget for Resten af deres Liv.

Hundredfold mere gav du end alle disse tilsammen.

Du frie og dog til din egen Vilje saa bundne. Du gavmilde og dog saa gærrige Kvinde, der elskede mig for min egen Skyld, og ikke af nogen Beregning.

Men der var Øjeblikke, hvor Mandsinstinktet i mig vaagnede til Raseri imod dig, naar du saa' paa mig med dette sælsomme, tindrende Blik, der var dig eget, sejersbevidst indadvendt og dog fritskuende opadløftet, men langt borte fra mig.

Og Hænderne, jeg kærtegnende havde lagt om din Hals, fik Lyst til at tage et jærnfast Tag for at gøre dig ondt, for at se dig lide og bringe dig ud af Fatning. Prøvede du mon stadig Kræfter med dig selv? Holdt det haardt, men sejrede du dog tilsidst?

Aa! men jeg vilde i saadanne Øjeblikke, du skulde slippe Taget, viljeløst kaste dig mig for Fode og stamme forvirrede Kærlighedsord i tryglende Bøn, der steg til meningsløse Trusler, ud fra den mest ubegrænsede Ømhedssmerte, ud fra Fejghedens Vaande, fordi Forsagelsen stod udenfor Døren og uundgaaelig ventede. Ja! hellere ydmyge dig i blødagtig Kvindejammer end forblive i denne urokkelige Selvbeherskelsens Ro. Thi selv om jeg betragtede det som en Selvfølge, at du tilfulde forstod og lempede dig efter, at du ikke havde Magten til at gribe afgørende og forandrende ind i mit Liv, saa syntes jeg dog, du alligevel ikke havde Retten til at have dit Livs Hovedbetingelse uden for det, jeg havde at give. Thi du var Kvinden, og det, du kom fra, skulde være et Intet. Det, du gik til, skulde være Tomhed uden mig.

Jeg vilde gennem dine Lidelser blive mig mit Herredømme som Mand bevidst.

Nu da du lukkede alt inde, følte jeg det som en Haan. Det var imod Naturen, at det var Lige for Lige. Og hvad du tog som

Selvfølge hos mig, det vakte min Skinsyge over for dig. Kun i flygtige Glimt, naar vi var sammen, men altid, naar du var borte.

Jeg bevogtede dig, uden at du vidste deraf, men du kom og gik som enhver Anden, og dit ydre Liv bragte mig ikke paa noget egentligt Spor efter det, der muligvis havde taget dig fangen.

Underligt nok, men jeg spurgte aldrig, thi saadan var det jo, at du, naar du kom ind til mig, ligesom lod hele Verden bag dig. Sjældent hørte jeg dig nævne Navn paa Nogen, du kendte, aldrig omtale noget, der var hændet dig personlig.

Det var din Vilje, og jeg lød den blindt uden at spørge mig selv: hvorfor vel i Grunden?

Kun en eneste Gang opdagede jeg noget usædvanligt. Det var Morgenen efter den Aften, jeg havde været ude og kun flygtig talt med dig om Formiddagen.

Klokken var ikke stort mere end seks, men jeg havde en Del Arbejde, jeg maatte have fra Haanden.

Vi havde aftalt at tage i Skoven og spise til Middag derude. Da jeg aabnede Døren for at tage mine Støvler, opdagede jeg til min Forbavselse endnu Lysskær bag din Dørs matte Rude. Det kunde umulig være tændt for din Paaklædnings Skyld. Det var jo højlys Dag. Og hvornaar stod du vel op før henad ni? Du var snarere sovet fra det. Saa hørte jeg næsten lige i det samme Skraben af en Stol som af En, der farer op, og Lyset blev slukket, du havde vist hørt min Dørs velkendte og særegne Knirken.

Jeg lod, som om jeg igen lukkede den i, men listede mig lynsnart ind i Gangens Mørke, og ganske rigtig, næppe et Par Sekunder efter saa' du ud af din Dør med et eget forskræmt, blegt og forvaaget Ansigt. Du var fuldstændig paaklædt i en af dine Eftermiddagskjoler, den store, hvidt broderede Krave sad skævt, og Haaret var pjusket.

Du havde altsaa ikke været afklædt og i Seng? Saa lukkede du Døren, og jeg sneg mig som en Tyv ind i min Stue igen.

Men jeg kunde slet ikke arbejde, Indtrykket af dig forstyrrede mig stadig. Saa stærkt havde det været.

Havde du mon læst saa længe, at du overvældet af Træthed var falden i Søvn over Bogen? Eller var det Tanker, Lidelser, indvendige Kampe, der maaske stod i Forbindelse med mig, og som du stred ud i Ensomheden? Eller hvad var det? Noget usædvanligt maatte det vel være, der hvileløst havde holdt dig vaagen saa længe.

Da kom Rørelsen over mig for første Gang, jeg ynkedes, jeg følte dig saa svag og lille. Kunde jeg dog blot være gaaet ind til dig, have omsluttet dit Hovede med mine Hænder, det trætte, fortumlede, saa kære, kære Hovede.

Det skar igennem mig af Smerte ved Tanken om, at du maaske saa helt alene gik Livets knudrede Veje, i al Hemmelighed udstod Udviklingslidelser af den allerbesværligste Slags. Jeg vilde værge dig imod dem. Din Fod skulde kun træde dér, hvor Græsset groede tæt og blødt, hvor ingen skarpe Stene kunde volde dig Fortræd.

Kunde jeg have knælet for dig i denne Time, omsluttet dig med mine Arme, baaret dig bort og lagt dig til Hvile tæt i min Favn! Lullet dig i Søvn ved mine Kærtegn, som havde du været et sygt og skrøbeligt Barn, der trængte til Ømhed.

Det gjorde ondt i mig, fordi jeg elskede dig saa højt, og fordi jeg længtes efter at gøre dig godt.

Men jeg maatte opgive mit Forsæt at liste mig over til dig. Ikke fordi det vilde have været Brud paa mit Løfte, af Forsigtighedshensyn aldrig at komme ind i din Stue, slige Løfter gælder saa lidt i saadanne Øjeblikke, men fordi nogle Rejsende, der skulde med Morgentoget, allerede begyndte at ringe og Tjenestefolkene løb op og ned ad Gangen.

Husker du den Nat? Eller har du tilbragt mange saadanne?

Nej, det har du ikke. Jeg var jo kun saa sjældent ude. Og var jeg det end nogle Gange, saa sad du jo og ventede i min Stue, bøjet over mine Bøger, stille og blidt, og tog imod

mig, som havde du været min Hustru, hvis Plads altid var ved min Side. Aa, Ruth, kunde nogen Mand have ønsket sig en bedre Hustru? Du ryster paa Hovedet. Du sagde saa tit, at du ikke vilde kunne gaa op i en Andens Liv, være til ved ham alene. Din Selvstændighedstrang, din Egoisme rejste sig ved Tanken derom.

Du var ikke god, forstod ikke Kvindekærlighedens inderste, ydmyge Væsen, vilde den ikke, kunde ikke magte den, ikke endnu, og maaske aldrig. Thi du saa Faren lure alle Vegne, Lidelserne, Nedværdigelsen, Utilfredsstillelsen ved saaledes, i en stor og mægtig Følelse, at stille sig i Afhængighedsforhold til en Anden.

Dit Blik blev saa fjendtligt, din Mine saa mørk. Du mistillidsfulde, der troede saa lidt paa Kærligheden. Du frygtede den og satte Kræfter op imod den, fordi du ansaa den for Ulykke, der hærgede og hvirvlede Menneskene med sig i sin Malstrøm.

Og dog min Hustru! Ak, stakket var kun den Lykke, vi havde sammen, og Lykke var det maaske kun, fordi det var saa kort!

Husker du den Nat? Vi var i Skoven sammen Dagen efter, og det husker du, gør du ikke?

Jeg sagde ikke noget. — Det gik mig denne Gang som alle de andre. Jeg formaaede ikke at finde det forløsende Ord til at bryde Isen og til at faa Bugt med dit vigende Væsen. Naar du var hos mig og gemte dig bort i mine Arme, smilende tryllede mig ind i Blikket fra dine blege Øjnes Uigennemtrængelighed, da gled alle Spørgsmaal saa langt bort fra mig, og jeg følte, det maatte være mig nok, at du var saadan.

Jeg skulde nyde dig uden Eftertanke. Det var mig som vidste du selv, hvilket Indtryk du gjorde, og som ønskede du, at vi gensidig skulde hjælpe hinanden for ikke at bryde Harmonien. Du vilde staa i min Erindring i hele Linjer. Du formede med sikker, kærlighedsfuld Haand vort Forhold, der intet havde at

gøre med Virkeligheden, men kun med dit inderste Indres forfinede Skønhedssans. Timerne, vi havde sammen, skulde ligge uberørte, udenfor alt det, der ellers udgjorde Livet for os, — kunstfuldt og fint slebet, spillende i hundrede Farvers Pragtskær som klokke-klart Krystal.

Og Dagen ude i Skoven — hele Dagen derude sammen — husker du den?

Du var saa sød og barnlig med denne særegne Munterhed, der dirrer urolig frem fra noget, som gør ondt i Sjælen.

Saa lille, saa fin derude under Træernes Hvælving. Et Barn. Du, som dog helt var Kvinde. Det var, som om din legemlige Træthed, den, du ikke en Gang skjulte, døsede dig ind i et stille Sansevelbehag, der lod dig føle dig saa svag, men saa tryg i min mandsstærke, sunde Nærhed.

Du var som en Killing, legende, let og vilter, med hundrede yndefulde, kælne Paafund. Dit Væsen var spillende Uro, fra overstadig Kaadhed til overstrømmende Ømhed, men med Understrøm af en hel anden Art. En egen Slags uudtømmelig og frodig opfindsom Spot, der sprang sine Bukkespring under al din Tale.

Du havde dig selv og mig og alle til Bedste. Jeg vidste, at denne Stemning udsprang af det allerinderste i dig.

Jeg gjorde Nar og æggede dig op og lod, som om jeg tog dine Løfter om evig Kærlighed bogstavelig og udtrykte Tvivl om din store Overlegenhed. Du lod dig virkelig en Gang forvirre.

Du standsede. Vi gik Side om Side med hinanden under Armen. Du blev rød af lutter Iver.

„Tror du!“ sagde du med dyb og alvorlig Stemme, „at jeg kunde være munter og kaad, saadan som jeg er, hvis du og Kærligheden var mig som en Slags Betingelse for at kunne udholde Livet? Aa nej! hvis jeg ikke lige fra Begyndelsen havde været fri i min Følelse og givet Afkald paa hver en Smule, der ogsaa i Fremtiden kunde tilfredsstille mig, saa vilde hvert af dine Kærtegn, hvert Ord være bedsk og uudholdeligt. Og hvad tror du saa vel, jeg havde at give? Men netop, fordi du ikke

havde Magten paa den Maade og aldrig skal faa den, saa, ja saa er det muligt altsammen mellem os.“

Hvor kunde din Stemme dog true og dine Øjne blive mørke. Det var, som om du aldrig kunde faa mig indprentet tydelig nok, i hvor ringe Grad jeg havde med dit egentlige Liv at gøre, hvor urokkelig stolt og oprejst, som før jeg kom, du vilde staa tilbage, naar vi skulde skilles.

Men saa kyssede du Alvoren af disse Ord bort, kyssede mig, løb af Sted hen ad Vejen, med en lille kaad, undertrykt Latter og blev staaende med foldede Hænder.

„Se mig til ham,“ drillede du, „om han ikke bliver helt bedrøvet i Ansigtet, han, den overlegne Arbejdsmand i Videnskabernes Tjeneste, og det blot fordi en lille Pige, han er en ganske lille Smule forelsket i, ikke med røde, forgrædte Øjne og med hængende Mund vil staa og se efter ham, naar han selv stoltserer af, fri og frank som da han kom. Ho! ho! Ja, saadan vil han have det, for saadan er han vant til. Besejreren, Tyrannen, Paschaen —!“

Du lo og løb ind mellem Træerne. Men jeg fangede dig, og du fik din Bekomst, du Troldtøs. For du betog mig allermest, naar du var, som du var nu og lod noget af det kaade, utæmmelige, vilde, hensynsløse komme til Udbrud, saa det skar gennem Luften og gjorde dit Væsen saa hastig aandende, saa blodrigt, saa varmt i Lød — saa ubøjelig spændstigt.

Det undrede mig da, at dine Øjne ikke var tindrende sorte og Tænderne lysende hvide, rovdyrsstærke bag svulmende, røde Læber — og Haaret et Væld af begsorte Lokker, der dansede og hvirvlede ned ad Nakken og hen over Kindernes brunrøde Lød.

Du kunde ligne de Kvinder, der raader over mange Skæbner, der leger og haaner Mændene ind i Fortvivlelsen, kattesmidige, yndefulde, vellystige i deres Grusomhed, du, som har sagt, at du ikke kan taale at se Nogen lide. Og dog en lille Zigeunerpige, med alle Længsler udefter.

Et af Hedens løsslupne Børn, hvoraf saa mange forvilder

sig i Sværmen, der gør alt, hvad den kan for at holde dem nede og bagbinde deres Frihedslyster.

Men mødes to af dem i Mængden, da hilser de hinanden allerede i alenlang Afstand.

Hvad gjorde vi vel? Løftede vi ikke Haanden i Genkendelsens Vink til hinanden? Thi du er jo en af dem, hvem al denne Ubundenhed ruller i Blodet. Bleg af Farve, stille i Væsen, og dog med Varmgløden brændende i Sind og i Sanser. Med Trodsen og Hensynsløsheden hæftig pulserende i dig.

Og i min Erindring gemmer jeg Synet af ildfulde, sorte Øjne, af Lokkers ringlende Dans, af røde Læbers gaadefulde Smil, af unge, smidige Lemmers Pragt, lig Farveluer.

— — —

Og dog hvor besynderligt! Thi hvad er du vel andet end Barnet af den højeste Kultur — Barnet af Aarhundredets Slutning, nerveforfinet, indadvendt, med Lungerne fyldte af Stueluften, overlæsset af altfor udstrakt Viden og altfor uomstødelige Tvivl.

Den Slægt, der er udpeget til at gaa til Grunde ved sig selv, for at en ny, en kraftigere kan opstaa.

Du Barn, vokset frem af Aarhundredets udpinte Jordbund. En Vækst med sygelig, pragtfuldt snirklede Blomster, men kun lidet frugtbærende og prisgiven til hurtig at visne hen.

Thi den Stærkeres Ret er den eneste, der gælder i Naturen. Og du og dine Lige er ikke udvalgte til at føde Sandheden frem til Lyset.

— — —

Tiden rykkede frem . . . Tiden gaar saa hurtig, naar man er to om at leve den sammen, og det synes En her i Livet, som er der altid noget, der er „forbi“ eller skal komme, og som om der ingen Ting er, der virkelig „er“ her paa Jorden.

Tiden rykkede frem, men du forandrede dig ikke, og jeg ventede stadig en Forandring.

Og husker jeg den første Gang, jeg saa' dig, i hver enkelt Linie, saa husker jeg ogsaa den sidste.

Er det muligt, at der kun er gaaet nogle faa Dage siden? — Og dog er vi allerede kommet hinanden saa ulegemlig fjærnt.

Den sidste Gang . . .

Du sad i den store grønne Stol, hvori du saa ofte før havde siddet, medens jeg sad paa Gulvet med Hovedet i dit Skød og lod mig stryge hen over Haaret af dine travle, kærlighedsfulde Hænder.

Som jeg dog maatte fortælle, naar vi sad saadan sammen, du lille Videlystne, om mine Rejser og Eksperimenter og nye Planer — om min Ungdom og Fortid og Manddom og Fremtid, som dine Spørgsmaal nu opfordrede mig til; jeg var en Gang imellem lige ved at tro, at du vilde bruge mig som Hovedperson i en Samfundsroman, saa nøjagtig vilde du vide Besked. Men saa var der andre Øjeblikke, og det var nok alligevel de fleste, hvor vi lod alt det, som Verdens var derude omkring, ude af Betragtning og ene holdt Nuet — fra dig til mig — frem for vort Øje.

Husker du den sidste Time?

„Ruth! jeg skal rejse!“ afbrød jeg den lange Tavshed.

„Ja, du skal rejse!“ sagde du langsomt, men dine Hænder strøg mig ikke henover Haaret, de laa tæt sammenfoldede i Skødet, og da jeg tog dem i mine, var de kolde og klamme.

„Du fryser, Ruth, lad mig kysse dine Hænder, saa de bliver varme. Fryser du? Kom, lad mig sidde dér, hvor du sidder, og vær mig saa nær, at Varmen fra mig ikke lader dig fryse mere!“

„Jeg fryser ikke.“

„Fryser du ikke? Nej, dine Kinder brænder — men jeg fryser — og jeg tror, at det er Kulden fra dig.“

For første Gang følte jeg Skinsygens Raseri, Ansigt til Ansigt med dig.

Du havde ikke Lov til at være saa rolig, blive din Beslutning tro lige til det sidste og drive din inderste Vilje i den Grad ud til Yderlighed. Du burde, om det saa blot var for et

Øjeblik, umiddelbart tilhøre Følelsen alene. Jeg længtes efter et Glimt, der sagde mig, at du viljeløst i denne Afskedstime maatte give mig større Rettigheder, end du fra Begyndelsen havde villet.

Men jeg følte ogsaa, at du netop i dette Øjeblik maatte afgive endelig Bevis for din Viljestyrke, det var, som om du allerede lige fra den første Tid paa Forhaand havde samlet Kræfter ind for at kunne staa den Dag ud og ikke alene den, men ogsaa Dagene efter, thi du vidste vel af Erfaring, at Minderne som oftest bærer en større sjæleforvirrende Fare inde end selve Virkeligheden!

Nej! du havde visselig ikke kunnet svigte dig selv i Øjeblikket, hvor det allermest gjaldt.

Men Ruth, jeg har kendt Kvinder, og jeg har set dem i Hundredtal, de kastede sig hovedkuls ind i Livet, gav blindt hen lige til sidste Trævl, saa' og følte og sansede kun ét: Manden, de elskede; men deres grænseløse Kærlighed var den mest grænseløse Indbildning alligevel.

Og der er andre Kvinder, dog har jeg kun kendt en eneste af dem, og hun vilde ikke vige fra Pladsen, hvor hun stod, men klamrede sig fast til sig selv.

„Du gaar, thi du maa det, men jeg bliver staaende, hvor jeg stod, da du kom, og se, jeg tager end ikke et Skridt hen imod dig af Svaghed."

Hendes Væsen var Ømhed i Forening med Styrke, men hun vilde ikke give sig hen til sin Følelse, fordi hun var angst for Lidelsen, der fulgte efter, og derfor tvang hun sig selv inden for visse Grænser, lukkede sig inde, gemte sig bort.

Var det mon ikke ogsaa Indbildning?

Ruth, saadan var du. Og medens de Andres Indbildning ene var dem til Skade, saa vidste du vel, at din kun kunde blive dig til Gavn. Eller beherskede du dig saa godt, at du selv troede derpaa?

Men du, som forstaar at aande saa hedt og saa hastig i Øjebliksglæden og kan sprudle over af kaad og latterfyldt

Haan uden at paalægge dig Tvang, lade Stemningen bruse umiddelbart frem, du holder Aandedrættet tilbage, forbyder Brystet at hæve og sænke sig, som det vil, naar Smerten stormer frem derinde, bider blot Tænderne sammen inden for de fyldige Læber, lader Øjnene skue isnende rolige, graablege fremad.

Hvor kan man være saa fuldt ud Kvinde og dog saa lidet paa samme Gang?

Naar jeg ofte spurgte mig selv, om du da ikke havde kunnet elske mig fuldt og helt, hvis jeg ikke havde været bunden af saa mangt og meget, da lød Svaret for hver Gang: Saa vilde hun aldrig være kommen dig i Møde saadan, ikke have givet sin egen Drift det frie, ubundne Udslag, ikke have vovet at skænke dig saa meget, thi det har netop gjort hendes Følelse saa svulmende rig og yppig, at det var indenfor denne ganske bestemte Grænse. Nej! da vilde du aldrig have lært hende saadan at kende!

Thi det var mig som om du var lige saa angst for at betyde noget livsbetingende for en Anden, som at denne skulde kunne betyde det for dig. Mig kunde du frit øse ud til af dine rige Gaver, uden at lade dig skræmme af noget Ansvar, lige saa vel som du altid havde fritaget mig for Ansvar overfor dig, og netop derved vilde du hæve dig over andre Kvinder, give mig noget, ingen før dig havde formaaet og ingen efter dig vilde formaa at give.

Og du gav mig det ogsaa.

Men du har jo selv sagt, at du vidste, der ikke var den Glæde her i Livet, der ikke maatte indbetales med dobbelt saa megen Smerte. Og da jeg nu igen spurgte dig, om du ikke troede, du vilde komme til at lide under Savnet, svarede du med en Klang i Stemmen, som vilde du kun bekræfte en ganske tør Kendsgerning:

„Savn? Jo, Savn! Men det bliver ikke Hjærtets allerinderste, rodfæstede Smerte, nej, det sidder her i Brystet og gør ondt...“ Du stemte Hænderne imod det.

„Det slider maaske stærkere i Øjeblikket, men betyder alligevel ikke saa meget, og det bliver vist lige slemt for os begge.“

Aa, og det siger du saadan! Hvorfor slyngede du ikke Armene om min Hals og stønnede det ud? Thi naar du véd, at det vil komme, det, der gør saa ondt derinde i Brystet, at det føles stærkere i Øjeblikket end selve Hjærtets inderste Smerte, saa maa det jo allerede have givet sig til Kende i Forudanelsen hos dig.

Smerte er Smerte, og kan kun føles paa en og samme Maade.

Men du vilde ikke engang give den saa megen Virkelighedsbetydning, at du aabenlyst og naturlig tilstod det for mig, ikke alene paa Forstandens, men ogsaa paa Følelsens Vegne.

Og jeg, som en Gang længtes efter det ualmindelige, efter noget, der skønt som et Drømmesyn og dog varmt og yppigt skulde komme mig i Møde, give mig Øjebliksslykken i et afrundet Hele, ja, næppe vovede at længes derefter, saa lidet havde det jo med Virkeligheden at gøre, — jeg fik det alligevel opfyldt, men vé mig, Utaknemmelige! — Thi min Higen den Gang efter det Ualmindelige, som jeg saa ufortjent havde faaet i Eje, kunde ikke maale sig med den Længsel efter det ganske Almindelige, der nu opstod saa stærkt i mig.

Jeg vilde se dig med sænket Hoved, i angstfuld Jamren, strækkende Hænderne ud, fordi du saa hurtig maatte forsage, efter at du havde faaet Lykken fat.

Hvorfor var du ikke i dette Øjeblik som andre Kvinder? Saa havde jeg haft dig hos mig som min i denne Time — ejet dig helt med alt, hvad der brændte dig hedt og begærligt i Blodet af Livslyst og Varme og Kærlighedstrang.

Hele din Ungdom, din Sjæl og dit Legeme, altsammen mit — viljeløst og ubegrænset.

Men saadan, som du var i din uangribelige Stolthed, din beherskede Ro, uden at lade et eneste uoverlagt Ord slippe ud, gled du bort, langt bort, ind i det ulegemlige Gaadefulde for mig.

Du gik . . . vidste jeg hvorhen? Nej! lige saa lidt, som hvorfra du var kommen.

Ene sad jeg tilbage, sad fattig tilbage med tomme Hænder.

Og nu, da du er alene og ubevogtet, lader du saa heller ikke Dagen se din Smerte? Gemmer du dig bort i Nattens Mørke? Ligger du vaagen og kaster dig frem og tilbage og stemmer Hænderne haardt mod Brystet i Vaande, saadan som jeg har set dig gøre det i Glæde? Eller giver du dig ikke engang selv Lov dertil, men sidder ubevægelig paa Hug op i Sengen med Hænderne haardt foldede om Knæene og Ryggen støttet mod Væggen, din Yndlingsstilling, den, du en Gang spøgefuldt viste mig og fortalte, du havde for Vane at indtage, tit flere Timer i Træk, naar du var glædelig eller pinlig optagen af noget.

Sidder du maaske saadan netop nu i Øjeblikket, i denne sene Nattetime? Og har dine Øjne denne sammentrængte, isblaa, stikkende Glans?

Barn, presser du Læberne sammen? Sidder Graaden og Sukkene dig i Halsen? Du, som maa bære Adskillelsen under langt haardere Vilkaar end jeg. Thi den, som rejser, beriges med nye Indtryk og finder Hvile i Afvekslingen, som følger af den. Men du, som maa leve indenfor de samme fire Vægge, høre de samme Lyde, indaande den samme Luft, bliver anderledes smertelig mindet om alt det, som har været og uigenkaldelig er forbi, hver eneste Time paa Dagen.

Lille hovmodsstolte, forfængelige Pige, der ikke vil slippe sin Svaghed ud, der bider Læberne til Blods og knytter Hænderne imod den — der afskyer hvert Gran af Medynk.

Ja! vid da, du tapre og viljestærke Barn, at det fuldt ud er lykkedes.

Dog, véd vi det ikke bægge, at Længslen, den der skriger og sukker efter „mere“, har taget sin sikre Bolig i os? Man skilles ikke ustraffet, før man har levet til Ende med hinanden — ikke har mere at give. Braadden af det, der altsammen „kunde“ have været, sætter sig brændende i Kødet, thi Livet vil, at man bliver

ved saa længe, indtil man har drukket Bægeret ud til Bunden, hvor Grumset har samlet sig og efterlader saa bedsk og sammensnærpende en Smag i Munden. Da først formaar man med en vis Lettelse at slynge det fra sig.

Men vi, der næppe var begyndt at drikke og maatte gaa fra hinanden med den sødeste, livsaligste Smag i Munden, hvad om vi kom til at lide Tørstens frygtelige Kvaler!

Denne Længsel . . . Dog se, det er en helt anden, der har bemægtiget sig mig i denne Time, og det aner mig, at du maa føle den samme, thi ligesom der en Gang gik Krydsild fra Sans til Sans, gaar der saa ikke ogsaa nu Krydsild fra Tanke til Tanke mellem os?

Gavmild var du, kongeligt gav du, dog, nu du er borte fra mig, synes jeg, at jeg var altfor nøjsom — letsindig optaget af Øjeblikket alene.

Nu, da alt det, som var, er forbi, er nye Fordringer vaagnet ganske naturlig som af sig selv.

Lad mig vide noget om dig, fortæl mig om Livet, du førte, inden jeg kom, det du aldrig har berørt for mig, ikke fordi du vilde skjule noget, men fordi du fandt, det laa udenfor det, der var mellem os.

Jeg bryder mig visselig ikke om at høre en nøjagtig Genfortælling af de eller den ene Oplevelse, der har taget Pladsen i dit Liv. Det er din Udviklingshistorie, Holdepunktet, Synet du har paa dig selv, jeg vil se til Bunds i.

Jeg rækker bægge Hænder ud imod dig, for at bede dig give vort vordende Kammeratskab denne Begyndelse.

— — —

Send mig Bud til den næste store By jeg rejser til. Du véd jo, hvilken det er, og hvor jeg skal bo. Lad mig sidde i den sene Nattetime ude i det store Ukendte og læse dine Ord og høre din Stemme, se dine Øjne lyse mig levende i Møde. Lad det blive et af Livets sælsomme Øjeblikke for mig, hvor Virkelighedsskranken for Jeg'et falder, og det faar levende Liv, som Dag-

lys og Mennesketummel ellers holder nede. Ja! lad det hidtil Ukendte i dig forme sig til Kød og Blod for mit Øje.

Nærm dig, kære, kom mig nær, hør, jeg kalder paa dig!

Du kommer, du kommer, jeg føler det, du bevæger dig hen imod mig, du er herinde, dit Aandepust gaar gennem den fremmede Stue.

Jeg sidder ikke ensom mere, du smiler, du breder Armene ud, du taler, du siger: „Se da, hvordan jeg er!“

Min Lampe er brændt ud. Saa mange Timer har jeg skrevet. Det første Daglys er begyndt at snige sig frem, og Livet begynder saa smaat at pusle derude.

Det kalder! Det vil mig! Men du skal være mig nær, du skal følge med.

Jeg vil ikke lade dig blive tilbage.

Du lægger jo ogsaa Haanden i min, jeg som skal være din Ven!

Tak! Tak for alt det, du gav, elskede Barn!

Tak paa Forhaand for det, du endnu har tilbage at give.

Jeg véd, det er meget. — Jeg venter . . .

Jeg længes . . .

BREV FRA RUTH

XXV.

29. Oktober 1897. København.

Som alle de andre blot — — — Henning!

Stræben og Jagt efter den størst mulige Tilfredsstillelse, det størst mulige Udbytte af Livet.

Saadan som vi turer frem i store Sværme, med Kravene afpassede efter vor særlige Person. En Gang paa Jagt med Bindet for Øjet, nu skuende klarsynet fremad henimod et virkeligt Maal. En Gang paa Vildspor og nu paa sikre Veje . . . En haardnakket Kamp for at bjærge Livet — for at indvinde Jord.

Ser du, Henning! En af dem med Unøjsomhedslidenskaben brændende stærkt i Blodet fra tidligste Dage og derfor med Viljen til Frigørelse, virkeligt Indhold udspændt som dirrende Strænge i Sjælen.

En, der i Aarevis har søgt og derfor nu er paa Spor til at finde.

Vil du endelig høre, saa hør da og forstaa saa meget du kan. Noget er der hændet, mig forekommer det meget, dog mere af indre Brydninger end af det, Ordet kan forme i levende Billeder ude fra Livet. Men som det altsammen hændte, kunde det vist kun være hændet en Kvinde.

Ak Gud forbarme sig vel, de Tider, der gik! Den første Ungdom, der skurede saa sejgpinende forbi. Ikke gled, thi glide

gør kun det, der næppe berører, men skurer gør det, der tager med sig, skraber og sønderriver det første modtagelige Hudlag, saa det hænger i Laser og bløder paa sine Steder, indtil et andet og nyt vokser frem, dækker og heler og omslutter tættere end det første, der var saa hindetyndt og gennemsigtigt, at Blodet saas strømme derunder og gjorde det rødligt og sart i Farve.

Saa gik jeg da noget af Vejen og naaede fremad et Stykke, ikke ret langt, det indrømmer jeg villig, og dog . . . hvad om det var Begyndelsen? Den man paastaar altid er sværest.

Ja, kun Begyndelsen.

Var jeg naaet noget videre, da du kom, saa tror jeg ikke, jeg havde tiet, som jeg gjorde, og som det faldt mig naturligst at gøre. Men det var, som om det først var Handling, jeg trængte til overfor dig, og ikke Forklaringer og Ord, der gik den forud. Skulde de komme, da maatte de komme bagefter, som de gør nu, da alt imellem os ligger afsluttet i et overskueligt Hele, og der i det, som har været, ingen Forandring er mulig mere.

Nu føler jeg selv Trangen til at tale til dig, slaa Bro over Verdenshavet mellem os, saa du kan følge mig, som jeg er, som jeg levede og lever Livet fra Dag til Dag. Det, der jo skal udgøre det nye Kammeratskab mellem os.

Havde du ikke skrevet, var dit Brev ikke kommet netop i Morges, jeg havde alligevel sendt dig Bud til det ukendte Hus i den næste store By, ude i den vide, vide Verden.

Aandepustet fra mig havde slaaet dig varmt i Møde, og det var blevet et af Livets sælsomme Øjeblikke for os.

Vi to sammen, Side om Side, dine Øjne hvilende paa mig, disse Øjne, saa underlige, kun smaa, men med Varmeglød og Inderligheden brændende i sig og med Viljen, den stærke Fordring.

Saadan som du forstod at se, da jeg blev din, og som du ser nu, da du vil mere. Og dine Hænder, saa dragende stærke, der indesluttede mine — i hvert og et af de fordringsfulde og ømme Ord, du har talt i dit Brev. Hør da, hvor mit Hjærte

banker dig i Møde. Kan du høre? Ikke vildt og livsbegærligt som den Gang, da hver Pore i mit Væsen aabnede sig for at indsuge Lyset og Varmen, der strømmede mig i Møde fra dig — nej, taktfast og kraftigt som dit i dine Krav efter Fortrolighed, Venskab.

Dine Øjne . . . dine Hænder . . . Mindet betager. Tror du, jeg endnu kan skjule Graaden, Henning?

Nej, ikke mere. Siden du talte, har Taarernes Strøm faaet Udløb. Og Taaren er varm, som hver Blodsdraabe var det, da vi levede Livet sammen, et helt Stykke Liv i Fylde og Helhed med hinanden.

Dog nu, da du saa uventet har givet mig noget saa helt nyt i Skinsygen og Unøjsomheden, føler jeg, at jeg skylder dig noget, at du fortjener endnu mere, end jeg den Gang formaaede at give.

Og jeg evner i denne Time at række det, jeg hidtil har holdt tilbage, henimod dig. Jeg føler Modet til at give dig selve Smerten. Jeg kan ikke vente; nu med det samme maa jeg takke. Lad saa alt det andet og nye, du fordrer, komme bagefter.

Mindet har taget Overmagten . . . og du skal vide, at jeg elsker det Minde . . . Tak, Henning, Tak for alt, ogsaa for Smerten, jeg hidtil saa karrig har stænget inde, fordi jeg var angst for at miste det, jeg i Tidens Løb saa møjsommelig var naaet frem til.

Det skulde, det maatte staa sin første Virkelighedsprøve ud.

Du vil gennem mit Brev fuldt ud forstaa, hvorfor jeg var saadan og gav mig saa helt hen til det, du kaldte Indbildningen, modsat andre Kvinders.

De Kvinder, der, som du selv siger, kaster sig hovedkulds ud i Livet, uden at se til højre eller venstre, med Hud og Haar gaar op i en enkelt Følelse, alene fordi de ikke har andet at bruge sig til og derved stiller sig i Afhængigsforhold, lader hele deres Livsindhold bero paa en Anden.

Alle disse Kvinder i tæt sammenstuvede Rækker. Ak Henning! tro blot ikke, at jeg ikke har været ganske som de er . . .

Jo, netop som dem, og som en af de mest forblindede, begærlige og hensynsløse, der fuser frem og ikke øjner Lykke og Tilfredsstillelse andre Steder . . .

Du begriber maaske ikke . . . eller forstaar du netop, at jeg for at være saa selvstændig, som jeg var overfor dig, maatte have gaaet en Forskole igennem i modsat Retning, og fra ene at tro paa Tilfredsstillelsen hos Andre lærte at søge den i mig selv, udelukkende dér.

Tænker jeg paa mig selv, fra min Opvækst til Aarene op efter, i vaagnende Længsel, i Utilfredshed og nagende Tungsind, saa kan jeg kun ynkes og ikke som saa mange andre med Foragt trække paa Skulderen, eller vrængende gøre Nar og bryde ud i Latter over al denne Daarskab. Thi Summen, jeg sidder inde med nu, er dog sammensat af hundrede Smaatal fra den Gang, ligesom Led ved Led udgør en Kæde, ligesom Trin over Trin udgør en Trappe.

Jeg véd ikke mere, jeg føler mig saa beklemt om Hjærtet, i en egen Slags Angst, naar jeg ser tilbage i Tiden, ser alle de Fejlgreb, jeg maatte igennem, inden jeg kom paa rette Vej.

Ja, jeg kan blive saa angst for Livet i saadanne Øjeblikke, ikke alene paa mine, men paa alle andres Vegne.

Alle de fintdunede, smaa, troskyldige Hoveder, Livet saa haardhændet skal tage fat paa en Gang i Tiden. Husker du, Henning, den Nat du talte til mig om Døden.

Du sagde: „Tænk Døden, Ruth, kan du tænke dig Døden i et Øjeblik som dette, hvor vi bægge ejer det, Livet har af højeste frydefuld Glæde i sig? Vi som er saa unge og kraftige, vi skal dø en Gang. Døden, denne uundgaaelige.“

Du knugede mig tæt i din Favn og fortalte videre om Døden, at du til Tider kunde gribes af en uimodstaaelig Rædsel ved Tanken paa den, men ogsaa føle noget paa samme Gang rejse sig i overmenneskelig Trods og Modstand, saa du næsten syntes,

du i din Vilje havde noget, der maatte kunne besejre denne ubetvingelige Magt, naar det endelig gjaldt.

Der blev saa stille om os, vi stirrede bægge ind i Mørket, men vore Tanker gik i modsat Retning . . .

Jeg kender ikke denne Rædsel for Døden. Jeg er vist altfor ung, har for store Vanskeligheder at bestride, er for opsat paa foreløbig at bjærge Livet og kravle op ad Bjærgets Forside endnu.

Men ser du, jeg kan gribes af en helt anden Rædsel. Og jeg stønner og raaber: Tænk Livet, Livet, dette uundgaaelige, der ligger der og venter med al sin Smerte og al sin oprivende Kamp, kan ikke undgaas, hvis det da skal leves, og man ikke vil foregribe det uundgaaeligste af alt.

Det er, som skulde jeg segne ved Tanken.

Da bliver Døden for mig som Udfrielsen af en lang og sejgpinende Smerte, en Hvile, saa fredsommelig, stille, som Søvnen er det efter Dagens Slid og Møje.

Der var saa mørkt om os bægge.

Jeg gemte Hovedet ind mod dit Bryst og ønskede blot, at jeg kunde sove, nu med det samme, falde hen i den evige Søvn, omsluttet af dine Arme, ombølget af Varmen fra selve Livet.

Men saa hør da noget om min allertidligste Ungdom. Det Stykke Liv, jeg har bag mig, og hvad der prægede Sindet den Gang.

Uroen, Henning, saadan som nu, men blot i en helt anden Retning.

Hver Dag maatte have et nyt Pirringsmiddel, og alt som Aarene gik, voksede Trangen i mig.

Det var den Gang, Tilfredsstillelseskravet holdt sig inden for Øjeblikket og derfor saa let kunde efterkommes. Kedsomhedsfølelsens første og endnu uudviklede Stadium.

Den skulde inden kort Tid gribe dybere ind. Thi Afvekssling fra Dag til Dag var mig snart ikke længer nok.

Jeg vilde ikke mere kun slaa Tiden ihjæl. Nej tværtimod, leve den, udnytte den, holde den fast. Fordringen steg, Blikket

søgte fremad, jeg ønskede noget, der kunde have varigere Betydning, noget, der kunde byde mig paa en virkelig gennemgribende Forandring, ikke kun flygtig spille hen over Overfladen, men bemægtige sig hele mit Væsen.

Unøjsomheden var vaagnet i mig, som den vel gør det hos de fleste unge Piger, dog vist hos de færreste saa tidlig og saa stærkt som hos mig, thi Tungsindet laa mig i Blodet, gjorde mig hvileløs og misfornøjet.

Hvor skulde Blikket vel saa søge hen for at finde det, der kunde ophæve denne Tilstand, om ikke netop dér, hvor den almenmenneskelige Løsning laa.

Og min Kærlighedslængsel lod mig samle Kræfter, uddybe hele mit Væsen og holde det rede.

Jeg havde saa grænseløst meget at give.

Men saa kom det da ogsaa, det jeg saa begærligt eftertræbte, og det tog mig netop saa stærkt og saa helt som min Indbildningskraft fordrede, at det skulde gøre, vakt til Live, ikke udefra, som jeg den Gang troede, men indefra, af min egen Vilje.

Og jeg kastede mig saa hovedkulds ind i det, som vel de fleste gør det ved deres Følelseslivs første Opvaagnen, men ikke alle ofrer ligemeget, og der er dem, som hurtig bliver færdige med at give, hvad de har i Behold, og der er Andre, der end ikke øjner Grænser derfor. Jeg var en af dem, der hensynsløst fulgte den fremadstormende Egoisme i min Kærlighedstrang.

Hvilken mægtig og skabende Evne ejer Viljen dog ikke! Thi ham, Manden, var det jo ikke, der aabnede for alle Sluser. Det var mig selv, der gjorde Grebet.

Af virkelig Følelse var der kun lidt, som sivede ud ligestraks, men da Grebet først var gjort, brusede den frem, saa der stod Skum af dens ustandselige Strøm.

Jeg gik videre endda, end de fleste vist gør, naar deres Følelse første Gang sættes i Svingning.

Jeg lod min Følelse løbe Linen ud til det alleryderste. Men

saa kom ogsaa Vendepunktet. Det gik i rivende Fart ned ad Bakke, som det var gaaet opefter til de svimlende Højder.

Og da saa det hele brast, fordi det maatte briste, alt det, der havde beroet paa Kærlighedsskryderi alene, saa var det i Grunden ikke Skuffelsens eller Selverkendelsens dybere Smerte, jeg følte, men en helt anden, udsprungen af Angsten for Ensformigheden og Kedsomheden.

Tænk, at begynde helt forfra, staa paa bar Grund igen med Blikket ud i Formaalsløsheden, ikke at være naaet et eneste Skridt videre frem — men atter tæt sammenstuvet i Kvindehoben.

Saadan følte jeg Slaget i første Nu.

Men saa tog Uroen i mig fat i en mere selverkendende, mere energisk Retning, og det arbejdede stærkt i mig, saa jeg mere og mere gennemskuede mig selv og mine Handlemotiver og ved dem lærte at se paa Verden i Almindelighed og mit Køn i Særdeleshed med helt nye og overmaade nøgterne Øjne.

Hvor jeg dog nu forstod mangt og meget, som stadig bekræftedes Dag for Dag.

Alle disse Væsener, der gik der omkring og ikke vidste, hvad de skulde bruge sig selv til, og som derfor greb ud efter det første det bedste, nogle uden at lægge Skjul paa deres prosaiske Hensigter, gribende det Hele snusfornuftig an, andre formende det, digtende det op i det vildeste Blaa efter deres egens Naturs mere eller mindre stærke Behov, saadan som jeg selv havde gjort det.

Forargelsen greb mig, direkte paa egen Regning. Var der dog ikke en utrolig Nedværdigelse i at være saadan? Alle maatte jo kunde se det paa En, vide det. Vi som ventede og var saa villige til at lade os vinde!

Min Stolthed rejste sig derimod.

Var der da slet ingen Udvej? Intet Middel til at skille sig synlig ud fra de Andre?

Men jeg faldt sammen. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde stille op med mig selv.

Livsleden tog mig som en snigende Sot. Jeg kunde ikke faa Mening i nogen Ting. Jeg forstod næppe, at man gad staa op om Morgenen for at leve Dagen, som den var. Dog følte jeg godt, at dette ikke skyldtes Livet og Menneskene i det Hele taget, men noget, der særlig var nedlagt i min Natur og gjorde Tilværelsen uudholdelig for mig, og som intet udefra helt kunde ophæve.

Det forekom mig snart, som stod der mig kun en eneste Udvej aaben, og det var selve den store Forandring, Befrielsen for Livet en Gang for alle.

Det var en Handling, der udelukkende laa i mine egne Hænder, og som jeg vilde kunne skride til hvad Øjeblik det skulde være. Derfor kredsede mine Tanker ogsaa stadig om dette Punkt. Det blev mig ligesom en halsstarrig Fejghedens Fortrøstning, og jeg følte, at længe udholdt jeg ikke at leve saadan.

Det skulde heller ikke faa Lov til at sætte Spor i mit Væsen, som jeg havde set det hos Andre, der gik og jamrede deres Elendighed ud. Svæklinge, Krøblinge, der vakte Medynk hos de Sunde og Stærke. Jeg vilde ikke taale denne vederstyggelige Berøring af de Andres Foragt og Medlidenhed, ikke stille mig selv blot i min Sygelighed.

Saadan gik Sommerhalvaaret efter Bruddet. Men saa hændte der noget, der førte det nødvendige Vendepunkt med sig.

Jeg fik blot tilfældigvis en Dag fat i en Bog af literaturhistorisk Indhold, ikke en af de tørt opremsende Haandbøger, der nærmest kun er i Stand til at tilfredsstille Ens Viden angaaende Aarstal og Fødesteder, men en af de sprudlende livfulde, fyldestgørende, der befrugter Hjærnen og griber vækkende ind i Sindet med sin stortsvungne, daarende Veltalenhed, saa man ikke ret kan gøre sig klart, om det er selve Emnet eller Maaden, det er fremført paa, der vækker Ens Begejstring.

Der var noget, der skyllede varmt og befriende ind over

mig, tog mig saa stærkt og fyldte Lungerne med Luft og Hjærne og Hjærte med Uro, med Smerte, med Lyst og med Mod.

Det var som en stor Oplevelse for mig.

Jeg syntes pludselig, jeg blev saa sprudlende, saa pulserende ung. Min Interesse for Aandshistorie blev for Alvor vakt.

Jeg besluttede at sætte mig grundig ind i den, og ikke mere lade mig nøje med æstetisk Læsning til Tidsfordriv, som ikke bidrog til egentlig Dannelse eller krævede synderlig Anstrængelse og Arbejde af mig.

Og saa kastede jeg mig ind i Studierne med den samme Lidenskab og Altopslugenhed, jeg en Gang kastede mig ind i Livet med.

Men her øste jeg af selve den uudtømmelige Visdomskilde.

Du skulde vide, hvor jeg tog fat, og hvor jeg følte mig lykkelig derved.

Jeg var i ustandselig, i aandeløs Bevægelse fra Morgen til Aften. Det var, som om Dagens Timer ikke kunde forslaa til alt det, jeg skulde have gjort.

Jeg havde fundet Ballasten mod det, der havde tynget mig nede, det blev mig saa ligegyldigt, kom slet ikke mig ved, alt det derude, nu da jeg havde saa meget at skalte og valte med indenfor mig selv.

Denne Rigdom, denne Fylde, der fik mig til at svimle, til at miste Fodfæstet og forekomme mig selv saa magtesløs, saa ussel lille. Den fyldte mig med Fortvivlelse, dog ikke længere med den nagende Goldheds, men en Fortvivlelse, udsprungen af selve Frugtbarhedens urosvangre Grøde ved Siden af en hidtil ukendt, betagende Jubel ved saadan paa egen Haand at have faaet noget ind i mit Liv, der stod mig aabent uden virkeligt personligt Afhændighedsforhold til nogen Anden, der vel kunde give, men ogsaa kunde berøve mig det givne igen. Saadan som det som oftest gaar her i Livet Menneske mod Menneske. Saadan som Faren truer overalt, hvor de store Følelser er paa Spil.

Nej, min Dag var stormfuld, oplevelsesrig og mangfoldig

paa en helt anden Maade, og Tiden foran mig, saa langt Øjet kunde række, var mig sikret med Arbejde forfra og forfra igen.

Det forekom mig i Begyndelsen, at der maatte flere Menneskealdre til for at naa til Bunds i alt det, der var værd at tilegne sig.

Thi jeg gramsede ind i disse overvældende Masser med hele Umodenhedens Ubeherskethed. Det havde altsammen lige stor Betydning, fordi det altsammen var nyt og hidtil ukendt, skøndt jeg nok anede, at der af hundrede Bøger maaske kun var nogle Sider i en af dem, som jeg vilde faa Brug for, og som vilde gaa over i Blodet paa mig.

I de Maaneder gik det første Gang op for mig, hvor Kærnepunktet til den virkelige, holdbare Lykke laa. Den, der fører frugtbringende fremad og fylder Sindet med Sundhed og Styrke.

Hvor jeg dog sukkede og stønnede under at være Kvinde med alt dette nedarvede, handleudygtige i mig!

Saa kom Sommeren. Da var jeg overanstrængt. Det surrede aldeles rundt for mig. Det var, som laa der en Jærnbøjle og pressede om mit Hoved, og al dets Modtagelighed, alle de haarfine, dirrende Nerver, der havde haft deres tusinde Fangarme ude, tørrede ind, saa der blev tomt og dødt og goldt.

Jeg maatte hvile. Det var jo saa naturligt. Men derfor var jeg alligevel lige ulykkelig og raadvild.

Husk paa, jeg havde været indelukket. Og Rummet var afgrænset og fyldt med bølgende, varme, befrugtende Dampe. Pludselig blev jeg lukket ude, ligesom paa bar Grund igen, med et eneste Slag hver Smule frataget.

Alt det, jeg kendte saa godt og frygtede mest af alt og troede at have faaet Bugt med, Tomhedsfølelse og Utilfredsstillelse, sneg sig atter ind over mig.

Vinteren havde altsaa kun været Tidsfrist, havde i Virkeligheden slet ikke beriget mig eller ladet mig slaa Rod i et fastere Grundlag.

Det samme og samme sad altsaa paa Lur i mit inderste Væsen for at bemægtige sig mig med forøget Styrke hver Gang, indtil jeg helt maatte bukke under.

Atter og atter denne vanvittige Længsel efter noget, der kunde gribe forandrende ind. Som en rasende knyttede jeg Hænderne imod det. Selvopholdelsesdriften i mig blussede hæftig op til Modstand.

Nej! Nej! Jeg vilde det ikke! Det maatte ikke tage mig paany. Jeg havde haft det saa godt om Vinteren, og saadan vilde jeg altid have det.

Jeg vilde følge Sporet, ikke give tabt, men indvinde noget, som ikke kunde tages fra mig, som altid kunde leve fortrøstningsfuldt indeni mig, saa jeg ikke var udsat for ubarmhjærtig at slynges tilbage til Meningsløshedens, Tomhedens Lidelser.

Men hvor skulde jeg finde det? Naturen havde ikke været god imod mig. Jeg følte mig mishandlet frem for alle de Andre. Den fattigste Stymper maatte være lykkeligere end jeg, forsaavidt han havde faaet fuldstændig Sløvhed eller et let Sind fra Fødselen.

Tiden, der fulgte, var Brydning paa Brydning. En stadig Kamp for at faa Fodfæste og nogenlunde bestaa uden at føle denne tærende Selvopgivenhed. Jeg følte godt, at Studierne i Længden ikke var mig Værn nok, de var alligevel ikke tilstrækkelig nøje sammenknyttede med mit inderste Væsen, thi de gik jo dog forsaavidt i Rundkreds om mig, som de ikke samlede sig i virkelige, frugtbringende Resultater, der kunde afmærke Vejen, jeg havde gaaet og efterlade synlige Spor i mit Liv. Derfor mistede de til Tider al deres Betydning.

Og saa var det, Livslængselen i flygtige Stemninger kunde faa Overmagt igen.

Thi hvor langt lettere vilde det ikke være, om der nu kom En og udgjorde Livet for mig, drog mig bort fra mig selv og min Kamp i Ensomheden!

Der var jo dog Mænd, der var fine og gode og kloge, ved hvis Side Livet vilde blive alvorligt og indholdsrigt at leve.

Men nej! Det var jo netop Fejlen og Faren, at sidde hen med dette ene for Øje og i Tanken, som saa mange gjorde, hvilke Indbildninger kunde ikke affødes deraf, hvilke Smerter og Lidelser, hvilket Vrængbillede kunde ikke Livet blive for En. Det var jo Vanvid at sætte Tilfredsstillelseskravet i det, der udelukkende laa i en Andens Hænder.

Al Ting oprørtes i mig ved Tanken. Mine Fordringer havde vokset sig for stærke. Min Erkendelse var bleven for klarsynet. Den Ene kunde, naar det kom til Stykket, ikke gøre noget for den Anden.

Hvor ganske anderledes vilde Livet blive, om man havde fuldt op af Arbejde, fuldt op af Indhold inden for sig selv og ikke sad paa Spring, men forstod at se Tiden saadan an, at man ikke tog fejl, fordi man saa gærne vilde det, naar Raabet med den fulde ægte Klang ude fra lød.

Saa vilde man kunne skride den Anden stolt og selvbevidst i Møde, føle, at man skænkede ham fuldt saa meget som han En, og ikke gaa til ham, fordi man gerne vilde det, men fordi man ikke kunde andet.

Ja, sandelig, det vilde være som et Maal at hige efter. Selvstændigheds-Maalet, der vilde adle Tilværelsen for En, hæve En op over Kvinder i Almindelighed, hvem dette saa sjældent er forundt.

Det var min skønneste Drøm at gøre alt dette uægte Opstylteri af min Indbildningskraft godt igen ved en Gang at række en virkelig Gave ud til en Mand. Og han skulde sige: „Se hvor du knejser, hvor du er skøn og frigjort, gavmild, men stolt, det, du giver, har ingen givet mig før.“

Henning! det var min Drøm, og Henning, det blev gennem dig mit Livs skønneste Drøm.

Ja! Maalet begyndte at vinke, jeg havde set Mennesker, og de havde fuldt op af Arbejde, i Kunsten, i Videnskaben. Arbejde,

der nøje var sammenknyttet med deres inderste Væsen, de ejede sig selv fuldt ud i dette, de havde noget, ingen kunde tage fra dem, som førte dem fremad og prægede den ganske Verden om dem: Livet fra Dag til Dag, Menneskene, de kendte, — alt!

De var hævede over Behovet til Andre, det, de ejede, kunde ikke andet end Sygdom tage Livskraften af. De sad ikke i Ensomheden overfor deres eget Jegs gabende, kedsommelige Meningsløshed, men overfor dets virksomme, selvstændige, skabende Kraft. De maatte føle sig sikre for alle Angreb udefra, for de utallige smaa og selv for de betydningsfulde store.

Se, saadan arbejdede jeg mig frem til Lyset, og i min glubende, rastløse Unøjsomhed fandt jeg mig selv i Ensomheden, lærte at se den ind i Øjnene, lærte at forstaa, hvor bestemmende jeg selv var for, hvordan mit Liv vilde blive.

Ingen — ingen vilde kunne hjælpe mig. Jeg var helt alene! Uden om mig var den store, altopslugende Ligegyldighed.

Den store Ligegyldighed . . .

Jeg havde hørt den i Suset fra Træ og til Træ ude i de store Skove, naar jeg gik alene ad Stien, der snoede sig ind i dens Tykning.

Og Suset var Aandedræt af Naturen.

Eller naar jeg stod ved Stranden og saa' ud over det vidtstrakte Hav, der sagtelig gled eller dønnende rullede.

Jeg flygtede — jeg blev angst for Ensomheden med mig selv derude. — —

Den store Ligegyldighed . . .

Jeg havde følt den tifold forstærket ude i Menneskevrimlen. Jeg skyndte mig bort. Jeg udholdt det ikke. Det var Anelsen, der tog mig: Hvor ensom jeg var.

Den store Ligegyldighed . . .

Jeg havde mærket den isne mig i Møde ud fra Enkeltmandsord, aldrig formaaede Nogen at faa selve Livsstrængen i mig til at dirre.

Da vidste jeg først, at jeg var helt alene.

Men saa længe jeg blot anede det, gled jeg nedad og nedad og sygnede hen, men da jeg fik Vished derfor, blev jeg stærk og rejste mig for at stige højere og højere op.

Og Anelsens Tid var møjsommelig og famlende usikker; det varede længe, inden jeg naaede til Klarhed. — Længe? — Ja, du véd nok, Tiden falder En lang, naar man maa lide.

Men saa opdagede jeg, at Selvstændighedsviljen i mig havde været saa stærk, fordi den skjulte skabende Evne bag sig.

Efterhaanden blev det mig mere og mere levende bevidst — det var jo nemlig ikke en af de Evner, der nedlægges umiddelbart i Naturerne, og som fra tidligste Tid bliver den Enkelte og dem, der omgiver ham, bevidst, saa han lige fra Begyndelsen har Retten paa sin Side overfor sig selv og overfor de Andre, og meget tidligt med fuld Fortrøstning kan tage fat indenfor sine særlige Anlæg.

Det, der saa ofte er Tilfældet inden for Musikens og Malerkunstens Omraade. For Udøveren af disse Kunstarter skjuler Naturen ikke længe sine Hensigter. Mig lod den derimod gaa lange og møjsommelige Omveje.

Dog, nu forstod jeg ret, hvordan alt i mig af Utilfredsstillelse, af Følsomhed og Tungsind og Klarsyn havde peget henimod dette, der havde ligget begravet saa længe i min Natur, — denne Trang til væsentlig at være mig selv nok og til at føle Hovedtraadene til mit Liv i mine egne Hænder, og Erkendelsen af, hvor lidt det ene Menneske kan være for det andet.

En Tid skammede jeg mig over, at jeg, som tørstede efter Arbejde og Indhold, dog blev siddende inden Døre, medens saa mange Andre alvorlig og praktisk forstod at tage fat, gøre Brug af deres unge Kræfter, saa de indhøstede Uafhængighedsfrugterne deraf — nogle ude mellem Mennesker, andre ved Studier; men jeg forstod ikke at røre en Finger til Arbejdet ude i Livet — jeg, der havde den stærke Trang til at omsætte Viljen i Handling.

Det var i Ventetiden, inden jeg vovede at tro paa min egen

Evne. Men senere — da skammede jeg mig ikke mere, men følte mig i samme gode Ret som alle de Andre.

Jeg lærte at forstaa, i hvilken Grad hvert enkelt Menneske er bestemt ved sig selv alene, er en Verden med sine egne og særskilte Love.

Men kun den, der ejer Særpræget og er sig sin egen inderste Vilje saa bevidst, at han Gang paa Gang omsætter den i Handling, afgiver det slaaende Bevis for Allemandsøjne.

En Gang, da jeg endnu i Blinde stillede de samme Fordringer til Livet som de fleste Kvinder, troede jeg udelukkende, at det var det Ydre, der bestemte det Indre, og at de store Begivenheder var noget, der kom udefra.

Jeg anede ikke, i hvilken Grad det Indre bestemmer det Ydre, og hvorledes Viljen som oftest selv formaar at hidføre det, der tager sig ud som Tilfældigheder, og skabe det om efter eget Behov.

Thi det, der maaske kommer til at spille Hovedrollen i den Enes Liv, fordi hans Natur har været frugtbar, modtagelig Jordbund, glider den anden sporløst forbi.

Det Sete afhænger af Øjet, der ser. Det Følte af Sjælen, der føler.

— — —

Saadan skete det da lidt efter lidt, at jeg naaede frem. Først gennem Anelser, der atter kvaltes, saa til Vished tilsidst.

Det var om Sommeren efter den anden Vinter, der havde været opfyldt af Studier, at jeg for første Gang for Alvor tog mig sammen. Stedløs og fredløs gik jeg omkring, og Krisen, som jeg gennemgik, var voldsommere, end nogen havde været før.

Saa var det, at Viljen slog ud, blussede op og greb befrugtende om sig og lod mig gøre Forsøget. Jeg vidste allerede for længe siden, at Selvfrembringelsen var det eneste, der i Længden kunde sikre mig varigt Livsindhold, lade mig have noget at se tilbage paa, der vidnede om fuld Udnyttelse af Tiden, der var gaaet.

Det vilde være Tilfredsstillelsespunktet indenfor mig selv,

der kunde være med mig i min Bevidsthed alle Vegne, og som ingen kunde tage fra mig, men som Sorg og Modgang kun kunde berige.

Tænk, til det Yderste at kunne lægge alle sine Kræfter i noget, og ikke at have tænkt og lidt og kæmpet forgæves — ikke dø hen og sløjfes med Jorden.

Det var Befrielsens blodrøde Fane, der pludselig vajede for mig. Ikke højt op over mit Hoved, saa jeg kun kunde sende den længselsfulde Blikke. Nej, saa langt nede, at jeg kunde naa en Flig af den med Hænderne og trykke den til mine Læber.

Jeg havde i Grunden altid følt Lyst til at skrive mine Tanker, Følelser, Stemninger ned paa Papiret, især i mine første Udviklingsaar, da Livslængsel havde saa ensidigt og stærkt Tag i mig.

Dog smilede jeg halvt ironisk, halvt undskyldende af mig selv over dette. Jeg antog det nærmest for Overgangsalderens ganske almindelige Børnesygdom, der maatte gennemgaas af alle dem, der havde noget for meget af Følsomhedens Overspændthed i Kroppen. Jeg havde ogsaa en lille Anelse om, at det gik med disse Udviklingsaar som med Barnets allerførste Opvaagnen til Bevidsthed, der gør dets Tilegnelsesevne for alt det, som er det saa uendelig forbavsende nyt, saa omfangsrig og saa frugtbar, præger det i denne beskuende Undren med en vis Genialitet, der dog i de fleste Tilfælde fortager sig sørgelig hurtig.

Saadan har da mange af dem, der mager sig det allerbedst og gladelig lader sig nøje med alt det, som næstbedst er her i Livet, en Gang været inde under Begejstringen og de ideelle Krav, med Hjærtet saa fuldt, at de maatte give det Luft i lyriske Udbrud.

Et befrugtende Vindpust, der strøg dem forbi i et flygtigt Nu — Noget saa forgængeligt som en Gnist i Askehoben. De er faa, i hvem Gnisten finder Brandstof til at bryde ud i lyse Luer.

Hos mig var det Studierne, der snart fuldstændig masede hver selvtænkt Tanke, hvert sansevarmt Stemningsindfald i min Frem-

bringelsesevne sønder og sammen, saa jeg ikke vovede at kny, det bedste Bevis for, at Evnen i Virkeligheden hos mig havde haft lige saa lidt at sige som hos alle de Andre.

Livsspiren i min Smule Ejendommelighed maatte have været yderst svag, siden den saa hurtig havde ladet sig kyse tilbage og standse i Væksten.

Nu levede den atter op og trængte alt andet til Side, tog hele Magten og hele Virkeligheden med det Stærkeres ubetvingelige Ret, og jeg vidste, at selv om den til Tider vilde blive overskyllet og kuet i Modet af alt det andet igen, saa laa den dog sikkert og vel forvaret paa Bunden for at opstaa forstærket og uddybet for hver Gang.

Det var besynderligt, som det gik mig, thi det var det forgangne i mit Liv, det jeg allermindst havde skænket en Tanke i de sidste Kampens Aar, der pludselig opstod levendegjort og for mit Blik skarpt afridset i et Slags Fornyelsens Skær, der ligesom lod mig selv staa helt upersonlig uden for det.

Saaledes gik det mig, ikke alene med Menneskene, men ogsaa med Naturindtryk og Stemningerne.

Det var ikke store Ting, jeg magtede endnu. Men for en Gangs Skyld havde jeg Lykke med mig og fik det ligestraks frem.

Da jeg paa den Maade fik at se, at der allerede laa saa meget i det, at det kunde taale at se Dagslyset — det der jo næppe nok havde kostet Anstrængelse, da aabnede der sig en hel ny Verden og en hel ny Stræben for mig, og jeg følte, at jeg evnede at gøre noget, der var hundrede Gange alvorligere og hundrede Gange bedre.

— — —

Det Vidunderlige var sket. Den gennemgribende, altomfattende Forandring, jeg saa stærkt havde eftertragtet, var kommen, thi jeg var gaaet saa langt ned paa Bunden af mig selv, at jeg fuldt og helt blev mig Ensomheden med mig selv bevidst.

Underlige — — underlige — — Natur, der skaber Menneske-

sjæle, der nedlægger Viljen i dem, — der har sine Hensigter og holder dem skjult saa længe.

Ja, saadan blev jeg til, gennem Unøjsomhedslidenskaben, — fordi jeg ikke vilde føle Dagen glide og glide hen, men ønskede at afmærke Vejen, jeg havde gaaet, med Milepæle.

Saadan blev jeg til gennem Selvstændighedstrangen i mit Jeg, der krympede sig ved umiddelbart at tilhøre Følelsen alene og paa den Maade være givet andre Mennesker i Vold. Fra en Gang at vente mig alt af Andre, venter jeg mig nu kun alt af mig selv.

Der er Tider, hvor Selvfølelsen beruser mig ganske, og jeg synes ikke, der er Grænser for den Kraft, jeg ejer i Viljen.

Thi gennem Arbejdet skal Livet jo forme sig for mig.

Blot Tiden! — Ja, Tiden! — denne ubøjeligste af alle Herskere, der ikke lader sig gaa paa Akkord med, og som det er umuligt at tage Forspring for.

— — —

Kan du ikke forstaa, hvorfor jeg kom dig saadan i Møde? Du forstaar vist blot ikke, hvorfor jeg ikke talte med dig derom.

Jeg véd det næsten ikke selv. Maaske af Forfængelighed, som du selv siger, for at gøre et dybere Indtryk — straale i større Skønhed. — Maaske . . .

Og dog vel nærmest, fordi jeg var midt inde i mit første Arbejde, og i Angst og Spænding endnu, saa jeg ikke turde tale derom, før jeg havde fuld Vished om dets Værd.

Om dét og udelukkende om det drejede alle mine Tanker sig, da du kom. Det var det eneste, der havde Betydning for mig.

— Aa! min Henning, saa blev det mig da allerede saa tidlig forundt at give en Mand det, Kvinder saa sjældent er i Stand til at give.

Du véd det jo ogsaa, at jeg gav dig saa langt, langt mere, end de Fleste giver. Thi se, jeg havde ikke Brug for dig, jeg sad ikke med Hænderne foldede i Skødet og ventede med Blikket

spejdende udefter, nej, indad og indad kun, med intet i Beredskab til Nogen.

Derfor, Henning, var du mig personlig aldeles ligegyldig de første Dage, efter du havde bedt mig om at sidde Model for dig. Jeg gjorde det nærmest af en Slags Beregning. Jeg kunde ikke forsvare overfor mig selv at lade Tilfældet gaa fra mig til at lære en Mand at kende, der havde rejst saa meget og var saa kundskabsrig.

Først lidt efter lidt fik jeg Interesse for dig, som Menneske. Men da blev du mig en Fjende. Jeg saa' i dig en truende Fare. Jeg stampede imod. Jeg vilde ikke — vilde ikke miste, hvad jeg saa møjsommelig havde indvundet — vilde ikke hæmmes i Arbejdsevnen nu, da det gjaldt.

Jeg følte Fejghed overfor Livet, jeg, der havde været indelukket saa længe.

Ja, Fejghed . . . Men da jeg indsaa denne Fejghed, da lærte jeg at forstaa, at den, der ikke en Gang har Mod til at tage Prøvelserne op, han har heller ikke synderlig Styrke . . .

Henning! da Blomsterne kom som Forbud paa Festen! — aa ja, saa kom det, alt det Vidunderlige. Strømmede, skyllede blodvarmt indover mig — uimodstaaelig — umiddelbart — lod mig føle det, jeg hidtil endnu aldrig havde følt, gav mig Rigdom fra selve Kærlighedens inderste Væsen — — udover al Beregning og Indbildning — som Virkelighed.

Den ægte Stolthed! Ja, det var knejsende Stolthed at slynges ind imod hinanden og sige:

„Vi vil jo ikke — vi vil jo ikke — vi kan ikke andet . . .“

Saadan tror jeg paa Kærligheden, saadan kommer den, fordi den maa det!

Ellers? Hvad ellers? Indbildning, Tidsfordriv, Effektgøgleri, Trangen dertil udsprungen af Kedsomhedsfølelsen.

Aa Gud i Himlen, at saadan Lykke er mulig! Men det er sandt. Lykken gør ondt — det er, som kunde man dø af Glæde.

Du hør Ret, jeg knyttede til Tider Hænderne imod dig og

prøvede Kræfter med noget i mig selv. Jeg vilde ikke slippe Taget, jeg vilde staa den første Prøve ud, holde mig oprejst med samme Maal for Øje, naar du gik fra mig, som jeg havde, inden du kom. Ikke et Øjeblik maatte det svinde mig ud af Sigte. Jeg vilde ikke lide, ikke føle Smerten gribe tærende og mægtig om sig.

Og naar Øjet tindrede, men var langt borte fra dig, som du klager, saa var det Selvstændighedsglæden, der gennemstrømmede mig fra Isse til Fod.

Trodsen, ja, Trodsen.

Jeg tog mig Livsnydelsens Ret — og jeg kom dig i Møde og min Handling udtrykte:

Kan du se det! Livet har sine lange Fangarme ude efter os Kvinder for at indkræve os helt, thi Naturen har fra Begyndelsen villet det saaledes.

Men er det da ikke uretfærdigt mod dem af os, der har faaet særlige Kræfter og inderst inde bevidst kun kan tilhøre os selv alene, at vi intet maa have med Livet at gøre, uden straks at tilhøre det med Hud og med Haar?

Skulde vi ikke tage os Friheden, siden den bliver os nægtet? Dog, hver sørge for sig selv og gøre Oprør imod det — om hun føler, hun har Retten dertil.

— — —

Henning — læg Hænderne fast om mit Hovede, hører du, hvor det dunker og hamrer derinde. Gæringen, Uroen, et Kaos. Skulde jeg fortælle dig derom, maatte det blive paa følgende Maade:

Du kan ikke se det, du kan ikke høre det, men det er en Storm af Toner, der hvirvler og bruser forbi mig. Jeg vil fange dem, forme dem, holde dem fast . . . men de glider fra mig. Jeg vil dyrke dem, uddybe dem, men formaar jeg end at gribe en enkelt, saa lader de andre hundrede mig derfor alligevel ingen Ro.

Jeg higer, jeg længes efter den Tid, da min Sjæl skal fange hundrede andre Sjæle ind.

Stormen bruser bestandig og tager mig rastløs med sig. —

Det gør ondt, det gør altid ondt, det nager og river i mig Dage og Nætter.

— — —

Véd du nu, hvordan jeg var, hvordan jeg er i denne Time og i Tiden, der skal komme? Hvordan jeg var, da du traadte hen imod mig, du min Konge, der stemte Tonerne i mig til Fest og førte mig til Højbords og drak mig til af den røde Vin!

Din Dronning i Jævnbyrd sad ved din Side. Der var ikke Purpur og Ædelstene og prangende Guld. Der var langt mere! Menneskepragt, Ungdom og Glæde, der strømmede frit. Vi elskede bægge Festen, men jeg elskede den ikke, fordi jeg følte Trang til at glemme mig selv, jeg nød den netop, fordi jeg hele Tiden havde mig selv i Behold.

Og dog alligevel — har du set Gys gaa henover spejlblanke Vande ligesom urolige Aandepust?

Du forstaar det ej ret! Der rører sig jo ikke en Vind!

Saaledes kunde jeg ogsaa føle Svagheden gribe mig, naar du sluttede mig i dine Arme — du var saa stærk, og jeg blev saa lille — og jeg kunde føle Trang til at lukke de altfor aarvaagne Øjne og sove Barnets drømmeløse Sundhedssøvn.

Det var kun ligesom en flygtig Leg henover Kvindeinstinkternes haarfine Strænge i mig.

Aa! men jeg har følt det samme, dog langt stærkere i haandfaste Greb, saa det gav Genlyd og Genlyds Genlyd — og det for hver eneste Gang jeg har staaet ved Sengen og set den unge Moder ligge saa fredsommelig stille med sit første Barn ved Brystet.

Fortvivlelsen tog mig . . . hvor ensom og ufrugtbar og ubetydelig blev jeg ikke ved Siden af hende, der ejede det eneste, Livet har at give af oprindeligt og virkelig oplevelsesværdigt.

Var Forbandelsen over mig? Var det selvforskyldt, at jeg saaledes var lukket ude? Bar jeg Ulykken i mig? Jeg, som dog mente at være saa særlig benaadet. Hvad var det, jeg vilde?

Ak Gud! hvor dog alle Sjælens indvendige Kampe, jeg ellers

tog saa alvorlig, blev til Blodløshed, meningsløst, goldt og ulegemligt Krims-Krams i saadanne Øjeblikke.

Jeg følte mig som jaget ud i Nattens isklamme Snefog og Hvirvelstorme, i Kamp med usynlige Magter — ude i Ensomheden.

Gennem Mørket skimtede jeg et enligt Lys. Derinde i den beskedne Stue var Hygge, Fred, en uendelig Rigdom.

Rigdommen, der blev den jævnere og sundere Natur til Del, ligefremt og let, i fuld Harmoni. Medens jeg kun gennem Brydning og Dissonanser en Gang i Tiden skulde naa frem til at magte den Opgave og alle de Krav, der fulgte med den.

Eller hvad, om det for evigt vilde blive mig nægtet?

— — —

Henning, se, nu gryer Dagen, saa forsagt og saa graa. Hele Natten har jeg været sammen med dig. Nu er jeg træt. Lad mig hvile ud i dine Arme, lad mig være Barnet, der trænger til Ømhed, Barnet, du en Gang beskyttende vilde gemme bort i din Favn.

Kære og bedste af alle Venner, Tanken paa dig gør mig saa blød om Hjærtet, og det er, som kunde jeg bede Velsignelsen ned over dit Hoved.

Gav jeg dig meget? Var jeg saa modig? Det siger du ... Og dog, din Fordring blev ikke fuldt ud tilfredsstillet alligevel, du vilde jo dog mere, ikke alene Fortroligheden. Nej, Modet til Smerten. Du har jo, som ingen anden, fortjent den.

Se da, jeg har jo fuldt ud Modet. Jeg tør lade dig se de Taarer, jeg helliger dit Minde ... jeg tør kaste mig i dine Arme i Afskedsstunden, være fuldt ud Kvinde, være dig saa sjælelig og legemlig nær i Smerten, som jeg var det i Glæden.

Den ene opvejer nu den anden for mig, de strømmer bægge frit, selv om ingen af dem tager mig viljeløst med sig. Der er jo slaaet en Ring om Kærnepunktet i mig, indenfor hvilken ingen kan komme. Men nu, da jeg har talt, synes jeg, at jeg er kommen dig hundrede Gange saa nær, at du har faaet saadant Indblik i

mig, saa jeg bevæger mig fremad ved din Side og aander og lever i samme Nu som du.

Det var jo det, du vilde, og som jeg selv følte Trang til. Har du allerede været uendelig meget for mig, saa véd jeg ogsaa, at du bliver langt mere for mig endnu.

Kan den Ene da være noget for den Anden? Jo, et Lysglimt, lidt Varme, der bryder ind i Ensomheden, der udsletter Ligegyldigheden for en Stund . . .

Et Hvil paa Vejen, en Opmuntring, og saa — — videre og videre fremad alene . . .

ARCHIVO DESCENTRALIZADO DE JERUSALEM

